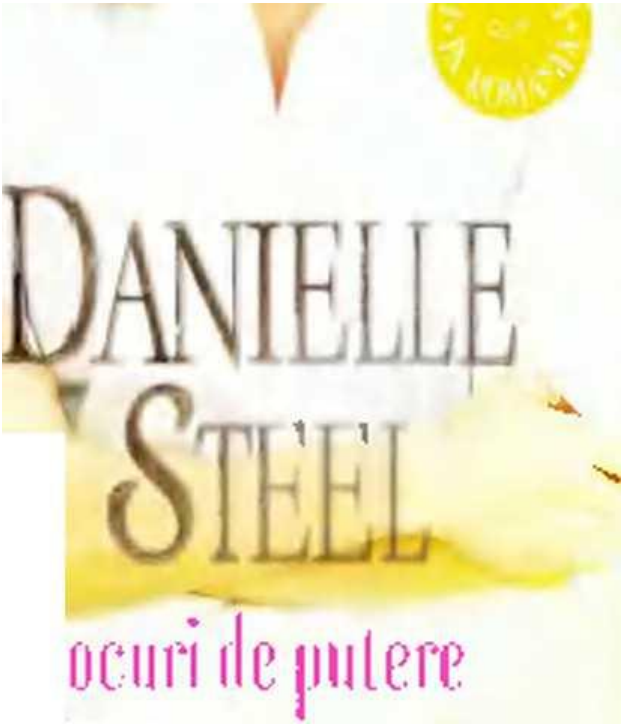

DANIELLE STEEL

JOCURI DE PUTERE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
IRINA BANDRABUR / GRAAL SOFT

Editura Litera
BUCUREŞTI, 2017

Danielle Steel

Power Play
Copyright © 2014

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Danielle Steel

Jocuri de putere

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Florentina Nica

Corector: Ioana Patriche

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României STEEL, DANIELLE

Jocuri de putere / Danielle Steel; trad.: Graal Soft. — Bucureşti: Litera, 2017 ISBN 978-606-33-1300-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Iubiților mei copii,
Beatrix, Trevor, Todd,
Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara,
Fie ca surprizele din viețile voastre să fie mereu dintre cele bune.
Fie ca oamenii din viețile voastre să vă trateze corect şi cu

bunătate.
Şi fie ca alegerile şi sacrificiile pe care le faceți în viețile voastre să fie cele potrivite pentru voi.
Să fiți binecuvântați în toate şi să trăiți fericiți.
Vă iubesc din toată inima,
Mami/D.S.

Capitolul 1

Fiona Carson ieşi din biroul său cu suficient timp înainte ca să ajungă în sala de consiliu pentru o şedinţă importantă. Purta un costum elegant, părul blond strâns la spate şi nu era machiată aproape deloc. Era directorul executiv al uneia dintre cele mai mari şi mai de succes corporaţii din ţară. Detesta lipsa de punctualitate şi nu întârzia aproape niciodată. Pentru cei care nu o cunoşteau şi pentru mulţi dintre cei care o ştiau, părea să deţină controlul absolut şi îţi puteai închipui lesne că făcea faţă oricărei situaţii. Indiferent de problemele personale pe care le-ar fi avut, era de neconceput să le permită să stea în calea muncii ei. O femeie ca Fiona nu ar îngădui niciodată să se întâmple asta.

Se apropia de sala de consiliu, când îi sună telefonul Blackberry. Era pe punctul de a lăsa să intre căsuţa vocală, apoi se hotărî să verifice cine o căuta, doar ca să se asigure. Scoase telefonul din buzunar. Era Alyssa, fiica ei, studentă actualmente în primul an la Stanford. Ezită, apoi decise să răspundă. Avea timp. Şedinţa de consiliu urma să înceapă peste câteva minute, şi, ca părinte singur, era mereu neliniştită dacă nu le răspundea la telefon copiilor săi. Dacă era una dintre acele dăţi când se întâmplase ceva rău? Alyssa fusese mereu un copil cuminte, iar, ca adult, ducea o viaţă responsabilă, cu toate astea... dacă avusese vreun accident... sau era bolnavă... poate era undeva, la un spital de urgenţă, ori avea o criză la şcoală, sau câinele ei fusese călcat de o maşină (ceea ce o dată se şi întâmplase, iar Alyssa fusese tristă luni de zile). Fiona nu putea să lase niciodată telefonul să sune, ignorându-l, dacă era vorba de vreunul dintre copiii ei. Întotdeauna simţise că un aspect al statutului de părinte este să fii disponibil tot timpul. La fel

simțea şi cu privire la funcția ei de director executiv. Dacă era vreo urgență, se aştepta ca cineva să o sune, la orice oră, oriunde s-ar fi aflat. Fiona era la dispoziția corporației şi a copiilor ei. Răspunse la al doilea apel.

— Mamă?

Alyssa i se adresă pe tonul pe care îl folosea pentru evenimente importante.

O notă excepțională sau una foarte proastă, ceva foarte grav la doctor, ca de exemplu un test pozitiv pentru mononucleoză. Fiona îşi dădu seama că orice ar fi fost era important, aşa că se bucura că răspunsese la telefon. Spera să nu fie nimic serios şi avea o voce îngrijorată.

— Da. Ce este? spuse ea cu o voce joasă, pentru ca nimeni să nu îi asculte conversația personală în timp ce mergea pe hol. Eşti bine?

— Da, desigur. Alyssa părea enervată. De ce spui asta?

Niciodată nu înțelegea cum e să fii mamă, genul de lucruri care o îngrijorau sau pe care şi le imagina; nu-i trecea prin cap cât de multe lucruri puteau să meargă prost, unele chiar rele. Era datoria Fionei să fie conştientă de toate acele lucruri şi să fie gata să acționeze la nevoie, precum Crucea Roşie sau pompierii. A fi mamă e ca şi cum ai lucra la secția de urgență, cu un angajament pe viață.

— Unde eşti? De ce vorbeşti aşa?

Alyssa de-abia o auzea. Nu-i plăcea când mama ei şoptea în telefon.

— Sunt în drum spre o şedință de consiliu, răspunse Fiona, încă vorbind în şoaptă. De ce ai nevoie?

— Nu am „nevoie” de nimic. Voiam doar să te întreb ceva.

Alyssa părea uşor ofensată de felul în care se exprimase mama ei.

Începură cu stângul, iar Fiona se întreba de ce fiica ei nu îi trimisese pur şi simplu un mesaj, aşa cum făcea adesea. Doar ştia cât de ocupată era mama ei toată ziua. Dar Fiona

le dăduse mereu de înțeles copiilor ei că ei erau o prioritate importantă pentru ea, aşa că aceştia nu se sfiau să ia legătura cu ea, chiar şi în timpul programului. Aşadar, Fiona presupuse că Alyssa avea să îi spună ceva important. Ştiau regulile. „Atunci când sunt la serviciu, nu sunați decât dacă chiar aveți nevoie". Când erau mai mici, mai existaseră şi excepții de la această regulă, şi o sunau să îi spună că s-au lovit sau că le era dor foarte tare de ea. Nu îi dojenise niciodată din această cauză, nici pe Alyssa, nici pe fiul ei, Mark.

— Atunci, întreabă-mă, spuse Fiona, încercând să pară răbdătoare, în două secunde trebuie să intru în şedință. Aproape am ajuns.

— Am nevoie de o favoare.

Ar fi bine să fie una importantă, se gândi Fiona, dat fiind momentul şi tonul vocii ei.

— Ce favoare?

— Pot să împrumut fusta ta Givenchy cu crăpătură într-o parte? Am o întâlnire importantă sâmbătă-seară.

Vorbea ca şi cum era vorba de vreo situație critică, iar pentru ea aşa şi era.

— M-ai sunat pentru asta? Nu putea să aştepte până diseară? Acum era enervată. Nici nu am purtat-o încă.

Rar apuca să poarte prima ceva. Alyssa fie îi împrumuta hainele, fie acestea dispăreau pentru totdeauna, devenind doar o amintire vagă din garderoba ei. Se întâmpla tot mai des. Purtau aceeaşi mărime, iar Alyssei începeau să-i placă hainele mai elegante.

— N-am de gând s-o port la vreun maraton, ți-o dau înapoi duminică.

În ce an? Alyssa avea o noțiune cam vagă a timpului când era vorba să returneze ceva.

Fiona ar fi vrut să discute mai multe cu ea pe acest subiect, dar nu avea timp.

— Bine, fie. Vorbim despre asta diseară, când ajung acasă.

— Trebuie să ştiu, altfel, trebuie să mă duc la cumpărături. Nu am ce să port.

Era o discuție prea lungă pentru a o începe în acel moment.

— Bine. Ia-o. Vorbim diseară.

— Nu, mamă, aşteaptă... Trebuie să vorbesc cu tine despre lucrarea mea la economie. E pentru luni, iar profesorului nu i-a plăcut subiectul meu, şi voiam să...

— Alyssa, nu pot vorbi despre asta acum. Mai târziu. Sunt ocupată. Nu e un subiect pe care să-l discutăm în două secunde.

Mama sa începea să dea semne de exasperare, iar Alyssa păru imediat lezată.

— Bine. Înțeleg. Dar mereu te plângi că nu discut lucrările mele cu tine, iar profesorul a spus...

— Nu în mijlocul programului meu de serviciu, înainte de o şedință de consiliu. Mă bucur foarte mult că vrei să discuți asta cu mine. Dar nu pot să fac asta acum.

Se afla în fața sălii de consiliu şi trebuia să încheie convorbirea.

— Atunci, când poți?

Alyssa părea uşor țâfnoasă, ca şi cum ar fi sugerat că mama ei nu avea niciodată timp, ceea ce nu era corect, de vreme ce Fiona se străduia să fie mereu la dispoziția lor, iar Alyssa ştia asta.

— Diseară. Vorbim diseară. Te sun eu.

— Nu pot. Mă duc la un film cu cei de la clasa de franceză, iar înainte luăm cina la un restaurant franțuzesc. Face parte din curs.

— Sună-mă după aceea, spuse Fiona, disperată să închidă telefonul.

— Trec sâmbătă să iau fusta. Mulțumesc, mamă.

— Oricând, spuse Fiona cu un zâmbet obosit.

Întotdeauna îi făceau asta, mai ales Alyssa. De parcă trebuia să dovedească întru câtva că mama ei îi acorda atenție. Fiona făcea mereu asta. Alyssa nu avea nevoie să o testeze, dar uneori, o făcea totuşi. Tocmai o făcuse. Da, îți acord atenție, se gândi Fiona şi speră ca Alyssa să nu sune din nou ca să îi ceară şi puloverul negru care se potrivea cu fusta.

— Te iubesc! Distracție plăcută diseară!

— Da, şi eu. Distracție plăcută la şedința te consiliu! îmi pare rău că te-am deranjat, mamă, spuse Alyssa şi închise.

Fiona setă apoi telefonul pe vibrații şi apoi îl puse înapoi în buzunarul de la sacou. Acum avea treabă. Fără alte apeluri în legătură cu diverse nimicuri precum împrumutarea hainelor. Dar asta era o zi obişnuită, autentică, din viața unei directoare contemporane şi a unei mame singure.

Afişă pe chip o expresie sobră şi intră în sala de consiliu al companiei NTA, Național Technology Advancement, şi zâmbi spre membrii consiliului de administrație deja adunați în jurul mesei lungi, ovale, aşteptându-i pe ceilalți să sosească. În consiliu erau zece membri, opt bărbați şi două femei, majoritatea dintre ei directori ai altor companii, multe dintre ele, mai mici, iar altele, de aceleaşi dimensiuni. Jumătate dintre ei erau deja prezenți şi îi aşteptau pe Fiona, care era preşedintele consiliului, şi pe alți patru membri pentru ca şedința să poată începe. La patruzeci şi nouă de ani, Fiona era deja de şase ani directorul executiv al companiei Național Technology Advancement şi făcuse o treabă remarcabilă.

Predecesorul său ocupase prea multă vreme funcția pe care o deținea ea în prezent şi se agățase de poziții învechite, cu risc minim, ceea ce cauzase o scădere a acțiunilor în ultimii ani. Fiona fusese aleasă cu atenție de un comitet de

recrutare şi fusese ademenită de pe un post important.

Preluase funcția în maniera ei discretă, calculată, fusese incisivă în aprecieri, curajoasă şi îndrăzneață în planurile sale. Nu îşi asuma riscuri exagerate şi gândea temeinic tot ce făcea, iar obiectivele ei pe termen scurt şi lung pentru companie fuseseră geniale şi potrivite, în doar câteva luni, acțiunile lor crescuseră şi continuau să crească, în ciuda mediului economic dur. Atât cei din conducere, cât şi acționarii o îndrăgeau şi era respectată de colegi şi angajați. Profiturile lor continuau să crească. Era nemiloasă atunci când se impunea acest lucru, dar tot ceea ce făcea era cu meticulozitate cercetat şi executat cu atenție, având în minte obiectivul final. Fiona Carson era un angajat de primă mână şi aşa fusese întreaga ei carieră. Era o femeie inteligentă, cu o minte sclipitoare pentru afaceri. Era una dintre cele mai de succes femei din țară, la cârma uneia dintre cele mai mari corporații din mediul de afaceri american, purtând răspunderea pentru o sută de mii de angajați.

Discuta cu voce scăzută cu membrii consiliului în timp ce aceştia se adunau. Mai erau zece minute până când trebuia să înceapă şedința. De obicei, ea ajungea cu câteva minute mai devreme, ca să poată sta de vorbă cu ceilalți. Preşedintele consiliului, Harding Williams, sosea întotdeauna exact înainte de începerea şedinței. Avea o distinsă carieră în afaceri, deşi nu la fel de ilustră ca a Fionei. În cea mai mare parte a carierei lui se aflase în fruntea unei mari corporații, chiar dacă nu la fel de mare precum NTA, pe care o condusese într-o manieră dictatorială, acceptată pe vremuri, la începutul carierei sale.

Acum, lucrurile erau diferite, iar Fiona încerca să îi explice acest lucru atunci când el lua vreo decizie deplasată, la baza căreia rezidau propriile opinii şi toane. Fiona respecta cu strictețe regulile conducerii corporatiste, limitele

corporațiilor, iar oamenii aflați la conducerea acestora trebuiau să țină cont de ele. Ea se aştepta ca şi consiliul să facă întocmai. Acest lucru ducea la dispute între Harding şi Fiona aproape la fiecare întrunire a consiliului. Fiona spunea cu mărinimie că ei erau ca doi părinți interesați profund de bunăstarea copilului şi că punctele lor de vedere extrem de divergente erau în beneficiul NTA, atunci când ei ajungeau pe o poziție de compromis. Dar drumul parcurs până acolo îi dădea mari dureri de cap Fionei şi scotea la lumină tot ce aveau ei mai rău. Ea îl respecta pe Harding Williams, ca preşedinte al consiliului, şi vasta lui experiență, dar era evident pentru toată lumea că îl detesta ca om, iar el îi purta Fionei o ură şi mai mare. El nu ținea asta secret, făcând adesea comentarii răutăcioase, nepotrivite la adresa ei sau dându-şi ochii peste cap la sugestiile ei, în timp ce ea era de fiecare dată diplomată, respectuoasă şi discretă, indiferent cât o costa să procedeze astfel. El îi rănea sentimentele cu vorbele sale tăioase, pe care le rostea atât în față, cât şi pe la spatele ei, dar ea nu lăsa niciodată să se vadă asta. Ea nu îi dădea niciodată satisfacție, permițându-i să vadă cât de mult o supăra. Era o profesionistă până în măduva oaselor. Secretara ei îi lăsa Fionei mereu pe birou două pastile de Advil şi un pahar cu apă, pentru a-i fi la îndemână după fiecare şedință de consiliu, iar în acea zi totul avea să fie la fel. Fiona convocase şedința de urgență, pentru a încerca să rezolve o problemă împreună cu consiliul.

Harding credea că şedința era ridicolă şi se plânsese că trebuia să participe. Fusese pensionat din postul lui de cinci ani, dar încă era un preşedinte puternic şi membru în alte câteva consilii. Până la finalul anului, când urma să împlinească şaptezeci de ani, avea să fie obligat să se retragă din funcția de preşedinte al NTA; asta, dacă nu se vota anularea regulii referitoare la vârsta maximă de

retragere a unui membru al consiliului, dar până în prezent nimeni nu făcuse asta. Ea de-abia aştepta plecarea lui la finalul anului, peste şapte luni. Până atunci însă, trebuia să facă afaceri cu el într-un mod constructiv. Era un efort pe care Fiona îl făcea mereu de şase ani încoace, de când venise la NTA în funcția de director executiv.

De şase ani, de când preluase funcția, ştia că Harding Williams spunea despre ea că este o femeie de moravuri uşoare şi o cățea. El fusese în consiliul NTA cu mult timp înainte de venirea ei acolo, iar drumurile lor se intersectaseră înainte, în tinerețea ei, la Harvard Business School, unde el predase un curs în primul ei an de studii. Atunci îşi formase o părere despre ea, pe care nu şi-o mai schimbase niciodată.

Fiona ar fi putut fi o femeie frumoasă, cu foarte puțin efort, pe care ea alegea să nu îl facă. Nu îşi petrecea timpul făcându-şi griji să fie atrăgătoare pentru bărbații pe care îi întâlnea în profesia ei. Singurul ei obiectiv era călăuzirea companiei şi a celor o sută de mii de angajați pe culmi şi mai înalte. Adoptase de mult timp stilul femeilor din lumea corporatistă. Era înaltă şi slabă, cu o înfățişare plăcută, îşi purta părul lung, blond strâns într-un coc aranjat şi avea nişte ochi mari, verzi. Nu purta bijuterii sau zorzoane. Avea veşnic o manichiură impecabilă, cu unghiile date cu lac incolor. Era întruchiparea unei femei de afaceri puternice, de succes. Era mână de fier în mănuşă de catifea. O femeie autoritară, care nu abuza de puterea ei, dornică însă a lua toate deciziile dure care făceau parte din profesia ei, şi accepta criticile şi problemele care rezultau din asta. Nimeni nu putea întrevedea vreodată îngrijorările ei în legătură cu propriile decizii, teama ei că lucrurile ar putea merge prost, regretele ei atunci când trebuiau să închidă o fabrică şi să desființeze sute de locuri de muncă. În multe nopți stătea trează, gândindu-se la asta. Dar la serviciu părea

întotdeauna calmă, rece, neînfricată, inteligentă, plină de compasiune şi politicoasă. Nu afişa niciodată la locul de muncă latura ei sensibilă, dacă exista vreuna. Nu îşi permitea să o exprime aici. Ar fi fost prea periculos să facă asta în poziția ei. Trebuia să fie un lider neînfricat şi era mereu conştientă de asta.

Fiona aşteptă până când se aşezară toți membrii consiliului, iar Harding Williams declară deschisă şedința, apoi se întoarse spre ea cu o privire sarcastică, pe care ea o ignoră.

— Fiona, tu ai vrut această şedință. Spune-ne ce doreşti, şi sper că a meritat ca toată lumea să renunțe la ce avea de făcut ca să ajungă la o şedință neplanificată. Nu înțeleg de ce nu ai putut să ne trimiți tuturor o circulară. Eu am lucruri mai bune de făcut decât să vin aici de fiecare dată când ai o idee nouă şi sunt sigur că şi colegii mei, membri în consiliu, sunt de aceeaşi părere.

La fel şi ea, dar se abținu să îi pună asta în vedere. Şi avusese un motiv întemeiat să îi întrunească; nu se îndoia că şi Harding ştia asta. El nu voia decât să îi dea bătăi de cap, ca întotdeauna. Nu rata nicio şansă să o înjosească. Se simțea mereu ca o studentă în preajma lui, şi încă una care pica examenul, ceea ce, evident, nu era cazul. Dar nu arătă nimic din toate astea.

Harding dăduse de înțeles nu o dată, de-a lungul anilor, că nu considera că femeile ar trebui să conducă mari corporații, că nu erau capabile să facă asta, şi era convins că Fiona nu făcea excepție. Detesta pozițiile puternice pe care le dețineau femeile din ziua de azi, şi asta îl scotea întotdeauna din sărite. Fusese căsătorit timp de patruzeci şi patru de ani cu o femeie care absolvise colegiul Vassar, obținuse un masterat în istoria artei la Radeliffe şi nu muncise niciodată. Nu aveau copii, iar Marjorie Williams trăia complet în umbra lui, aşteptând să facă ceea ce i se

cerea. I se potrivea perfect lui Harding, iar el se lăuda mereu cu longevitatea căsniciei lor, mai ales când auzea de alte mariaje eşuate. Harding nu avea nimic modest sau umil în atitudine, iar aroganța lui îl făcea antipatic în ochii multora. Fiona era în capul listei.

— Am convocat şedința de azi pentru că vreau să discutăm despre recenta scurgere în presă, spuse Fiona cu voce scăzută, stând dreaptă în scaunul ei. În ciuda vocii ei calme, avea un stil de a vorbi care îi făcea pe oameni să asculte, şi ea putea să capteze atenția fiecărei persoane din încăpere atunci când îți împărtăşea unele dintre ideile mai inovatoare. Cu toții aveau cunoştință despre asta, şi fiecare membru al consiliului era îngrijorat. Cred că toți suntem de acord că ne pune într-o situație stânjenitoare. Închiderea fabricii Larksberry va avea impact asupra a mii de angajați care vor fi disponibilizați. Este un anunț care va trebui făcut cu o precauție extremă. Felul în care vom transmite acest mesaj şi cum îl vom gestiona ulterior ar putea avea un efect negativ foarte grav asupra acțiunilor noastre, dacă este prost gestionat, şi ar putea chiar să provoace panică în mediul de afaceri. Şi nu încape îndoială, chiar dacă am votat cu privire la acest aspect în ultima noastră şedință, că e încă prematur să anunțăm asta public, acționarilor sau angajaților noştri. Acum avem nevoie de timp să punem în aplicare măsurile de control al pagubelor, şi la asta am lucrat de când ne-am întâlnit ultima oară. Cred că avem nişte planuri foarte bune să reducem cel puțin o parte din impact. *Trebuie* să închidem acea fabrică pentru binele companiei, dar ultimul lucru pe care îl dorea oricare dintre noi era ca această informație să ajungă în presă înainte să avem toate detaliile stabilite. Şi, după cum ştiți cu toții, a apărut acum două săptămâni în *The Wall Street Journal* şi apoi în *The New York Times.* De atunci, nu fac nimic altceva decât să înlătur consecințele. Şi cu toții suntem de acord,

presupun, că cel mai deranjant lucru în legătură cu asta nu e doar alegerea momentului, dar, în mod clar, această informație a fost divulgată de o persoană din cadrul consiliului. Informația care a apărut în presă este cunoscută doar de persoanele din această încăpere. O parte din ea nici nu există în formă scrisă, iar presa nu avea cum să afle decât dacă cineva din această încăpere a vorbit.

Se lăsă o tăcere grea, iar Fiona îşi mută privirea, intensă şi serioasă, asupra fiecăruia dintre membri. Nu scăpă pe nimeni din ochi.

— Este de neînchipuit că asta s-a putut întâmpla aici. E pentru prima oară în şase ani de când sunt la NTA, şi nu am avut niciodată de-a face cu o scurgere de informații din sala de consiliu în toată cariera mea. Ştiu că se întâmplă, dar e o premieră pentru mine, şi probabil că şi pentru unii dintre voi.

Îi privi din nou pe toți, iar ei dădură aprobator din cap. Niciunul nu i se părea vinovat, iar Harding părea foarte enervat, de parcă Fiona le irosea tuturor timpul, deşi ştiau că nu făcea asta. În mod clar, cineva din consiliu divulga informații, iar ea intenționa să afle cine. Voia să afle cât mai repede posibil şi să elimine din consiliu persoana care comisese această greşeală. Era o ofensă mult prea gravă pentru a o ignora sau a o trata cu superficialitate.

— Cred că meritățm cu toții să ştim cine a încălcat confidențialitatea consiliului, iar până acum, cu toții ați negat responsabilitatea pentru asta. Asta nu e de-ajuns, spuse ea cu severitate şi cu scânteieri în ochii ei verzi. Sunt prea multe în joc aici, bunăstarea companiei, stabilitatea acțiunilor noastre. Cu toții avem o responsabilitate față de acționarii şi de angajații noştri. Vreau să ştiu cine a vorbit cu presa, şi ar trebui să vreți şi voi asta.

Cu toții încuviințară din cap, iar Harding părea plictisit.

— Treci la subiect, Fiona, o întrerupse nepoliticos Harding

Williams. Ce anume sugerezi? Detector de minciuni pentru consiliu? Foarte bine, poți începe cu mine. Hai să terminăm odată cu asta, fără să facem din țânțar armăsar. A existat o scurgere de informații, se pare că i-am supraviețuit şi poate că asta a fost ca un mic avertisment pentru public şi pentru angajații pe care îi dăm afară. Nu găsesc scuze pentru ceea ce s-a întâmplat, dar poate că nu a fost un lucru complet rău.

— Nu sunt de acord cu tine. Şi cred că este important să ştim cine a făcut asta şi să ne asigurăm că nu se mai întâmplă.

— Bine. Poți să porneşti o vânătoare de vrăjitoare, dar te avertizez că nu voi fi de acord cu nicio metodă ilegală de a constata asta. Ştim cu toții ce s-a întâmplat acum câțiva ani la Hewlett-Packard, într-o chestiune similară. Aproape că a distrus compania, consiliul s-a dat în spectacol în presă, membrii lui n-au avut habar că s-a făcut uz de metode ilegale pentru a-i cerceta, iar preşedintele consiliului aproape că a ajuns la închisoare când s-a descoperit asta. Fiona, te avertizez. Nu am de gând să merg la închisoare pentru tine şi nici pentru această vânătoare de vrăjitoare. Poți să conduci un soi de investigații, dar ai face bine ca totul să fie corect şi legal.

— Te asigur că aşa va fi, spuse ea cu răceală. Îți împărtăşesc îngrijorările. Nici eu nu vreau o reiterare a problemelor de la HP. Am contactat mai multe firme de investigații şi vă voi transmite tuturor azi numele lor. Vreau o investigație corectă, absolut legală a tuturor membrilor noştri din consiliu şi a mea, pentru a descoperi cine este răspunzător pentru scurgerea de informații, de vreme ce nimeni nu e dispus să recunoască.

— Chiar contează? întrebă el, cu acelaşi aer plictisit. Informația a fost divulgată, tu spui că te ocupi de controlul pagubelor. Dacă afli cine a vorbit nu se va schimba nimic.

S-ar putea să fi fost doar un reporter foarte inteligent, care şi-a dat seama cumva ce se întâmplă.

— Asta nu e posibil, şi ştii bine. Vreau să fiu absolut sigură că nu se va mai repeta. Ceea ce s-a întâmplat contravine total regulilor noastre de administrație, atât în privința companiei, cât şi a consiliului, spuse Fiona, iar preşedintele îşi dădu imediat ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fiona, este nevoie de mai mult decât „administrație" pentru a conduce un consiliu. Ştim cu toții care sunt regulile. Jumătate din timp îl pierdem discutând proceduri şi inventând altele noi, care să ne scadă eficiența. Sunt uimit cum de găseşti timp să mai şi conduci compania. În toată cariera mea nu am irosit atâta timp. Luam decizii bune şi ne țineam de ele. Nu ne pierdeam timpul inventând noi reguli despre cum să facem asta.

— Nu mai poți conduce o corporație ca pe o dictatură, replică Fiona ferm. Acele vremuri au apus. Iar acționarii noştri nu vor tolera acest lucru, şi nici nu ar trebui să o facă. Cu toții trebuie să ne supunem regulilor, iar acționarii sunt mult mai bine informați şi mult mai exigenți decât erau acum douăzeci de ani, spuse ea, iar el ştia că era adevărat.

Fiona era un director de companie modern şi trăia după toate acele reguli pe care Harding le considera o pierdere de vreme. O critica pe Fiona adesea pentru asta.

— Aş vrea să votăm asupra unei investigații cu scopul de a descoperi cine a fost sursa scurgerilor de informații, folosind exclusiv metode legale pentru a obține această informație.

Fiona se întoarse către consiliu cu solicitarea ei, iar Harding fu primul care votă moțiunea, doar ca să termine mai repede, deşi dăduse de înțeles că era o prostie şi o pierdere de bani din bugetul NTA, dar nu se opuse solicitării ei. Toți votară pentru investigarea scurgerii de informații.

— Eşti satisfăcută? o întrebă el când ieşiră împreună din sala de consiliu.

— Da, îți mulțumesc, Harding.

— Şi ce vei face când vei afla cine a fost? o întrebă el cu o privire arogantă. O să-i dai o palmă la fund? Avem lucruri mai bune de făcut cu timpul nostru.

— Îi voi cere să se retragă din consiliu, spuse ea cu o voce fermă şi îl privi drept în ochi; văzu în ei acelaşi dispreț pe care îl văzuse timp de douăzeci şi cinci de ani, de când era studentă la Harvard Business SchooL

Ştia că nu avea să-i câştige respectul vreodată în viața ei şi nici nu îi păsa. Cariera ei fusese fenomenală, indiferent ce credea el despre ea.

Disprețul lui Harding față de ea avea rădăcini vechi. Fiona îşi reaminti întreaga poveste după ce se despărți de el şi se grăbi înapoi spre birou. Avea după-amiaza ocupată cu întâlniri. Şedința de consiliu durase mai mult decât fusese planificat din pricina discuțiilor purtate pe marginea investigației, precum şi a întreruperilor lui Harding şi a comentariilor sale caustice.

În primul an al ei la Harvard Business School, Fiona avusese sentimentul că nu se afla în locul potrivit, că nu făcea față şi se gândise de multe ori să renunțe. Se simțise mai puțin capabilă decât aproape toți colegii ei, dintre care cei mai mulți erau bărbați şi păreau cu mult mai siguri pe ei înşişi. Tot ce avea ea era ambiție şi pasiune pentru afaceri, care nu i se păreau suficiente, mai ales în primul an. Fusese o perioadă grea pentru ea. Cu un an în urmă, ambii părinți îşi pierduseră viața într-un accident de maşină, iar ea se simțea complet pierdută şi devastată fără ei. Tatăl ei o încurajase să facă orice voia, iar ea îşi urmase planurile pentru a obține un MBA chiar şi după decesul părinților. Singurul ei sprijin fusese sora sa mai mare, care îşi făcea rezidențiatul în psihiatrie la Stanford, la aproape cinci mii

de kilometri distanță. Fiona fusese înspăimântată şi singură la şcoală în Cambridge, şi mulți dintre colegii ei de clasă, băieți, fuseseră agresivi şi ostili cu ea. Iar profesorii se arătaseră indiferenți.

În acel an, Harding îşi luase un an sabatic în cariera sa şi fusese convins să predea la şcoala de afaceri de către un coleg de-al lui de la Princeton, iar Harding îi dăduse Fionei note atât de mici, încât aceasta aproape că nu promovase cursul. Singurul ei sprijin venise de la Jed Ivory, vechiul prieten al lui Harding, care era recunoscut pentru faptul că făcea tot posibilul ca să-şi ajute şi să-şi îndrume studenții. Iar el fusese incredibil de bun cu ea, devenind singurul ei prieten.

Pe atunci, Jed era separat de soția lui, având o căsnicie cu probleme. Ea fusese inițial studenta lui şi de ani de zile amândoi aveau relații extraconjugale. Cât timp fu separat de soția lui şi încerca să o ajute pe Fiona, Jed încercă să negocieze un divorț de ea, iar în nicio lună deveniseră amanți. Fiona se îndrăgostise nebuneşte de el. Ea nu era conştientă de acest lucru, dar pentru el nu era o situație nefamiliară. Dar la facultate se stârniră unele zvonuri, iar Fiona era oarecum conştientă de faptul că Harding dezaproba puternic relația ei. Mai târziu, el o învinovăți pentru căsnicia eşuată a lui Jed, deşi ea avu foarte puțin sau deloc de-a face cu asta. Iar aventura ei cu Jed se sfârşi brusc la finalul primului an, când el recunoscu față de ea că se încurcase cu altă fostă studentă, de la o altă specializare, o lăsase însărcinată şi fusese de acord să se însoare cu ea în iunie. Fiona fu devastată şi plânse după el toată vara.

În septembrie, când se întoarse la studii, îl întâlni pe David, bărbatul cu care avea să se mărite. Se logodiră de Crăciun, când încă mai era afectată de despărțirea de Jed, şi se căsătoriră după absolvire, iar ea se mută împreună cu el în San Francisco, oraşul lui natal. La acea vreme, părea o

decizie potrivită. Dar aventura cu Jed Ivory îi lăsase răni nevindecate.

În al doilea ei an la Harvard, întâlnirile cu Jed fură stânjenitoare. El încercă de mai multe ori să reînnoade relația cu ea, deşi la acea vreme era însurat şi avea un fiu. Fiona reuşi să îl evite şi nu mai frecventă niciodată vreun curs al lui. Aflase deja că aventurile lui cu studentele erau de notorietate, iar el profitase de tinerețea şi de vulnerabilitatea ei. După absolvire nu îl mai văzuse şi nu mai auzise de el niciodată, dar ştia de la alții că de atunci se recăsătorise de două ori, mereu cu femei mult mai tinere. În ciuda acestui fapt, se părea că Harding îl credea un sfânt, alegând să nu țină cont de reputația lui în privința relațiilor cu studentele. Harding o considerase mereu pe Fiona o seducătoare, deşi ea fusese victima, şi nu vinovatul. În mentalitatea lui învechită, tipic masculină, el tot mai credea că ea destrămase căsnicia lui Jed şi de atunci o tratase tot timpul ca pe o femeie uşoară. Nu pierdea nicio ocazie să aducă vorba despre reputația ei „deocheată" din trecut, de pe vremea studenției la Harvard, iar Fiona nu dădea nicio explicație. Ea nu credea că asta era treaba cuiva şi de mult timp se gândea la relația ei cu Jed Ivory doar ca La un accident nefericit ce se petrecuse în anii ei de studenție, în teribilul an de după decesul părinților ei, de care el profitase din plin.

Fiona nu avea pentru ce să îşi ceară scuze, dar Harding încă o învinovățea pentru aventura ei din urmă cu douăzeci şi cinci de ani, în ciuda carierei sale uimitoare, a mariajului ei de şaptesprezece ani şi a vieții ei respectabile. Fionei i se părea cel mult ridicol şi nu se deranja să ofere explicații sau să se apere în fața lui. Când acceptase poziția de director executiv al companiei NTA în Palo Alto, fusese descurajată să afle că Harding era preşedintele consiliului şi nici el nu fusesese mai încântat, dar nu putea să nege abilitățile ei

remarcabile, istoricul impresionant al carierei sale şi talentul ei uimitor, aşa că aprobase învestirea ei în funcţia respectivă. Ar fi părut un prost dacă nu ar fi făcut asta. Toţi membrii consiliului fuseseră de părere că erau norocoşi că ea li se alăturase, iar el nu dorea să recunoască ranchiuna personală împotriva ei. Iar Fiona crezuse că putea să treacă peste stilul neplăcut pe care el îl aborda faţă de ea. Putea, cu excepţia durerilor de cap pe care le avea după fiecare şedinţă de consiliu. Luă cele două pastile Advil cu o înghiţitură de apă imediat ce ajunse la biroul ei. Avea o mie de lucruri de făcut în acea după-amiază şi dădu undă verde pentru investigarea membrilor din consiliu. Firma pe care o angajase să se ocupe de asta spera să descopere care era sursa scurgerii de informaţii în decurs de şase sau opt săptămâni.

La ora şase, când Fiona se îndrepta spre maşina ei din parcare, se încheia o zi plină. Se opri la camioneta albă Mercedes pe care o conducea, o descuie, îşi scoase sacoul şi îl puse pe bancheta din spate şi îşi suflecă mânecile cămăşii albe. Fără să se gândească, gesturile sale erau identice cu cele pe care le făceau colegii ei bărbaţi când se suiau în maşini ca să meargă acasă. În timp ce ieşea din parcare şi se îndrepta spre casă se gândea la tot ceea ce făcuse în acea după-amiază şi la şedinţa de consiliu. Era o după-amiază frumoasă de mai, soarele încă era cald, iar ea de-abia aştepta să ajungă acasă în Portola Valley, unde înota în piscină în fiecare zi după serviciu. Ar fi putut avea o maşină cu şofer şi nimeni nu ar fi criticat-o pentru asta, dar ea prefera să conducă. Nu fusese niciodată impresionată de beneficiile superficiale ale slujbei. Folosea avionul companiei când călătorea prin ţară pentru întâlniri sau pentru a vizita diverse fabrici. Dar niciodată nu dorise un şofer şi se bucura de drumul până acasă pentru a se destinde. Timpul dintre birou şi casă fusese foarte util pentru ea îndeosebi cât timp

copiii fuseseră la şcoală. Acum, în ultimul an, în fiecare seară se întorcea într-o casă pustie, ceea ce era dureros, dar îşi lua de lucru acasă şi cel mai adesea era atât de epuizată că nici nu termina ce avea de citit şi adormea în fiecare seară în patul ei cu luminile aprinse, complet îmbrăcată. Muncea mult, dar mereu fusese alături de copiii ei, în ciuda carierei sale solicitante.

Crezuse întotdeauna că e posibil să ai şi o familie, şi o carieră dacă eşti dispus să aloci timpul necesar, iar ea făcuse asta, spre mulțumirea copiilor ei, chiar dacă nu şi spre cea a soțului, care îi detestase cariera din clipa în care obținuse primul ei post important, pe când fiul ei Mark avea trei ani.

Cei trei ani pe care îi petrecuse acasă cu el fuseseră un dar pentru fiul ei, iar ea lucrase cu normă întreagă de atunci, ocupând posturi importante. Niciunul din cei doi copii nu păruse să sufere de pe urma acestui fapt şi chiar şi acum relația cu ei era puternică. Aşa cum o dovedea apelul ei dinaintea şedinței de consiliu, Alyssa o suna pe mama ei frecvent, pentru orice, pentru sfaturi sau doar ca să stea de vorbă. Fiona prețuia relația caldă, sinceră pe care o avea cu ea şi cu fiul ei, Mark. Dedicarea ei față de familie şi față de carieră dăduse roade. Reuşise să ajungă la piesele de teatru de la şcoală, la meciurile de fotbal şi lacrosse ale fiului ei, fusese cu el în Clubul Cercetaşilor, asistase la recitalurile de balet ale Alyssei, îi ajutase cu temele şi le făcuse costume de Halloween la două dimineața.

Acum Alyssa era studentă în primul an la Stanford şi voia să urmeze Harvard Business School după absolvire, ca şi părinții ei. Mark urma Şcoala de Asistență Socială din cadrul Universității din Columbia din New York. Spre deosebire de sora şi de mama lui, care aveau amândouă o pasiune pentru afaceri, Fiona spunea despre fiul ei că este sfântul familiei. El voia doar să îndrepte lucrurile în lume.

Imediat ce termina studiile la Columbia, voia să petreacă un timp muncind într-o țară subdezvoltată. Nu îl interesau deloc afacerile. Iubita lui era studentă la medicină şi îşi petrecuse ultima vară lucrând în Libia şi Kenya, alături de Medicii fără Frontiere, şi îi împărtăşea visurile şi punctele de vedere altruiste. Fiona îl iubea pentru asta şi era mândră de. Țelurile lui şi ale Alyssei.

Fiona considera cariera ei de mamă la fel de mulțumitoare, importantă şi de succes precum cariera profesională. Iar singurul domeniu unde simțea că eşuase era mariajul ei cu David. De la bun început fusese evident că era un dezastru, şi, cu toate astea, ea rezistase timp de şaptesprezece ani. Mereu îşi dorise să facă lucrurile să meargă, dar David opusese rezistență. El moştenise o mică afacere de familie şi era un antreprenor mărunt. Interesele Fionei fuseseră pentru corporații mari şi pentru lumea afacerilor la o scară mult mai largă. El voise ca ea să îl ajute să se implice alături de el cu jumătate de normă în afacerea de familie, odată ce se întorcea la muncă, iar ea refuzase, convinsă că asta ar fi dus la bătălii teribile, atât între ei doi, cât şi cu familia lui, aşa că fusese destul de înțeleaptă încât să nu încerce. Nu îi spusese asta, dar nici nu considerase destul de interesantă afacerea lui. Prefera provocările mai grele ale marilor corporații şi impactul lor asupra lumii, problemele care se iveau şi obiectivele lor mult mai antrenante. Încă de la primul ei loc de muncă ea îşi dăduse seama că David avea puternice resentimente din pricina succesului ei. Fiona ajunsese să reprezinte tot ceea ce el detesta. Nu foarte diferit de Harding Williams, David o dădea exemplu pentru a defini tot ceea ce era greşit în privința femeilor în afaceri şi adesea o critica pentru că nu era acasă cu copiii lor, când, de fapt, ea era mult mai prezentă în viața lor decât fusese el vreodată. El îşi petrecea fiecare sfârşit de săptămână şi două zile în timpul săptămânii de lucru

jucând golf cu prietenii lui, în timp ce ea se grăbea de la şedinţe să ajungă acasă pentru a sta cu copiii.

Fiona se ocupase de toate, încercând să fie o soţie bună pentru David, dar, cu toate astea, el o critica necontenit. Şi toate aceste probleme care mocneau ieşiseră la lumină când ei i se oferise postul de director executiv la NTA. Fusese uimită când el îi ceruse să refuze postul, pentru că, altfel, avea să o părăsească. Pe atunci, Alyssa avea treisprezece ani, iar Mark şaisprezece, iar ea înţelesese că pretenţia lui nu avea nicio legătură cu copiii, aşa cum susţinea David. Totul se reducea la egoul lui, şi era o ocazie de a o lipsi pe ea de împlinirea celui mai mare vis al său. După o lungă dezbatere şi o analiză atentă, Fiona acceptase postul, iar David se mutase de acasă în acea săptămână, furios. La început, fusese tristă, dar în cei şase ani care trecuseră de-atunci, ea înţelesese că fusese cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Nimeni nu o mai critica, nu mai abuza de ea emoţional, nu o mai descuraja, nu îi mai spunea nimeni că era ceva în neregulă cu ea şi că era o mamă şi o soţie rea. Nimeni nu o mai făcea să se simtă vinovată pentru succesul ei în lumea corporatistă. Ea nu îşi ascunsese niciodată ambiţiile de el, dar evoluase prea mult în comparaţie cu el. Sau poate că el rămăsese prea mult în urmă.

În final, deşi se simţise vinovată în legătură cu asta şi nu le mărturisise copiilor, fusese o uşurare când el o părăsise. Uneori se simţea singură, mai ales după plecarea copiilor, deşi Alyssa venea adesea acasă de la Stanford, iar Mark venea în vacanţele de la şcoală, dar îi plăcea cât de liniştită devenise viaţa ei în ultimii şase ani. Uneori se gândea că ar fi frumos să aibă un bărbat în viaţa ei, dar până în acel moment nu se întâmplase asta, iar ea era fericită cu munca şi copiii ei, mult mai fericită decât fusese vreodată cu David. Acum îşi dădea seama cât de înverşunat fusese el, cât de furios şi cât de mult o urâse pe parcursul căsniciei lor.

Simțea alinare şi consolare să nu mai fie ținta furiei şi a invidiei lui.

La doi ani după divorțul lor, el se recăsătorise cu o femeie foarte drăguță, cu care se potrivea mult mai bine, dar, în ciuda acestui fapt, el încă era furios pe Fiona şi îşi exprima această furie ori de câte ori avea prilejul, mai ales față de copiii lor. Mânia lui David față de ea părea să fie ca o flacără eternă. Iar soția lui, Jenny, nutrea aceleaşi sentimente negative față de lumea corporatistă ca şi el. Primul ei soț îşi luase viața când cariera lui fusese distrusă şi îşi pierduse locul de muncă în timpul unui scandal financiar ce ar fi putut fi rezolvat cu uşurință. În decurs de un an, se măritase cu David, îi oferise acestuia un cămin bun, nu muncise niciodată şi îi sorbea fiecare cuvânt. Şi, deşi el era doar cu patru ani mai în vârstă decât Fiona, se pensionase la cincizeci de ani, la un an după ce se recăsătorise, iar el şi Jenny îşi petreceau majoritatea timpului călătorind prin lume, în timp ce Fiona continua să muncească, pasionată de ceea ce făcea şi menținându-şi poziția înaltă în lumea corporatistă. Din câte îşi putea da seama, ea şi David erau amândoi fericiți acum, ceea ce ei i se părea o mare realizare, iar ea era surprinsă şi dezamăgită că el refuza în continuare să o ierte pentru defectele ei şi să fie prieteni. Nu era pur şi simplu în stare de asta. Copiii lor erau şi ei dezamăgiți de asta. Era aproape imposibil să stea cu ambii părinți într-o singură încăpere, fără ca tatăl lor să nu facă vreun comentariu răutăcios la adresa mamei lor sau să nu îi spună ceva foarte neplăcut. Fiona refuza să se coboare la nivelul lui şi să intre în jocul lui şi de obicei stătea de vorbă cu Jenny despre cel mai recent proiect creativ al ei sau despre cea mai recentă excursie a lor. O considera pe Jenny o femeie bună şi perfectă pentru el.

Iar viața Fionei era simplă în felul ei. Îşi vedea copiii când putea, muncea din greu pentru NTA, se bucura de prietenii

ei, ocazional, când avea timp, călătorea în interes de serviciu, deşi de obicei doar în deplasări scurte, şi renunțase de mult la întâlniri cu necunoscuți aranjate de prietenii ei. Nu avea nici timp şi nici înclinație pentru aşa ceva, iar oamenii pe care îi alegeau pentru ea erau întotdeauna ridicol de nepotriviți. Totodată, era foarte conştientă că femeile cu o carieră ca a ei nu erau foarte căutate pentru întâlniri. Erau mult prea înspăimântătoare pentru majoritatea bărbaților, şi se presupunea mereu că dacă ea era directorul executiv al unei mari corporații însemna că era ori foarte dominatoare, ori o scorpie. Ea nu era aşa, dar puțini bărbați erau dispuşi să afle. Oricum, ea nu avea energie pentru a ieşi la întâlniri. Până ajungea acasă de la serviciu, era epuizată, îşi lua acasă prea mult de lucru şi era greu să se simtă sexy şi interesată după ce toată ziua se afla la cârma unei mari corporații; acesta fusese, de altfel, unul dintre numeroasele reproşuri ale lui David. El o acuzase că nu mai era femeie. Îi spunea că se îmbrăca, gândea şi muncea ca un bărbat şi, dacă nu citea rapoarte trimestriale, îl ajuta pe Mark cu proiectele la fizică, aşa că rămânea prea puțin timp pentru sex sau romantism. Jenny, noua lui soție, nu avea copii, ceea ce pentru el era foarte bine. Tot timpul şi-l dedica lui.

Fiona se simțea încă vinovată pentru unele lucruri pe care el i le spusese. Ea ştia că, într-adevăr, nu îşi făcuse destul timp pentru a întreține romantismul dintre ei, dar creşterea celor doi copii în timp ce îşi croia drum prin hățişul lumii corporatiste americane nu lăsase loc pentru altceva. Iar acum, copiii erau mari, la facultate, dar nu era mai bine. Fiona nu avea un iubit şi nici nu se distra, muncea chiar mai mult decât înainte şi îşi umplea timpul liber tot cu muncă. Era ceva ce ştia că face bine, ceea ce era mult mai mulțumitor decât să i se spună cum eşuează ca soție. Şi nu dorea nicicum să repete experiența. Acum se rezuma la ceea

ce ştia că se pricepe, munca şi timpul petrecut cu copiii ei, atunci când putea. Pentru ea funcționa.

Intră cu maşina pe aleea casei mari, frumoase din Portola Valley, unde locuiseră în ultimii douăzeci de ani, şi zâmbi când se dădu jos din maşină. Îi era dor să-şi vadă copiii când ajungea seara acasă, să ia cina cu ei, dar tot era bine când venea, la finalul zilei, într-o casă pe care o adora.

Îşi lăsă servieta jos în holul de la intrare şi intră în dressing să se schimbe. Pusese stăpânire de mult pe toate dulapurile. Nici nu îşi mai putea imagina să trăiască acolo cu un bărbat şi abia dacă îşi amintea vremurile în care David locuia cu ea. Acum ducea o viață solitară, dar una care i se potrivea. În unele aspecte, aproape că uitase cum e să fii femeie, să ai în pat un bărbat care să te iubească. Dar pe David nu îl mai iubea de ani de zile, înainte ca el să plece, la fel cum nici el nu o mai iubea. În ultimii ani ai căsniciei rămăseseră împreună în virtutea obiceiului şi a datoriei, şi, chipurile, pentru copii. Apoi ea îşi dăduse seama cât de fericiți erau cu toții după plecarea lui. Ani de zile, viața lor de cuplu fusese deprimantă şi stresantă. Iar acum viața ei avea un ritm familiar, în care ea se simțea confortabil şi deținea controlul lumii ei.

Deschise uşa de la grădină şi se îndreptă spre piscină, într-un costum de baie negru, care îi scotea în evidență silueta. Era înaltă, zveltă şi în formă; nu îşi arăta vârsta. Simțea pe spate căldura ultimelor raze ale soarelui de primăvară de la finalul zilei. Începu să înoate spre capătul piscinei cu mişcări lungi, ample. Se simțea minunat după ziua lungă şi, brusc, luptele ei cu Harding Williams, grijile ei cu privire la angajații de la fabrica Larksberry şi toate problemele mari şi mici de peste zi păreau să pălească, în timp ce înainta prin apa rece. Nu avea toate lucrurile la care visase odinioară, când se măritase cu David şi avusese năzuințe mărețe pentru viitorul lor, dar avea tot ceea ce îşi

dorea şi îi era necesar în acel moment: o carieră de care era pasionată, doi copii pe care îi iubea, un cămin liniştit, în care să se întoarcă. Pentru Fiona, era o viaţă perfectă.

Capitolul 2

Marshall Weston conducea spre casă, în Marin County, puţin cam repede din Palo Alto, aşa cum făcea mereu, în Aston Martinul care era jucăria lui preferată. Lucra în Silicon Valley şi era directorul executiv al companiei UPI, United Paper Internaţional, a doua în topul celor mai mari corporaţii din ţară, iar lui şi soţiei lui Liz le plăcea mult să locuiască în Ross. Era frumos, iar ei îşi construiseră casa acolo în urmă cu trei ani, când copiii erau mai mici. Şcolile erau foarte bune, iar lui îi plăcea să locuiască ceva mai departe de birou. Asta îi permitea să îşi pună ordine în gânduri seara, în drum spre casă, şi îi plăcea Marin County mai mult decât peninsula. În opinia lui, merita să facă naveta.

Marshall avea cincizeci şi unu de ani, lucrase pentru UPI timp de cincisprezece ani şi avansase în funcţie într-un mod spectaculos. De zece ani conducea compania în calitate de director executiv şi făcuse o avere cu ea, în acţiuni UPI şi în alte investiţii bine plasate. Compania fusese generoasă cu el, şi el îşi iubea locul de muncă. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că duce o viaţă perfectă. Cariera era foarte importantă pentru el, iar Liz era soţia ideală pentru nevoile lui. Erau căsătoriţi de douăzeci şi şapte de ani, în martie ea împlinise cincizeci de ani şi încă era frumoasă. Se îngrijea foarte bine, juca mult tenis şi făcea mişcare zilnic. Făcea cursuri de pilates şi înota în piscină; îi plăcea viaţa lor la fel de mult ca şi lui. Aveau trei copii minunaţi, iar Marshall le oferise mult mai mult decât şi-ar fi putut dori. Ea nu se

aşteptase niciodată ca el să facă averea pe care o realizase la UPI. Când se căsătoriseră, se gândea că el avea să se descurce mulțumitor, era silitor şi ambițios, chiar şi în facultate, dar succesul lui fusese excepțional de-a lungul câtorva ani. Toate visele lor deveniseră realitate.

Liz era licențiată în drept, dar nu profesase niciodată, şi o minte bună pentru afaceri. Dar pe durata întregii căsnicii alesese să fie casnică, iar cei trei copii o ținuseră ocupată. Tom, fiul lor cel mare, se născuse în ziua primei lor aniversări a căsătoriei, iar acum studia dreptul la Boalt şi se descurca bine. Era un băiat bun şi se înțelegea bine cu mama lui, deşi mereu fusese în competiție cu tatăl lui, tot mai mult acum, pe măsură ce înainta în vârstă. Când era mic, rivalizase cu tatăl său pentru afecțiunea lui Liz şi mereu se întrecea cu tatăl lui în sporturi şi orice fel de jocuri. Cei doi bărbați se comportau ca cerbii în pădure, lovindu-şi coarnele, înfruntându-se cu fiecare ocazie, ceea ce era stresant pentru toată lumea. Pe măsură ce se maturiza, Tom îşi critica tatăl şi îl acuza că încearcă să controleze pe toată lumea. Nu pregeta să îl acuze de necinste pe care Marshall o nega, iar Liz nu o vedea. Ea considera că Tom era în mod nejustificat dur cu el. În consecință, la douăzeci şi şase de ani, Tom venea acasă mai rar acum. Era ocupat cu facultatea de drept şi, ori de câte ori venea acasă, se certa cu tatăl lui în legătură cu afaceri, politică şi cu tot ceea ce susținea tatăl lui. Liz încerca mereu să îi tempereze, explicându-i fiecăruia punctul de vedere al celuilalt. Fusese prinsă la mijloc în rivalitatea dintre cei doi încă de când Tom începuse să deschidă gura şi să îşi provoace tatăl cu fiecare ocazie. Ea credea în continuare că lucrurile aveau să se calmeze în timp, dar încă nu se întâmplase asta. Iar ea ştia că Marshall era mândru de primul lui născut, dar dezamăgit că Tom era atât de înverşunat în a-l critica.

Uneori, Liz îl auzea pe Marshall că se laudă cu Tom prietenilor săi, le vorbea despre notele lui mari şi despre realizările lui şi îşi dorea ca el să spună astfel de lucruri şi de faţă cu fiul lor. Pentru Marshall, era un soi de mândrie să nu spună aceste lucruri lui Tom, ci doar altora, ca şi cum succesul lui Tom îi accentua propriile realizări, lucru de care Tom i se plângea mamei. Îl acuza pe tatăl lui că era narcisist şi că îi vedea pe toţi ceilalţi ca pe nişte accesorii pentru el însuşi, ceea ce Liz nega. Dar, tară îndoială, relaţia dintre tată şi fiul cel mare nu era uşoară. În unele privinţe, semănau foarte mult. Amândoi erau impulsivi, încăpăţânaţi şi necruţători. Ei nu îi plăcea faptul că tensiunea dintre cei doi îl împiedica pe Tom să vină mai des acasă. Băiatul venea la cină uneori în timpul săptămânii, când ştia că tatăl lui era în Los Angeles. Era sătul să se certe cu el. Avea un mare respect şi admiraţie pentru mama lui, despre care credea că era mai bună, mai deşteaptă, mai blândă şi mai răbdătoare decât merita tatăl lui. Liz făcea orice pentru a-i uşura viaţa lui Marshall, în semn de recunoştinţă pentru tot ceea ce el făcuse pentru ea şi pur şi simplu pentru că îl iubea din toată inima. Liz fusese soţia perfectă în toate sensurile, timp de douăzeci şi şapte de ani. Iar fiul ei cel mare considera că tatăl lui nu o merită.

Relaţia lui Marshall cu al doilea fiu era infinit mai uşoară. John era fiul pe care îl visase mereu. Sportiv desăvârşit, student emerit, fiu model. La douăzeci de ani, John era în primul an de studii la Stanford, era în echipa de fotbal, avea aproape numai note mari şi venea des acasă să îşi vadă părinţii. Disputa dintre tatăl lui şi fratele mai mare era o sursă de tensiune şi între cei doi fraţi. John credea că tatăl lui este un erou, admira tot ceea ce făcea şi se lăuda cu el prietenilor săi. Considera că Tom era prea dur cu tatăl lor. În privinţele în care Tom îl vedea drept un păcătos, John îl considera un sfânt. Cei doi băieţi nu puteau fi mai diferiţi,

iar John era lumina ochilor tatălui său. Marshall îl ducea la meciuri de fotbal, baseball şi baschet şi în excursii de vânătoare, pentru a consolida relația dintre ei. Îi oferise aceleaşi oportunități şi lui Tom, care, după ce crescuse, rareori îi mai însoțea. Marshall şi John petreceau momente minunate împreună, care îi umpleau mereu inima de fericire lui Liz. Ea îşi dorea doar ca fiul ei mai mare să se mai liniştească şi să fie mai deschis la ideea de a petrece şi el timp cu tatăl lui, şi să îl aprecieze mai mult. Încă spera ca cei doi să se apropie şi încerca să îi încurajeze în această direcție. Dar neîndoielnic era mai uşor pentru Marshall să-şi petreacă timpul cu fiul lui mai mic, care îl adora necondiționat şi în compania căruia se simțea bine.

Adevărata provocare în acel moment, atât pentru Marshall, cât şi pentru Liz, era Lindsay, fiica lor de şaisprezece ani. Ea nu le împărtăşea deloc ideile şi se afla constant în război cu ambii părinți. Era dificilă şi pentru Liz, care avea o răbdare infinită cu ea. Actualmente, Lindsay se lupta pentru un piercing şi pentru câteva tatuaje pe care şi le dorea. Avea câte şase cercei în fiecare ureche şi îşi pusese un inel în nas, pe care tatăl ei o obligase să şi-l scoată, sub amenințarea unei pedepse pentru tot restul anului. Recent, devenise vegană şi refuza să mănânce cu părinții ei, spunând că ceea ce mâncau ei o dezgusta şi i se făcea rău să îi vadă mâncând. Avea un iubit care arăta de parcă era un naufragiat şi în ultimul an purtase părul în şuvițe *dread*. Când nu se vedea cu el, apăreau alții la fel ca el sau mai rău. Lindsay nu era deloc cum se aşteptase Marshall să fie fiica lui, iar Liz îl asigura constant că avea să îi treacă, iar el spera să fie adevărat. Era mult mai uşor pentru el să meargă la meciuri de baseball cu John sau chiar să se certe cu Tom pe teme politice decât să aibă de-a face tot timpul cu comportamentul şi ideile rebele ale lui Lindsay. Abia se descurca la şcoală, şi în cea mai mare parte a anului

primise avertismente de la şcoală din cauza rezultatelor slabe. Făcea tot ce putea să îşi enerveze părinţii şi se certa cu mama ei cu fiecare ocazie care se ivea. Liz era obişnuită cu asta şi încerca să nu se lase afectată de acest lucru, dar Marshall îi recunoştea între patru ochi că îl scotea din minţi şi îl epuiza. Orice discuţie cu ea i se părea zadarnică. Fata reprezenta cea mai distorsionantă notă a vieţii de casă, altfel liniştite, şi pentru Marshall era aproape o uşurare când venea acasă de la serviciu şi vedea că Lindsay era plecată cu prietenii ei. Singurul lucru care îl liniştea în privinţa ei era faptul că nu era interesată de droguri, dar era oricum incredibil de dificilă. Asta ar fi fost pentru el picătura care ar fi umplut paharul. Era şi aşa greu de stăpânit. Aproape fiecare discuţie pe care o purtau cu ea se sfârşea cu zgomotul uşii trântite de la dormitorul ei. El deja se obişnuise cu asta, dar oricum se temea să dea ochii cu ea.

În opinia lui Marshall, Liz nu era doar partenera şi soţia ideală, ci şi o mamă extraordinară, şi petrecuse ore nesfârşite pentru a-i creşte pe cei trei copii ai lor. Nu se plângea niciodată de lucrurile pe care trebuia să le facă singură în timp ce el era la serviciu, de şedinţele de la şcoală sau de evenimentele şcolare pentru care el nu avea timp, de angajamentele sociale la care el nu putea lua parte pentru că era la biroul din Los Angeles două zile pe săptămână, sau de weekendurile pe care ea trebuia să le petreacă în compania clienţilor lui din alte ţări ori de petrecerile pe care ea trebuia să le găzduiască pentru a-i sprijini cariera lui. Liz îşi asumase pe deplin rolul de soţie de corporatist, iar el ştia că probabil îi spunea mai multe decât ar fi trebuit despre viitoarele contracte sau despre secrete din interiorul organizaţiei, dar ea îi dădea sfaturi excelente, şi el avea încredere deplină în opiniile ei. Îi dădea adesea idei bune la care el nu se gândise. În plus faţă de ceea ce făcea pentru el şi pentru copiii lor, activa şi ca voluntar la un adăpost

pentru oamenii străzii şi făcea parte din câteva comitete. Era neobosită în eforturile sale pentru comunitate; de asemenea, făcuse parte din consiliul şcolii Ross şi participase şi la activitățile copiilor ei. El nu ar fi putut avea o soție mai bună care să îl ajute în carieră. Amândoi erau ocupați, el, cu cariera care îi umplea tot timpul, iar ea, cu copiii lor, cu lucrurile pe care le făcea ca să îl ajute şi cu munca de voluntariat care era importantă pentru ea.

Marshall simțea ca şi cum ei erau parteneri în viața pe care împreună o construiseră – una confortabilă, caldă şi de succes. Liz nu era o femeie pasională, dar era devotată, cinstită, de nădejde, de încredere şi inteligentă, iar în orice se implica, se descurca bine. Era modelul de urmat pentru fiecare soție de corporatist pe care o cunoştea. Iar el era mândru să o aibă alături când se afla în compania clienților sau a membrilor din consiliul UPI. Cârmuiau mariajul lor ca pe o corabie bine pusă la punct, iar ea fusese mereu mulțumită să îl lase pe el să preia frâiele. Nu îşi dorea nicicum să intre cu el în competiție sau să aibă propria carieră. Liz nu regreta niciodată faptul că nu profesase ca avocat, folosea cunoştințele dobândite ca să înțeleagă mai bine cu ce se confrunta Marshall zi de zi, timp în care ea făcea comisioane cu maşina, ducea băieții la şcoală, iar pe Lindsay o ducea la cursuri de artă şi de balet.

Marshall intră cu maşina pe alee, parcă Aston Martinul în garaj şi intră în casă pe uşa din spate. Era o casă superb proiectată, cu tavane înalte, scafe de lumini minunate, o scară frumoasă şi podele placate cu parchet din lemn masiv, pe care îl comandaseră din Europa. Iar bucătăria unde el ştia că avea să o găsească pe Liz era de ultimă generație, cu tejghele lungi, din granit negru şi cu toate electro-casnicele pe care Liz le dorise încorporate, şi cu un loc pentru luat masa cu pereți din sticlă unde mâncau în cea mai mare parte a timpului. Foloseau sufrageria numai când aveau

musafiri.

Când Marshall intră în bucătărie, Lindsay se certa cu mama ei, în timp ce Liz pregătea cina pentru el, iar el simți, după miros, că ea gătea ceva savuros. Subiectul actualei confruntări părea să fie un concert la Russian River la care Lindsay voia să meargă în acel weekend, cu prietenii. Liz deja îi spusese „nu“ de mai multe ori şi rămânea fermă pe poziție.

— De ce nu? Toți ceilalți se duc! protestă Lindsay cu o privire indignată când Marshall intră pe uşă şi le salută pe amândouă.

Lindsay îl ignoră pe tatăl ei, iar Liz zâmbi şi se îndreptă spre el pentru a-l săruta, apoi împinse în direcția lui un pahar cu vin alb şi nişte legume crude cu sos; în tot acest timp, Lindsay nu renunță.

— Ți-am spus deja, i se adresă Liz cu calm. Acolo se consumă multe droguri. Este un loc frecventat de mulți oameni dubioşi. Nu vreau să te duci acolo.

Liz părea de o calmitate extraordinară, iar Marshall sorbea din vin şi contempla scena, care îi era familiară.

— Mamă, noi mergem pentru muzică, nu pentru droguri.

În cazul ei, era adevărat.

— Mă bucur să aud asta. Dar tot nu poți să te duci. Găseşte altceva de făcut în acest weekend. Oricum, ai examenele SAT[1] săptămâna viitoare şi trebuie să înveți pentru ele în acest weekend. Anul ăsta examenele astea sunt foarte importante pentru aplicațiile din toamnă la facultate.

— Ştii că fac un an pauză după ce termin liceul, spuse Lindsay pe un ton indiferent, iar Marshall păru surprins.

— De când asta?

— Am spus asta tot anul. Niciodată nu asculți, spuse

[1] Teste standardizate folosite în S.U.A. pe scară largă în vederea admiterii la facultate (n.tr.)

Lindsay cu
0 privire dezgustată, în timp ce Liz scotea o friptură din cuptor, iar Lindsay făcu o grimasă.

— Ascult, dar nu am căzut de acord asupra unui an de pauză. Cred că e o idee proastă.

Cu un copil precum Lindsay, căreia oricum nu-i plăcea şcoala, tatălui îi era teamă că ea nu avea să mai intre vreodată la facultate. Iar realizările academice erau importante în familia lor. Ambii ei fraţi se descurcaseră bine la şcoală şi reuşeau asta şi în prezent la Stanford şi Boalt.

Atunci, Lindsay îl privi cu un dezgust total şi se repezi afară din încăpere. Un moment mai târziu se auzi sunetul familiar al uşii trântite de la camera ei, în timp ce Liz tăia friptura de vită, care arăta ca dintr-o revistă de bucate. Lindsay mâncase deja şi nu suporta să vadă carne roşie.

— Nu ştiu cum te descurci cu ea toată ziua, spuse Marshall cu o privire iritată.

— O să-i treacă. Sunt doar lucruri tipice pentru vârsta ei. Liz nu părea deranjată de schimbul de replici cu Lindsay şi îi zâmbi. Cum ţi-a fost ziua?

— Interesantă, spuse el, bucuros să o vadă. Era ca şi cum venea acasă la o veche prietenă, cea mai bună prietenă a lui de douăzeci şi şapte de ani. Piaţa a fost sus, ceea ce ajută întotdeauna.

— Am văzut.

În acel punct al discuţiei, ea pomeni de un scandal în lumea afacerilor ce apăruse la ştiri şi de un director executiv pe care îl cunoşteau amândoi care fusese acuzat de către SEC2 de negocieri din interior. Liz era la curent cu toate ştirile de afaceri şi era interesant să discuţi cu ea.

Ca de obicei, aranjase singură masa, pusese o faţă de masă nouă, iar el îşi dădu seama după părul ei încă umed

---

[2] Comisia pentru Securitate şi Schimb a Statelor Unite, o agenţie guvernamentală (n.tr.)

că tocmai îşi făcuse un duş şi se îmbrăcase cu o cămaşă albă, imaculată şi jeanşi perfect călcați. Încă avea înfățișarea plină de vigoare şi tinerețe de pe vremea când se căsătorise cu ea. Avea părul blond, drept, lung până la umeri, se machia foarte rar, cu excepția ocaziilor când ieşeau în oraş, iar mâinile ei grațioase aveau unghii tăiate scurt. Singurul ei răsfăț pe care şi-l îngăduia erau şedințele săptămânale de manichiură şi pedichiură, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă de un roşu-aprins.

Carnea era gătită exact cum îi plăcea lui, cu legume proaspete fierte la abur. Ea avea grijă să îi asigure un regim alimentar sănătos şi era atentă ca el să nu se îngraşe; pentru el, era ca şi cum venea la un restaurant în fiecare seară, unde găsea toate mâncărurile lui preferate. El abia dacă mai observa asta, dar îi plăcea nespus felul ei de a găti. Liz învățase şi asta pentru el, pe lângă franceză şi spaniolă la nivel conversațional, pentru a putea vorbi cu clienții lui străini. Aceştia din urmă erau mereu impresionați de abilitățile ei lingvistice excelente, la fel ca şi el. Ştia chiar şi câteva expresii în japoneză şi chineză. Indiferent de ce se apuca Liz, o făcea ca să îl ajute pe el.

Erau la jumătatea cinei, când Liz pomeni de festivalul de film la care voia să meargă a doua zi. Ştia că evenimentele culturale nu erau activitatea lui preferată, dar din când în când îl convingea să meargă cu ea. Marshall prefera evenimentele legate de afaceri. El se gândea numai la muncă şi, de obicei, la fel şi ea, dar se bucura şi de alte lucruri, cu un spectru mai larg.

— Am bilete pentru mâine, în oraş. Ce părere ai? îl întrebă ea cu o privire plină de speranță, iar el scutură repede din cap.

— Mâine mă duc în L.A. Săptămâna asta trebuie să fiu încă o zi acolo. Am avut nişte probleme în birou şi cred că au nevoie de cineva din conducere ca să le rezolve. De ce nu

mergi cu o prietenă? sugeră el, părând uşurat.

El îşi petrecea fiecare miercuri şi joi în biroul din L.A., şi asta de zece ani încoace. Când erau mai tineri, asta îi oferea ei răgazul să facă diverse activități cu copiii şi deja se obişnuiseră cu situația. El pleca miercuri dimineață şi se întorcea vineri seară, la timp ca să facă orice ar fi avut planificat pentru weekend, deşi era mereu obosit după cele două zile în L.A. Şi îi plăcea să rămână acasă vineri seară.

— Apropo, adăugă el, weekendul ăsta vin nişte clienți japonezi. O să joc golf cu ei sâmbătă şi duminică şi mă gândeam că i-am putea scoate la cină sâmbătă seară.

— Vrei să îi inviți aici?

Ea avea un furnizor bun de catering, pe care îl folosea pentru evenimente importante, ca să se poată concentra exclusiv asupra invitaților.

— Japonezilor le plac restaurantele elegante şi vin cu soțiile. Mă gândeam eventual la Gary Danko sau la Ritz. În plus, înseamnă mai puțină bătaie de cap pentru tine. El îi zâmbi în timp ce ea strângea masa şi îl servea cu fructe proaspete la desert. Îmi pare rău pentru festivalul de film, spuse el cu o privire uşor vinovată.

Ea râse. Îl cunoştea prea bine.

— Nu, nu-ți pare rău. Deteşti lucrurile astea. M-am gândit să întreb doar. Mă voi duce cu o prietenă. Avea mai multe prietene cu care se implica în activitățile de voluntariat sau pe care le cunoştea prin intermediul copiilor; obişnuia să le invite la astfel de evenimente. Rareori îl putea convinge pe Marshall să meargă. Era prețul pe care îl plătea, dat fiind că era căsătorită cu un bărbat de succes, nu era un aspect ieşit din comun în ceea ce o priveşte. Era obişnuită ca Marshall să fie ocupat, să participe la întâlniri, să călătorească prin țară sau în L.A. Sau doar să fie epuizat şi să nu aibă dispoziția de a merge. Dacă era ceva important pentru ea, el făcea un efort. Ştia că acest eveniment nu era,

doar că ea s-ar distra. Când el era plecat, Liz reuşea să-şi țină timpul ocupat cu activități distractive.

După cină, Marshall urcă la etaj şi făcu un duş, apoi citi un teanc de rapoarte pe care le adusese acasă, în timp ce Liz se cuibări în pat cu o carte. Trecuse să îi ureze noapte bună lui Lindsay, care vorbea cu prietenii la telefon despre concertul pe care avea să îl rateze şi îi aruncă mamei o privire sumbră, dar o sărută oricum. În casa lor, serile erau mereu liniştite şi tăcute, mai ales acum, că acasă era doar Lindsay. Atmosfera era mult mai însuflețită când toți copiii locuiau încă acasă, iar lui Liz îi era dor de băieți. Era recunoscătoare că amândoi se duseseră la facultate în Vest, aproape de casă. Cel puțin avea ocazia să îi vadă din când în când. Ştia că atunci când avea să plece şi Lindsay, avea să fie mult prea liniște. Ea îi amenința că merge la facultate în Est, după anul de pauză pe care voia să îl petreacă călătorind în străinătate cu prietenii. Aşa că Liz mai avea doar un an înainte de a trebui să îndure singurătatea căminului, ştiind că avea să fie greu pentru ea. Se gândea că poate atunci avea să înceapă să petreacă o zi sau două împreună cu Marshall în L.A. El avea acolo un apartament pe care îl folosea. Liz nu avusese niciodată timp să meargă cu el, iar el era oricum mereu ocupat cu serviciul. Nu voia oricum să o lase singură pe Lindsay, la şaisprezece ani; ar fi fost prea mare pentru ea tentația să intre în bucluc, nefiind supravegheată. În consecință, Liz nu mai fusese cu Marshall în L.A. De ani de zile. Se păstra pentru excursii mai importante, precum Europa, Orientul îndepărtat şi New York. Iar dacă acestea erau planificate din timp, îi plăcea mult să îl însoțească. Era unul dintre numeroasele beneficii din viața lor.

Era trecut de unsprezece seara, când Marshall lăsă în sfârşit munca deoparte şi veni în pat lângă Liz. Până atunci şi ea era gata de somn. Fusese o zi plină pentru amândoi,

iar el trebuia să se trezească dimineață devreme pentru a pleca la L.A. Cu avionul companiei. Îi era mult mai uşor decât să ia un zbor comercial, evitând astfel aşteptarea, întârzierile şi cozile lungi la controalele de securitate. Mergea cu maşina până la avion, se îmbarca şi apoi decola spre L.A. Era o modalitate grozavă de a călători, iar Marshall nu se sfia niciodată să folosească avionul companiei. Era unul dintre numeroasele beneficii ale jobului său, de care se bucura. Iar Liz fusese împreună cu el cu avionul de multe ori în ultimii zece ani, şi îi plăcea şi ei. Era un răsfăț în orice fel de călătorii.

— Sunt frânt, spuse Marshall, băgându-se în pat lângă ea.

Erau cuvintele prin care el îi dădea de înțeles că nu voia să facă dragoste cu ea în acea noapte. Niciodată nu făceau dragoste în noaptea de dinaintea plecării lui în L. A.; el trebuia să se trezească prea devreme şi ştia că, dacă stătea treaz până târziu, avea să fie obosit a doua zi. Nu făceau dragoste nici în seara în care revenea acasă. Era epuizat după zilele lungi petrecute acolo. Cel mai adesea, făceau dragoste în week-end, de obicei sâmbăta sau duminica, asta, dacă el nu era prea epuizat după ce juca golf. Iar din când în când ratau câte un weekend cu totul. Dar, după douăzeci şi şapte de ani, sexul de trei sau patru ori pe lună i se părea în regulă lui Liz.

În nici cinci minute, el deja dormea adânc, iar Liz zâmbi când se uită la el, în patul lor. I se părea încă un puşti. Era într-o formă excelentă şi se schimbase foarte puțin față de momentul când îl întâlnise pentru prima oară, în urmă cu treizeci de ani. De atunci, el devenise partenerul ei, cel mai bun prieten al ei, tatăl copiilor ei şi soțul la care visase dintotdeauna. Viața pe care o împărtăşeau era de invidiat. Marshall era tot ceea ce îşi dorise şi sperase ea vreodată, şi încă mai mult. Chiar dacă relația lor nu mai era furtunoasă

şi pasională şi nu mai săreau în pat de trei ori pe zi, după douăzeci şi şapte de ani nimeni nu mai avea o asemenea viață sexuală. Ea era realistă. Avea o viață extraordinară şi un soț pe care încă îl iubea şi care o iubea. După douăzeci şi şapte de ani, în ceea ce o priveşte pe Liz, asta era destul de bine, ba chiar mai mult decât suficient pentru ea.

Capitolul 3

Marți dimineață, Fiona Carson era ocupată până peste cap la serviciu. Avea interviuri programate atât cu *The Washington Post*, cât şi cu *L.A. Times*, pentru a diminua prejudiciile cauzate de scurgerea de informații apărută în urmă cu două săptămâni în *The Wall Street Journal* Era atentă să nu ofere informații complet false în legătură cu închiderea fabricii Larksberry, astfel încât să nu îşi piardă credibilitatea. Recunoscu faptul că acest lucru se putea întâmpla într-o bună zi, dar afirmă că, deocamdată, problema era încă în dezbatere, iar la momentul potrivit avea să fie anunțată decizia consiliului. Încercă apoi să deturneze atenția reporterilor de la subiectul respectiv şi să pună accentul pe progresele pe care le făceau în alte domenii şi pe deciziile pozitive pe care consiliul le luase în multe privințe. Date fiind circumstanțele, consecința scurgerii de informații, asta era tot ceea ce putea să spună. Din cauza interviurilor, care constituiau un teren minat, ziua începuse stresant. Dar făcea parte din munca ei să gestioneze situațiile delicate, şi se descurca bine.

Ea era la jumătatea primei şedințe după sesiunea de interviuri, când Marshall Weston se îmbarca în avionul companiei UPI, spre L.A., calm şi elegant.

Chiar înainte de decolare, când se instală în avion, o sună pe Liz.

— Te sun mai târziu, promise el, cum făcea mereu.

Uitase că în acea seară ea urma să meargă la festivalul de film.

— Voi ajunge acasă târziu, îi aminti ea. Îți trimit un mesaj când ajung. Probabil că o să dormi deja. Nu vreau să te trezesc.

— După ultima şedinţă, ies la cină cu câțiva colegi din birou, dar mă îndoiesc că va dura până târziu. Îți trimit un mesaj înainte să mă culc.

Atunci când călătorea, devenise un mod convenabil de a comunica unul cu altul sau, uneori, când el se afla în oraş. Deprinseseră obiceiul de a scrie mesaje de la copiii lor, mai ales de la Lindsay, care scria în mod constant mesaje şi avea un BlackBerry de la paisprezece ani. Era principalul ei mijloc de comunicare cu lumea, iar acum şi lui Liz i se părea la îndemână.

Avionul decolă câteva minute mai târziu. În avionul companiei erau douăsprezece locuri, iar Marshall călătorea singur. După decolare, însoțitoarea de zbor îi aduse cafeaua şi avea *The New York Times* şi *The Wall Street Journal* împăturite cu grijă pe scaunul de lângă el, deşi Marshall prefera să le citească în format electronic. Însă el îşi petrecea majoritatea timpului citind rapoarte de încasări, iar imediat ce avionul ateriză, o maşină aştepta să îl ia şi să îl ducă la birou. La ora zece fără un sfert, intra pe uşa biroului lor din L.A., iar peste douăzeci de minute urma să intre într-o şedinţă care ținea toată ziua. La ora şase plecă, iar şoferul îl conduse acasă. Avea un apartament într-o clădire de pe Wilshire Boulevard în Beverly Hills şi îl lăsă pe şofer să plece imediat ce se dădu jos din maşină. Odată ajuns în L.A., prefera să conducă singur maşina. Şoferul era util pentru drumul spre şi dinspre aeroport, dar Marshall avea o maşină în L.A., un Jaguar vechi, pe care îl cumpărase în urmă cu mai mulți ani. Era perfect pentru L.A.

Îi trimise un mesaj lui Liz pentru a-i ura distracție plăcută la festivalul de film, făcu un duş şi la ora şapte şi un sfert luă liftul până în garajul clădirii, se urcă în Jaguar şi se îndreptă spre ocean. Când ajunse acolo, viră la dreapta pe Pacific Coast Highway şi se îndreptă spre Malibu. Traficul era anevoios ca de obicei la acea oră, dar el era într-o dispoziție bună, aşa că porni radioul. În cele două zile pe care le petrecea în L.A. Avea senzația mereu că e în vacanță şi se simțea bine să fie acolo, iar vremea era plăcută. Oraşul era învăluit într-o atmosferă mai festivă decât viața din nord.

În jumătate de oră ajunse la adresa cunoscută. Era o casă uşor degradată, cu jaluzele albe şi un gărduleț fixat cu țăruşi puțin strâmb. Arăta precum o căsuță intimă, dar Marshall ştia că e mai mare decât pare. Intră cu maşina pe alee şi opri motorul chiar în fața garajului.

Pe jos erau două biciclete roz, una lângă alta, iar el intră pe uşa din spate, despre care ştia că e descuiată. Intră într-o bucătărie mare, puțin dezordonată, şi deschise uşa spre o cameră uriaşă, însorită, amenajată ca un studio artistic; acolo se afla o tânără frumoasă, care lucra cu o privire foarte concentrată la o pânză mare. Buclele ei blonde şi bogate erau pe jumătate prinse în vârful capului. Purta un maieu bărbătesc, foarte uzat şi stropit cu vopsea, iar pe dedesubt nu purta nimic. Avea pe ea o pereche de jeanşi tăiați, foarte scurți, şi vopsea până şi pe picioarele lungi, superbe, şi era încălțată cu şlapi.

Păru surprinsă să îl vadă, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, surâzând.

— Eşti aici?

Tânăra se arătă încântată.

— Ți-am spus că săptămâna asta vin de marți, îi aminti el, în timp ce se îndrepta spre ea, sorbind-o din priviri.

— Am uitat, spuse ea, dar nu păru nemulțumită.

Din contră, tot chipul i se lumină într-un zâmbet larg în timp ce el se apropia de ea, iar ea lăsă deoparte pensula şi îşi şterse mâinile pe un prosop. El purta jeanşi şi o cămaşă albastră-deschis şi nu îi păsa dacă ea îl murdărea de vopsea. Se mai întâmplase şi cu alte ocazii. Ea îşi întinse braţele spre el, iar el o îmbrăţişă la rândul său, îşi cufundă faţa în părul ei ondulat, bogat, pentru un moment, iar apoi o sărută cu dor pe buze.

Fu un sărut mistuitor, care îi cutremură pe amândoi.

— Îmi lipseşti atât de mult când nu sunt aici, spuse el grav în timp ce îi săruta gâtul, iar ea îl sărută din nou.

— Ştii care e soluţia pentru această problemă, spuse ea suav, dar fără maliţiozitate.

Amândoi ştiau care era soluţia, dar pentru el, de opt ani fusese imposibil.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea, iar apoi îl sărută din nou.

Ea era înzestrată cu o senzualitate copleşitoare, pe care el o găsise irezistibilă încă din ziua în care o cunoscuse, iar ea simţea acelaşi lucru în privinţa lui.

— Unde sunt fetele? întrebă el în şoaptă.

Trăia cinci zile pe săptămână doar pentru aceste momente împreună cu ea.

— Sunt la sala de gimnastică, împreună cu bona. Se vor întoarce în curând, spuse ea, pierdută în braţele lui, în timp ce el se încolăcea în jurul ei ca un şarpe, iar ea simţea cât de mult o dorea, la fel de mult cât îl dorea şi ea.

— Cât de curând? întrebă el, iar ea chicoti.

Avea o atitudine minunată de fetiţă. Era foarte feminină, iar pe el îl excita fiecare părticică din fiinţa ei.

— Poate o jumătate de oră, răspunse ea, apoi el o luă în braţe şi o duse sus, în dormitor.

Era acceptabil de înaltă, dar slabă şi uşoară ca un fulg. Un moment mai târziu, el o aşeză pe patul ei, îşi smulse

hainele, iar ea îşi scoase maioul pătat de vopsea, jeanşii tăiaţi şi chiloţii tanga pe care îi purta pe dedesubt. În mai puţin de un minut erau amândoi goi şi unul în braţele celuilalt, copleşiţi de pasiunea care îi mistuia de opt ani. Fuseseră înnebuniţi unul după celălalt din momentul în care se întâlniseră. Ea fusese o recepţioneră pe un post temporar în biroul lui din L.A., iar, când plecase, o lună mai târziu, aveau deja o relaţie, şi de atunci el nu mai putuse să se desprindă de ea. Nu se putea sătura niciodată de ea, era obsedat de ea şi aşa fusese mereu. El avu un orgasm însoţit de un geamăt răsunător, care pe ea o încânta mereu. Ori de câte ori fetele erau acasă, erau mai atenţi, dar acum nu erau nevoiţi şi se puteau abandona unul în braţele celuilalt.

După aceea, el stătea în pat şi o privea. Nu ştia cum de se putea simţi mai bine, dar aşa era mereu. În doar cele câteva zile pe care le petrecea departe de ea în fiecare săptămână se îndrăgostea din nou de ea.

— Mi-ai lipsit atât de mult săptămâna asta, spuse el, şi vorbea serios.

— Şi tu mie.

Ea nu îl întreba niciodată cum îi fusese săptămâna, ce mai era pe la serviciu sau despre viaţa lui din San Francisco. Nu voia să ştie. Trăiau în momentul prezent, fără trecut şi fără viitor. Ashley Briggs devenise femeia visurilor lui.

Ea era o artistă talentată, iar el cumpărase casa din Malibu în urmă cu şapte ani. De atunci, ea locuia acolo. În acel moment, auziră uşa trântindu-se şi nişte voci la parter, aşa că atât Marshall, cât şi Ashley săriră din pat, se îmbrăcară la loc şi coborâră scările, unul după celălalt, cu o privire vinovată. În capul scărilor erau două fetiţe frumoase, identice, în costume de gimnastică, cu aceleaşi bucle bogate ca ale mamei lor. Îl priviră pe Marshall cu încântare şi se năpustiră până la jumătatea scărilor, i se aruncară în braţe

şi aproape că îl doborârâ, dar el râse şi le trase cu braţul pe fiecare aproape de el. Aici era un bărbat complet diferit, şi aşa fusese în toţi anii petrecuţi cu ea.

— Taţi! Eşti acasă!

Kendall chiui de încântare în timp ce Marshall o gâdila, iar Kezia îl îmbrăţişă strâns, zâmbind fericită.

Kendall era mai mare cu patru minute şi voia mereu să o întreacă pe Kezia. În virtutea vârstei, voia să fie prima în toate, dar Marshall le iubea pe amândouă. Erau ca doi îngeri care apăruseră în viaţa lui, iar Ashley era îngerul păzitor care îi adusese pe lume. Nu mai simţise o astfel de iubire în viaţa lui aşa cum simţea pentru ea şi pentru cele două fiice ale lor. Ceea ce împărtăşea cu Liz era complet diferit. Aceea era raţiunea. Aceasta era iubirea pe care nu o mai experimentase până atunci.

— Cum a fost la gimnastică? le întrebă el ca şi când le-ar fi văzut în acea dimineaţă.

Fetele erau obişnuite cu programul lui şi cu faptul că petrecea doar două zile pe săptămână împreună cu ele. Aşa fusese dintotdeauna pentru ele şi nu-şi mai puneau întrebări. Mama lor le spusese că tati trebuia să lucreze în San Francisco cinci zile pe săptămână, iar apoi venea acasă să stea cu ele. În restul timpului, Ashley era singură cu fetele. Nu era mereu perfect pentru niciunul din adulţi, dar părea să funcţioneze. Anii zburaseră.

Copiii fuseseră un accident, dar unul fericit. Când se născuseră, Ashley avea douăzeci şi trei de ani; la douăzeci şi doi de ani îl cunoscuse pe Marshall, care fusese cucerit de ea. Iar acum, la treizeci de ani, aceasta era viaţa ei, cu un bărbat care nu putea să îşi părăsească prima familie sau soţia. Deşi iniţial îi promisese că avea să se însoare cu ea, atunci când rămăsese însărcinată, el se hotărâse totuşi că nu putea să îşi părăsească copiii încă prea mici la acea vreme. De atunci, apăruseră alte motive. Ashley spera ca el

să ia în sfârşit o decizie atunci când Lindsay avea să plece la facultate. Nu mai era mult, iar atunci el nu mai avea ce scuză să invoce. De asemenea, el se temea şi de un potențial scandal, în caz că oamenii aflau despre ea şi despre felul în care se cunoscuseră, precum şi de impactul pe care l-ar putea avea acest lucru asupra carierei lui. Marile corporații nu erau foarte îngăduitoare cu directorii lor dacă erau implicați în legături cu femei tinere şi făceau copii în afara căsătoriei. Şi era posibil ca nici pe piața bursei de valori această veste să nu fie bine primită, ceea ce ar fi fost şi mai rău. Îi fusese greu să-i explice asta lui Ashley, mai ales când ea era însărcinată cu fetele. Pe atunci ea plângea în fiecare seară înainte să adoarmă, pentru că el nu intenta divorț. Dar acum, după tot acest timp, copiii lui din San Francisco erau în sfârşit mari, iar ea ştia că el nu putea trăi fără ea. Se ruga ca, mai devreme sau mai târziu, să o părăsească pe Liz şi să se mute în L.A.

El îi cumpărase casa pentru a o consola, chiar înainte să se nască gemenele, şi plătea toate facturile pentru Ashley şi pentru fete. I-ar fi cumpărat o casă mai mare, dar pe aceasta şi-o dorise ea şi era fericită acolo împreună cu fetele. I se potrivea perfect lui Ashley, iar lui îi plăcea să stea acolo. Era cel mai intim loc de pe Pământ şi chiar mai mult decât atât, când el se afla în brațele ei, în patul lor mare, confortabil. Dar şi când era în Ross se simțea bine. O iubea pe Liz şi se bucura de viața pe care o împărtăşeau de atâția ani. De fapt, le iubea pe ambele femei şi se bucura de cele două vieți. Erau perfect complementare, iar el nu ar fi putut spune asta nimănui şi nici nu făcuse asta vreodată, dar avea nevoie de amândouă, în moduri diferite.

— Vrei să ieşim în oraş la cină? se oferi Marshall, iar Ashley ezită.

Când el era cu ele în Malibu, era mereu o oarecare atmosferă de petrecere, iar ea îl lăsa să se bucure de fete, de

vreme ce tatăl lor era alături de ele doar două zile pe săptămână.

— Da! Da! Da! strigară fetele fericite, drept răspuns la întrebare, aşa că merseră la un restaurant chinezesc din apropiere, unde le plăcea tuturor.

Se întoarseră cu toţii acasă cu mult după ora de culcare a fetelor, iar Ashley le băgă în pat. Aveau camera lor la parter, sub dormitorul ei. Marshall intră să le învelească şi să le ureze noapte bună.

— Le place când eşti aici, spuse Ashley încet, când el se întoarse în camera ei, unde ea stătea întinsă pe pat, sătulă după cină şi după ce făcuseră dragoste mai devreme.

Marshall tocmai îi trimisese lui Liz un mesaj ca să îi ureze noapte bună înainte să urce la etaj, aşa că ea nu îl mai sună când ieşi de La cinema.

— Şi mie, spuse Marshall, referitor la faptul că îi plăcea foarte mult să fie acolo, iar Ashley ştia că vorbea serios.

Apoi el se întinse pe pat lângă ea, privind tavanul atât de familiar. Ştia toate crăpăturile din el, toate umbrele, se întinsese acolo de o mie de ori, gândindu-se la ea şi la cât de mult o iubea. Acum nu îşi putea imagina viaţa fără ea. Dar când se întorcea în Ross, nu îşi putea imagina viaţa nici fără Liz. Era singura mare agonie din viaţa lui şi amânase această decizie timp de opt ani.

Ashley ştia totul despre Liz, dar Liz nu ştia nimic despre ea. Marshall făcea tot ce îi stătea în putinţă să menţină lucrurile astfel, însă acea casă dărăpănată din Malibu era locul unde el trăia cu adevărat şi care îl readucea la viaţă, alături de Ashley şi de fete, care fuseseră un dar pentru el încă din momentul naşterii lor. În clipa în care Ashley intrase în travaliu, el luase imediat avionul din San Francisco, petrecuse ore întregi la spital cu ea, asistase la naşterea fetelor şi le tăiase ambele cordoane ombilicale. Atunci petrecuse două săptămâni în L.A. După ce îi spusese

lui Liz că avea două săptămâni de şedinţe intense de la care nu se putea sustrage. Stătuse cu Ashley pentru a o ajuta să se instaleze cu gemenele şi angajase o asistentă ca să o ajute când el nu era acolo. Când el plecase, Ashley plânsese, dar îl iertase. Fusese foarte sentimentală în timpul sarcinii şi după naştere, dar nu luase niciodată în calcul ipoteza de a nu păstra copiii, odată ce aceştia fuseseră concepuți. Ea îi dorea. La birou, nimeni nu avusese habar de ceea ce se întâmplase, cu excepția prietenilor apropiați ai lui Ashley, care nu aveau o părere foarte bună despre Marshall. Era un bărbat cu o viață dublă, ceea ce tuturor li se părea necinstit. Numai Ashley îl înțelegea şi îl ierta, ca nimeni altcineva. Prietenii ei ştiau mai bine decât el cât de des plângea ea când el nu era acolo, iar ea ascundea acest lucru de fetițe, cărora li-l prezenta ca pe un erou, pentru ca ele să nu îl învinovățească pentru lacrimile mamei lor.

În acea seară, făcură din nou dragoste înainte să adoarmă. După aceea, el zăcu epuizat în brațele ei şi adormi, în timp ce ea stătea întinsă, goală, lângă el, în toată splendoarea ei, recunoscătoare pentru fiecare moment petrecut cu el. Ea trăise agonia situației lor vreme de opt ani lungi, timp în care el îşi îndeplinea toate fanteziile cu ea. Ea ştia că nu era drept față de ea sau față de fetițe şi nu putea decât să spere că într-o bună zi avea să câştige dreptul de a duce o viață adevărată alături de el, fără să se mai ascundă. Iar, deocamdată, preț de două zile pe săptămână, se simțea extrem de fericită şi împlinită.

Capitolul 4

Când Marshall era cu ele în Malibu, Ashley simțea mereu că erau o familie normală, că duceau o viață obişnuită. El lua micul dejun cu ea şi cu fetele şi le ducea la şcoală după

aceea. Lor le plăcea foarte mult când el făcea asta şi pălăvrăgeau vesele cu el în maşină. Le aşeza pe amândouă pe micuța banchetă din spate a Jaguarului XKE seria E şi le conducea câteva străzi mai departe până la şcoală, tachinându-le şi spunându-le povestiri amuzante. Relația lui cu gemenele era cu totul diferită de cea pe care o avea cu ceilalți copii ai săi. Băieții fuseseră mai duri şi mai robuşti şi relaționau cu el prin intermediul activităților sportive, iar Lindsay fusese mereu dificilă, chiar şi când era mică. Fusese dintotdeauna certăreață, adesea cu păreri contrare şi băiețoasă, din cauza fraților ei, care fuseseră mereu eroii ei. Kezia şi Kendall erau fetițele tipice: drăgălaşe, feminine, cochete şi la fel de frumoase şi fermecătoare precum mama lor. Iubirea lui Marshall pentru ele era ca o extensie a ceea ce simțea pentru Ashley, iar lui îi plăcea cât de drăguțe erau şi cât de mult îl iubeau. Oamenii le remarcau pe ele şi pe Ashley oriunde s-ar fi dus, pentru că ieşeau în evidență.

În plus, Liz ținea frâiele familiei atât de eficient, încât rămânea puțin timp pentru fantezii şi distracții. Ashley era atât de distractivă şi de creativă, încât tot ceea ce făcea împreună cu el şi cu fetele părea încântător. Marshall nu ar fi putut trăi astfel în fiecare zi, dar pentru două zile pe săptămână se simțea de parcă era pe un tărâm magic împreună cu ea, unde Ashley şi fiicele lor gemene erau zânele, iar el, regele. Îi era imposibil să reziste acestei tentații.

Când ajungea la serviciu, era mereu într-o dispoziție bună şi rareori rămânea până târziu la birou când era în L.A. Era nerăbdător să ajungă acasă la ea. De obicei, ieşeau în oraş la cină sau aduceau acasă mâncare chinezească ori semipreparate de la magazin. Ashley era cea mai incitantă femeie pe care o cunoscuse vreodată, dar în mod cert nu era genul de casnică sau de gospodină. Pretutindeni domina un oarecare haos artistic. În preajma ei, Marshall se simțea ca

un băiețel. Toate problemele şi grijile lui parcă dispăreau, iar el voia doar să se joace cu fetele şi să stea în pat cu Ashley. Era magic să fie în lumea ei. Iar când el se afla acolo, şi ea se simțea la fel. El le dădea viață tuturor visurilor ei. În ultimii opt ani, întreaga ei viață se învârtise în jurul lui, excluzând restul lumii, cu excepția gemenelor.

Pentru el cel mai greu era vinerea dimineață, când le părăsea după micul dejun. Lăsa fetele la şcoală şi, de obicei, se întorcea acasă să mai stea puțin cu Ashley. Adesea, făceau dragoste din nou, uneori în grabă, înainte ca el să plece la birou, iar lui îi plăcea să zboare înapoi spre San Francisco în jurul prânzului. Astfel, putea să petreacă ultimele ore ale zilei în birou, înainte de weekend. Totul era orchestrat perfect şi bine pus la punct, dar de fiecare dată i se rupea inima când avionul decola din L.A., ştiind că urma să le revadă abia peste cinci zile, sau patru, dacă găsea o scuză să se întoarcă în L.A. Mai devreme. Pe parcursul weekendului se simțea gol, motiv pentru care dispărea pe terenul de golf două zile. De fiecare dată când o părăsea pe Ashley, era ca într-un sevraj.

În fiecare săptămână, vinerea după-amiază, Ashley era foarte deprimată. Nu putea nici măcar să îi trimită un mesaj. De la bun început fusese de acord cu regulile lui de bază şi trăia în conformitate cu ele. I'rebuia să aştepte să fie contactată de el, iar ea nu îl putea contacta în San Francisco, nici măcar la biroul din L.A. Asta o făcea să se simtă uneori panicată şi neliniştită după ce el pleca, ştiind că nu putea fi contactat şi că trebuia să aştepte ca el să o sune. Dacă se întâmpla ceva cu unul dintre ei? Atunci ştia că îl putea suna, ceea ce înrăutățea lucrurile. Ea nu putea să îl sune doar ca să îi audă vocea. El o suna mereu înainte să plece de la birou, vinerea după-amiază şi de pe terenul de golf, la sfârşitul săptămânii. Dar singura dată când avea acces complet la el era atunci când se afla în Malibu cu ea.

În restul timpului, el era ca o fantomă în viața ei, şi în fiecare săptămână realitatea o lovea în plin, cu o forță tot mai mare pe măsura trecerii timpului. Acum îi venea greu să creadă că trăise în acest fel atâta vreme. Iar la treizeci de ani, cu doi copii, voia mai mult.

Ashley şedea în studioul ei, privind în gol, cu ochi inexpresivi, când prietena ei, Bonnie, intră în casă într-o după-amiază de vineri. Mai văzuse acea privire a lui Ashley de o mie de ori şi ştia care era cauza. Bonnie îl ura pe Marshall pentru ceea ce îi făcuse prietenei sale, ba încă mai rău, cu deplinul consimțământ al lui Ashley. Din pricina iubirii ei pentru el şi apoi a gemenelor, ea agrease tacit să fie femeia ascunsă din viața lui şi nu mai era cea care fusese în urmă cu opt ani. Trăia pentru el şi pentru visul la viitoarea viață pe care Bonnie era sigură că el nu avea să o împărtăşească niciodată cu ea. Indiferent de ceea ce îi spunea el lui Ashley, Bonnie nu mai credea că avea să o părăsească pe Liz.

— Bună! spuse Ashley, părând abătută când intră Bonnie.

Era îmbrăcată cu aceiaşi pantaloni şi cu acelaşi tricou cu care fusese îmbrăcată cu o zi înainte, pentru că purtau încă mirosul trupului şi al parfumului lui. Marshall, dimpotrivă, îşi schimba hainele înainte să plece din L.A., astfel încât nimic din ceea ce purta acasă să nu aibă mirosul ei. Marshall se gândise la toate aspectele pentru a-şi proteja viața dublă în ultimii opt ani, astfel că lucrurile se desfăşurau cu o precizie ştiințifică. Ashley nici nu îşi imagina cât era el de atent.

— Cunosc privirea aia, spuse Bonnie cu o expresie dezaprobatoare, uitându-se la chipul lui Ashley şi la umerii ei căzuți când intră.

Ashley stătea de ceva vreme în studio, în fața unei pânze goale, privind fără țintă.

Bonnie era cea mai veche prietenă a ei, se cunoşteau din copilărie. Era asistent de producţie pentru filme artistice. Lucra sporadic şi în acel moment era între două contracte. Mereu avea cinci sau zece kilograme în plus şi nu mai avusese un iubit de un an. Astfel, avea destul timp pe care să-l petreacă în compania lui Ashley şi a fetelor. I se rupea inima când o vedea cum suferă după Marshall, sperând în continuare că el avea să îşi părăsească soţia şi renunţând la viaţa ei pentru el. Bonnie considera că acesta era cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată lui Ashley, în ciuda fetiţelor care erau încântătoare.

— Ce facem în weekendul ăsta? întrebă Bonnie, servindu-se cu o Cola dietetică din frigiderul aflat în studio.

Era mereu la regim, dar rareori obţinea rezultate.

— Nu ştiu, spuse Ashley, părând confuză.

Uneori avea nevoie de două zile pentru a trece peste plecarea lui. Nu se obişnuia niciodată cu asta. Iar uneori nici nu ieşea din acea stare până la reîntoarcerea lui. Bonnie spera ca aceasta să nu fie una dintre acele săptămâni.

— Poate o să plouă, spuse Ashley cu o privire sumbră.

— Dar poate că nu va ploua şi, chiar dacă plouă, putem să mergem cu fetele la un film.

Preţ de câteva minute o privi pe Ashley, în timp ce aceasta încerca în zadar să îşi adune gândurile. Îi era prea dor de el. Să o vadă aşa era mai mult decât putea Bonnie să suporte.

— Cât mai ai de gând să îi permiţi să-ţi facă asta? întrebă Bonnie cu o voce sugrumată, plină de disperare şi îngrijorare pentru prietena ei. Îţi face asta de opt ani. Ştii prea bine, nu o va părăsi niciodată, atât timp cât vă poate avea pe amândouă. Iar ea nu ştie nimic despre tine, aşa că dacă e cineva care să ia atitudine, aceea trebuie să fii tu. Până nu vei face tu o mişcare, el nu va face nimic.

Ea voia ca Ashley să pună piciorul în prag, dar nu o făcea

niciodată. Îi era prea frică să nu îl piardă.

— Nu pot, spuse Ashley tristă. Dacă o alege pe ea?

— Deja a ales-o, îi aminti Bonnie, ținând cont că până acum nu a părăsit-o. Are o viață dublă, iar asta te ucide, spuse Bonnie, părând furioasă.

Era mânioasă pe amândoi – pe Marshall, pentru ceea ce făcea, şi pe Ashley, pentru că îi permitea. Iar ea asista la propria ei distrugere. Era o poveste veche, şi o înnebunea să urmărească totul cu mâinile în sân.

— Dacă renunță la mine? întrebă Ashley, panicată.

— Oricât ar părea de dureros, ai putea găsi în sfârşit un tip cumsecade, dispus să-şi împartă toată viața cu tine, nu doar două zile pe săptămână, spuse Bonnie cu o privire tăioasă.

Ca prietenă, mereu îi spunea lui Ashley exact ceea ce gândea.

— Într-un an, fiica lui se duce la facultate. Cred că asta a tot aşteptat. Nu a vrut să o supere. Este un copil foarte dificil, spuse ea, perorând scuzele lui.

Bonnie mai auzise asta, la fel şi Ashley.

— Nu mai este un copil, Ash. Din câte îmi aduc aminte, are şaisprezece ani. Iar el are mereu o scuză. Băieții, soția, cariera. Îți dai seama că în opt ani nu a făcut nici măcar o mişcare? Cât timp o să-l mai laşi să te amăgească? Bonnie o privi disperată. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Arăți mai bine decât majoritatea vedetelor de film cu care lucrez, dar ai treizeci de ani. Mă uit la tine cum treci prin asta de când aveai douăzeci şi doi de ani. Într-o bună zi o să te trezeşti că ai patruzeci sau cincizeci de ani şi îți vei fi irosit viața cu un tip care te vede de două ori pe săptămână, care este încă împreună cu soția lui, şi pe tine te ține în dulap. Ash, meriți mult mai mult decât atât.

Ashley încuviință din cap, încercând să creadă ceea ce îi spunea prietena ei despre faptul că merita mai mult. Dar

când era cu el, era ca la jocurile de noroc din Vegas. Credea că dacă mai investea încă puțin timp, încă o lună, încă un an, până la urmă el avea să fie de acord cu ea. Dar până şi ea începea să bănuiască faptul că el se complăcea în situația actuală. Pentru el, era uşor să le aibă pe amândouă. Iar ceea ce Marshall nu-şi dorea în ruptul capului era să provoace un scandal care i-ar pune cariera în pericol. Dintre toate, acesta era cel mai important factor pentru el, mai mult decât dacă ar răni-o pe ea sau pe soția lui.

— Tot sper că o să apară un tip fantastic, care să te cucerească. Dar nu vei cunoaşte pe nimeni închisă aici, aşteptând să apară Marshall. Amândouă ştiau că Ashley nu era disponibilă din punct de vedere emoțional. Era extrem de îndrăgostită de Marshall, chiar mai mult decât fusese acum opt ani. Pe atunci, încă avea viața ei. Acum, nu. Era legată de el. Se simțea pe de-a-ntregul căsătorită cu el, iar el era însurat cu Liz. Bonnie nu voia să spună asta, dar cea mai mare temere a ei era ca Ashley să nu fi fost pentru el o minunată jucărie sexuală. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— Hai să ieşim cu fetele la film în seara asta, propuse Bonnie.

Era dispusă să facă aproape orice pentru a-i distrage atenția prietena sale şi pentru a-i ridica moralul.

— Da, poate, spuse Ashley cu jumătate de gură, dar era prea deprimată ca să meargă undeva, iar Bonnie îşi dădea seama de asta.

Treceau prin asta în fiecare săptămână şi, de obicei, până duminică seara, Ashley se simțea mai bine şi oarecum ea însăşi. Lunea şi marțea erau zile decente, iar miercurea el sosea din nou şi o dădea iar peste cap, îşi trăiau fantezia timp de două zile, iar vineri seara, Ashley era din nou pe marginea prăpastiei. Bonnie se temea că într-o bună zi nu avea să-şi mai poată reveni. Marshall o ucidea puțin câte

puțin.

În acea după-amiază, ieşiră la o plimbare pe plajă, înainte ca Ashley să le ia pe fete de la şcoală şi vorbiră despre alte lucruri. Bonnie o făcea să râdă şi îi povestea lucruri amuzante despre cel mai recent film la care lucrase, iar, preț de un minut sau două, Ashley părea din nou fata de dinainte să îl întâlnească pe Marshall, fără griji, frumoasă şi fericită. Tot ceea ce spera Bonnie era ca ea să regăsească acea fată în propria ființă, să o recupereze până nu era prea târziu.

Vineri după-amiază, când Marshall se întoarse în Palo Alto, se duse direct la birou. Avea programate două întâlniri importante, iar clienții lui japonezi soseau în seara aceea. Secretara lui făcuse rezervări pentru cină la Gary Danko atât pentru bărbații japonezi şi pentru soțiile lor, cât şi pentru el şi Liz, pentru sâmbătă seară. El le promisese deja două zile de golf la Clubul Lagunitas, iar ei erau nerăbdători. Era concentrat complet pe vizitatorii săi din Japonia şi pe afacerea pe care voia să o încheie cu ei. Era o afacere importantă pentru UPI, aşa că imediat ce ajunse la birou, nu se mai putu gândi decât la asta. Îi trimise un mesaj scurt lui Ashley, în care îi spunea cât îi lipsea şi le transmitea dragostea lui fetelor; un alt mesaj i-l transmise lui Liz, pe care o anunța că se întorsese şi că urma să se vadă în câteva ore. Apoi se apucă de lucru.

Nu se mai gândi la Ashley până în momentul în care mergea cu maşina spre casă, în seara aceea. Încercă să o sune din maşină, dar ea îi scrisese un mesaj spunând că se duce la film împreună cu fetele şi cu Bonnie. Marshall nu o plăcea pe Bonnie; ştia că ea e unul dintre cei mai aspri critici ai lui. El nu voia ca ea să o stârnească pe Ashley împotriva lui. Mai ştia însă că relația lui cu Ashley era solidă, că ea era la fel de îndrăgostită de el cum era el de ea. Îi uneau pasiunea pe care o împărtăşeau de opt ani şi

gemenele, rodul acestei pasiuni. Iar ceea ce îi lega era mai puternic decât orice i-ar fi putut spune Bonnie. Dar, oricum, nu îi plăcea ca ea să creeze probleme.

În timp ce traversa podul Golden Gate, începu să se gândească la Liz şi la weekendul pe care îl plănuiseră cu clienții lui japonezi. Ştia că soția lui avea să se descurce perfect. Ca întotdeauna. Iar modul elegant în care se purta cu clienții lui şi faptul că era soție de director executiv erau aspecte cărora Ashley nu le-ar fi făcut față. Era mult prea capricioasă şi nehotărâtă. Era artistă şi, în plus de asta, o femeie superbă şi senzuală. Liz însă îşi juca rolul de soție de corporatist ca pe o profesie, cu geniu şi precizie. Ashley îi ținea spiritul viu, iar trupul tânjea mereu la mai mult. Liz îi impresiona clienții şi colegii. El avea nevoie de amândouă, pe una pentru inima lui şi pe cealaltă pentru cariera lui. O respecta pe Liz într-un fel în care nu o respectase vreodată pe Ashley, iar el ştia că probabil nici nu avea să o facă. Ashley avea abilități complet diferite față de Liz, dar cele ale lui Liz erau esențiale pentru cursul lin al vieții lui profesionale şi al carierei lui. Ar fi fost aproape imposibil să aleagă între ele, aşa că nici nu o făcuse vreodată, deşi Ashley îl implorase de nenumărate ori să divorțeze de Liz. Însă, până în acel moment, pur şi simplu nu putuse să facă asta. Trebuia să se gândească la mai mult decât la viața lui sentimentală. La urma urmelor, era directorul executiv al celei de-a doua corporații ca mărime din țară. Nu putea să ignore asta.

Când ajunse acasă, Marshall era obosit, ca în toate serile de vineri, după cele două zile petrecute în L.A. Liz se aştepta la asta şi pregătise o cină simplă. Lindsay era plecată în oraş cu prietenii, iar în casă era linişte. Ea ştia că soțul ei plănuia să se trezească dimineața devreme pentru a se întâlni cu clienții japonezi la un mic dejun de afaceri, urmat de o zi de golf şi de o cină specială, aşa că voia să se

odihnească în acea noapte.

— Cred că mă duc să mă culc, spuse Marshall după ce o sărută pe creştet şi îi mulţumi pentru cină.

— M-am gândit că aşa vei face. Pari obosit. Ea îi zâmbi. O săptămână grea în L.A.?

El încuviinţă din cap.

— Am avut multe şedinţe. Dar când am plecat, totul părea să fie în ordine.

Liz dădu aprobator din cap şi îl privi cum urcă la etaj, apoi făcu ordine în bucătărie după cină. În acea după-amiază revizuise expresiile japoneze, pentru a-i întâmpina cum se cuvine pe oaspeţi la cină în ziua următoare. Ştia că urma să le ţină companie soţiilor, în timp ce bărbaţii discutau afaceri. Pentru ea era o a doua natură, şi aştepta cu nerăbdare evenimentul, li plăcea să participe la afacerile lui şi să facă orice putea pentru a-l ajuta. Până la urmă, el îi oferise o viaţă mult mai interesantă şi mai plină de satisfacţii decât dacă ea ar fi devenit avocat. Cel puţin aşa credea ea, şi ştia cât de recunoscător îi era Marshall pentru ajutor.

În timp ce şedea întins în pat, înainte ca Liz să urce la etaj, Marshall îi trimise un mesaj pe telefon lui Ashley, spunându-i că o iubeşte. Imediat după ce îl trimise, îl şterse. Ea ştia să nu răspundă cât timp el era la casa din Ross. Până când Liz urcă la etaj, douăzeci de minute mai târziu, el deja dormea. Ashley îl epuizase complet în noaptea dinainte. Liz zâmbi când se băgă în pat lângă el, bucuroasă de revenirea lui acasă.

Capitolul 5

Sâmbătă dimineaţă, Fiona se întâlni cu sora ei, Jillian, pentru o partidă de tenis. Încercau să joace cu regularitate,

pe cât posibil, dar, cel puțin jumătate din timp, una din ele era ocupată. Fionei îi plăcea nespus să se vadă cu Jillian, şi amândouă erau jucătoare bune de tenis. Le făcea plăcere să facă mişcare şi să petreacă timp împreună. Jillian avea un metru optzeci şi părul brunet-închis, spre deosebire de cel al Fionei, care era blond. Fiona semăna cu mama, iar Jillian cu tatăl lor. Sora Fionei era cu şase ani mai mare, locuia în Palo Alto şi, de douăzeci şi cinci de ani, de când îşi făcuse rezidențiatul acolo, încă mai avea pacienți la Stanford. Avusese o carieră solidă şi plină de satisfacții şi era un om respectat şi de succes în comunitatea de psihiatri. Publicase două cărți, adresate nespecialiştilor, pe probleme de psihiatrie, una, despre pericolele căsniciei şi despre modul în care pot fi evitate cele mai multe dintre ele şi în care se poate menține o relație în sensul de a funcționa pentru ambii parteneri, iar cealaltă, despre gestionarea numeroaselor cazuri de depresie ale lumii moderne. Actualmente, lucra la redactarea celei de-a treia cărți, având ca subiect efectele puterii şi ale succesului atât asupra bărbaților, cât şi asupra femeilor, precum şi modul diferit în care acestea îi afectează.

Când luară o pauză, Jillian stătu de vorbă cu sora ei.

— Îți dai seama că tu eşti modelul meu pentru secțiunea din carte dedicată femeii, nu-i aşa? Sau, în fine, unul dintre ele. De ani de zile te folosesc pe post de şoarece de laborator, spuse Jillian despre noua ei carte.

Sora Fionei nu se căsătorise niciodată şi nu îşi dorise niciodată copii. Avusese câteva relații de lungă durată şi multe altele de scurtă durată» şi rareori lipsea din viața ei vreun bărbat interesant. Îi plăceau bărbații, dar nu îi surâsese niciodată ideea de a transforma o relație în căsătorie. De obicei, după câțiva ani, trecea mai departe, la cineva chiar mai interesant şi mai bun, după ce testa alte câteva persoane. Bărbații din viața ei o adorau, şi rămânea

prietenă cu ei mult timp încă după ce se despărțeau. Spusese mereu că nepoata şi nepotul ei, copiii Fionei, erau o „doză de copii" suficientă, iar ea era apropiată de amândoi şi îi suna adesea să vadă ce mai fac. Era o mătuşă grozavă, dar fusese întotdeauna convinsă că ar fi fost o mamă groaznică. „Sunt prea preocupată de propria persoană", recunoştea fără să stea pe gânduri. „Nu m-aş putea opri din ceea ce fac suficient de mult pentru a-i acorda destulă atenție unui copil. Sau unui bărbat". Avea o viață ocupată, extrem de independentă. Indiferent de cât de inteligenți erau, îi trata pe bărbați ca pe nişte obiecte sexuale mai degrabă decât ca pe nişte parteneri egali. Iar ei erau atât de surprinşi de acest fapt, încât le plăcea la nebunie. Era o persoană lipsită de inhibiții sexuale, chiar şi la cincizeci şi cinci de ani.

— Puterea acționează ca un afrodiziac pentru bărbații puternici şi de succes, o informă Jillian pe sora ei, apoi se întoarse la jocul ei, trimițând o servă puternică în direcția ei, pe care Fiona o rată, interesată de ceea ce spunea sora ei. Iar pentru femei, ca un anestezic, concluzionă ea, iar Fiona asculta cu interes. Ca tine, continuă Jillian. De când n-ai mai făcut sex?

— Chiar te aştepți să îți răspund la întrebarea asta?

Fiona părea şocată.

— Dacă nu poți să răspunzi la întrebarea asta, pun pariu că nici nu îți aminteşti când s-a întâmplat, spuse Jillian cu infatuare.

— Bineînțeles că îmi aduc aminte. Acum doi ani, spuse Fiona, părând pentru o clipă bosumflată, în timp ce continuară jocul.

— E ridicol, pentru o femeie de vârsta ta. Şi, apropo, nu îți arăți deloc vârsta. Dacă n-ai avea succes, ai putea avea orice bărbat ai dori. Problema e că eşti un director executiv de succes, ceea ce bagă în sperieți orice bărbat. Un bărbat

în aceeaşi poziție ca tine are femei care fac coadă la uşa lui şi ar face sex cu orice mişcă. Bărbații în roluri de putere se simt sexy şi sunt motivați de sex. Femeile cu aceleaşi funcții se ascund şi uită că sunt femei. Succesul duce la multă izolare, spuse ea când jocul se termină, iar ele se întâlniră lângă plasa de tenis.

Jillian o învinsese pe Fiona. Aşa cum se întâmpla aproape de fiecare dată, cu excepția situațiilor când era foarte obosită sau bolnavă.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu ideea de anestezie, dar, într-adevăr, te izolează, spuse Fiona, gânditoare, în timp ce desfacură sticle de apă când ieşiră de pe teren şi băură apa cu nesaț.

Mereu jucau dur. Pentru amândouă era relaxant.

— Nu cred că femeile aflate într-o funcție ca a ta se simt sexy, pentru că bărbații nu le acordă atenție. Sunt prea amenințați de femei de succes, aşa că le ignoră şi le tratează ca pe bărbați, ceea ce este devastator pentru imaginea de sine a oricărei femei, să treacă neobservată.

— Poate, spuse Fiona, reflectând la asta. Nu m-am gândit niciodată.

— Tocmai. Pun pariu că în majoritatea timpului nici măcar nu te gândeşti la bărbați. Eşti prea ocupată cu munca. Bărbații directori executivi pe care îi cunosc eu au aventuri, de obicei cu femei nepotrivite. Când ai auzit ultima oară de o femeie director executiv care să aibă o aventură cu un tip pe care l-a agățat într-un salon de masaj?

Fiona râse la această idee, dar Jillian părea serioasă în legătură cu teoriile ei.

— Uită-te la tine. Când ai fost ultima oară la o întâlnire sau când te-a invitat ultima oară un tip la cină?

Fiona se gândi dar chiar nu îşi putea aduce aminte.

— Nu ştiu, a trecut ceva timp... mult timp... dar în cazul meu, pierderea memoriei este o binecuvântare. Am avut

unele dintre cele mai rele întâlniri cu necunoscuți din istorie.

— La fel ca oricare femeie director executiv din sondajul pe care l-am făcut. Bărbații buni se tem prea mult de ele ca să le invite în oraş, iar acele femei se trezesc că au relații cu scursurile societății, care umblă după ele pentru toate motivele greşite din lume, sau au parte de întâlniri pe nevăzute groaznice, aranjate de prieteni.

— Îmi sună cunoscut. De ce presupui că omologii mei bărbați se distrează mai mult?

— Probabil pentru că acționează în direcția asta. Iar un bărbat de succes este un erou, îndeosebi unul cu putere. Despre o femeie într-o poziție de putere se presupune automat că este o scorpie.

Era adevărat, dar teoria i se părea deprimantă Fionei, care se confruntase şi ea cu rezultatele acelui stereotip. Majoritatea bărbaților pe care îi întâlnise se temeau de ea şi nu voiau să se implice mai mult. Iar acum, nici ea nu mai voia. Renunțase.

— Oricine vrea o întâlnire cu un tip de succes; genul ăsta de bărbat e foarte căutat. Nimeni nu vrea o întâlnire cu o femeie de succes, sau prea puțini bărbați, oricum. Le e prea frică. Femeile puternice, de succes au o reputație proastă. Nu toate femeile directori executivi sunt scorpii, afirmă Jillian, gândindu-se la asta, iar Fiona începu să râdă nervos.

— Asta e liniştitor. Începeam să îmi fac griji. Sunt una dintre cele bune sau dintre cele rele?

Pentru o clipă, ea păru îngrijorată, în timp ce şedeau pe o bancă cu sticlele de apă.

— Tu ce crezi? întrebă Jillian cu un zâmbet pieziş, pe un ton profesional.

— Nu ştiu. Poate câte puțin din ambele.

— Bun-venit în specia umană! Nici eu nu sunt la fel de

fermecătoare în fiecare zi, şi nu sunt director executiv, spuse Jillian, în timp ce băga rachetele de tenis la loc în huse.

— La birou încerc să fiu puternică, dar corectă, altfel m-ar călca toţi în picioare, mai ales preşedintele consiliului. Când spuse asta, Fiona se gândi la Harding Williams. Când eram căsătorită, încercam să las atitudinea de gladiator la birou, iar acasă să fiu femeie. După părerea lui David, am eşuat complet.

— Dar uită-te cu cine s-a însurat. Ai vrea să fii ca ea? E o femeie drăguţă, dar cea mai mare realizare a ei este confecţionarea fulgilor de zăpadă tridimensionali şi a iepuraşilor de Paşte din cartea Marthei Stewart. Serios, Fiona, nu vrei să fii aşa. Nu ai vrut niciodată.

Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost foarte dezamăgită de sora ei. Jillian o respecta foarte mult. Fiona era în stare de mult mai mult decât atât, iar David nu apreciase niciodată asta. Spre uşurarea lui Jillian, Fiona îşi dorise mereu mai mult pentru ea. Cele două surori erau foarte diferite în privinţa alegerii stilului de viaţă, dar în unele aspecte semănau foarte mult. Amândouă erau perfecţioniste şi aveau realizări foarte mari; de asemenea, erau mai dure cu ele însele decât cu oricine altcineva, având succes în domeniile în care profesau. Iar Fiona era totodată puternică. Jillian considera că în acest fel ele se ridicaseră la înălţimea aşteptărilor părinţilor, chiar şi după decesul acestora. Fiona era de acord. În şcoală, amândouă fuseseră eleve excepţionale. Fiona era mai blândă din fire, Jillian, în schimb, mai dură şi mai directă. Iar Fionei îi plăcea angajamentul căsătoriei, ceea ce nu era cazul în privinţa lui Jillian.

Fiona încă reflecta la ceea ce spusese Jillian despre soţia lui David.

— Nu, nu vreau să fiu ca Jenny. Dar nici nu sunt sigură că vreau să fiu ca mine. După câte vezi, în patul meu nu e

nimeni noaptea şi nici nu-mi bate cineva în uşă. Deci, ceva nu merge cum trebuie. Fulgii de zăpadă şi iepuraşii de Paşte sunt cu mult mai puțin intimidanți decât o femeie care conduce o corporație importantă.

În timp ce spunea acestea, Fiona nu părea mâhnită, ştiind că acesta era adevărul, iar Jillian nu o contrazise.

— Exact asta vreau să spun. Dacă ai fi bărbat, toată lumea te-ar dori. Ca femeie, este *mult* mai greu să găseşti un bărbat cumsecade. Mai ales unul care să te placă pentru ce eşti şi să nu fie înfuriat de asta.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să-mi schimb sexul ca să obțin o întâlnire, dacă vreau să mai fac asta vreodată?

Fiona spuse asta râzând. Nu era nici pe departe disperată, nici măcar interesată, dar din când în când se gândea că ar fi plăcut să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă seara, după serviciu, sau lângă care să se trezească în weekenduri. Trecuse multă vreme. Iar, alteori, era convinsă că era mai fericită acum, că era singură.

— Nu, trebuie să găseşti un tip îndrăzneț, care nu se teme de tine sau de slujba ta, care nu e gelos pe tine şi care are destul creier încât să vadă dincolo de plăcuța cu nume de pe uşa biroului.

Jillian vorbea serios. Era de părere că Fiona trebuia să aibă un partener, unul cumsecade, ceea ce era mai uşor de zis decât de făcut.

— Nu cred că acel bărbat s-a născut încă, replică Fiona. Poate sunt prea bătrână, spuse ea încet, iar Jillian se arătă furioasă.

— La patruzeci şi nouă de ani? E ridicol. Ai mai putea trăi încă cincizeci de ani. Oameni de şaptezeci şi cinci de ani ies la întâlniri şi se îndrăgostesc. Unul dintre pacienții mei s-a însurat anul trecut, la optzeci şi nouă de ani şi încă se ține bine.

— Sunt pensionari şi nu mai au funcții de directori

executivi. Eu nu am prea mult timp liber. Am sentimentul că, atâta vreme cât muncesc în domeniul ăsta, oricum nu se va apropia niciun tip de mine. Nu sunt sigură că îmi pasă, de fapt, nu-mi pasă, dar cred că pur şi simplu aşa stau lucrurile. Nu am de gând să renunț la munca mea pentru o întâlnire. Viața mea socială nu a fost tocmai spectaculoasă de la divorț încoace, adică de şase ani, de când ocup funcția asta.

— Nici nu ai încercat, spuse Jillian din nou, cu o privire dezaprobatoare.

— Nu am timp, spuse Fiona cu sinceritate. Toată ziua muncesc pe rupte. Încerc să țin pasul cu copiii mei şi să îi văd ori de câte ori pot. Iar, seara, când termin de citit documentele pe care le iau acasă, sunt prea epuizată ca să mă ridic să-mi scot hainele de pe mine. Cum aş putea să mai am vreo întâlnire? Şi dacă ies la o întâlnire, apare vreo urgență, şi la cină primesc paisprezece apeluri. Niciun tip nu va îndura asta.

Şi, de şase ani, nu fusese niciunul. Înainte de acest interval de timp, David detestase acest lucru, drept urmare ajunsese să o urască şi pe ea.

Bărbații care se întâlniseră cu Jillian fuseseră mult mai toleranți cu ea şi mai puțin amenințați de ea, cu toate că ea era mult mai directă decât Fiona.

— Bărbatul potrivit va accepta asta, spuse Jillian cu încredere. Poate un tip cu aceleaşi preocupări ca tine.

Ea se mai gândise la asta în legătură cu Fiona, întrucât nu îi plăcea deloc că era atât de singură, mai ales acum, după plecarea copiilor.

— Doi directori executivi? întrebă Fiona cu o privire îngrozită. Ce coşmar! Plus de asta, omologii mei se întâlnesc cu fete de douăzeci şi doi de ani. Eu am ieşit din cursă. Cele mai multe sunt dansatoare de club şi staruri porno. Nu mă califfic. Bărbații de succes nu ies cu femei serioase, de

succes. Ştiu ei mai bine, sau ceva în sensul ăsta.

— Pur şi simplu nu ai dat peste tipii potriviți, spuse Jillian ferm.

— Poate că nu există tipi potriviți. Toți cei buni sunt însurați, spuse simplu Fiona.

— Şi îşi înşală soțiile, spuse Jillian, cunoscătoare.

— Nu-mi doresc vreunul dintre ăştia, afirmă Fiona, realistă.

— Trebuie să ieşi mai mult şi să cunoşti mai mulți oameni, replică Jillian cu sinceritate. Doar ca să te distrezi.

— Da, poate, zise Fiona, fără convingere. Poate când mă voi pensiona.

Jillian îi aruncă o privire sumbră, apoi o întrebă despre scurgerea de informații despre care citise în presă. Fiona îi explică situația şi implicațiile evenimentului şi îi povesti despre investigația aflată în curs de desfăşurare în scopul identificării sursei. Menționă faptul că Harding Williams îi făcea zile fripte, ca de obicei, ceea ce o înfurie pe Jillian.

— De ce dracului e aşa de enervat?

— Ai uitat că el a fost prietenul lui Jed Ivory la Harvard. M-a învinovățit pentru că m-am încurcat cu Jed şi pentru divorțul lui, şi de atunci mă tratează ca pe ultimul om.

Fiona zâmbi în timp ce spuse asta, deşi câteodată el o necăjea.

— Erai o copilă, pentru numele lui Dumnezeu! Când l-ai cunoscut, Jed era deja separat de soție. Cumva a uitat că Jed a lăsat gravidă o altă femeie în timp ce tu credeai balivernele lui cum că tu eşti marea lui dragoste? Te rog!

— Harding nu crede asta şi nu o va face niciodată. Îl considera pe Jed un sfânt pentru că au fost la Princeton împreună. Clubul băieților de pe vremuri şi toate tâmpeniile astea. Plus de asta, cred că Harding urăşte femeile, cu excepția sfintei sale soții, despre care vorbeşte tot timpul.

— Probabil că are mustață şi barbă, spuse Jillian, iar

Fiona izbucni într-un râs zgomotos.

— Recunosc, nu e prea drăguță. Dar se pare că el o consideră drăguță. Aşa că, bravo lui! Aş vrea doar să mă lase în pace şi să nu mă mai pedepsească pentru un scandal minor care s-a petrecut acum douăzeci şi cinci de ani. A trecut cam mult de-atunci. Practic, până să dau din nou peste Harding, îl şi iertasem pe Jed. Este o poveste atât de veche, încât mi-e greu să cred că încă îi pasă.

Dar chiar îi păsa, şi el o învinuia în continuare pe nedrept.

Mai sporovăiră câteva minute despre Mark şi despre Alyssa şi despre ce mai făceau ei, iar Jillian o cuprinse cu brațul pe sora ei în timp ce se întorceau la maşinile lor. Fiona aprecia mereu timpul petrecut împreună şi prețuia sfaturile înțelepte ale lui Jillian.

— Chiar cred că eşti pe cale să descoperi ceva în noua ta carte. Nu m-am gândit niciodată cât de diferiți sunt bărbații şi femeile aflați pe aceeaşi poziție, dar îmi place teoria ta afrodiziacă despre bărbați. Cred că ai dreptate.

Îi displăcea întru câtva aprecierea ei că puterea şi succesul anesteziau femeile şi le diminua sexualitatea, chiar din pricina lipsei oportunităților, dar ea bănuia că sora ei avea dreptate şi în această privință. Jillian părea să înțeleagă cu certitudine cum puterea îi afecta în mod diferit pe bărbați şi pe femei.

— Pentru tine, nu este o veste bună, dar şi eu cred că sunt pe cale să descopăr ceva. Am observat asta de-a lungul anilor în rândul pacienților mei. Nu-mi vine să cred în ce încurcături intră pacienții mei bărbați, dacă sunt actori ai jocului de putere. Fac lucruri pe care niciun om sănătos la cap nu le-ar încerca măcar, dar mulți dintre ei procedează aşa, iar apoi totul se năruie sub ochii lor, şi toți se arată surprinşi. Eu nu mai sunt. Dar aş vrea ca în viața ta să fie mai multe asemenea lucruri, spuse ea, îmbrățişându-şi

sora.

Fiona era o femeie bună, iar Jillian credea că merită un bărbat cumsecade. Lui Jillian îi fusese întotdeauna mai uşor să cunoască bărbaţi, pentru că era mult mai deschisă decât Fiona, care era mai dispusă să renunţe la romantismul din viaţa ei şi să se mulţumească doar cu copiii şi cu munca.

— Trebuie să faci mai multe eforturi să întâlneşti un tip, spuse ea cu blândeţe, iar Fiona păru surprinsă.

— De ce? Sunt fericită aşa cum sunt. În plus, nu am timp pentru o relaţie.

— Ba da, ai. Dar nu vrei să depui efortul sau să rişti să fii rănită din nou.

Jillian punea mereu punctul pe i.

— Probabil, recunoscu Fiona.

Ultimii ani ai căsniciei sale fuseseră atât de chinuitori, încât, de atunci, rămăsese foarte reticentă în privinţa relaţiilor şi depusese mai mult efort pentru evitarea vreunei relaţii decât pentru formarea uneia. Iar genul de bărbaţi care o abordau sau cu care i se aranjau întâlniri reprezentau o scuză bună.

— Mai există şi bărbaţi buni pe lume, o asigură Jillian. Ai nevoie de mai mult noroc data viitoare. David nu a fost niciodată potrivit pentru tine. Asta s-a văzut din ce în ce mai mult în timp. A fost mereu gelos pe tine şi pe cariera ta. El ar fi vrut să fie în locul tău, dar nu a vrut să investească timp în scopul ăsta şi nu a fost destul de inteligent să reuşească, aşa că te-a descurajat pe tine. E o tactică destul de tipică atunci când o femeie are mai mult succes decât soţul ei, dar e josnic.

Amândouă ştiau că el o acuzase şi o învinovăţise pe Fiona ani de zile.

— Cred că asta m-a vindecat de căsătorie pentru totdeauna, spuse Fiona simplu.

— Sper că nu şi de relaţii. Încă sper că vei întâlni

bărbatul potrivit, spuse Jillian cu sinceritate, iar Fiona ridică din umeri.

— De ce? Tu nu ai o relație în momentul ăsta, replică Fiona.

Cu toate că, de obicei, avea. În ultimele luni luase o pauză, după ce ultimul ei iubit murise brusc din cauza unui atac de cord, la vârsta de cincizeci şi nouă de ani, iar ea fusese foarte tristă din acest motiv. Se înțelegeau bine de doi ani; cam atât durau de obicei relațiile lui Jillian. După aceea, se plictisea şi trecea mai departe.

— Suntem diferite. Tu eşti mai potrivită pentru relațiile de lungă durată decât mine. După un an, eu l-aş fi ucis pe David din cauza ideilor şi a părerilor lui învechite.

Ştia că Fiona îndurase nenumărate abuzuri emoționale din partea lui, şi încă îndura, de dragul copiilor. David avea tot timpul ceva urât de spus despre ea, ceea ce lui Jillian i se părea jalnic, iar Fiona era de acord cu asta. Dar el era tatăl copiilor ei, iar ea trebuia să îl vadă din când în când, mai cu seamă la evenimente importante pentru ei, precum absolvirile. El împroşca cu venin de fiecare dată. Pe ea nu o mai durea, dar era josnic şi enervant şi îi supăra pe copii; nici ei nu îl puteau opri, deşi încercaseră. Chiar dacă, se pare, era fericit cu Jenny în prezent, încă se purta oribil cu Fiona şi era măcinat de resentimente din trecut.

— Ați făcut nişte copii grozavi, asta e ceva, spuse Jillian în timp ce Fiona îşi descuia maşina.

— Sâmbăta viitoare? o întrebă ea pe Jillian plină de speranță. Se distrau bine întotdeauna. Îmi poți povesti mai multe despre cartea ta despre bărbați, femei şi putere. Sună bine.

— Nu trebuie să-ți povestesc nimic. O trăieşti. Într-una din zilele astea ar trebui să îți fac un chestionar oficial.

— Oricând, spuse Fiona şi o îmbrățişă, apoi se sui în maşina ei.

Cele două femei o luară fiecare pe drumul ei, iar Fiona fu într-o dispoziție bună tot drumul până acasă, şi chiar mai fericită când o găsi pe Alyssa acasă. Fata îşi lua haine curate şi punea nişte rufe la spălat în timp ce o aştepta pe mama ei. Îşi luase deja fusta pe care voia să o poarte în acea seară. Îi trimisese un mesaj mamei sale şi ştia că joacă tenis cu mătuşa ei.

— Ce mai face mătuşa Jill? întrebă Alyssa după ce îşi sărută mama.

Fiona era încântată să o vadă acasă.

— E bine. Lucrează la o nouă carte despre bărbați, femei şi putere. Consideră că puterea îi transformă pe bărbați în maniaci sexuali, iar pe femei, în călugărițe, rezumă ea, iar amândouă izbucniră în râs.

Subiectul i se păru interesant şi Alyssei, care visa să aibă o carieră ca a mamei sale, în ciuda tuturor capcanelor şi a problemelor pe care ştia că aceasta le implică. Credea că mariajul părinților săi eşuase din cauza aceasta, iar Fiona nu ar fi dezaprobat-o. Niciuna din ele nu era surprinsă că fratele Alyssei alesese o carieră care nu avea nimic de-a face cu lumea corporatistă. Băiatului i se părea un risc prea mare şi o viață nefericită. Văzuse prețul plătit de mama lui pentru succesul ei şi credea că sora lui era nebună să îşi dorească acelaşi lucru.

— Poți să rămâi la prânz? o invită Fiona, iar Alyssa încuviință din cap.

Semăna foarte mult cu mama ei şi era o fată foarte drăguță. Fiona pregăti o salată pentru amândouă şi se aşezară la masa de lângă piscină. Era o zi frumoasă, iar Alyssa îi spuse mamei sale că se vedea cu un tip nou

— Cum este? întrebă Fiona cu interes.

Era încântată că Alyssa împărtăşea toate secretele cu ea. Îi plăcea nespus să facă parte din viața ei şi era mereu bucuroasă să îşi facă timp pentru ea.

— E drăguț, e în primul an şi e în echipa de fotbal. Îl cheamă John Weston. Tatăl lui conduce UPI.

— Fiul lui Marshall Weston? Fiona părea surprinsă. Se întâlnise de mai multe ori cu Marshall Weston la audierile subcomitetului Senatului, în Washington, deşi nu îl cunoştea bine. Tatăl lui este modelul de urmat pentru orice director executiv, întruchiparea perfecțiunii. Cred că şi el a jucat fotbal în facultate, sau cel puțin aşa arată.

— Weekendul trecut l-am cunoscut pe tatăl lui, spuse Alyssa în mod firesc. A spus că este un mare admirator al tău.

— A vrut doar să fie politicos. Fiona respinse complimentul şi cercetă ochii fiicei sale. Este o relație serioasă?

Alyssa ridică din umeri fără convingere. Nu mai avusese un iubit serios din liceu, dar după privirea fetei, Fiona îşi dădea seama că relația putea fi serioasă.

— Poate. E prea curând să îmi dau seama, dar îmi place mult de el. O luăm încet. Mama lui pare foarte drăguță şi mi-a plăcut de tatăl lui. El şi Johnny sunt foarte apropiați. Are un frate mai mare la Boalt şi o soră mai mică, care îi înnebuneşte pe toți. E drăguță, dar cam dificilă.

Fiona râse la această descriere. I se părea o familie normală.

— Poate o să vin cu el în weekendul viitor.

— Mi-ar plăcea mult, spuse Fiona cu căldură şi continuară să vorbească o vreme.

Alyssa încerca să se decidă asupra planurilor de vară împreună cu prietenii şi spuse că Mark vorbea despre o excursie în Africa în august, împreună cu iubita lui, dar încă nu se hotărâse. Fiona îi invitase pe amândoi în Malibu în iulie. Închiriase o casă acolo pentru trei săptămâni, şi toți erau foarte entuziasmați. Făceau asta în fiecare an. Alyssa spuse că Johnny ar putea să vină şi el într-un weekend, iar

Fionei i se păru o idee bună. Voia să îl cunoască.

Alyssa plecă atunci când termină de spălat rufele şi făgădui să mai treacă pe acasă în acea săptămână. Fiona se bucura că fata încă venea des pe acasă să o vadă. Viața ei ar fi fost pustie fără copii. În timp ce se întindea lângă piscină, în acea după-amiază, cu o parte din documentele de la serviciu pe care le adusese să le citească acasă, se gândi la sora ei şi la ceea ce îi spusese în acea dimineață, în sensul de a depune un efort pentru a găsi bărbatul potrivit cu care să-şi împartă viața. Îi era greu să îşi închipuie că găseşte un astfel de bărbat pe care să fie dispusă să îl accepte în viața ei. Viața ei era mult mai simplă astfel, şi avea toate dulapurile la dispoziție. Nimeni nu o tortura, nici nu o blama pentru ceva. Nimeni nu era furios pe cariera ei şi nimeni nu îi spunea ce făcea greşit. Fiona nu îşi putea imagina să treacă din nou prin asta. În ultimii şase ani de la divorț, viața ei fusese solitară uneori, dar atât de liniştită. Îşi dădea seama că era absolut mulțumită exact aşa cum era ea şi că ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment din viața ei era un bărbat care să i-o complice. Era mult mai fericită singură, ceea ce dovedea teoria lui Jillian. Fiona fusese anesteziată de succesul ei. Dorința de a avea un bărbat în viața ei dispăruse cu desăvârşire. Iar acest lucru nu o deranja nicicum.

Capitolul 6

Cina pe care Marshall şi Liz o luară la Gary Darko în compania clienților japonezi se desfăşură fără cusur, iar invitaților le plăcu foarte mult. Mâncarea fu, ca de obicei, deosebită, iar bărbații discutară afaceri toată seara, răstimp în care Liz purtă o conversație antrenantă cu soțiile lor, folosind expresiile japoneze pe care le învățase. Marshall fu

foarte încântat de rezultatele serii când se întoarseră acasă, după cină. O puse pe Liz la curent cu ceea ce discutase cu bărbații. Ea trăsese cu urechea, dar nu putuse să urmărească atent conversația în timp ce discuta cu cele două soții.

— Cred că am cimentat înțelegerea în seara asta, spuse Marshall, părând încântat când ajunseră la Ross. Liz fusese perfectă, încântătoare, respectuoasă, discretă. Se descurcase ireproşabil, la fel ca întotdeauna, iar el îi era recunoscător pentru asta. În acea seară, când merseră la culcare, făcură dragoste, el mai mult din recunoştinţă şi dintr-un simț al datoriei decât din iubire. Simțea că îi datora mult pentru acea seară. Ea era soția perfectă pentru cariera lui şi, în multe feluri, îl făcea fericit. Iar el voia să facă dragoste cu ea în semn de mulțumire, dar imediat după aceea, dorul de Ashley îl izbi atât de puternic, încât aproape îl sufocă. În timp ce o ținea în brațe pe Liz, nu se putea gândi decât la femeia pe care o iubea în L.A. De opt ani. Îi ştia fiecare centimetru de trup şi fiecare frântură din suflet, iar ea îi umplea inima de atâta dorință şi poftă, încât abia se putea abține să nu o sune atunci, târziu în noapte, doar ca să îi audă vocea.

Tot ceea ce simțea pentru Liz era atât de diferit. Îi era recunoscător pentru toate lucrurile pe care le făcea pentru el, pentru a-i face viața uşoară, dar Ashley era femeia fascinantă, care aducea în viața lui entuziasm şi farmec, iar iubirea ei era atât de tandră. După aproape treizeci de ani, sexul cu Liz era familiar şi mecanic. Cu Ashley era ca un foc, iar ea era cu douăzeci de ani mai tânără decât Liz. Când era cu ea se simțea şi el tânăr, cu fetițele alături, care erau mereu nespus de încântate să îl vadă ori de câte ori venea acasă. Când era cu Liz, se simțea bătrân. Dar era tot timpul conştient că avea nevoie de amândouă, în feluri diferite. Niciuna din ele nu ar fi fost suficientă, singură.

După ce făcură dragoste, el stătu treaz până noaptea târziu şi, în cele din urmă, îi trimise un mesaj lui Ashley, din baie. Din mesaj răzbătea cu putere dorința mistuitoare pe care o simțea pentru ea; de-abia aşteapta să o revadă miercuri şi să facă dragoste cu ea din nou.

Duminică dimineață, jucă golf cu cei doi japonezi, pentru a doua oară. Când se despărțiră, în după-amiaza de duminică, aceştia îi confirmară că afacerea fusese încheiată. Petrecuseră un weekend de succes şi îi dădu vestea lui Liz când ajunse acasă. Ea era mulțumită şi mândră de el. Ca întotdeauna.

În acea seară, John veni acasă la cină şi o aduse cu el pe Alyssa; ambii lui părinți o plăcură foarte mult pe măsură ce o cunoşteau mai bine. Până şi Lindsay cea Teribilă spuse despre ea că e „cool“. Cele două fete purtară o discuție lungă despre muzica rap, iar Lindsay fu impresionată de vastele cunoştințe ale Alyssei. Când se întoarse împreună cu John la Stanford, Alyssa râse despre asta şi îi spuse că sora lui e o puştoaică drăguță. Înainte să revină în campus, rămaseră mult timp în maşină, vorbind şi sărutându-se, înainte ca ea să meargă înapoi în camera ei de cămin, iar el în apartamentul său. Relația lor mergea bine, iar ei îi plăcea mult familia lui. Asta îi stârnea dorința de a avea şi ea nişte părinți care să se placă şi să se înțeleagă, ceea ce ea nu avusese niciodată. Familia Weston părea cuplul perfect, iar ea se întristă pentru că nu avusese şi nu avea să aibă vreodată parte de asta. Considera că John era binecuvântat pentru că avea părinți care se iubeau atât de mult.

Luni, Alyssa îşi sună mama la birou să îi povestească despre asta, dar Fiona avea o zi groaznică. Avu o dispută cu Harding Williams, când îl sună să-i raporteze despre investigație, iar el se referi la asta din nou ca la o vânătoare de vrăjitoare. Ea îşi pierdu cumpătul cu el, apoi se înfurie pe ea însăşi că procedase astfel. Se săturase de aroganța şi de

atitudinea lui de superioritate față de ea. Aproape că îl făcuse hodorog nebun, dar se abținuse. Era supărată pe ea însăşi pentru că îi permisese să o enerveze. În final, una peste alta, era o zi stresantă. Tipică pentru un director executiv. Nu era fiecare zi distractivă, dar ea se bucură să îşi audă fiica chiar în mijlocul zilei şi îşi făcu timp să asculte veştile despre întâlnirea ei cu John din ziua anterioară. Asta îi confirmă părerea bună despre Marshall Weston, de vreme ce avea aşa o familie solidă şi copii drăguți. Era fără îndoială un tip de treabă, ceea ce era bine de ştiut, iar ea era nerăbdătoare să îl cunoască pe fiul său.

*

Ziua lui Marshall nu fusese nici pe departe atât de stresantă ca a Fionei. Era încântat de afacerea pe care o pecetluise la sfârşit de săptămână cu japonezii. O afacere importantă pentru UPI, iar el ştia că acționarii şi consiliul aveau să fie încântați. De luni de zile punea la cale această afacere, şi era o mare reuşită pentru el. Tocmai terminase de dictat un raport pe acest subiect pentru preşedintele consiliului, când Simon Stern, avocatul principal în *house,* sună şi întrebă dacă putea să vină în birou la Marshall. Acesta răspunse afirmativ; tocmai îşi terminase treaba pe ziua respectivă, când Simon intră în biroul lui şi stătu puțin de vorbă cu el înainte să închidă discret uşa biroului. Marshall nu îşi putea imagina de ce venise la el sau de ce părea atât de secretos. Imediat ce închise uşa, Simon îl privi cu adâncă îngrijorare pe Marshall peste biroul lui.

— Avem o problemă, spuse el, privindu-l pe Marshall în ochi.

Părea neliniştit, iar Marshall aştepta să audă ce avea de spus. Ceea ce îi fu dat să audă în continuare nici nu îi trecuse prin minte şi îl luă prin surprindere.

— Azi am primit un telefon de la un avocat, explică Simon cu precauție, pentru că nu voia să îl înfurie pe directorul

executiv.

El nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să reacționeze Marshall şi nu îi plăcea să fie mesagerul veştilor proaste.

— Se pare că o fostă angajată, o femeie pe nume Megan Wheeler, te va da în judecată pentru hărțuire sexuală şi concediere abuzivă. Pretinde că ai avut o aventură cu ea acum doi ani şi că i-ai dat postul, iar, după ce ea a pus capăt relației, ai concediat-o, aşa crede ea.

Simon Stern şedea pe scaun şi îl privea, aşteptând reacția lui Marshall. Acesta arăta de parcă cineva i-ar fi detonat în poală o bombă atomică. Se holba la avocat, nevenindu-i a crede.

— Vorbeşti serios? E nebună?

Părea îngrozit de ceea ce îi spusese avocatul şi complet şocat.

— Poate că este, spuse Simon, plin de speranță, rugându-se ca totul să dispară, dar în cazul proceselor de acest gen nu era cazul.

Chiar dacă teoria „nu iese fum fără foc“ ar fi fost falsă, din experiența lui, femeile care intentau procese de hărțuire sexuală erau foarte hotărâte, şi problema nu dispărea pur şi simplu. De obicei, erau femei disprețuite, care voiau să se răzbune pentru ceva, o aventură încheiată prost sau avansuri rămase fără răspuns. În orice caz, în majoritatea cazurilor erau tenace şi voiau întotdeauna răzbunare şi bani mulți.

— Ştii cine este?

— Îmi amintesc vag numele ei, recunoscu Marshall. Am angajat-o să organizeze nişte evenimente pentru clienți, dar în mod sigur nu am avut o aventură cu ea. Nici măcar nu țin minte cum arată. Cred că e un fel de organizatoare de petreceri sau evenimente. S-ar putea să o fi angajat o perioadă după evenimentele respective, iar apoi i-am pierdut urma.

— Tipa susține că ai avut o aventură cu ea timp de opt luni şi că te-ai întâlnit cu ea la un hotel în repetate rânduri. Iar apoi, când ea a vrut să rupă relația, tu ai concediat-o. Şi, într-adevăr, este organizatoare de evenimente pentru corporații. Nu ştiu de ce să o fi angajat în loc să încheiem cu ea contract pentru fiecare eveniment în parte. Ea spune că tu i-ai sugerat postul. A primit şi un salariu frumuşel. Am verificat la resurse umane şi a fost angajată timp de şapte luni, iar apoi a fost dată afară. Povestea ei se potriveşte cu datele de angajare, în ceea ce priveşte încadrarea în timp.

— Te asigur că nu m-am culcat niciodată cu ea, spuse Marshall cu o privire disperată.

Îşi văzu întreaga carieră derulându-se prin fața ochilor, pe cale să se încheie aruncat în dizgrație.

— Spune că are documente ca să dovedească relația ta cu ea, e-mailuri şi scrisori de la tine, cred, în care pretinde că ai făcut aluzii şi propuneri sexuale.

Nu îşi putea imagina ca Marshall să fi fost atât de prost, chiar dacă s-ar fi culcat cu ea, dar trebuia să îi raporteze ce pretindea avocatul femeii.

— Lucrurile sunt mai complicate de atât. Se pare că a supraviețuit unui cancer la sân şi susține că tu ştii asta, iar legile referitoare la concedierea celor care supraviețuiesc cancerului sunt şi mai dure decât cele referitoare la hărțuirea sexuală. Dacă este adevărat, are un avantaj față de noi, şi asta nu va da bine în presă.

Avocatul companiei era evident îngrijorat, iar lui Marshall părea că i se făcuse rău.

— Femeia asta minte. Nu am scris scrisori nimănui, cu propuneri sexuale. De ce aş face aşa ceva?

— Nici mie nu îmi sună bine. O să vedem ce are concret. Poate că le-a scris chiar ea. Dacă da, să sperăm că putem dovedi asta şi o putem speria. Dar momentan, sunt agresivi în atacul inițial. Avocatul ei pare dat naibii. Probabil că e un

avocat luat la întâmplare şi se gândeşte că vom ajunge la o înțelegere. Asta vom şi face dacă în povestea asta există vreun sâmbure de adevăr, cu aprobarea consiliului de administrație, desigur. Nu vor vrea ca aşa ceva să apară în presă. Avocatul ei spune că ne vor trimite citația săptămâna viitoare. Cred că trebuie să vorbim cu Connie despre asta cât de repede posibil.

Connie Feinberg era preşedinta consiliului de administrație al UPI. Era o femeie rezonabilă, iar lui Marshall îi plăcea de ea, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să reacționeze auzind aceasta, după cum nu ştia nici în privința lui Simon Stern. Nu se mai confruntaseră niciodată cu un proces de acest gen, la nivel de director executiv. Pentru ei era ceva nou, ca şi pentru Marshall, a cărui reputație fusese imaculată până atunci. Simon ştia că era însurat, un familist devotat soției şi copiilor săi. Urma o perioadă grea pentru toți.

— Ea ce vrea? întrebă Marshall cu o voce sugrumată.

Nu asta îşi dorea în cariera lui până atunci ireproşabilă. Îşi închipuia cum avea să fie concediat, iar cariera şi reputația lui, distruse. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi, mai ales când se gândi la impactul acestei probleme asupra lui Liz şi a copiilor lui.

— Vrea un milion de dolari. Avocatul ei spune că ne dau în judecată pentru cinci, dar el a fost destul de clar că ea ar accepta şi un milion. Ceva îmi spune că nu are de gând să renunțe, iar el insistă că plângerea femeii e justificată, spuse Simon cu tristețe.

— Pot să te asigur că nu este. Nu m-am culcat niciodată cu această femeie. Nu a existat o aventură. Acum îmi aduc aminte de ea. Arăta ca o femeie de moravuri uşoare, dar, într-adevăr, a organizat nişte evenimente pentru noi. Nici n-am ştiut că a fost angajată la noi. Iar după evenimente nu am mai văzut-o niciodată.

— Sunt sigur că aşa este, Marshall, îl asigură avocatul. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Din nefericire, astea sunt avatarurile lumii moderne, unde sunt destui oameni necinstiți. Cu toții suntem ținta lor, mai ales oamenii în poziția ta.

Marshall încuviință din cap, simțindu-se rău. Nu numai pe Connie trebuia să o avertizeze, ci şi pe Liz, în caz că acea poveste avea să apară în presă. În cele din urmă, trebuia să îi spună şi lui Ashley. Şi copiilor lui. Era un coşmar care aştepta să se producă, şi tot ce îşi dorea era să se trezească.

— O s-o sun pe Connie. Ce facem acum? întrebă Marshall cu o voce tensionată.

— Dacă există vreun sâmbure de adevăr în toate astea, negociem puternic. Dacă nu, aşteptăm doar să vedem ce face. Avocatul ei a spus că va trimite copii ale corespondenței pe care ea pretinde că o are de la tine, şi se pare că există şi nişte fotografii. Probabil că totul e o născocire. Nu eşti primul director executiv căruia i s-a întâmplat asta şi nu vei fi nici ultimul. Dacă nimic din toate astea nu e adevărat, nu vom negocia cu ea, decât dacă aşa consideră consiliul director. Avem nevoie de nişte îndrumări de la ei.

Marshall încuviință din cap şi, un moment mai târziu, avocatul ieşi din birou, promițând să îl țină la curent.

El rămase la birou câteva clipe îndelungate, cu lacrimi în ochi, iar apoi o sună pe Connie Feinberg acasă. Ea condusese vreme de mulți ani o corporație mare şi respectabilă. Era o femeie inteligentă şi un excelent preşedinte al consiliului. Femeia fu surprinsă să îl audă la telefon pe Marshall, cu atât mai mult când el îi spuse ce se petrecea. Păru supărată, dar nu şocată. Se mai confruntase şi în alte ocazii cu situații similare. Propriul ei frate fusese dat în judecată pentru hărțuire sexuală, astfel încât problema nu îi era complet nefamiliară. Iar el câştigase. Cea

care îl acuzase fusese discreditată şi renunțase la proces.

— Te asigur că nu e adevărat, spuse Marshall cu o voce îndurerată.

— Apreciez că m-ai sunat, Marshall, spuse ea cu blândețe. Şi îmi pare foarte rău să aud despre asta. Cel puțin nu pretinde că ai violat-o şi nu îți face plângere penală. Am auzit că se întâmplă şi aşa ceva. Cu puțin noroc, femeia va dispărea fără să facă prea multă vâlvă. Şi chiar dacă nu este adevărat, ar fi mai inteligent din partea noastră să negociem cu ea şi să ajungem la o înțelegere pentru o sumă rezonabilă, doar ca să o facem să dispară. În cazul ăsta, înseamnă că cedăm şantajului, dar câteodată este mai inteligent să plăteşti, pur şi simplu, pentru a-ți proteja reputația, pe a ta şi pe a noastră, decât să intrăm în luptă cu o nebună avidă, care poate încerca să ducă totul în sala de judecată. Voi organiza o şedință cu consiliul şi te vom anunța la ce concluzie ajungem. Recomandarea mea ar fi să o plătim şi să-i închidem gura înainte ca lucrurile să escaladeze.

— Dar asta nu ar însemna că îmi recunosc vinovăția? întrebă Marshall. Nu vreau să recunosc că sunt vinovat pentru ceva ce nu am făcut. Trebuie să mă gândesc şi la familia mea. Şi la UPI, desigur. Numi place deloc să provoc o astfel de problemă şi mi se face greață când mă gândesc câți bani îi va plăti compania acestei femei, bani pe care nu îi merită.

— Uneori aşa funcționează sistemul nostru legal, spuse Connie Feinberg pragmatică.

Ştiau amândoi că intentarea proceselor, fie ele justificate sau nu, era o practică obişnuită. Ea era o femeie rațională şi nu se şoca uşor. De cincisprezece ani eşti o persoană foarte valoroasă în compania noastră, iar zece ți i-ai petrecut ca director executiv, iar noi avem obligația de a te proteja de astfel de oameni. Nu vrem ca reputația ta sau a companiei

să aibă de suferit. Sunt sigură că este o problemă stresantă pentru tine, pentru familia şi pentru soția ta.

— Încă nu i-am spus. Tocmai am aflat acum zece minute. Pe tine te-am sunat prima, spuse Marshall, iar Connie îi mulțumi pentru că o sunase atât de repede.

— Hai să vedem unde se ajunge, dar cred că Simon ar trebui să fie pregătit să negocieze orice înțelegere poate, dacă şi tu eşti de acord cu asta.

— Eu voi face ceea ce este mai bine pentru UPI, spuse el pe un ton sobru, iar ea îi mulțumi din nou pentru că o anunțase şi îi promise să discute din nou după şedința de consiliu.

În timp ce se îndrepta cu maşina spre casă, înapoi spre Marin County, Marshall se simțea amețit şi se întreba ce anume să îi spună lui Liz. Din fericire, Lindsay era plecată, lua cina acasă la prietenul ei, iar Liz îşi dădu seama că se întâmplase ceva teribil imediat ce îl văzu intrând pe uşă. El îşi stăpânea cu greu lacrimile şi, când îi explică şi ei situația, izbucni în hohote de plâns la masa din bucătărie.

— Nu înțeleg cum se poate întâmpla una ca asta. Nu am stat niciodată de vorbă cu femeia aia, iar acum pretinde că am avut o aventură, iar ea a fost concediată. A spus chiar că eu am făcut astfel încât să fie angajată la UPI. Abia dacă mi-o amintesc. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fac un rău companiei UPI, ție şi copiilor.

Îşi pierduse complet controlul din pricina acuzației, iar Liz îl ținea în brațe în timp ce plângea. Îi luă o jumătate de oră să îşi revină, iar Liz îl asigură că nu credea un cuvânt din ceea ce susținea femeia respectivă.

— O să ne descurcăm, Marsh, orice-ar fi. Ştii că nu eşti vinovat.

Ea avea încredere desăvârşită în el, iar el putea să vadă asta, ceea ce îl liniştea. Şedeau la masa din bucătărie, ținându-se de mână, când primi un telefon de la Connie

Feinberg, după ce aceasta vorbise cu ceilalți membri ai consiliului de administrație.

— Marshall, vreau să te asigur de susținerea totală a consiliului. Eşti prea important pentru noi ca să te dezamăgim într-o asemenea chestiune. Vom face tot ceea ce este necesar. Mâine vorbesc personal cu Simon. Toți suntem de acord că vrem să negociem cu femeia asta cât mai curând posibil şi să rezolvăm problema cât de repede şi de discret se poate. Nu vrem să fim agresivi cu ea şi să o determinăm să se ducă la presă cu povestea asta.

— Nu am cuvinte să îți mulțumesc, spuse Marshall cu o voce plină de emoție şi recunoştință.

El discută despre asta împreună cu Liz, în linişte, până veni Lindsay acasă, iar apoi urcară la etaj să se culce. Nu îi spuseră fiicei lor nimic despre asta şi căzură de acord că era prematur să le spună ceva copiilor. Nu avea niciun rost să îi supere, dacă problema putea fi gestionată în cadrul companiei, fără ca publicul să afle vreodată.

Era cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată lui Marshall, şi era înspăimântat că tot ceea ce construise vreodată pentru UPI şi pentru cariera lui avea să se năruie. Era îngrozit de acuzațiile femeii şi foarte tulburat. În acea noapte nu dormi aproape deloc şi se trezi înainte de răsăritul soarelui. Stătu întins în pat multă vreme, nedorind să o deranjeze pe Liz, apoi se dădu jos din pat şi privi răsăritul.

— Te-ai trezit? întrebă Liz când îl văzu, iar el încuviință din cap.

— Mi-e teamă, spuse el încet.

— Totul va fi bine, spuse ea, venind lângă el şi îmbrățişânduT.

— Nu te merit, spuse el cu umilință.

— Ba da, insistă ea, crezând în ceea ce spunea din toată inima.

Liz îl ținu în brațe din nou înainte ca el să plece la serviciu, în acea zi, îi mărturisi cât de mult îl iubea şi îl asigură de tot sprijinul ei. Ea nu se îndoia de asta nicio clipă, iar el îi mulțumi din nou. În acea dimineață, în drum spre serviciu, în maşina sa Aston Martin, Marshall se linişti gândindu-se că era sprijinit de consiliul de administrație şi că membrii acestuia aveau încredere în el. Ştia că, în ciuda a tot ce se întâmplase, era un bărbat norocos. Tot ceea ce voia să facă în acel moment era să rezolve acea problemă şi să o lase în urmă cât mai repede.

Capitolul 7

Marshall nu plecă la LA. Miercuri, în săptămâna aceea. În schimb, la două zile după ce află despre acuzația lui Megan Wheeler, aceasta şi avocatul ei veniră într-o sală de conferințe a UPI, dimineață, pentru a se întâlni cu Marshall şi cu Simon Stern. Ea se aşeză vizavi de Marshall la masă şi îl privi drept în ochi. Avocatul ei repetă acuzația formulată de femeie şi reiteră povestea despre aventura dintre cei doi. Ea nu ezită deloc, nici nu păru emoționată în timp ce asculta ceea ce spunea el şi încuviința din cap, confirmând informațiile. Nu încercă să evite privirea lui Marshall şi, la întâlnire, purtă o rochie neagră, mulată şi pantofi cu toc cui. Nu depusese niciun efort pentru a afişa o atitudine sfioasă şi făcuse tot posibilul să îşi pună în evidență silueta spectaculoasă. Arăta provocator şi era îmbrăcată mult prea elegant pentru o întâlnire matinală de afaceri, dar era totodată foarte atrăgătoare. Era o femeie frumoasă, cam la treizeci şi ceva de ani. La jumătatea întâlnirii, avocatul ei îi întinse un plic mare lui Simon Stern, după ce repetase prejudiciile pe care clienta lui le suportase în urma concedierii. El susținea că, după ce fusese angajată la UPI,

îşi închisese propria afacere de organizare de petreceri şi evenimente, iar după concediere, nu mai reuşise să repună pe picioare afacerea. Aduse în discuţie şi stresul emoţional pe care femeia îl suferise din pricina aventurii lor, iar Marshall asculta cu maxilarul încleştat.

Simon deschise cu atenţie plicul şi scoase din el două scrisori şi copii ale mai multor e-mailuri, toate presupuse a fi trimise de Marshall către ea. Le citi fără nicio expresie şi apoi i le înmână lui Marshall, ca să le citească şi el. Scrisorile erau scrise la calculator, şi niciuna dintre ele nu era semnată personal.

— De unde ştim că doamna Wheeler nu a scris aceste scrisori pentru a-l incrimina pe nedrept pe domnul Weston? Scrisorile erau pline de aluzii sexuale la nopţile petrecute de ei împreună şi la actele sexuale pe care le avuseseră. Erau dureros de evidente. Apoi avocatul ei îi dădu lui Simon piesa de rezistenţă, un plic mai mic, ce conţinea două fotografii în care femeia care îl acuza pe Marshall apărea goală, în poziţii sugestive, fotografii făcute de un bărbat care se vedea clar în oglindă. Bărbatul respectiv părea să fie Marshall, de asemenea gol; mai era acolo o fotografie doar cu el, tot dezbrăcat şi dormind, se pare, pe un pat. Era dovada de necontestat că cei doi avuseseră o legătură sexuală. Simon îi întinse fotografiile lui Marshall fără să rostească un cuvânt. Fotografiile nu păreau să fie prelucrate. Fuseseră făcute cu un aparat foto obişnuit, nu cu telefonul ei mobil, iar bărbatul din fotografii era Marshall.

Chipul lui Marshall deveni palid; şedea vizavi de ea la masă şi nu dădea niciun semn că ar recunoaşte sau că ar conştientiza. Ea îl privi fix în ochi fără să clipească. Pentru ea, acestea erau doar afaceri, nimic mai mult. Nu exista nimic referitor la promisiuni deşarte sau la vreo iubire neîmpărtăşită. Era vorba pur şi simplu de şantaj. Făcuseră sex împreună, el o angajase, apoi o concediase, iar ea căuta

să se răzbune. Furia ei avea un preț, şi încă unul mare.

Simon reacționă imediat şi puse fotografiile înapoi în plic. Erau doar nişte copii, şi era evident că ea păstrase negativele, care constituiau cea mai bună miză de negociere pentru ea.

— Suntem pregătiți să îi oferim doamnei Wheeler un milion de dolari pentru timpul şi deranjul dumneaei, în schimbul confidențialității totale cu privire la această problemă şi a retragerii acuzațiilor împotriva domnului Weston, îi spuse Simon avocatului ei.

Consiliul le acordase permisiunea să ofere cel mult două milioane. În opinia lor, Marshall merita, pentru că era cel mai competent director executiv pe care îl avuseseră vreodată. Reprezenta cel mai bun lucru de care avusese vreodată parte UPI. Nu le păsa dacă era nevinovat sau nu, tot ce voiau era ca Megan Wheeler să dispară, de preferat înainte ca scandalul să ajungă la urechile presei. Ea aşteptase puțin peste un an pentru a face o mişcare, după ce relația se încheiase şi fusese concediată. Avocatul pe care îl consultase o convinsese că intenteze proces şi să ceară o negociere frumoasă. Avocatul ei nu păru impresionat de oferta lui Simon, şi atunci le mai dădu nişte veşti uluitoare.

— Cred că ar trebui să vă spunem că în dimineața asta am dat un comentariu către presă, despre faptul că domnul Weston a avut o relație cu clienta mea şi a dispus ca ea să fie concediată de la UPI după ce ea a pus capăt relației, iar noi vă dăm în judecată pentru hărțuire sexuală şi pentru daune.

Aceasta fu o simplă declarație faptică privind intențiile lor, lipsită de emoții. Avocatul părea unul de mâna a doua, dar era deştept, ca şi Megan Wheeler.

Lui Marshall păru că i se face instantaneu rău, iar Simon încercă să nu reacționeze şi nu privi în direcția clientului său.

— Se pare că ați făcut un lucru extrem de neînțelept şi de prematur, în timp ce noi încercăm să negociem cu bună credință.

— Aici nu există bună credință, replică sec avocatul femeii. Clientul dumneavoastră, în calitate de director executiv al acestei companii, a făcut sex cu clienta mea. A făcut uz de influența şi puterea sa pentru a o angaja în companie, poate ca să o determine să facă sex cu el, apoi a dat dispoziție să fie concediată, când ea s-a oprit. Iar cu şase luni înainte de toate acestea, clienta mea a făcut chimioterapie şi radiații pentru cancer la sân, lucruri pe care i le-a spus clientului dumneavoastră. Mie mi se pare totul foarte clar. Clienta mea a supraviețuit unui cancer, iar el a profitat de ea în mod grosolan.

— Ceea ce mi se pare mie foarte clar este că doamna Wheeler vrea să obțină foarte mulți bani pentru că a făcut sex cu clientul meu. Asta se numeşte într-un fel. Şantaj, sau chiar mai grav, spuse Simon cu o privire de oțel îndreptată spre avocatul părții adverse. Iar faptul că ați trimis o declarație către presă despre asta nu va face decât să îngreuneze situația. Deja ați afectat reputația clientului meu. De ce ar trebui să vă plătim ceva acum? Avea dreptate. Dacă noi cădem de acord să îi plătim clientei dumneavoastră ceva, ne vom aştepta ca ea să îşi retragă afirmațiile şi să recunoască public faptul că acuzația adusă domnului Weston a fost falsă. Vom vrea negativele de la acele fotografii şi scrisorile în original. Oferta noastră finală este două milioane.

Simon Stern părea foarte dur şi îi aruncă lui Marshall o privire prin care îi cerea să nu vorbească. Marshall putu să vadă satisfacția din ochii lui Megan Wheeler. Iar ea distingea în ochii lui o ură neîmpăcată. Nu schimbară niciun cuvânt.

— Reputația directorului dumneavoastră executiv ar trebui să valoreze mult mai mult, replică avocatul, care

încerca să îşi dea seama până unde poate să meargă, dar cu această tactică se lovi de un zid.

Simon nu mai avea răbdare. Nu era deloc fericit cu situația în care îl pusese Marshall, dar treaba lui era să o scoată la capăt, nu să emită judecăți de valoare; aceasta era şi dorința consiliului de administrație, care jurase să îl sprijine pe Marshall în fața acuzațiilor.

— Nu vom ceda şantajului, spuse Simon încet. Vom negocia. Tocmai am făcut asta. Două milioane, şi asta e tot, sau vom merge la tribunal cu asta şi vom câştiga.

Însă cu acele fotografii, el ştia că nu aveau sorți de izbândă. Simon juca la cacealma, dar era de neclintit. Nici Megan Wheeler şi nici avocatul ei nu voiau să rişte să piardă banii.

— Dat fiind ca a supraviețuit unui cancer la sân, cred că doamna Wheeler merită cel puțin trei.

— Dar nu din cauza lui a făcut cancer, spuse Simon în timp ce se ridică şi arătă spre Marshall. Şedința luase sfârşit. Ei dădură să plece de la masa de conferințe, iar celălalt avocat privi spre clienta lui, care încuviință din cap. Ea voia banii. Două milioane erau suficiente pentru ea.

— Acceptăm oferta dumneavoastră, spuse avocatul ei repede.

— Presupun că până acum povestea s-a răspândit în presă şi pe internet. Mă aştept la o retragere totală a acuzațiilor din partea clientei dumneavoastră până la finalul acestei zile de lucru, plus la un acord de confidențialitate semnat, spuse Simon rece.

— Imediat ce primim cecul, spuse avocatul şi se ridică.

— Mă voi ocupa de asta de îndată, spuse Simon şi părăsi încăperea, urmat de Marshall.

Amândoi urcară în tăcere cu liftul şi nu vorbiră până nu ajunseră în biroul lui Marshall.

— Îmi pare rău, îi spuse Marshall avocatului cu o voce

sugrumată. N-am avut habar că ea are fotografiile alea. Trebuie să fi fost beat mort. Poate că m-a drogat, spuse el, încet, iar Simon nu comentă.

Femeia nu îl drogase vreme de opt luni, nici nu îl forțase să îi ofere un post în companie. Era o situație extrem de neplăcută, care tocmai costase compania două milioane de dolari pentru mica lui distracție. Cât despre avocat, acesta rămăsese cu un gust amar pentru ceea ce se întâmplase şi pentru faptul că Marshall îl mințise, dar nu era treaba lui să îl judece, ci doar să rezolve problema.

— O sun imediat pe Connie, spuse Marshall încet, iar Simon încuviință din cap şi ieşi din birou.

Trebuia să redacteze acordul pentru a fi semnat de Megan Wheeler. Promisese să i-l trimită prin curier avocatului ei în acea după-amiază.

Unul dintre cele mai dificile telefoane din viața lui Marshall fu cel dat lui Connie Feinberg, pentru a-i relata rezultatul întâlnirii. Nu avea de ales în acel moment decât să îi spună tot adevărul şi se oferi să plătească chiar el cele două milioane de dolari.

— Dacă vei face asta, în cele din urmă se va afla acest lucru, iar asta te va incrimina mai mult şi va provoca un scandal şi mai mare. Cred că singura noastră soluție în acest caz este să îi dăm banii şi să o determinăm să-şi retragă public acuzațiile. E mai bine să trateze compania cu ea decât să o faci tu. Corporațiile ajung la înțelegeri amiabile pentru a evita procesele, fie că sunt întemeiate sau nu. Dacă o vei plăti personal, o să pară şantaj. Dacă o plătim noi, tu nu vei părea la fel de vinovat, va fi un proces ca oricare altul. Putem să îți reținem suma din bonusul de la finalul anului, dacă asta va decide consiliul director şi dacă vei fi sancționat astfel.

Era doar o mustrare, în condițiile în care lucrurile ar fi putut degenera, iar lui i se păru rezonabil şi era mai mult

decât dornic să piardă două milioane din bonusul anual pentru a-şi salva pielea şi cariera, fiind recunoscător pentru asta.

— Cred că, cel mai probabil, spuse ea încet, consiliul director va decide că acest episod este preţul pe care îl are de plătit pentru a avea un director executiv excepţional de competent. Astfel de lucruri s-au întâmplat şi la alte companii, şi toţi o scot la liman. În cele din urmă, oamenii vor uita.

Vocea ei era rece şi calmă. Era evident că nu era mulţumită cu situaţia de faţă, dar consiliul fusese de acord să îl sprijine necondiţionat, iar ea era uşurată că nu îi costase mai mult, ceea ce s-ar fi putut întâmpla foarte bine, dacă Wheeler şi avocatul ei ar fi fost şi mai rapaci.

— Nici nu am cuvinte să îţi spun cât sunt de recunoscător şi cât de rău îmi pare. Îţi promit că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

— Sunt sigură că aşa este, spuse ea, amabilă. Ştiu că astfel de lucruri se întâmplă, dar să sperăm că de acum încolo nu vor mai exista. A fost o greşeală scumpă. Îl voi ruga pe Simon să scrie declaraţia pe care să o dea femeia presei, prin care să îşi retragă acuzaţiile.

— Cred că deja lucrează la asta.

— Va trebui să anunţăm acţionarii că i-am plătit suma asta pentru a evita timpul, cheltuiala şi publicitatea negativă pe care le-ar fi implicat un proces. De asemenea, trebuie să le spunem că ea şi-a retras acuzaţiile false şi că vom considera această cheltuială drept plata în avans a primei tale, care va scădea la finalul anului.

Era mult mai puţin decât bonusul lui estimat, aşa încât nu ar fi trebuit să deranjeze pe nimeni. El voia să se asigure acum că Liz nu avea să afle niciodată că faptele de care era acuzat erau adevărate. Îi putea spune că fuseseră siliţi să ajungă la o înţelegere cu femeia pentru a evita alte

scandaluri şi un proces de durată. Dar nu avea să pomenească nimic despre fotografii şi scrisori. Nu avea niciun rost ca Liz să afle vreodată aceste lucruri, iar reputația lui avea să fie salvată. Tot ceea ce trebuiau să îndure acum era scandalul în presă, timp de câteva ore, până când Megan făcea declarația, în cel mai bun caz, până la finalul zilei.

După ce vorbi cu Connie, o sună pe Liz şi o avertiză că era posibil ca în ziua aceea să apară nişte poveşti urâte în presă, care făceau parte din strategia folosită de Wheeler pentru a pune presiune pe el în scopul negocierii sumei dorite, dar avea să îşi retragă acuzațiile până la sfârşitul zilei.

— E totul în regulă? întrebă Liz, părând panicată.

— Va fi, în curând. Dacă nu îi plăteam, n-ar fi dat înapoi. Este şantaj, dar consiliul director nu vrea să aibă de-a face cu un proces, chiar dacă noi am câştiga. Totul se va termina repede. Ar fi bine să ti avertizezi şi pe copii despre ce va apărea azi la ştiri. Le poți spune că totul a fost o minciună.

Acum, ceea ce conta cel mai mult era ca Liz să îl creadă şi să nu afle niciodată adevărul. De asta era sigur acum. După ce vorbi cu Liz, o sună pe Ashley din biroul său. O avertiză şi pe ea de ceea ce era posibil să apară la ştiri în ziua respectivă şi îi spuse că totul fusese pus la cale pentru a-l amenința cu un proces în instanță, bazat pe o falsă acuzație de hărțuire sexuală a unei angajate nemulțumite, care fusese concediată şi care încercase să se răzbune pe el din acest motiv. Totul i se părea logic lui şi era o explicație plauzibilă pentru ceea ce se întâmplase.

— Despre ce naiba e vorba? întrebă Ashley, imediat bănuitoare.

Însă Marshall era calm acum. Coşmarul era aproape pe sfârşite, iar el părea liniştit şi încrezător când răspunse. Nu mai era speriat sau panicat, ştiind că în acel moment nu

mai era în joc cariera sa.

— E doar o angajată care a încercat să obțină bani de la noi prin şantaj. Se mai întâmplă. Am fost nevoiți să ajungem la o înțelegere cu ea, pentru a scăpa de ea, iar în cursul zilei de azi, peste câteva ore, ea va recunoaşte public că a făcut nişte acuzații nefondate.

— Chiar aşa au fost? Sau a trebuit să o plăteşti pentru că spunea adevărul?

Ashley punea întrebări bine țintite, dar Marshall avea răspunsurile pregătite.

— Dacă ar fi spus adevărul, nu s-ar fi mulțumit cu banii şi ar fi câştigat procesul. Noi am fi câştigat în instanță, dar consiliul director nu a vrut să meargă mai departe cu asta, explică Marshall. Ashley, nu am avut niciodată vreo aventură cu ea. Acuzațiile ei sunt false. Liz mă crede. La fel şi consiliul director. Sper că şi tu mă crezi.

El păru oarecum rănit la telefon de faptul că ea se îndoia de el, iar Ashley ezită o clipă îndelungată înainte să răspundă.

— Eu te cunosc mai bine decât Liz. Ştiu că eşti în stare să ai o aventură şi să minți despre asta.

Argumentul ei era greu de respins, iar el nici nu încercă s-o facă.

— Eu nu consider relația noastră o aventură, spuse Marshall, pe un ton ofensat. Relația noastră a durat mai mult decât majoritatea căsniciilor. Avem doi copii, să sperăm, un viitor. Femeia asta a apărut de nicăieri şi nu este nimic mai mult decât o târfuliță cu un avocat de mâna a doua, care încearcă să stoarcă bani. Asta fac femeile ca ea.

— Sper că îmi spui adevărul, zise Ashley cu tristețe.

— Nu am nevoie să mă culc cu altcineva în afară de tine, spuse el cu o voce plină de emoție. Mâine vin în L.A. Putem vorbi despre asta atunci. Am vrut doar să te anunț ce urmează să apară azi la ştiri şi să nu îți faci griji.

În voce i se citeau nevinovăție, încredere şi iubire.

— Îți mulțumesc, spuse ea, dar avea un ton confuz, după cum se şi simțea.

O oră mai târziu, când văzu totul la ştirile de prânz, i se făcu rău, în ciuda avertizărilor lui. Povestea i se părea verosimilă. Peste cinci minute, sună Bonnie. Tocmai citise ştirea pe internet.

— Ce dracului se întâmplă cu Marshall?

Bonnie era uluită.

— Marshall spune că femeia aia e nebună şi că a încercat să stoarcă bani de la el. Este o angajată pe care au concediat-o, şi acum e supărată din cauza asta, aşa că a anunțat cu surle şi trâmbițe un proces de hărțuire sexuală pentru a scutura compania de nişte bani, explică Ashley, repetând povestea spusă de Marshall mai devreme. Tocmai ce au ajuns la o înțelegere cu ea, şi până la finalul zilei va recunoaşte că acuzațiile sunt false. Bănuiesc că asta le fac oamenii companiilor mari. Le dau în judecată pentru a ajunge la o înțelegere şi pentru a obține bani.

— Mă întreb cât i-a costat, spuse Bonnie cu cinism, iar Ashley nu vru să recunoască față de ea că de fapt nu ştia ce să creadă şi că avea îndoieli în legătură cu toată acea poveste.

Părea că el îi spusese adevărul când îi povestise că nu avusese niciodată o aventură cu acea femeie, dar acum nu mai ştia ce să creadă sau pe cine. Încrederea lui Ashley în el fusese zguduită de faptul că totul apăruse la televizor.

*

Până la ora două, cecul fusese scris şi livrat avocatului lui Megan Wheeler, iar ea semnase acordul, atât de confidențialitate, cât şi de retragere a acuzațiilor. Declarația prin care îşi retrăgea acuzațiile la adresa lui Marshall fu transmisă la timp pentru a fi preluată de ştirile de la ora cinci. Povestea apăruse şi dispăruse într-o singură zi. Toată

lumea ştia că astfel de acuzaţii se făceau din când în când împotriva directorilor de mari corporaţii sau a bărbaţilor cu funcţii puternice în general, şi că adesea erau nefondate. Uneori însă erau adevărate.

Consiliul de administraţie îi ceruse lui Marshall să ţină o conferinţă de presă la finalul zilei, după anunţul lui Megan, pe care el o şi organiză. Afişă o privire îndurerată, purta un costum de culoare închisă, bine croit, cămaşă albă şi cravată sobră, iar alături de el era Liz. Făcu o declaraţie scurtă, exprimându-şi recunoştinţa faţă de sprijinul UPI, al consiliului director, al doamnei Wheeler, pentru că în cele din urmă mărturisise adevărul şi recunoscuse nevinovăţia lui şi îi mulţumi soţiei sale pentru susţinere. În timp ce spunea asta, îi zâmbi lui Liz, iar ea se arătă demnă şi iubitoare. Atunci, camera de luat vederi apropie cadrul de mâinile lor împreunate, iar Ashley, care îi urmărea din L.A., începu să plângă. Liz părea atât de liniştită şi de mândră lângă el, ca şi cum nu ar fi avut niciun motiv de îngrijorare. El îi zâmbi lui Liz în timp ce părăsiră scena, iar ea îl urmă în afara cadrului video. Ashley îi urmărea şi deja ştia ce ar fi spus Bonnie; probabil că avea dreptate când afirma că el nu avea să îşi părăsească niciodată soţia. Aşa i se părea şi ei, fără îndoială, şi putea să vadă profundul respect reciproc al celor doi soţi. Plângea în hohote, cuprinsă de un sentiment de panică, făcând eforturi să respire, şi, brusc, îşi dădu instinctiv seama că probabil el chiar avusese acea aventură, că mai mult ca sigur UPI plătise pentru a-l scăpa de scandal, iar el era mult mai legat de Liz decât recunoscuse vreodată faţă de ea. Se simţea ca şi cum toată lumea ei se prăbuşea. Totul i se părea o minciună, acum, că văzuse cum o ţinea de mână pe Liz şi privirea acesteia mândră şi liniştită. Era evident că Liz credea soţul, dar Ashley nu îl mai credea. În acea fracţiune de secundă, privind-o pe Liz lângă Marshall la televizor, ea ştiu că lumea ei se sfârşise.

Nu avea să mai aibă încredere deplină în el niciodată sau să mai dea crezare vorbelor lui despre pretinsa lui căsnicie moartă. Ei nu i se părea moartă.

Marshall vorbi la telefon cu toți copiii lui în acea seară şi le explică situația despre amenințarea cu procesul, despre înțelegerea încheiată pentru a-l evita, la solicitarea companiei, şi despre declarația lui Megan

Wheeler cu privire la acuzațiile ei false la adresa lui. Lindsay spuse că era jenant, John îi oferi sprijin şi compasiune, iar Tom nu îl crezu, dar nu vru să îşi supere mama, contestând povestea şi acuzându-şi tatăl că este mincinos şi adulter. Marshall îşi dădu seama de asta din tonul lui la telefon şi din replicile scurte.

Totul se terminase până la ora şapte seara. Marshall o sună din nou pe Connie pentru a le mulțumi ei şi consiliului pentru sprijin, iar Connie spuse că meritase să acționeze astfel pentru a evita un scandal pentru UPI. Făcuseră ceea ce considerau că este mai bine. Toți erau uşurați că se rezolvase totul atât de repede, în ciuda prețului plătit.

În acea seară, Marshall se duse la culcare cu gândul la Ashley şi ştiind că avea să aibă de furcă cu ea în L.A., a doua zi. Dar ceea ce fusese mai rău trecuse. Şi, cel mai important, el nu îşi pierduse locul de muncă şi nici nu căzuse în dizgrație publică. Fusese reabilitat. Liz stătea întinsă în pat lângă el, părând obosită, dar liniştită. Ea nu se îndoise nicio clipă, avea încredere desăvârşită în el.

— Cu siguranță au fost două zile nebune, spuse el în timp ce stăteau în întuneric, gândindu-se din nou la întreaga poveste.

— Lucrurile astea se întâmplă, spuse Liz încet, recunoscătoare că totul se terminase şi femeia aceea spusese în sfârşit adevărul. Ar fi putut fi mult mai rău pentru toată lumea, dacă ea nu ar fi făcut asta. Dar Liz nu se îndoise de el nicio clipă. Era absolut sigură că Marshall îi

spusese adevărul tot timpul, iar ea simțise față de el doar compasiune, pentru că fusese nevoit să treacă prin asta, şi încredere totală.

Marshall se simțea de parcă văzuse moartea cu ochii şi ştia acum că scăpase la mustață. Atunci închise ochii şi adormi, cuprins de un sentiment copleşitor de uşurare. Coşmarul se sfârşise, şi tot ce dorea acum era să se întoarcă la Ashley, să o îmbrățişeze şi să îşi revadă copiii. Fuseseră trei zile de teroare. Dar totul era în regulă, iar el era în siguranță.

Capitolul 8

Marshall urcă la bordul avionului UPI pentru zborul către L.A. O zi mai târziu decât de obicei, încă tulburat din cauza a tot ceea ce se întâmplase. Îşi aduse în avion o geantă plină cu documente, dar nu se atinse de ea. Doar stătea şi se uita pe geam, gândindu-se la Ashley şi încercând să îşi şteargă din minte imaginea lui Megan Wheeler. Era înspăimântător să îşi dea seama cât de uşor l-ar fi putut distruge femeia aceea, cât de aproape fusese de asta. Numele lui scăpase nepătat, datorită sprijinului companiei UPI. Acum era un om liniştit şi pe deplin conştient că scurta lui relație cu Megan Wheeler fusese o greşeală uriaşă. Totul începuse într-o noapte, când amândoi băuseră prea mult la un eveniment dat în cinstea unui client, se întâlniseră după aceea pentru încă un pahar şi totul luase amploare din acel moment. Slavă Domnului că ea îşi retrăsese acuzațiile! Ar fi putut să îi distrugă cariera şi căsnicia.

Când avionul ateriză în L.A., Marshall nu se duse la birou, iar maşina îl lăsă la apartamentul său. Nu se deranjă să îşi schimbe hainele, se sui repede în Jaguar şi se îndreptă spre Malibu pe autostrada Pacific Coast. Era o zi

caldă şi însorită, iar el îşi dăduse jos sacoul şi cravata şi conduse maşina decapotată, ca întotdeauna, prea repede. Era nerăbdător să o vadă pe Ashley şi să o calmeze, după conversația lor tulburătoare din ziua anterioară. Îi trimisese două mesaje în acea noapte, târziu, şi din nou dimineață, iar ea nu răspunsese.

Parcă în fața garajului la casa din Malibu şi văzu că maşina ei era acolo. Era uşurat să constate că ea era acasă, iar copiii erau în tabără.

Nu voia să aştepte până seara ca să vorbească cu ea. Acum, singurul lucru de care se temea era reacția ei față de aventura de care fusese acuzat. Îşi dădea seama că ea nu îl crezuse când îi spusese că era nevinovat în fața acuzațiilor lui Wheeler. Singurii care ştiau adevărul în acel moment erau el şi Megan însăşi, Simon Stern şi consiliul director al UPI, şi nimeni nu avea să mai vorbească vreodată despre asta. Toți semnaseră acorduri de confidențialitate, ceea ce îi obliga la tăcere, iar femeia predase negativele fotografiilor.

O găsi pe Ashley în studio, într-un tricou alb şi pantaloni scurți, roz. Ținea în mână o cană de ceai şi privea în gol pe fereastră. Nu îl auzi când intră. Îi simți mâna pe braț şi ştiu că era el, dar nu se întoarse să îl privească. Nu voia. Nu se putea gândi decât la faptul că îl văzuse împreună cu Liz la televizor, ținându-se de mână. Apoi, încet, se uită la el şi el îi văzu chipul frumos, răvăşit, care trăda toată suferința teribilă pe care o simțea.

— De ce nu eşti la birou? întrebă ea cu voce stinsă.

Se simțea de parcă inima îi fusese zdrobită într-un milion de particule cu o zi în urmă, în primul rând, din cauza aventurii de care fusese el acuzat, în al doilea rând, din cauza faptului că îl văzuse ținându-se de mână cu Liz la conferința de presă, ea stând alături de el cu loialitate, soția iubitoare despre care Ashley încerca veşnic să pretindă că nu există. Dar ea exista, iar Ashley văzuse clar cât de mult

ținea Liz la el, şi mâna lui Marshall într-a ei spunea totul.

— Voiam să te văd, spuse el încet şi trase un scaun ca să stea lângă ea. Îmi pare rău că a trebuit să te sun ieri şi să îți spun despre procesul cu care fusesem amenințat. Şi pe mine m-a supărat situația asta. Acum totul s-a terminat.

Vocea lui era caldă şi încurajatoare.

— Ştiu, spuse ea, în timp ce lăsă jos cana de ceai şi îl privi.

Nu ştia dacă pe el îl vedea sau se uita la un străin. Brusc, el i se părea altul.

— Am văzut conferința de presă noaptea trecută. Cu cât au plătit-o ca să nu mai intenteze proces?

— Cu două milioane de dolari, spuse el sincer. Este un avans din bonusul meu de la finalul anului. Am fi putut câştiga procesul, dar ei au vrut să evite publicitatea negativă. A fost mai uşor să se ajungă la o înțelegere. Aşa funcționează lucrurile astea. Uneori, trebuie să cazi la învoială, chiar şi în cazul acuzațiilor false. Asta voia ea. Detest că a trebuit să îi dau bani pentru că a spus lucruri mincinoase despre mine, dar cel puțin totul s-a terminat Ar fi fost un coşmar să ne luptăm cu asta în instanță.

Ashley încuviință din cap şi nu spuse nimic. El nu o întrebă dacă îl credea. Îşi dădea seama că ea nu îl credea.

— Deci, când ai avut aventura cu ea?

Ashley îşi mută încet privirea spre el, iar ochii ei îl pârjoleau ca doi cărbuni aprinşi.

— Ți-am spus. Nu a existat o aventură. Ea a fost concediată şi s-a înfuriat din cauza asta. A decis să se răzbune pe mine. A fost o mişcare convenabilă, care a funcționat.

— Nu te cred, spuse Ashley încet, cu o voce pe care el nu o mai auzise până atunci.

Îi era teamă să o privească – ea părea că se află la mii de kilometri distanță. Voia să o îmbrățişeze pentru a o aduce

înapoi, dar nu îndrăzni. Părea că fie va avea să fugă, fie să țipe.

— Ştiu că nu mă crezi, Ash, spuse el, la fel de încet. Dar nu m-am culcat cu ea. Nici măcar nu o cunosc.

Îşi scoase din minte scrisorile şi fotografiile. Acum nu se putea gândi decât la Ashley şi la relația cu ea pe care încerca să o salveze, la fel cum se luptase să îşi protejeze locul de muncă cu o zi în urmă şi căsnicia, cu toate mijloacele posibile.

— M-ai mințit şi în legătură cu Liz, spuse ea cu ochi trişti. Ai spus că de ani de zile căsnicia ta e terminată.

— Şi în legătură cu asta ți-am spus adevărul. Aşa este. Căsnicia noastră a murit de ani de zile.

— La televizor o țineai de mână. Am văzut, spuse Ashley, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

El i le şterse cu blândețe. Ea nu se aplecă spre el, nici nu se trase înapoi. Arăta ca o statuie frumoasă, cu păr moale şi cârlionțat. Iar el nu încercă să explice de ce îşi ținuse soția de mână cu o zi în urmă.

— A fost greu şi pentru ea. A fost o umilință publică pentru noi toți. Compania, familia mea, Liz, eu, tu. Acea femeie ne-a rănit pe toți. El părea furios în timp ce rostea aceste cuvinte. Şi urăsc să văd că te-a rănit şi pe tine, spuse el cu compasiune.

— M-a durut la fel de mult să te văd ținându-te de mână cu Liz. Căsnicia ta nu a murit. Arăta ca toate acele soții de politicieni, care stau lângă soții lor în timp ce aceştia neagă faptul că au avut aventuri sau mărturisesc asta public şi se autocompătimesc. Iar soțiile îi iartă în public ca să le protejeze imaginea. Te iubeşte. Pentru prima oară mi-am dat seama de asta ieri. Iar tu o iubeşti. Am văzut asta în ochii tăi când ai privit-o. Încă eşti căsătorit cu ea în adevăratul sens al cuvântului. De aceea nu ai părăsit-o niciodată. M-ai mințit. Nu este vorba despre copiii tăi. Este vorba despre

tine şi despre ea. În viaţa ta nu este loc şi pentru mine.

— Ash, dacă nu ar fi, nu aş fi aici acum, spuse el cu blândeţe. Vă iubesc pe tine şi pe fete mai mult decât orice pe lume. Iar anul viitor, când Lindsay va pleca, voi fi pregătit. La fel şi Liz. Cred că ştie ce urmează. Inima mea nu mai este acolo de ani de zile. De data asta a fost altceva. A fost un atac foarte mediatizat asupra noastră, a tuturor. Trebuia să avem o imagine bună.

— După felul în care te ţineai de mână cu Liz mi s-a părut că te prefăceai, spuse ea, ridicându-se şi privind fix pe fereastră.

Marshall veni în spatele ei şi o cuprinse cu braţele, iar ea rămase nemişcată.

— M-am prefăcut, o asigură el în şoaptă. A fost pentru presă. *Asta* e autentic. Tu şi eu nu ne prefacem şi niciodată nu o vom face.

— Dar cum rămâne cu cealaltă femeie? întrebă ea, în timp ce el şedea în spatele ei, ţinând-o cu mâinile de talie.

Buclele ei îi mângâiau bărbia, iar el simţea mirosul proaspăt al şamponului ei pe care îl adora, o combinaţie de săpun şi parfum discret.

— Ce e cu ea? spuse Marshall, gândindu-se ce să îi răspundă.

Brusc, erau multe în joc acolo, iar el îşi dădu seama de asia.

— Spune-mi adevărul. Nu mă minţi. Ştiu că te-ai culcat cu ea. O simt.

Ea se întoarse şi îl ţintui cu privirea.

Marshall ezită un moment lung, apoi se hotărî să îi spună adevărul, în versiunea lui. Ea nu trebuia să afle despre fotografii sau despre cât de mult durase relaţia. Nu voia să o rănească mai mult decât o făcuse deja, ceea ce în mintea lui justifica denaturarea adevărului în faţa ei. Era mai mult decât era dispus să îi spună lui Liz. Însă, în acest caz,

circumstanțele erau diferite. Ashley era conştientă de lucruri pe care Liz nu le ştia, că el era infidel şi că nu spunea întotdeauna adevărul.

— A fost o aventură de-o noapte, iar eu eram beat mort. S-a întâmplat acum doi ani, când noi doi ne certaserăm, iar eu eram supărat. Asta a fost tot, Ash, o singură dată, iar apoi nu am mai văzut-o.

Fusese o perioadă, în urmă cu doi ani, când Ashley amenințase că îl părăseşte dacă nu divorțează. Apoi Lindsay avusese o criză, Liz se îmbolnăvise, dar se dovedise a fi mai puțin grav decât crezuseră, gemenele începuseră să meargă la şcoală, iar Ashley se calmase. Până acum. Dar Marshall credea că ea avea să îl creadă dacă avea să îi amintească de momentele acelea.

— De unde ştiu că spui adevărul? întrebă ea bănuitoare, dar îşi aduse aminte de acele momente şi i se păru plauzibil ca el să fi călcat strâmb, deşi ea nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Nu ai cum, spuse el sincer. Dar ştii că te iubesc. De aceea sunt aici.

— Da, spuse ea, iar lacrimile i se scurseră din nou pe obraji. Dar o iubeşti şi pe Liz. Îmi dau seama.

Atunci, ea începu să plângă şi îşi cuibări fața la pieptul lui, în timp ce el o ținea în brațe. Îl iubea atât de mult, dar acum se temea că nu aveau să fie niciodată împreună aşa cum sperase. El era însurat cu o femeie în toată puterea cuvântului, iar Ashley îşi dăduse seama că şi Liz îl iubea.

— O respect pe Liz, spuse Marshall în timp ce o ținea în brațe pe Ashley. Avem o relație lungă, de aproape treizeci de ani, şi trei copii.

— Noi avem opt ani împreună şi doi copii. Şi asta contează, spuse Ashley, simțindu-se jalnic pentru că trebuia să îi amintească de asta.

Apoi, el îi ridică fața spre a lui şi o sărută.

— Avem mult mai mult decât atât. Ash, avem ceva foarte special, ceva ce nu am mai împărtăşit cu nimeni altcineva.

Acum, Ashley ştia că asta nu îl împiedicase să se culce cu Megan Wheeler, dar fusese sincer cu ea în această privință, sau cel puțin aşa credea ea.

— Iar în curând vom fi împreună. Vreau doar ca Lindsay să termine liceul şi să plece de-acasă. Apoi va veni şi rândul nostru.

Dar ea se întreba dacă asta avea să urmeze cu adevărat şi dacă Liz chiar l-ar lăsa să plece. Fusese atât de loială la conferință alături de el. Era evident că, pentru Liz, căsnicia lor nu era pe butuci, iar Marshall era încă bărbatul ei. Dar era şi bărbatul lui Ashley.

Ashley nu îi răspunse, iar apoi el o sărută, şi în clipa următoare o strânse atât de tare în brațe, încât ea abia putea să respire, îşi dădură jos hainele şi nu se săturau unul de celălalt. Aşa se întâmpla întotdeauna, iar de data aceasta nici măcar nu mai ajunseră în dormitor, făcură dragoste pe canapeaua mică din studioul ei. De fiecare dată când făceau dragoste, ea uita toate lucrurile de care se temea în relația lor, toate ocaziile în care el o dezamăgise. În brațele lui, uita de toate, iar apoi stătură întinşi împreună, iar ea îşi aminti de tot. Nu îşi mai putea scoate din minte imaginea soției lui şi îşi dădu seama că ea nu însemna nimic pentru el, era doar femeia cu care făcea dragoste în L.A. Şi cu care petrecea două nopți pe săptămână. În afară de gemene, nimic nu era autentic în viața lor.

După ce făcu dragoste cu ea, Marshall făcu un duş şi se îmbrăcă să meargă la serviciu, fiind nevoit să se grăbească. Avea o întâlnire la prânz şi amânase totul ca să petreacă ceva timp cu Ashley. Îşi dădu seama că ea se simțea mai bine, dar când o privi mai atent, când o sărută la despărțire, putu să distingă îngrijorarea din ochii ei.

— Te iubesc! Asta este tot ce trebuie să ştii. Ea încuviință

din cap, simțindu-se amețită de tot ceea ce spusese el şi de partida de amor. Când se afla în preajma lui, nu putea gândi limpede, iar el o sărută din nou. Ne vedem diseară.

El nu putea să petreacă decât o noapte în Malibu în acea săptămână, pentru că fusese ocupat cu procesul de hărțuire sexuală. Lui Ashley i-ar fi plăcut ca el să petreacă seara de vineri cu ele, pentru a recupera timpul pierdut. Dar ştia că el nu putea să facă asta niciodată. La sfârşit de săptămână se întorcea mereu acasă, ceea ce acum o speria şi mai mult. El spunea că sâmbăta joacă golf cu clienții, dar acum se întreba ce altceva mai făcea împreună cu Liz. Încă o bântuia imaginea lor ținându-se de mână la conferința de presă şi probabil că avea să o bântuiască întotdeauna. I se oferise o perspectivă a vieții lui de soț pe care nu o mai văzuse până atunci.

Ea auzi cum demarează vechiul Jaguar şi urcă la etaj pentru a face duş. Tocmai cobora la parter în tricou şi pantaloni scurți, când apăru Bonnie. Fusese angajată să lucreze la un nou film, dar începea abia peste două săptămâni.

— Făt-Frumos e în oraş? o întrebă Bonnie, privind-o, şi se servi cu o Cola din frigider.

— Azi a ajuns. Mâine pleacă, spuse Ashley încet.

Nu voia să înceapă o discuție cu Bonnie despre el. Evenimentele recente din viața lui erau greu de contracarat, mai ales acum, că ea ştia adevărul, că o înşelase, chiar dacă fusese o aventură de-o noapte.

— Am văzut aseară conferința lui de presă, spuse Bonnie, în timp ce ieşeau pe verandă.

Era o zi toridă, şi ambele femei arătau ca nişte puştoaice, întinse pe şezlongurile din verandă, la soare.

— Da, şi eu. Niciuna din ele nu comentă faptul că lângă el stătuse soția lui, dar Bonnie ştia că Ashley văzuse sigur asta, precum şi mâinile lor împreunate.

— Se pare că nu a ieşit prea şifonat din povestea asta. Trebuie să îi fi plătit o grămadă de bani ca să îşi retragă acuzațiile, spuse Bonnie.

— Se poate. Ashley nu voia să discute asta cu ea, dar, în timp ce stătea întinsă pe verandă cu prietena ei, se simțea deznădăjduită când realiză ce se întâmplase cu adevărat. Marshall o înşelase, avea o soție care era dispusă să îi fie alături la bine şi la greu, iar el tocmai îi spusese în acea dimineață că nu îşi poate părăsi soția timp de încă un an, până când fiica lor termina liceul. Îi mai spusese asta lui Ashley şi înainte, dar acum totul era altfel, pentru că ea văzuse cum se priveau Liz şi Marshall. Între ei era o legătură mult mai puternică decât îşi dăduse Ashley seama, una asupra căreia simțea că nu are putere să intervină nicicum. Era o legătură care nu fusese încă ruptă, şi poate nu avea să fie niciodată. Acum nu mai era înfuriată referitor la asta, doar tristă.

— Eşti bine, Ash? îşi întrebă Bonnie prietena, iar Ashley ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puțin.

Bonnie bănuia ce o tulbura pe Ashley. Şi ea observase aceeaşi legătură între Liz şi Marshall pe care o văzuse şi Ashley cu o zi în urmă. Pe Bonnie nu o surprinsese asta, ci îi confirmase cele mai sumbre temeri, iar acum era şi mai tristă pentru prietena ei.

— Ce-ar fi să facem ceva cu fetele weekendul ăsta? Eventual să le ducem în Venice sau la Disneyland, ori ceva de genul acesta. Se pare că ai nevoie de o pauză.

Mai mult decât atât, avea nevoie să se distreze puțin în loc să stea acasă şi să se gândească obsesiv la Marshall, să plângă din cauza lui sau să aştepte ca el să revină în L.A. Pentru o zi sau două. Ashley avea nevoie de mai mult în viață.

— Da, poate, spuse Ashley, fără entuziasm.

Ultimele două zile o deprimaseră, li era greu să îşi recapete energia. Era cu moralul la pământ.

— Ştii, poți să alegi, spuse Bonnie încet. Mereu încerca să fie vocea rațiunii pentru Ashley, din prietenie, dar niciodată nu ajungea nicăieri. Nu trebuie să stai alături de el pentru totdeauna, dacă asta te omoară. Poți să renunți, poți chiar să mergi la un psiholog să te ajute să faci asta, dacă nu poți singură.

— Ştiu, spuse Ashley şi începu din nou să plângă.

Se simțea ca şi cum nu făcuse altceva decât să plângă în ultimele două zile. Fusese prea greu să îl vadă la televizor împreună cu Liz şi avusese o revelație pe care nu-şi dorise niciodată să o înfrunte. În opt ani, nu văzuse nici măcar o fotografie cu ea. Liz era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Ashley, dar era încă o femeie drăguță, genul de casnică şi de mamă implicată activ în viața copiilor săi. Iar în rochia simplă, neagră, pe care o purta, părea soția de corporatist perfectă, ceea ce Ashley ştia că ea nu ar putea fi niciodată. Acum se întreba dacă nu cumva acesta era motivul pentru care alesese el să rămână şi cu ea, nu doar pentru copii.

— Nu prea am de ales, îi spuse atunci Ashley lui Bonnie. Şi poate că nici Liz nu avea.

Acum Ashley se întreba şi despre asta.

— De ce nu?

Bonnie părea nedumerită şi spera ca ea să nu li rămas din nou însărcinată, ceea ce ar fi legat-o şi mai mult de el.

— Îl iubesc atât de mult» spuse Ashley şi îşi şterse lacrimile, în timp ce vântul îi mângâia buclele care îi încadrau chipul.

Parcă era un copil angelic, minunat, nu doar femeia vulnerabilă care era în realitate. Nu pot să-l părăsesc. Aş muri.

— Dacă rămâi cu el, te-ar putea distruge, spuse Bonnie

cu seriozitate.

— Ştiu, zise Ashley, privind-o direct.

Cel mai rău era că ea părea să ştie asta şi era complet lucidă cu privire la faptul că el era foarte periculos pentru ea.

— Nu-l lăsa să-ți distrugă viața, o imploră Bonnie, iar Ashley încuviință din cap şi pentru multă vreme rămaseră acolo, în verandă, desfatându-se sub razele soarelui fără să rostească un cuvânt.

În acel moment, Bonnie se temea şi mai mult pentru ea decât înainte. Ştia, privind-o pe Ashley, că Marshall Weston o poseda complet, trup şi suflet. Era un bărbat cu puteri extraordinare. Iar Ashley era ca o pană în vânt şi nu îi putea ține piept deloc.

Capitolul 9

Fiona încă aştepta răspunsuri din partea firmei de investigații care cerceta consiliul de administrație şi îi verifica pe membrii acestuia, când primi un telefon de la un bine-cunoscut reporter de investigații economice, la o zi după conferința de presă a lui Marshall Weston cu privire la procesul cu hărțuirea sexuală. Reporterul se numea Logan Smith, iar ea îi cunoştea numele şi îi citea de ani de zile articolele, care apăreau frecvent în *The Wall Street Journal*, *The New York Times* şi în diverse publicații de afaceri şi financiare. Era faimos pentru opiniile incisive, care uneori stârneau antipatie. Dăduse în vileag fără teamă operațiuni de spălare de bani şi corupție şi cel mai bine scria despre subiecte controversate. Fiona îşi aminti vag că, la un moment dat, tipul câştigase un Pulitzer, deşi nu ştia cu exactitate pentru ce anume. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce o suna şi spera că nu în legătură cu scurgerea de

informații. Inițial, fu tentată să respingă apelul; nu îi plăcea să vorbească cu presa. Dar apoi decise că era şi mai periculos să îl evite. Aşa că ridică receptorul şi răspunse pe un ton oarecum tracasat. Avea o dispoziție chiar mai proastă decât lăsa să răzbată din tonul vocii.

— Fiona Carson, răspunse cu voce tăioasă.

Dar ea era directorul executiv şi îşi putea permite să fie uneori arțăgoasă. Purta pe umeri o responsabilitate uriaşă.

— Bună ziua, doamnă Carson, numele meu este Logan Smith.

Ea zâmbi în sinea ei. Numele lui era la fel de cunoscut în sfera afacerilor ca şi al ei. Nu era sigură dacă tipul era modest sau se lăuda.

Putea să fie oricare dintre variante. Avea o voce profundă, plăcută şi părea tânăr. Nu avea nici cea mai vagă idee câți ani avea. Tot ce ştia despre el era că fusese laureat la Pulitzer; în plus, îi citea articolele, unele dintre ele destul de ostile față de marile corporații. Pe parcursul reportajelor lui amănunțite nu lăsa niciun aspect neverificat, indiferent cât de incomod devenea astfel subiectul lui. Era întotdeauna în căutarea adevărului şi adesea se purta de parcă s-ar afla într-o misiune sfântă.

— Da, ştiu cine sunteți, spuse ea, părând amuzată. De aceea am şi răspuns la telefon. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Smith?

— Mă întrebam dacă aveți vreun comentariu de făcut în legătură cu recentele acuzații de hărțuire sexuală formulate la adresa lui Marshall Weston de către o fostă angajată. Scriu un articol despre obiceiurile sexuale, libertățile şi uneori perversitățile bărbaților aflați la putere. Ceva idei?

Fiona aproape că tresări la auzul acestor cuvinte. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să comenteze despre obiceiurile sexuale ale altui director executiv, cu atât mai mult cu cât nici nu-l cunoştea pe omul respectiv.

— Am crezut că fosta angajată şi-a retras plângerea împotriva lui ieri. Nu s-a cam perimat ştirea asta azi?

— Nu chiar. Într-adevăr, femeia şi-a retras acuzaţiile, deşi nu vom şti niciodată cu exactitate din ce motiv. Se poate ca el să o fi plătit. Se vorbeşte că a existat o „înţelegere" pentru a evita un litigiu în instanţă. Dar ştiţi şi dumneavoastră ce înseamnă asta.

— Din fericire, nu ştiu. Nu am fost niciodată acuzată de hărţuire sexuală la locul de muncă şi nicăieri altundeva.

— De fapt, asta e una dintre teoriile mele, continuă el, părând plăcut şi încântat de subiect, că femeile nu se implică în astfel de activităţi. Când aţi auzit ultima oară vorbindu-se despre o femeie director executiv implicată într-un scandal sexual sau că s-a culcat cu vreun gigolo? Dar despre Weston? Credeţi că acuzaţia împotriva lui a fost fondată sau a fost doar un şiretlic prin care să obţină nişte bani, şi s-a retras pentru că nu avea dovezi?

Oricine putea crede orice, adevărul nu avea să se afle niciodată. Fiona simţi imediat că întrebările lui o aduseseră pe un teren alunecos, un loc unde ea nu îşi dorea să fie. Dar era mult prea deşteaptă pentru asta.

— Nu am absolut nici cea mai vagă idee, spuse ea cu inocenţă. Nici nu îl cunosc pe acest om.

— Nu l-aţi întâlnit niciodată? Logan păru surprins. Oamenii în funcţii de director executiv nu ies oare, din când în când, la diverse activităţi, nu au un cod secret de comportament sau un club unde îşi petrec timpul?

Ea râse. Smith părea amuzant şi deştept. Dar asta îl făcea să fie şi mai periculos, iar ea nu avea de gând să intre în jocul lui.

— Mi-aş dori să fie aşa. Ar fi distractiv. De fapt, l-am întâlnit pe Marshall Weston de câteva ori, la audierile subcomisiilor din Senat, în Washington, unde am apărut amândoi. Ne-am strâns mâinile la intrare şi asta a fost tot.

Nu am idee ce obiceiuri are şi nici nu mă interesează. Nici dacă acuzaţiile la adresa lui sunt adevărate sau nu.

— Ce dezamăgire! spuse cu sinceritate Logan Smith. Speram să vă pot convinge să-mi dezvăluiţi o mică indiscreţie despre el. Puţină bârfa prietenească între rivali.

— Nu suntem rivali, îl corectă ea. Deţinem posturi similare în două companii foarte diferite. Şi am auzit că el face o treabă excelentă.

— Şi dumneavoastră nu sunteţi gură-spartă. Eforturile mele de a smulge nişte informaţii nepotrivite de la dumneavoastră au fost în zadar. Ea izbucni în râs la această remarcă. Ce credeţi despre teoria mea, despre diferenţa dintre bărbaţii şi femeile cu funcţii de director executiv şi despre obiceiurile lor sexuale?

Ea nu avea de gând să îi ofere un răspuns nici în legătură cu aceste aspecte. De fapt, nu voia să îi ofere nimic, niciun comentariu, în afară de două minute din timpul ei la telefon, iar apoi să îl trimită la plimbare urându-i cale bătută.

— Ar trebui să vorbiţi cu sora mea, Jillian Hamilton spuse Fiona politicoasă. Este psihiatru la Stanford. Scrie o carte despre acest subiect. Este la fel de fascinată de asta ca şi dumneavoastră, şi mic mi-a spus cam acelaşi lucru.

— În ce context? Despre cineva cunoscut?

El căuta să se agaţe de ceva, iar Fiona nu îi dăduse nimic până atunci, deşi lui îi plăcea să vorbească cu ea. Părea relaxată şi foarte inteligentă. Sora ei probabil că era la fel.

— Despre femei şi bărbaţi, în general. Şi ea pretinde că mă foloseşte drept cobai pentru cercetarea ei despre femeile director executiv.

— Şi care este concluzia la care a ajuns? întrebă el cu interes.

— Că noi muncim la fel de mult, nu ne distrăm nici pe departe la fel de mult ca omologii noştri de sex masculin şi ne purtăm mai frumos.

— Exact asta zic şi eu, spuse el, părând entuziasmat. Cred că eu şi sora dumneavoastră am prins ideea. Bărbaţii în funcţii de putere par să o ia razna, şi, pentru ei, asta capătă conotaţii sexuale. Pentru femei, devine un fel de jurământ de castitate şi devotament. Ele nu mai fac altceva în afară de muncă. Deci, nu aveţi nimic de spus despre Marshall Weston? încercă din nou, revenind la subiectul conversaţiei, dar ea nu îi spuse că fiica ei se întâlnea cu fiul lui Weston.

Oricum, nu era treaba lui şi ar fi putut lăsa impresia că îl cunoaşte mai bine decât era cazul, ceea ce nu era nici pe departe adevărat. Tot ceea ce ştia de fapt despre el era că avea un fiu drăguţ, după cum spusese Alyssa.

— N-aş vrea să comentez ceva despre un om pe care nu îl cunosc, spuse ea cu înţelepciune.

— Asta nu îi opreşte pe toţi ceilalţi să o facă, spuse el, râzând.

— Aţi vrea să vorbiţi cu sora mea despre cartea ei? Poate faceţi un schimb de idei.

— Nu încă, spuse Smith sincer, deşi, la urma urmelor, i-aş putea lua un interviu despre cartea ei şi despre modul în care a ajuns la aceste teorii. Ale mele provin din observaţii atente şi din faptul că am scris mulţi ani despre directorii corporaţiilor. De fapt, mai vreau să vă întreb ceva. Ea spera să nu fie despre viaţa ei sexuală. Dacă era aşa, nu avea de gând să îi răspundă. Ce-aţi zice să mă lăsaţi să vă fac un profil mai amănunţit? De ani de zile vreau să fac asta.

Ea fu luată prin surprindere de propunerea lui, deşi primise numeroase solicitări în acest sens. Când preluase pentru prima oară funcţia, apăruse un articol despre ea în revista *Time*, dar de obicei refuza interviurile. Nu voia să fie în centrul atenţiei. Nu era necesar şi nici nu îi plăcea.

— Este foarte măgulitor, domnule Smith, răspunse ea, dar nu cred. Nu mă prea încântă publicitatea. Prefer să

rămân în spatele scenei şi să îmi fac treaba. În cazul meu, asta funcționează mai bine.

— Tocmai de aceea sunteți atât de interesantă, explică el. Vă urmăresc de ani de zile. Nu aud deloc ştiri despre dumneavoastră, rar se poate citi ceva despre ceea ce faceți. Doar conduceți corporația cu o eficiență incredibilă şi vă vedeți de treabă. Şi, la fiecare cinci minute, creşte de cinci ori valoarea unei acțiuni NTA. De fapt, singurii bani pe care i-am făcut vreodată la bursa de valori au fost mulțumită dumneavoastră.

— Mă bucur să aud asta. Ea zâmbi la acel compliment; era singurul gen de complimente care o interesau, cele referitoare la abilitățile ei în afaceri. Dar asta e tot ceea ce are nevoie să ştie publicul. Dacă îmi fac treaba cum trebuie, doar despre asta e nevoie să se audă. Unde am studiat, ce mănânc la micul dejun şi dacă îmi vopsesc sau nu părul este irelevant.

El mai auzise acea teorie, dar ar fi rămas fără job dacă toți oamenii ar fi fost de aceeaşi părere, aşa că nu era o filosofie pe placul lui.

— Ați studiat la Harvard, nu-i aşa?

El voia doar să verifice, dar îşi amintea asta despre ea. Mereu fusese interesat de ea şi de cât de discretă era. Publicul ştia mult mai multe despre Marshall Weston, mai ales acum. El făcea multă vâlvă, la fel ca majoritatea bărbaților directori de companii.

— Da, aşa este, recunoscu ea, dar sunt foarte multe alte şcoli bune în țară şi şcoli de afaceri, de unde ies tineri foarte buni, care ocupă posturi importante şi care au cariere foarte bune.

Precum propria ei fiică la Stanford şi mai mulți prieteni de-ai ei. Dar ea nu îi spuse asta. Era o informație personală pe care nu voia să o împărtăşească.

— Nu vreți să spuneți nimic despre dumneavoastră, aşa

e? se plânse el. De aceea vreau să vă iau un interviu. Oamenii merită să afle mai multe despre dumneavoastră, mai ales acționarii dumneavoastră. Sunteți o eroină în lumea afacerilor şi refuzați să vă comportați astfel. Asta, pentru că sunteți femeie. Dacă ați fi bărbat, v-ați promova mai bine şi ați umbla după femei, adăugă el. Şi ați face mult mai multă vâlvă.

— Şi asta e una dintre teoriile surorii mele. Ar trebui să vă întâlniți. Aveți multe în comun.

— Probabil că ne-am plictisi unul pe altul de moarte sau ne-am ciorovăi pe subiecte de genul cui i-a venit primul ideea. Asemănările nu se atrag de obicei.

— Nu sugeram să o scoateți în oraş. Ea se gândi că era o idee bună, dar nu voia să recunoască asta față de el. Doar să vorbiți.

— O să vă cer numărul ei de telefon la un moment dat. Acum o să mă duc la barul soios de peste drum de biroul meu şi o să-mi înec amarul într-un pahar, pentru că nu mi-ați spus absolut nimic din ceea ce aş putea folosi în articolul meu despre Marshall Weston, care, țin să adaug, are şi un termen-limită. Şi nu vreți nici să îmi acordați un interviu. Ați câştigat. Se pare că îmi pierd şarmul.

Nu era adevărat, dar ea era extrem de discretă, ceea ce bănuise, de altfel. Dar era plăcut să stea de vorbă cu ea, ceea ce îl surprinse, pentru că ea părea la telefon o ființă umană în carne şi oase. Doar că era o persoană care nu vorbea cu presa şi nici nu divulga nimic din viața ei privată. Iar el o admira pentru asta. Unii dintre bărbații cărora le lua interviuri aveau orgolii atât de mari, încât abia le găsea spațiu în pagină. Ea era exact opusul, deşi era convins că şi ea era orgolioasă. Însă era mult mai modestă.

— Vă mulțumesc pentru telefon, spuse ea cu sinceritate. A fost o plăcere să stăm de vorbă.

Fiona încheie politicos convorbirea. Şi după ce închiseră,

Smith o căută pe internet pe Jillian Hamilton. Era curios şi în legătură cu sora ei şi se întreba dacă citise ceva scris de ea. Recomandările ei erau impresionante, lista de cărți şi articole ale cărei autoare era cuprindea numeroase titluri. Îşi dădu seama că Jillian era cam cu zece ani mai în vârstă decât el – el tocmai împlinise patruzeci şi cinci de ani. Dintr-o fotografie, putu să vadă că era o femeie atrăgătoare, dar părea înaltă de vreo trei metri. Clar nu se punea problema unei întâlniri, dar era o posibilă sursă interesantă, aşa că îi notă repede numele.

Dar el voia să îi ia un interviu Fionei, nu surorii sale şi nu avea nici cea mai vagă idee cum să o convingă că ar trebui să fie de acord. Se hotărî să încerce din nou peste câteva săptămâni. Între timp, trebuia să facă săpături după orice informație putea descoperi despre Marshall

Weston şi să găsească pe cineva dispus să vorbească despre el. Dar i-ar fi plăcut să aibă parte de punctul de vedere al Fionei, din perspectiva unei femei, însă era clar că asta nu avea să se întâmple. Spera doar ca într-o bună zi să poată vorbi cu ea în cadrul unui interviu. Fără îndoială că lui avea să-i facă plăcere; fusese sincer cu ea, şi nu o măgulise când îi spusese că o simpatiza.

După ce Fiona şi Jillian jucară tenis, merseră să bea o cafea iar Jillian aduse vorba de Marshall Weston drept exemplu pentru teoriile ei. Îl urmărise la ştiri şi văzuse conferința de presă organizată de acesta, când Liz îi stătuse alături.

— Mie mi s-a părut al naibii de vinovat, spuse Jillian în timp ce savura un cappuccino.

— Ce te face să crezi asta? Fiona era interesată. Mie mi s-a părut nevinovat. Asta arată cât mă pricep la aşa ceva.

— Mi s-a părut mult prea virtuos, iar scuzele lui prezentate în fața lumii şi recunoştința pentru faptul că femeia şi-a retras acuzațiile miau provocat greață. Şi toată

scena cu ținutul soției de mână denotă faptul că e vinovat. Probabil că o înşală tot timpul şi ea habar nu are. Cum se întâmplă de obicei.

— Cum de ai devenit atât de cinică? o întrebă Fiona, surprinsă de refuzul ei de a crede în inocența lui Marshall Weston.

Părea aproape înverşunată în privința situației respective, dar Fiona ştia că nu era aşa, iar experiențele ei cu bărbații fuseseră aproape întotdeauna plăcute.

— Am mulți pacienți bărbați care sunt directori de companii. Toți sunt infideli şi îmi povestesc despre asta. Astfel îți dai seama cât de neciopliți sunt cei mai mulți dintre aceşti tipi şi cât de lipsiți de sinceritate sunt din punct de vedere emoțional. Nu m-aş întâlni cu niciunul dintre ei, după tot ce aud în fiecare zi. Marshall pare a fi unul.

— Când l-am întâlnit, părea de treabă. Iar Alyssa e topită după fiul lui. Ea spune că sunt o familie drăguță.

— Aşa pare. Apoi răsar tot felul de femei, cum s-a întâmplat acum, şi deodată afli că se trezesc în centrul unui scandal sexual, iar soțiile lor sunt şocate şi toată lumea plânge. Cunosc vreo doi inşi care chiar au o a doua familie pe care o țin în secret. Soțiile îi sprijină în carieră, dar, de fapt, ei le iubesc pe celelalte femei, care de obicei sunt mai tinere şi mai frumoase, în timp ce soțiile lor sunt foarte devotate. Şi, într-o zi, cu toții află unii despre ceilalți şi tipul se trezeşte într-un haos fără margini şi este uimit că soția şi copiii sunt supărați pe el şi îl consideră un ticălos mincinos; fireşte, aşa şi este. Sunt prea laşi ca să divorțeze şi prea egoişti, aşa că nu vor să renunțe la nimic.

— Cred că e cam riscant. Fiona era impresionată. Nu s-ar fi gândit niciodată să facă asta sau să îl înşele pe David când erau căsătoriți. Nu-l înşelase niciodată, deşi fuseseră nefericiți ani de zile, şi nici nu credea că David o înşelase.

Dar acum avea îndoieli, având în vedere ce spunea Jillian. Poate că el se întâlnise cu alte femei, care i se păreau mai puțin amenințătoare şi mai puțin ocupate decât Fiona. Dar dacă într-adevăr o înşelase, cel puțin fusese discret.

— E clar că devine riscant, spuse Jillian, zâmbind. Cred că asta îi incită, faptul că au un secret, o viață dublă, două femei care pentru ei îndeplinesc două roluri, una pentru sex şi cealaltă pentru afaceri. Totul are legătură cu ei şi cu nevoile lor.

— De ce crezi că a doua femeie tolerează asta? Doar ştie, presupun, că tipul e însurat, chiar dacă soția lui nu are cunoştință de cealaltă femeie.

— De cele mai multe ori, cealaltă femeie îl iubeşte. Şi, din nou, totul se rezumă la putere. Entuziasmul de-a avea în viața ta un bărbat care conduce lumea. Majoritatea femeilor consideră asta incitant. Eu nu, comentă Jillian. Prefer un tip fără vreo funcție impresionantă, caracterizat mai degrabă de omenie. Dar multe femei îi consideră incitanți pe bărbații puternici.

— Cum merge cartea? întrebă atunci Fiona.

— Merge. Încet, dar sigur. Folosesc cazurile multor pacienți de-ai mei pentru a-mi susține teoriile.

— Apropo, săptămâna asta am vorbit cu un tip care e de aceeaşi părere cu tine pe acest subiect. M-a sunat ca să comentez despre acuzațiile de hărțuire sexuală aduse lui Marshall Weston şi am refuzat. Am vorbit despre acest subiect şi i-am povestit despre cartea ta. Tipul este reporter de investigații, specializat pe afaceri, şi a ajuns la multe dintre concluziile la care ai ajuns şi tu în legătură cu bărbații puternici. Şi el consideră că bărbații şi femeile reacționează diferit odată ajunşi în poziții de putere, iar ceilalți îi percep în funcție de asta. Un individ isteț, poate îți va plăcea.

— Cum arată?

Jillian părea interesată.

— Nu ştiu. Am vorbit cu el la telefon şi i-am citit câteva articole. Scrie bine, şi articolele sunt bune. Îl cheamă Logan Smith. Dar pare tânăr.

Vârsta nu constituise până atunci pentru Jillian un obstacol, dar când vorbise cu el, Fionei i se păruse că avea o voce mai tânără decât era el în realitate.

— Am citit şi eu articole semnate de el, spuse Jillian şi imediat îşi dădu seama cine era. A câştigat un Pulitzer pentru o serie de interviuri pe care le-a făcut cu Nelson Mandela. O treabă fantastică. Cred că şi el a studiat la Harvard.

Logan nu îi menționase asta Fionei. De fapt, nu-i spusese nimic despre el, fiind mai mult interesat de ea şi de redactarea unui articol despre ea.

— Voia să scrie un articol despre mine. L-am refuzat. Detest aceste chestii.

Jillian ştia asta, dar credea că sora sa ratase ocazia de a cunoaşte o persoană interesantă.

— Ar trebui să te vezi cu el oricum. Şi nu cred că e chiar atât de tânăr, din câte îmi aduc aminte. E cam de vârsta ta.

— Nu m-a invitat la o întâlnire. Fiona râse de sora ei, care era mereu dornică să cunoască bărbați noi. Ea nu era interesată şi era prea ocupată ca să meargă la întâlniri. A vrut doar să îmi ia un interviu.

— Ei bine, spune-i să mă sune. O să-l testez pentru tine, o tachină Jillian.

Apoi îşi terminară cafeaua şi vorbiră despre planurile lor pentru vacanța de vară. Jillian intenționa să plece în Europa cu nişte prieteni care închiriaseră o casă în Toscana; ştia că Fiona închiria aceeaşi casă în Malibu în fiecare an. Ei şi copiilor le plăcea acolo şi era foarte uşor de ajuns.

— Ar trebui să faci ceva diferit anul ăsta, sugeră Jillian, dar ştia, de asemenea, că sora ei era o persoană cu multe

tabieturi şi prea ocupată ca să planifice o vacanță în toată regula.

Casa din Malibu era relaxantă pentru ea. Proprietarul era un producător de la Hollywood, iar locul era splendid. Întotdeauna îşi dorea ca Jillian să vină să-i viziteze, dar, de obicei, plecau în vacanță în aceeaşi perioadă. Iar ambii ei copii aveau propriile planuri pentru luna august. Mark se ducea în Kenya cu prietena lui şi plănuia să facă voluntariat într-un sat care avea nevoie de ajutor la instalarea conductelor pentru transportul apei. Alyssa era încă nehotărâtă, dar John Weston voia să plece undeva cu ea.

În acea seară, când vorbi cu Alyssa, o întrebă cum se prezenta John după săptămâna stresantă pe care o avusese tatăl său şi dacă băiatul era foarte supărat din cauza asta. Scandalul fusese evitat rapid, dar cu siguranță fusese neplăcut să-şi vadă tatăl acuzat că are o aventură şi că o înşală pe mama lui.

— A fost greu pentru el când s-a aflat inițial. Dar s-a terminat destul de repede. De la bun început, a crezut că tatăl lui e nevinovat. Se pare că fratele mai mare nu este de aceeaşi părere şi crede că doar au plătit-o pe acea femeie ca să tacă.

Fiona nu îi spuse că şi sora ei era de aceeaşi părere. Îi părea rău pentru copiii lui Marshall. Trebuie să fi fost neplăcut pentru toți, şi pentru soția lui, chiar dacă nu era adevărat. Iar Jillian nu o convinsese. Marshall i se părea nevinovat Fionei. Nu era la fel de cinică precum sora ei. Şi îi aminti Alyssei să-l aducă în vizită, în curând, pe John, iar Alyssa promise. Fiona era nerăbdătoare să-l întâlnească şi încă nu avusese ocazia. Fiica ei spunea că relația lor mergea bine şi că petreceau mult timp împreună. Iar John avea să vină în Malibu pentru un weekend prelungit. Fiona era fericită pentru ea.

Cât priveşte restul lunii iunie, Fiona fu ocupată la serviciu

şi încercă să ducă la bun sfârşit proiectele înainte de a-şi lua concediu, pentru a pleca în Malibu cu copiii. Trebuia să muncească întotdeauna din greu înainte să plece în vacanță şi încă mai mult când se întorcea, dar în opinia ei merita. Iar pe întâi iulie, bagajele ei erau făcute şi luă avionul spre L.A. Ca să pregătească locuința din Malibu pentru toată lumea. De-abia aştepta să petreacă trei săptămâni întregi cu ei. Copiii soseau la timp pentru sfârşitul de săptămână în care se serba Ziua Independenței. Iubita lui Mark nu putea să îşi ia liber, dar Mark şi Alyssa aveau să fie acolo, şi în weekendul următor avea să vină John Weston.

În aceeaşi zi, Jillian plecă spre Italia şi promise să se întoarcă cu doi italieni numai buni, câte unul pentru fiecare.

— Nu ştiu ce-aş face în situația asta, spuse Fiona, râzând când Jillian o sună din aeroport să-şi ia la revedere în timp ce aştepta să se îmbarce.

— Găseşti tu o soluție, spuse Jillian, zâmbind. Distracție plăcută cu copiii! Te mai sun eu.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Fiona, simțindu-se pentru o clipă nostalgică.

Jillian era întotdeauna sora cea mare, iar de la decesul părinților, printre adulți, ea era singura ei rudă. Îi plăcea să ştie că avea pe cineva aproape şi vorbeau des.

— Ai grijă, spuse Fiona, simțindu-se din nou ca un copil, şi îi transmise sărutări, iar apoi închise telefonul.

Fiona ştia că amândouă aveau să se distreze în vacanță, făcând ceea ce le plăcea cel mai mult. Jillian urma să cunoască mulți oameni noi, să viziteze vechi prieteni în Europa şi să aibă parte de aventuri inedite. Iar Fiona avea să fie alături de copii, să înoate în ocean şi să stea la plajă. Pentru ea, acesta era un adevărat paradis. Şi, în acea seară, când zbură spre L.A., era într-o dispoziție de zile mari şi plină de speranță.

Capitolul 10

Ambii copii ai Fionei ajunseră în Malibu în aceeaşi zi, la două zile după sosirea ei, şi se asigurase că totul era pregătit. Cumpărase alimente, reviste şi pusese flori proaspete prin toată casa; totul părea să funcţioneze. De şapte ani, închiriau aceeaşi casă, aşa că tuturor le era familiară şi se simţeau oarecum ca acasă. Pentru ei, vara adevărată însemna cele trei săptămâni petrecute în Malibu, indiferent de planurile lor ulterioare. Şi pentru Fiona, aceasta era vacanţa perfectă, singura pe care şi-o lua, cu excepţia unei săptămâni de Crăciun, când se ducea la schi cu copiii, în prima zi după Crăciun. Nu-şi putea imagina vacanţa fără ei. Planurile surorii sale erau întotdeauna mult mai încântătoare, dar pentru ea era distractiv.

Mark sosi de la New York pe la prânz, iar Fiona fu încântată să-l vadă. Fiul ei nu mai venise acasă din vacanţa de primăvară din martie, şi arăta slab şi palid, ca un adevărat newyorkez, dar era fericit şi sănătos. Era entuziasmat de viitoarea lui excursie în Kenya şi îi povesti totul Fionei în timp ce luau prânzul pe verandă şi o aşteptau pe Alyssa să sosească. Fata ajunse două ore mai târziu, cu o valiză plină de costume de baie şi blugi tăiaţi. Avea de gând să împrumute de la mama ei orice altceva avea nevoie. Cel mai adesea, Fiona rămânea fără jumătate din garderobă, cu excepţia hainelor pe care le purta la serviciu şi pe care Alyssa le detesta. Îi spunea întotdeauna mamei sale că se putea îmbrăca mai „drăguţ” la serviciu, iar Fiona izbucnea în râs. Nu considera că „drăguţ” era înfăţişarea potrivită pentru un director executiv. Nu se putea închipui discutând cu Harding Williams la o şedinţă de consiliu purtând o fustă

scurtă, deşi, cu siguranță, asta i-ar confirma acestuia părerea pe care o avea despre ea.

Fiona nu primise încă nicio concluzie clară din partea firmei de investigații cu privire la scurgerea de informație din sala de consiliu. Descoperirea sursei se dovedea a fi mult mai dificilă decât se aşteptaseră. Dar îi promiseseră în curând nişte răspunsuri definitive. Cât timp era în Malibu însă, nu voia să se gândească la asta. Acesta era timpul pe care îl dedica copiilor, iar pentru ea asta era sfânt. Era foarte recunoscătoare că la vârsta lor încă doreau să petreacă timp împreună.

— Şi ce planuri aveți pentru cina din seara asta? îi întrebă Fiona când şedeau pe verandă, spre sfârşitul după-amiezii.

Înotaseră toți trei în ocean şi făcuseră o lungă plimbare pe plajă. Mark folosise placa de surf pe care o împrumuta acolo în fiecare an. Era un băiat înalt, frumos, cu părul negru, mult mai arătos decât tatăl său când acesta avea aceeaşi vârstă. Alyssa semăna leit cu mama ei.

— Vreți să ieşim sau să gătim cina aici?

— Hai să facem un grătar! sugeră Mark şi se oferi să pregătească pui cu legume.

Aceasta li se păru o idee bună ambelor femei. Alyssa se oferi să facă salata. Mâncau alimente simple, sănătoase, şi niciunul dintre ei nu era gurmand. Cel mai important pentru ei era timpul petrecut împreună. Cel mai mult în aceste vacanțe Fionei îi plăcea să ştie că se trezeşte în fiecare dimineață, că îşi aude copiii şi că îşi petrece întreaga zi cu ei. Pentru ea era minunat, iar sfârşitul vacanțelor era mereu dureros, când trebuia să îşi ia rămas-bun. Dar mai era destul timp până atunci, iar după cina pe care o luară pe verandă în acea seară, urmăriră un film la televizorul cu ecran gigantic. Casa avea propria sală de proiecție, cu scaune mari, de piele, comode. Într-o clădire separată, mai

exista şi o piscină interioară pe care rareori o foloseau. Preferau să înoate în ocean şi să se plimbe pe plajă.

Zilele erau luminoase, iar serile, liniştite şi ei se aflau acolo deja de o săptămână, când Logan Smith o sună pe Fiona pe telefonul mobil, iar ea tresări când îl auzi, întrebându-se cum făcuse rost de numărul ei. Ea nu i-l dăduse, iar ultima oară, el o sunase la birou. Se simțea deranjată de faptul că o suna în timp ce era în vacanță.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea, curioasă dacă nu cumva el aflase vreo noutate despre NTA înaintea ei, eventual despre scurgerea de informații din sala de consiliu.

Din momentul în care el îi rosti numele, Fiona deveni deodată atentă şi îngrijorată. Nu îi recunoscuse vocea.

— Nu, spuse el, degajat. V-am spus că o să vă mai sun din când în când. Voiam doar să aflu dacă vă pot convinge să îmi acordați acel interviu despre care v-am povestit ultima oară când am vorbit.

— De aceea m-ați sunat?

Părea şocată, nici binevoitoare şi nici încântată despre asta, deşi ultima oară fusese agreabilă, dar de data asta era altceva. Nu era la serviciu.

— Da. De ce? Este un moment nepotrivit?

Când îi auzi tonul vocii, el păru brusc jenat. Era evident enervată de telefonul lui.

— Sunt în vacanță împreună cu copiii mei şi nu lucrez. Şi v-am spus că nu vreau să vă acord un interviu. Nici acum, nici mai târziu. Nu dau interviuri. Şi nu vorbesc despre afaceri atunci când sunt plecată cu copiii mei.

Din punctul de vedere al Fionei, ea voia să se prevaleze de funcția deținută când era în concediu cu ei; voia doar să fie mama lor.

— Îmi pare rău. Serios. Nici mie nu mi-ar plăcea asta, recunoscu el. Sper cel puțin că suntem pe acelaşi fus orar şi nu v-am trezit, sau ceva de genul ăsta.

Logan se întrebă imediat dacă nu cumva ea se afla prin vreun loc exotic, precum Tahiti, Europa sau Noua Zeelandă. Ar fi putut fi oriunde.

— Nu, este în regulă, spuse ea scurt. Apoi se gândi la ceva. Cum ați făcut rost de acest număr?

— Cei de la birou de la dumneavoastră mi l-au dat.

El avea un ton de scuză, iar ea îl făcu să se simtă de parcă ar fi comis o crimă, întrucât o sunase în timp ce era în vacanță cu copiii.

— Asistenta mea este în vacanță. Probabil cea care îi ține locul vi l-a dat. Îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă. Dar îmi place să mă concentrez asupra copiilor atunci când sunt cu ei. Cei de la birou ştiu să nu mă sune decât în caz de forță majoră. Părea puțin mai relaxată în timp ce îi explica asta, dar nu prea mult. Mă voi întoarce în două săptămâni. Mă puteți suna atunci, dar nu vă voi acorda un interviu, reluă ea refuzul.

El începea să o creadă. Părea foarte hotărâtă în această privință, ceea ce lui îi spulberă toate speranțele de a face un articol despre ea. Când o sunase din nou, el pariase pe faptul că ea se va fi răzgândit în această privință, ceea ce, evident, nu era cazul. Şi, într-un fel, o admira pentru asta, pentru că nu o interesa nicicum să se afle în centrul atenției. Avea, din câte se pare, şi puternice valori familiale. Părea o persoană drăguță, nu cum s-ar fi aşteptat să fie cineva în poziția ei. Asta îi confirmă lui toate părerile pe care le avea despre diferența dintre bărbați şi femei aflați în această poziție. Cei mai mulți bărbați nu ar fi fost deranjați dacă el ar fi sunat în timp ce ei petreceau cu copiii lor. Fiona îşi lua în serios ambele roluri, de mamă şi de director executiv.

— Uite, poate îmi permiteți să vă scot la prânz când vă întoarceți, ca să vă cer scuze pentru că v-am deranjat şi să vă dovedesc că nu sunt aşa de nepoliticos precum credeți,

se pare.

— Nu cred că sunteți nepoliticos, ci doar insistent, spuse ea sincer, râzând. Urmăriți să obțineți de la mine o poveste, dar acest lucru nu se va întâmpla. Eu nu mă ocup de PR pentru companie. Eu sunt directorul executiv. Conduc afacerea, iar asta e de-ajuns.

— Tocmai de aceea sunteți atât de interesantă. Toți bărbații directori executivi pe care îi cunosc sunt ahtiați după presă. Dumneavoastră, nu. Iar ei mă plictisesc de moarte. De-abia aşteaptă să scriu despre ei. Dumneavoastră nu-mi acordați un interviu de cinci minute, iar eu am câştigat un Pulitzer, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt bun, spuse el, aproape implorând-o, iar ea izbucni din nou în râs.

— Ştiu. V-am citit articolele, la fel şi sora mea. Ei i-a plăcut seria celor despre Mandela. Eu pur şi simplu nu vreau să apar în presă. Nu am nevoie de asta, nu vreau şi nu-mi place. Nu sunt o vedetă de cinema. Conduc o companie. Nu este incitant să citeşti despre asta, iar cum îmi fac eu treaba nu priveşte pe nimeni. Câtă vreme acționarii mei sunt fericiți, nu am nevoie de nimic altceva. Publicul larg nu are nevoie să mă cunoască. Iar mie îmi plac anonimatul şi viața tihnită alături de copiii mei, aşa că, în această privință, nu m-ați nimerit. Şi nu vă sunt de folos nici ca o sursă de informații, pentru că eu nu divulg secrete, aşa că nu veți ajunge nicăieri cu mine.

Nu se putea face mai bine înțeleasă.

— Am priceput. Îmi pare rău. Serios. El părea atât descurajat, cât şi jenat. O să vă invit la prânz odată, deşi probabil îmi veți spune că nu mâncați de prânz şi nu aveți timp.

— De fapt, chiar aşa e.

— Vă urez vacanță plăcută! spuse el cu sinceritate, iar un minut mai târziu închise telefonul.

Fiona o sună pe cea care îi ținea locul asistentei sale de la birou şi îi ceru să nu mai dea nimănui numărul ei de mobil, iar fata spuse că nu avea să mai repete acest lucru şi îşi ceru scuze pentru greşeala de a i-l fi oferit lui Logan.

Apoi, Fionei îi ieşi din minte întâmplarea cu jurnalistul şi se concentră asupra copiilor. Aceştia se bucurau din plin de casa din Malibu, şi Alyssa fu încântată când veni John şi rămase cu ei pentru patru zile; iar Fiona fu mulțumită să constate că fiica ei îl plăcea cu adevărat. Era deştept, bun, politicos şi minunat cu Alyssa, iar el şi Mark se înțelegeau ca doi frați; merseră chiar şi la pescuit împreună. Mark era cu doi ani mai mare decât John, dar John era foarte matur pentru vârsta lui şi deveni un minunat membru al grupului. Fiona nu o mai văzuse niciodată atât de fericită pe fiica ei. Reuşi să vorbească cu ea pe acest subiect când cei doi băieți ieşiră să facă surfing împreună.

— Se pare că relația voastră este destul de serioasă, comentă Fiona.

Nu avea nicio obiecție în această privință, dar amândoi erau tineri, şi nu voia ca Alyssa să se gândească încă la căsătorie. Fata susținea că nu luau în calcul acea perspectivă, dar recunoscu imediat că se iubeau, iar Fiona îi lăsă să stea în aceeaşi cameră. John era într-adevăr un copil grozav, cu valori adevărate. În plus, avea un respect profund pentru părinții lui. Fiona fu încântată să audă asta.

— Mamă, ne distrăm doar, spuse Alyssa, părând relaxată. Nu vreau să mă mărit încă zece ani de acum încolo, asta, dacă o voi face. Şi încă vreau să urmez şcoala de afaceri şi să muncesc câțiva ani înainte de asta. Johnny aplică şi el la Harvard. Ar fi grozav să fim admişi amândoi, sau poate la Stanford, dar mai e mult până atunci. Nu ne facem planuri, ne bucurăm doar de ceea ce facem acum.

— Exact aşa ar trebui să fie, draga mea, spuse Fiona şi se apropie să îşi îmbrățişeze fiica. Era atât de bine să poată

face asta şi să fie cu ea în fiecare zi. Chiar îmi place de el.

— Vrea să îi cunoşti părinții. Poate cândva, în septembrie, luăm cina cu toții. Pe timpul verii sunt în Tahoe. Sau, cel puțin mama lui, tatăl lui lucrează şi vine acasă la final de săptămână. Se pare că tatăl lui munceşte la fel de mult ca şi tine.

Fiona nu fu surprinsă să audă asta.

— Mama lui a absolvit dreptul, dar nu a practicat niciodată. Este casnică, ceea ce mie mi se pare cam nasol, spuse Alyssa, incapabilă să înțeleagă o altă generație de femei care se instruiseră şi apoi se măritaseră, dar nu munciseră niciodată. Îl ajută pe tatăl lui cu protocolul pentru clienți. Şi a avut grijă de copii. Mi se pare foarte plictisitor, spuse Alyssa, iar Fiona râse.

— Asta fac soțiile de corporatişti, sau asta făceau. În ziua de azi, majoritatea femeilor muncesc. Poate că va face ceva când sora mai mică a lui John va pleca la facultate.

— Face voluntariat la un adăpost pentru oamenii străzii.

Alyssei i se părea un lucru nobil, dar ea prefera o viață ca a mamei sale, în care să se ocupe de propria carieră. Era exact ceea ce voia să facă după încheierea studiilor. Mama ei îi demonstrase că poți avea copii şi poți munci, şi chiar să ai o carieră importantă. John spusese că şi el ar prefera asta. Ea vorbise cu el despre divorțul părinților săi şi cât de furios fusese tatăl ei din pricina carierei mamei sale. Ea nu voia să ajungă vreodată într-o astfel de situație şi ştia că resentimentele tatălui ei distruseseră căsnicia părinților săi. Părinții ei trăiseră alte vremuri. Dar Alyssa era o tânără modernă, care voia să aibă o carieră impresionantă ca a mamei sale. John era un tânăr modern, care se aştepta ca soția lui să muncească, şi el să fie mândru de ea, dacă relația avea să dureze, iar ei aveau să avanseze până în acel punct. Amândoi sperau în secret ca relația să dureze, dar era prea curând să îşi poată da seama.

Fionei îi plăcură ideile fiicei sale şi comportamentul lui John din ultimele patru zile. Şi ea era nerăbdătoare să cunoască familia Weston în acea toamnă. Ea şi Marshall ar avea multe în comun, deşi femeile precum Liz Weston nu prea erau în stilul ei. Ea ducea o viaţă pe care

Fiona ar fi detestat-o, dar îi plăcea mult de fiul ei, ceea ce spunea multe despre ei; ambii părinţi făceau parte din acea ecuaţie, nu doar unul.

În ultima seară a şederii lui John, ieşiră cu toţii la un restaurant cu specific italienesc din Malibu şi petrecură clipe minunate împreună, râzând şi discutând. John se simţea ca un membru al familiei, şi Fiona spuse la cină că avea să îi simtă lipsa; şi el îşi exprimă regretul că trebuia să plece. Hotărâseră ca Alyssa să-i viziteze în Tahoe, după vacanţa din Malibu. John îl invită şi pe Mark să vină într-un weekend, înainte să plece în Kenya, iar el era nerăbdător să onoreze invitaţia.

John o tachina pe Alyssa despre abilităţile ei deplorabile la pescuit şi despre dezgustul cu care scotea cârligul din gura peştilor, când două femei intrară în restaurant şi se aşezară la masa alăturată. Erau însoţite de două fetiţe, şi Fiona observă imediat că erau gemene. Alyssa le privi şi zâmbi, iar Fiona făcu un comentariu apreciativ referitor la frumuseţea celor două copile, care semănau de altfel cu mama lor. Aceasta era o femeie tânără, nespus de frumoasă, cu o podoabă de păr blond, moale, iar gemenele arătau exact ca ea. Femeia care le însoţea părea să fie o prietenă. Gemenele surâseră sfioase spre Alyssa după ce ea le zâmbi, apoi mama lor privi spre grupul de la masa Fionei, pentru că păreau să se distreze de minune. Fiona observă atunci ochii trişti ai femeii, când aceasta privi spre ei. Avea ceva melancolic în atitudine, de parcă ar fi fost nefericită din vreun motiv şi era foarte afectuoasă cu fetiţele. John privi spre ele şi le zâmbi şi el fetiţelor, apoi reîncepu să o

tachineze pe Alyssa, până când ea nu mai suportă şi îl ameninţă că, dacă nu avea să înceteze, urma să arunce cu mâncare în el.

— John Weston! Opreşte-te în clipa asta, sau nu mai vin cu tine la lacul Tahoe! îl ameninţă ea, iar el se aplecă spre ea şi o sărută, spunând că era doar o glumă.

Dar imediat ce Alyssa îi rosti numele, suficient de tare încât ocupantele mesei alăturate să îi audă, Fiona văzu cum capul femeii blonde se întoarse imediat şi îl privi intens pe John, ca şi când l-ar fi examinat în detaliu. Era fascinată de el. Nimeni de la masă nu mai observă asta. Tinerii se hârjoneau şi vorbeau despre pescuit, dar Fiona observă ochii femeii; şi era ceva la ea care o tulbură nespus pe Fiona. În ora următoare, femeia îl privi fix pe John, pe nimeni altcineva, examinându-i fiecare mişcare şi gest, de parcă ar fi căutat pe cineva pe care îl pierduse. Fiona o văzu cum îi şopteşte ceva prietenei sale, care începu şi ea să îl privească apoi pe John. Cele două femei nu îşi puteau lua privirea de la el. Iar când grupul Fionei plecă, cele două îl urmăriră pe John cu privirea până când acesta ieşi din restaurant. El nu observase nimic, nicio clipă, iar Fiona nu spuse nimic. Imediat ce plecară, Ashley o privi pe Bonnie, devastată. Fratele vitreg al fiicelor ei se aflase la doar câțiva centimetri de ele şi nu ştia cine erau ele.

Ea îl recunoscuse pe fiul lui Marshall din secunda în care îi auzise numele. Semăna leit cu tatăl lui şi părea că se distrează grozav; le zâmbise fetiţelor de mai multe ori, iar ele fuseseră fascinate de grupul de la masa alăturată şi de amuzamentul de care aveau parte. Dar, din nou, pe Ashley o durea să constate că ea şi fiicele ei nu făceau parte din lumea lui Marshall. Nimeni nu ştia despre ele şi probabil nu avea să se afle niciodată. Kezia şi Kendall aveau doi fraţi şi o soră vitregă despre care nu ştiau nimic şi care nu aveau cunoştinţă despre existenţa lor. Ele trăiau într-o altă lume,

una ținută în secret de tatăl lor, şi iată că drumurile lor se întâlniră oricum în acea seară, dintr-o pură coincidență.

În seara aceea, Ashley îndrăzni să-l sune pe Marshall, cu lacrimi în ochi, şi să-i povestească totul. El era în drum spre casă de la Tahoe, unde îşi petrecuse weekendul cu Liz, cu Lindsay şi cu prietenii lor. Ashley îi spuse că John era un băiat foarte frumos şi că îi semăna leit, iar Marshall fu şocat şi înspăimântat. Ashley părea obsedată de el.

— I-ai spus ceva?

— Nu. N-am putut, zise Ashley, tristă, iar Marshall fu uşurat. El şi fetele sunt frați, şi el nu are habar de existența lor. Asta nu e în regulă, continuă ea, cu o voce îndurerată.

Dar el nu putea să facă nimic în privința aceasta, iar ea ştia prea bine. Era bucuros doar că ea nu îşi pierduse cumpătul şi nu îi spusese nimic băiatului sau nu îşi declinase identitatea.

— Într-o bună zi, se vor întâlni, îi spuse Marshall, iar Ashley tăcu preț de o clipă îndelungată.

Viața lui dublă o afecta din ce în ce mai mult de când cu procesul de hărțuire sexuală. Din momentul în care aflase că el o înşelase, lucrurile se schimbaseră – chiar dacă fusese doar o aventură de-o noapte, ceea ce ea nu credea. El o mințise pe Liz timp de opt ani, şi poate că acum ea pățea la fel.

— Nici pentru mine nu este uşor, îi aminti el, ca să capete înțelegere din partea ei, dar nu reuşi.

El spera să schimbe situația, dar până acum alesese să nu o facă. Încă o mințea pe Liz şi păstra secretul în privința ei şi a gemenelor. Iar acum ea se aflase la mică distanță de unul dintre copiii lui, trecuseră unul pe lângă altul, de parcă ea şi fetele nu ar fi contat deloc. Când încheiară convorbirea, Ashley plânse până adormi în acea noapte, realizând că asta nu ar fi schimbat cu nimic situația. Începea să îşi piardă speranța că situația lor avea să se

schimbe vreodată.

Capitolul 11

Când Fiona se întoarse la serviciu, în primele zile fu extrem de ocupată, ca de fiecare dată. Dar merita din plin, pentru că se distrase de minune cu copiii ei. Când se întoarseră, Alyssa plecă la Tahoe să îl vadă pe John, şi Mark o însoți câteva zile, după care zbură înapoi la New York ca să se întâlnească cu iubita lui şi apoi să plece în Kenya. Fiona lucra câte zece ore pe zi la birou şi câteva ore acasă în fiecare seară, încercând să ajungă la zi cu toate.

Abia începea să țină din nou frâiele în mâini, când o sună Logan Smith, de data aceasta la birou. Nu ar fi îndrăznit să o mai sune încă o dată pe telefonul mobil, deşi îi păstrase numărul. Când el îi telefonă, Fiona vru să-i ceară secretarei să preia un mesaj, iar apoi se hotărî să răspundă. Nu voia să mai adauge pe listă încă ceva de făcut, conştientă fiind că ultima oară fusese foarte dură la telefon cu el. Încercase toată săptămâna să rezolve apelurile ratate şi să răspundă la e-mailuri, pe lângă toate celelalte chestiuni. Unele fabrici se confruntau cu probleme, ea avea de semnat documente, de răspuns la scrisori, de citit şi de analizat rapoarte la care să formuleze şi răspunsuri, precum şi întâlniri la care trebuia să participe. Când îi răspunse la telefon lui Logan, era atât de ocupată, încât părea distantă.

— Da?

Pentru un moment, uitase cine era la telefon şi căuta ceva într-un teanc de documente de pe biroul ei.

— Fiona? Logan la telefon, Logan Smith.

Câți oameni credea el că ştie cu numele de Logan? se întrebă ea.

— Da, scuze. Ce mai faci?

Ea părea preocupată cu multe alte lucruri şi încerca să fie politicoasă.

— Sunt bine. Cum a fost vacanța?

— Minunată, spuse ea, zâmbind. Detest când copiii mei pleacă iar. Îmi place să mă trezesc în aceeaşi casă cu ei în fiecare dimineață. E groaznic după ce pleacă, dar, de când m-am întors, am fost atât de ocupată, că abia am avut timp să bag de seamă.

Imediat ce el îi amintise de copii, Fiona păru mai caldă. Atunci, el îşi dădu seama că aşa putea să ajungă la ea.

— Deci, ce pot face pentru tine? întrebă ea, reluându-şi tonul oficial. Sper că nu un interviu.

El îşi dădu seama că ea vorbea serios.

— Ştiu că eşti ocupată, dar mă întrebam dacă ai vrea să luăm prânzul împreună. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă atunci când am sunat în legătură cu Marshall Weston şi, în loc să te hărțuiesc pentru un interviu sau să te deranjez în vacanță, speram să putem lua prânzul împreună.

Părea puțin emoționat, iar Fiona era nedumerită.

— Ca să punem bazele unui interviu?

Era uşor bănuitoare şi rareori făcea pauză pentru a lua prânzul.

— Nu, doar să luăm prânzul. Îmi poți povesti despre cartea surorii tale.

Ținuse minte ce-i povestise ea.

— De obicei, nu mănânc de prânz.

Dar nu voia să fie din nou nepoliticoasă. El fusese drăguț de fiecare dată când sunase, iar ei îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu el. Parcă şi auzea în cap vocea surorii ei, spunându-i să accepte invitația.

— Sigur, de ce nu? Atâta vreme cât promiți să nu publici nimic din ceea ce spun.

— Promit. Şi nici nu te voi întreba secrete de afaceri sau despre comportamentul sexual al bărbaților directori

executivi pe care îi cunoşti. Mai rămân subiectele despre vreme şi sport. Ea izbucni în râs când îl auzi.

— Asta ar putea fi o problemă, nu ştiu nimic despre sport.

— Bine. Ne putem rezuma la vreme. Se pare că azi va ploua.

Apoi, ea se întrebă dacă lui i-ar plăcea să vină la Palo Alto pentru prânz.

— Nu am timp să vin în oraş, spuse ea, scuzându-se.

— Nici nu credeam asta. De fapt, am o întâlnire acolo în după-amiaza asta. Îți convine azi?

Ea se gândi puțin şi decise că îi convenea. De fapt, nu avea timp, dar la câte avea de făcut, o oră de pauză nu mai conta, dacă nu zăboveau prea mult la masă.

— Pot să ajung acolo într-o oră, spuse ea, părând întru câtva panicată, în timp ce privea la maldărele de hârtii şi dosare ticsite pe biroul ei.

Încercă să nu se gândească la ele şi se concentră asupra prânzului.

— E în regulă. El putea să îşi imagineze lesne cât de ocupată era ea, dar era fericit că era dispusă să îl vadă oricum. El propuse un restaurant fără pretenții, care îi plăcea şi ei, unde puteau să mănânce o salată sau un sendviş şi să stea afară, iar ea fu de acord să se întâlnească cu el acolo la ora unu. Logan preciză că era îmbrăcat cu o cămaşă albastră, un sacou din stofa şi jeanşi. El ştia cum arăta ea.

Fiona nu avu timp să se gândească la asta. În timp ce se îndrepta cu maşina spre restaurant, îşi dădu seama că aceea era prima pauză de prânz în multe luni, şi nu pentru a participa la vreo şedință. Parcă în fața restaurantului şi intră. Îl găsi pe Logan stând la o masă în grădină şi citind e-mailuri pe telefon. Când se apropie de masă, el săltă privirea şi se ridică în picioare. Ea purta unul dintre costumele ei elegante, de data aceasta cu fustă, şi îşi lăsase sacoul în

maşină. Avea tocuri înalte, o cămaşă albă, simplă, de mătase şi părul prins în coc. Părea foarte serioasă şi oficială în ținuta de serviciu, pe care ea o numea „uniformă”, şi fu surprinsă să constate cât de atrăgător era Logan. Era brunet, uşor încărunțit la tâmple şi, după cum îşi amintise Jillian, era apropiat ca vârstă de ea. Când se aşează la masă, se gândi că el arăta cum ar trebui să arate un jurnalist. Avea un aer uşor intelectual, dar interesat şi prezent. Avea ochi căprui, ageri şi zâmbetul la purtător, şi păru foarte încântat să o vadă. Întârziase cu cinci minute.

— Îmi pare rău că am întârziat. Niciodată nu pot să ies din birou fără ca cineva să mă întoarcă din drum. În timp ce spuse asta, îşi comută telefonul mobil pe vibrații ca să nu fie deranjați în timpul prânzului. Apoi îl privi politicos. Îți mulțumesc că m-ai invitat la prânz.

Pentru ea era o premieră, să nu se afle în prezența clienților sau a partenerilor de afaceri.

— Cred că eu eram dator cu o scuză, pentru că te-am sunat când erai în vacanță şi te-am deranjat în timp ce erai cu copiii tăi.

— Nu aveai de unde să ştii, spuse ea pe un ton agreabil şi începu să se destindă. Uitase cât de bine era să iasă din birou în mijlocul zilei, încerc să nu permit ca munca să se amestece cu viața personală. Când sunt cu ei, sunt numai a lor. Asta a fost mereu regula mea.

— Copiii tăi sunt norocoşi. Părinții mei au fost medici, şi nu cred că am purtat vreodată vreo conversație cu ei fără ca unul să nu fie nevoit să răspundă la telefon sau să iasă în grabă pe uşă. Tatăl meu a fost chirurg ortoped, iar mama, pediatru; ea încă profesează. Într-un oraş mic din Vermont. Are şaptezeci şi unu de ani, încă este în putere şi îşi face meseria.

Asta suna bine pentru Fiona, căreia i se părea că Logan avusese o copilărie interesantă.

— Cum de-ai ajuns aici?

— Din întâmplare, la fel ca majoritatea oamenilor care vin pe Coasta de Vest. Am venit pentru o vară, m-am îndrăgostit de aceste locuri, aşa că am rămas. Dar călătoresc mult. Cel mai adesea la L.A. Şi New York. Muncesc mult aici. Îmi place ceea ce fac.

Era uşor de purtat o conversaţie cu el şi nu se opriră decât pentru a da comanda de mâncare. Salată Caesar pentru amândoi.

— Şi mie, spuse Fiona, despre faptul că îi plăcea munca ei. Mereu mi-a plăcut, chiar dacă m-am simţit vinovată când copiii erau mici. Am stat acasă trei ani cu fiul meu şi am ştiut că nu aş mai putea face asta. Simţeam nevoia să muncesc. Dar am reuşit să petrec totuşi mult timp cu ei. Nu mi-a fost uşor, dar a mers. Am fost hotărâtă să le am pe ambele, familie şi carieră. Cred încă asta, dar nu este mereu aşa de uşor precum pare.

De fapt, lui i se părea extrem de greu, cu o carieră ca a ei, şi ştia că ea avusese locuri de muncă solicitante multă vreme. De aproape douăzeci de ani, Fiona era un jucător important în comunitatea de afaceri şi, după standardele lui, era încă tânără. Logan nu ţinea cont de faptul că ea avea patruzeci şi nouă de ani. El era cu patru ani mai tânăr.

— Soţul tău te-a ajutat cu copiii?

Era curios să afle cum funcţionau căsniciile oamenilor puternici; îl interesa pur şi simplu din perspectivă umană, nu doar pentru cartea lui.

Ea râse înainte să îi răspundă la întrebare.

— Nu. El credea că asta era treaba mea. Aşa că le-am făcut pe amândouă. Multe femei fac asta. Dar el nu a fost niciodată încântat de cariera mea. Voia ca să-l ajut cu afacerea lui de familie, dar eu am crezut că asta ar fi fost o greşeală de natură să dea naştere la certuri şi la situaţii neplăcute. Aşa că m-am angajat la alte companii şi ne-am

certat în privința asta. El chiar şi-a dorit o soție casnică şi a găsit-o după ce am divorțat.

— Dar tu? Nu ai găsit pe nimeni?

Ea îl interesa şi voia să asculte orice era dispusă să mărturisească. Lui îi plăceau oamenii şi era mereu fascinat de ei. Până în acel moment, ea fusese foarte deschisă. Iar divorțul de David Carson nu era un secret. Informația era postată până şi pe internet, în biografia ei. Nu era menționat şi motivul divorțului, dar ea i-l spusese lui Logan.

— N-am avut timp, răspunse ea şi zâmbi iar. Suntem divorțați de şase ani. Am fost ocupată cu munca şi cu copiii. Nu prea îmi mai rămâne timp pentru altceva.

Nu părea tristă. Arăta ca o femeie fericită, care dispunea de viața ei după bunul plac. Lui îi plăcu asta la ea şi fu surprins de cât de atrăgătoare era. Era mai drăguță decât în fotografii. Iar coafura ei, cu părul prins la spate într-un coc, bluza ei albă, simplă de mătase şi fusta dreaptă, bleumarin, îi aminteau cum ar trebui să arate femeile corporatiste. Nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi arătat Fiona cu părul desfăcut, în haine mai comode. Dar ea nu se putea duce la serviciu în tricou şi jeanşi.

— Câți ani au copiii tăi? întrebă el, ea zâmbindu-i la această întrebare.

— Primul răspuns care îmi vine în minte este mereu doi ani şi cinci ani. Din păcate, au nouăsprezece, respectiv douăzeci şi doi de ani. Fiul meu face un masterat în ştiințe sociale la Columbia, iar fiica mea începe primul an la Stanford în toamnă. Este pasionată de afaceri, ca mine, şi vrea să obțină un MBA. Fiul meu este sfântul familiei. A plecat în Kenya săptămâna asta, ca să pună umărul la instalarea unor conducte care vor alimenta un sat cu apă.

— Mi se pare că sunt nişte copii interesanți, spuse el pe un ton admirativ.

— Chiar sunt, şi sunt oameni buni, spuse ea mândră. Tu

ai copii?

— Nu, cel puțin din câte ştiu. Am divorțat acum douăzeci de ani.

— Păcat! spuse ea cu compasiune.

Apoi îşi dădu seama că nu toți oamenii aveau aceeaşi părere despre copii. Ca Jillian, de exemplu, care era fericită fără copii.

— Da, bănuiesc că aşa e, spuse el, într-o doară. De ani de zile nu se mai gândise la copii şi se hotărâse cu mult timp în urmă că nu era făcut pentru asta. Acesta fusese, de altfel, motivul destrămării căsniciei sale. Fosta lui soție se recăsătorise cu altcineva şi făcuse şase copii. El era fericit pentru ea. Nici nu cred că mai contează acum, a trecut aşa de mult timp de atunci. Şi am fost însurat doar doi ani, imediat după ce am terminat facultatea. M-am însurat cu o fată superbă din Salt Lake şi, după ce ne-am căsătorit, mi-a spus că vrea să se mute înapoi, să facă un milion de copii, iar eu trebuia să muncesc pentru tatăl ei, în tipografia lui. Am încercat asta o vreme, dar m-am gândit că dacă mai stau încă şase luni, mă sinucid, aşa că am fugit. Atunci am venit în San Francisco, şi de atunci am rămas aici. Am vrut să fiu genul de jurnalist liber, să cutreier toată Lumea, sau redactor de ştiri sportive, şi am ajuns să scriu nişte poveşti interesante în Silicon Valley şi aşa am devenit jurnalist de investigații în domeniul afacerilor. Am ajuns să descopăr nişte activități infracționale care m-au fascinat şi am devenit pasionat. Poate că, în adâncul inimii, sunt vreun detectiv şi mă pricep la asta. Dar chiar îmi plac poveştile despre oameni adevărați, precum Mandela. Interviul pe care i l-am luat a fost apogeul vieții mele. Astfel de şanse nu apar prea des.

— Sora mea a citit acele interviuri şi a spus că sunt fabuloase.

Atunci sosiră şi salatele lor, şi ei continuară să vorbească

în timp ce mâncau. Abordară o varietate de subiecte, iar el fu cât pe ce să o întrebe despre scurgerea de informații din consiliul companiei, dar se răzgândi. O scosese la prânz doar pentru că o admira şi voia să o cunoască mai bine. Era fascinat de el, dat fiind că era atât de normală, în ciuda jobului însemnat pe care îl avea. Nimic din atitudinea ei nu lăsa impresia că era una dintre cele mai importante femei din țară, care conducea o companie uriaşă, şi, pe deasupra, era degajată, lipsită de pretenții şi incredibil de inteligentă. Dar lui îi plăcea cât de modestă era şi cum îl făcea să râdă când vorbea despre sora ei, care lui i se părea un adevărat personaj.

— Cred că ți-ar plăcea de ea, îl asigură Fiona, iar acum, că îl cunoscuse mai îndeaproape, era sigură că Jillian ar fi înnebunită după el.

Nu doar că era foarte inteligent şi bine educat, dar era şi foarte chipeş, într-un fel natural, relaxat.

— Este în Toscana acum. Joacă foarte bine tenis, dacă îți place să joci.

— Îi cauți parteneri? întrebă el, zâmbind.

— Nu are nevoie de ajutorul meu. Fiona râse când auzi întrebarea. Sora mea are mereu un bărbat lângă ea, când îşi doreşte unul. În copilărie, arăta ca un vrej de fasole, are puțin peste un metru optzeci. Înalți sau scunzi, tineri sau bătrâni, bărbații îi cad la picioare. Are o personalitate extraordinară, nu am întâlnit pe cineva care să nu o placă.

Chiar şi David, care era nemulțumit în legătură cu Fiona, considera că Jillian era grozavă. Iar ea îl făcea tot timpul să râdă.

— Dar tu? Cum erai în copilărie? o întrebă el, aparent sincer interesat.

Îi punea întrebări pe care în mod normal nu le-ar fi pus la o primă întâlnire la masa de prânz, întrebări pe care ea le-ar fi putut evita, dar el era deschis, iar ea, mult mai plăcută şi

volubilă decât se aşteptase el, astfel că erau surprinzător de deschişi unul cu celălalt.

— Eram timidă. Purtam ochelari şi am avut dinţii strâmbi până mi-am pus aparat dentar, spuse ea, cu un zâmbet umil.

— Şi apoi te-ai transformat într-o lebădă, spuse el, privind-o, iar ea roşi.

— Nu tocmai. Port lentile de contact şi aparat dentar şi noaptea, când sunt stresată, ca să nu mi se încleşteze maxilarul.

— Înspăimântător, spuse el şi râseră amândoi. Cu tot stresul de care sigur ai parte la serviciu, mă mir că nu porţi cască şi genunchiere şi protecţie pentru dinţi. Nu ştiu cum reuşeşti. Pe mine m-ar ucide să port pe umeri responsabilitatea a o sută de mii de angajaţi. Tot ce am eu de făcut este să predau articolele la timp.

— Şi asta e stresant, spuse ea. Nu ştiu. Mie îmi place ce fac. Cred că asta ajută.

Ea părea total concentrată pe munca ei, într-un mod foarte uman. Era complet diferită de directorii de companie aroganţi, pe care îi intervieva în fiecare zi, cum era cel pe care îl întâlnea în după-amiaza aceea; nu îl plăcea, dar avea o poveste importantă. Cei pe care îi chestiona petreceau de obicei ore întregi vorbind numai despre ei, spunându-i cât de grozavi erau. Iar Fiona vorbea despre faptul că în copilărie avea dinţii strâmbi şi purta aparat dentar noaptea. Nu era nici pe departe o imagine sexy, în ciuda faptului că avea o frumuseţe naturală, iar pe ea nu părea să o deranjeze să vorbească despre defectele ei. El considera asta o chestie emoţionantă. O găsi uimitor de modestă, îndeosebi ţinând cont cât de importantă şi puternică era.

— Ce cuvânt ai folosi pentru a-ţi descrie munca? o întrebă el, încercând să îşi dea seama ce simţea ea în legătură cu asta, dar el intuise deja.

— *Greuy* veni rapid răspunsul ei. Al doilea cuvânt: *distractiv.* Dar tu?

El se gândi o clipă – nu era obişnuit ca altcineva să îi pună întrebări.

— *Fascinant, surprinzător. Diferit în fiecare zi. Încitant.* Oamenii pe care îi întâlnesc nu mă plictisesc niciodată, chiar dacă nu îmi plac. Şi oamenii nu se dovedesc niciodată a fi pe potriva aşteptărilor mele.

Iar ea nu făcea excepție. Era mai bună decât crezuse el. Îi părea rău doar pentru că nu îi acorda un interviu. Ar fi scris un articol grozav. Dar ar fi chiar şi mai bine dacă, printr-un noroc chior, s-ar împrieteni. Şi Fiona era fericită că lua prânzul cu el. Ea îşi dădu seama că Jillian avusese dreptate şi că era interesant să cunoască oameni noi. Chiar îi plăcea de Logan, mai mult decât ar fi crezut. Acceptase din politețe să ia prânzul cu el şi se simțea foarte bine. Când, în sfârşit, se uită la ceas, îi păru rău să constate că era aproape ora două, şi ştia că trebuie să plece. Avea o şedință peste douăzeci de minute.

Logan plăti pentru masă şi ieşiră împreună din restaurant.

— Îți mulțumesc că ai luat prânzul cu mine azi, spuse el sincer şi o conduse la maşină. E plăcut să vezi femeia din spatele vocii. Nu eşti deloc cum m-am aşteptat. Ei bine, puțin, dar nu mult. Eşti un om obişnuit.

Adora asta la ea.

— Da, sunt, spuse ea simplu. Majoritatea oamenilor se aşteaptă la Vrăjitorul din Oz sau la Vrăjitoarea din Vest.

Ea îi amintea mai mult de Dorothy decât de vrăjitoarea pe care se prăbuşise casa, deşi el întâlnise multe asemenea persoane. Dar nu şi Fiona. Ea nu se lua prea mult în serios şi nu pleca urechea la părerile celorlalți. Avea şi o oarecare inocență care îi plăcea la ea, de parcă era atât de corectă şi de sinceră, încât se aştepta ca şi restul lumii să fie la fel, dar

amândoi ştiau că lucrurile nu stăteau astfel. Părea genul de persoană care avea încredere în oamenii din jurul ei şi scotea tot ceea ce era mai bun din ei.

— Sper ca interviul tău să se desfăşoare bine în această după-amiază, spuse ea, descuie maşina şi se urcă la volan.

— Nu ai şofer?

El părea surprins, iar ea scutură din cap.

— Prefer să conduc eu. E mai simplu. Chem un şofer doar dacă mă duc la aeroport.

— Da, şi eu, spuse el zâmbind. Ei bine, ai grijă şi mulţumesc că ai venit. Poate repetăm experienţa la un moment dat. Şi mi-ar plăcea să o cunosc pe sora ta.

— Îţi voi trimite numărul ei de telefon prin e-mail. Ar trebui să o suni.

Dar nici măcar el nu era destul de curajos încât să o sune din senin, şi s-ar fi simţit prost să o sune doar pentru că aşa îi sugerase Fiona.

— Crede-mă, nu e timidă. Şi ei i-ar plăcea să te cunoască şi să-ţi vorbească despre cartea ei.

— Te las pe tine să faci prezentările, spuse el.

— Îţi mulţumesc din nou pentru prânz, spuse ea şi îi făcu semn cu mâna când plecă.

Logan se gândi la ea în timp ce se îndreptă spre maşina lui, uimit de cât de uşor şi de distractiv fusese totul. Ea nu îl dezamăgise în nicio privinţă, şi cuvântul care îi veni în minte când se gândi la ea fu *minunat*

Şi Fiona se simţise bine la prânz. Când se întoarse la serviciu şi parcă maşina, se uită la BlackBerry-ul ei şi văzu că avea un mesaj de la firma de investigaţii cu care lucrau. Ascultă mesajul înainte să iasă din maşină. Era de la directorul firmei, care spunea că era urgent.

Imediat ce reveni în birou, îl sună, iar el îi spuse că dorea să se întâlnească cu ea în acea după-amiază.

— Este chiar atât de urgent? îl întrebă Fiona.

— Cred că da.

Le luase destul timp să îi ofere un răspuns, iar acum se grăbeau. Ea ştia că până la ora şase avea să fie prinsă cu şedinţele, aşa că îi spuse că aceasta era singura posibilitate, iar el promise că avea să fie acolo la şase. Când ieşi din ultima şedinţă din acea după-amiază, el o aştepta în biroul ei. Fusese o zi lungă, iar ea era obosită. Încă avea de recuperat după vacanţă.

Il invită alături, într-o sală de şedinţe mai mică, iar el îi înmână un plic gros, ce conţinea rezultatele iniţiale ale investigaţiei lor asupra problemei. Fiona îl rugă să îi facă un rezumat, ca să nu fie nevoită să citească întreg materialul atunci, făcându-l pe el să aştepte.

— Ar fi mai bine să închideţi uşa înainte de asta, spuse el precaut, iar ea zâmbi gândindu-se la aerul conspirativ al întâlnirii.

Toţi angajaţii plecaseră, inclusiv asistenţii ei.

— Ştiţi care a fost sursa scurgerii de informaţii? întrebă ea în timp ce îi urmă sfatul şi închise uşa de la birou, deşi se simţi penibil făcând asta.

— Da, răspunse el serios. Ieri am primit confirmarea finală. Şi azi-dimineaţă am verificat iar. Tot ceea ce se află în acest raport a fost verificat, şi nu am folosit surse ilegale sau interceptări telefonice. Totul a fost gestionat exact aşa cum aţi solicitat, legal şi curat.

Ea încuviinţă din cap, mulţumită de ceea ce auzea.

— De ce nu îmi spuneţi cine este? Voi citi raportul în detaliu diseară, acasă.

Când directorul de investigaţii se uită la ea, simţi un fior pe şira spinării. Tipul era un fost agent FBI şi avea recomandări foarte bune.

— Scurgerea de informaţii din consiliul dumneavoastră a pornit de la Harding Williams, spuse el simplu.

Fiona îl privea, nevenindu-i să creadă. Nu era posibil.

Trebuia să fie o greşeală. Preşedintele consiliului era un om infatuat şi respingător, care o ura, dar respecta regulile, iar integritatea lui era indiscutabilă.

— Sunteți sigur? întrebă ea cu o voce stridentă. Preşedintele consiliului? insistă ea, de parcă avea nevoie de o confirmare.

Pur şi simplu nu putea fi adevărat.

— Preşedintele, răspunse el, cu o privire sumbră. În ultimul an, a avut o aventură cu o tânără foarte atrăgătoare. Tipa este jurnalistă, şi poate că totul a început în mod nevinovat, dar ea l-a tot stors de informații. Nu ştiu dacă îl şantajează sau nu. Nu cred. Dar se întâlnesc o dată pe săptămână la un hotel şi nu ştiu ce altceva mai fac, dar e clar că el îi furnizează informații. Poate el crede că nu e nimic altceva decât o discuție între aşternuturi, dar ea foloseşte informațiile. Iar el trebuie să fi ştiut asta, de la scurgerea de informații despre fabrica Larksberry. Tipa chiar i-a spus unuia dintre asociații mei că are o sursă chiar în sala de consiliu a NTA. Este mândră de asta. Iar el i-a dat de înțeles frizerului său că are o aventură cu o femeie mult mai tânără. Are treizeci şi doi de ani şi arată superb.

Directorul de investigații se întinse după plic, scoase un dosar şi extrase de acolo fotografia unei fete frumoase, cu o siluetă uluitoare. Era brunetă, cu ochi deschişi la culoare, iar în fotografie expunea un decolteu generos. Fiona privi îndelung fotografia, apoi i-o dădu înapoi, el o băgă înapoi în plic şi îl sigilă.

— Sunteți sigur că are o relație cu ea? spuse Fiona, nevenindu-i să creadă, iar el îi făcu semn spre plic.

— Totul se află acolo. Am fotografii cu ei doi împreună, când se sărută. Tipul pare înnebunit după ea.

Avea mai bine de dublul vârstei tinerei, şi Fiona nu se putea gândi decât la femeia supusă cu care era însurat, cu care se lăuda că era însurat de patruzeci şi patru de ani. Iar

el o tratase pe Fiona ca pe o târfa timp de douăzeci şi cinci de ani, pentru o aventură nevinovată pe care o avusese la vârsta de douăzeci de ani, pe când era studentă la Harvard.

Ceea ce făcea Harding era mult mai grav. Îşi compromisese poziția de încredere ca preşedinte al consiliului, încălcase confidențialitatea, pusese în pericol poziția acțiunilor companiei şi adusese daune acesteia. El încălcase şi discreditase cele mai importante reguli ale consiliului şi toate principiile pe care le trâmbița se dovediseră a fi o minciună. Era un ipocrit şi un mincinos şi se culca cu o femeie de treizeci şi doi de ani, o jurnalistă, căreia îi dezvăluise secrete extrem de importante din companie. Fiona se simțea de parcă ar fi fost izbită de pereți şi nu-i venea să creadă ceea ce tocmai îi povestise investigatorul. Dar nu se îndoia că era adevărat. Investigatorul avea fotografii cu el intrând şi ieşind din hotelul unde se întâlneau şi chitanțe pentru camera de hotel, iar fata din poză era cea care scrisese şi semnase primul articol despre scurgerea de informații. Nu încăpea îndoială. Fiona se ridică, ținând plicul în mână şi îi mulțumi. Avea să citească totul cu atenție în acea seară, înainte să ia o decizie, dar dacă ceea ce spunea el era adevărat, rezultatul nu putea fi decât unul singur. Harding Williams trebuia să fie exclus din consiliu şi demis din funcția de preşedinte. Ea voia să parcurgă materialul şi apoi să convoace o şedință de urgență a consiliului. Chiar dacă nu îl plăcea, şi el o chinuise ani de zile, nu se aşteptase la acel rezultat şi nici nu sperase să se ajungă la asta. Nici într-un milion de ani nu ar fi bănuit că scurgerea de informații din consiliu ar fi venit din partea lui Harding.

Ieşi din clădire odată cu investigatorul şi se duse acasă, în Portola Valley. Se simțea ca lovită de tren. Era de neimaginat. Fiona nu putea să înțeleagă cum putuse el să încalce etica şi moralitatea pe care le tot propovăduia. Asta

susținea teoria surorii ei despre bărbați şi putere şi opiniile lui Logan cu privire la acest subiect. Fără îndoială că Harding Williams fusese nechibzuit. Ea nici măcar nu resimți asta ca pe o victorie, faptul că descoperise sursa scurgerilor de informații, era doar dezgustată de tot ce se întâmplase. Crezuse că Harding era mai deştept de atât, dar se pare că se înşela. Era cât se poate de josnic, şi ceea ce făcuse era şocant de necinstit.

Nici nu se obosi să ia cina în acea seară. Stătu la birou şi citi raportul din scoarță-n scoarță. Când îl termină, ştia ce avea de făcut. Il sună pe Harding acasă şi îi ceru să se întâlnească cu ea în dimineața următoare.

— Am lucruri mai bune de făcut, spuse el, irascibil. Am întâlniri mâine. Ne vedem poimâine.

— Îmi pare rău, Harding, spuse ea pe un ton glacial. Trebuie să vii mâine. Zece dimineața?

La opt dimineața avea o întâlnire cu directorul financiar, care se aştepta să dureze două ore.

— Ce este atât de important încât trebuie să vin mâine?

El nici măcar nu părea îngrijorat, doar plin de sine şi antipatic, ca de obicei.

— Am nevoie de aprobarea ta pe nişte rapoarte şi, dat fiind că eşti preşedintele consiliului, nu ți le pot da decât ție, spuse ea, pentru că nu voia ca el să ştie adevăratul motiv pentru care îi ceruse să vină.

El mormăi ceva, dar fu de acord în cele din urmă.

— Nu ar trebui să laşi astfel de lucruri pe ultima sută de metri, se plânse el, dar nu o putu refuza, pentru că ea era directorul executiv.

— Ai dreptate, Harding, spuse ea. Ne vedem mâine.

Abia reuşi să îşi mențină tonul neutru.

După aceea, Fiona trimise un e-mail către membrii consiliului şi îi convocă a doua zi, imediat după întâlnirea cu Harding. Ea nu îl înştiință pe Harding despre şedința de

consiliu, plănuind să îi spună despre asta când se vedea cu el, dimineață. Voia să apuce să vorbească cu el mai întâi. Dar el nu avea de spus mare lucru. Ei dețineau toate dovezile necesare.

Apoi se plimbă prin casă, gândindu-se la el şi la minciunile pe care le spusese, la impostura şi la ipocrizia lui. I se făcea greață când se gândea la asta. Nu era nerăbdătoare să îl înfrunte, dar nici nu se temea de asta. Acum, gestionarea situației făcea parte din îndatoririle ei de director executiv. Avea o responsabilitate față de consiliu, față de corporația pentru care lucra şi față de acționarii acesteia. Fiona nu scăpa niciodată din vedere ceea ce le datora acestora. Iubea compania şi voia să o protejeze.

În acea seară, înainte de culcare, îi trimise un e-mail lui Logan pentru a-i mulțumi pentru prânz şi a-i spune că se simțise bine. Se întâmplaseră atât de multe de atunci, de parcă trecuseră luni de zile, nu doar o după-amiază. Apăsă butonul „Trimite”, iar e-mailul plecă spre el. Apoi făcu un duş, se spălă pe dinți şi îşi puse aparatul dentar pentru noapte. Când se văzu în oglindă, aproape că izbucni în râs, aducându-şi aminte de ceea ce spusese Logan la prânz, când ea îi pomenise despre asta. „înfricoşător”. Aşa şi era. La fel ca Harding Williams. Oricine era atât de necinstit şi-şi încălca principiile etice şi responsabilitățile într-un asemenea grad era cu adevărat înfricoşător. Dar acum, că aflase totul, el nu o mai putea tortura. Nu mai avea nicio putere asupra ei. Se culcă şi dormi ca un prunc, având senzația că de pe umeri i se luase o imensă povară. El o învinovățise când era tânără, iar în toți acei ani cât ea fusese la NTA se purtase cu ea ca un bădăran. Acum ea-i ştia adevărul. El abuzase de puterea lui ca preşedinte al consiliului, îşi înşelase soția şi îi mințise pe toți. Dar acum totul se terminase. Mărețul preşedinte urma să se prăbuşească.

Capitolul 12

În ziua următoare, când apăru în biroul Fionei, Harding Williams intră fără a aştepta să fie invitat de asistenta ei. Fiona şedea la birou, răsfoind nişte documente, şi îl aştepta. Întârziase douăzeci de minute, dar ei nu îi păsă. Se gândise toată dimineaţa la el, iar, când se trezise, citise din nou raportul investigatorului. Voia să fie sigură că nu ratase ceva important sau vreun detaliu neînsemnat, dar nu era cazul. Totul era acolo, alături de fotografiile cu el şi cu tânăra femeie; chiar şi unele cu el sărutând-o în pragul unei uşi întunecate. Când le văzu, Fionei i se făcu greaţă şi avu un sentiment de milă pentru soţia lui de patruzeci şi patru de ani.

— Bună dimineaţa, Harding! spuse ea încet, în timp ce el stătea în picioare în faţa biroului ei, ţintuind-o cu privirea, furios că îi ceruse să vină.

Ea se ridică şi închise uşa biroului.

— Te rog să iei loc.

Ea arătă spre scaunele din încăpere, unde cu o seară în urmă avusese întrevederea cu investigatorul.

— Nu am timp de pierdut, spuse el cu brutalitate. În după-amiaza asta am întâlniri în oraş. Nu pot să alerg la Palo Alto la fiecare cinci minute ca să-ţi fac ţie pe plac.

— Foarte bine, spuse ea şi se aşezară. Nu durează mult. Aş vrea să îţi dai demisia, spuse ea răspicat. Cred că ştii de ce. Şi aş vrea ca lucrurile să fie simple pentru amândoi şi pentru consiliu.

El păru uluit de ceea ce-i spusese şi de cât de calm rostise ea cuvintele. Nu părea furioasă sau supărată, doar rece şi oficială. Iar ea îl privi drept în ochi fără să ezite o secundă.

— Ţi-ai încălcat responsabilităţile ca preşedinte de

consiliu. Ai încălcat acordul de confidențialitate pe care l-ai semnat şi aş vrea să îți atrag atenția că este un document legal. Ai pus compania în pericol. Ai furnizat informații către o persoană din presă, cu care, din întâmplare, se pare că ai şi o relație. Eşti necinstit şi ipocrit şi, dintr-un respect pe care nu îl mai meriți, îți ofer ocazia să îți dai azi demisia din consiliu. Dacă alegi să nu faci asta, vei fi demis mâine de către consiliu. Îți sugerez să invoci motive de sănătate. Oricum, trebuia să te retragi în decembrie, aşa că nimeni nu va fi surprins. Este o chestiune de doar câteva luni, iar problemele de sănătate constituie un motiv foarte plauzibil. Sunt sigură că vei fi de acord.

El dădu să spună ceva de câteva ori cât vorbi Fiona, dar nu fu în stare; o privi indignat, apoi se ridică şi făcu câțiva paşi prin cameră. Se întoarse spre ea după aceea cu o privire plină de venin.

— Cum îndrăzneşti să îmi vorbeşti mie aşa?! încercă el să o intimideze, fără succes.

Fiona nu părea impresionată de atitudinea lui şi continuă să îi vorbească pe un ton glacial.

— Cum îndrăzneşti tu să înşeli consiliul în felul ăsta şi să furnizezi presei informații confidențiale, care au afectat mii de vieți şi care ar fi putut cauza prăbuşirea acțiunilor noastre, doar ca să te culci cu o femeie care are jumătate din vârsta ta şi să o impresionezi cu ceea ce ştii? *Tu* cum îndrăzneşti?

Ea îl sfredeli cu privirea, iar de această dată, puterea era de partea ei. Adevărul era cea mai puternică armă.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, izbucni el, aşa că, fără să mai spună un cuvânt, ea se ridică şi îi dădu fotografiile cu el şi cu tânăra jurnalistă, din dosarul de pe biroul ei.

Când le văzu, el păru că se află în pragul unui atac de cord.

— Articolul semnat de ea a fost pe prima scurgere de

informație care a apărut. Pentru mine, asta e o dovadă suficientă, şi la fel va fi şi pentru consiliu. Nu ne interesează cu cine te culci, dar când iubitele tale încep să publice informații confidențiale despre compania asta, informații oferite de tine, atunci, Harding, mă priveşte. Eşti un pericol pentru această corporație, şi consiliul va fi, fără îndoială, de aceeaşi părere. Suntem constrânşi, prin clauze de confidențialitate, să nu divulgăm motivele demiterii tale, dar, dacă îmi forțezi mâna, o voi face. Nu cred că vrei să vezi în ziare şi pe internet speculații privind motivele pentru care ai fost dat afară. Dacă aş fi în locul tău, eu nu aş vrea asta.

El nu o slăbi din ochi, şi amândoi ştiau că ea era în poziția învingătorului.

— Târfuliță ce eşti! spuse el cu o voce plină de furie şi tremurând efectiv de mânie. Curvo!

— Asta e iubita ta, nu eu, spuse ea cu răceală. Şi tu. Eu, niciodată. Eu am fost o tânără inocentă, de care prietenul tău, Jed Ivory, a profitat, şi de atunci mă acuzi întruna. Nici eu nu te-am plăcut niciodată, dar te-am respectat pentru abilitățile tale, pentru integritatea pe care credeam că o ai şi pentru cariera ta distinsă. Şi iată că eşti un ipocrit. Eşti un escroc şi în acelaşi timp te lauzi că eşti însurat de patruzeci şi patru de ani şi ții prelegeri despre moralitate. Nu ai aşa ceva. Vreau să părăseşti acest consiliu cât mai repede posibil. Eşti un pericol pentru noi toți.

— Nu ai avut niciun drept să pui să fiu urmărit, strigă el.

— Asta nu e ilegal. V-am asigurat pe toți că în această investigație nu vor fi folosite mijloace ilegale, şi nu s-au folosit. Ai fost de-a dreptul necugetat pentru că ai sărutat-o în public şi te-ai dat în spectacol aşa. Dacă ea ar fi fost oricine altcineva, nu m-ar fi interesat, deşi cred că e dezgustător din partea ta şi de prost-gust. Dar femeia cu care te culci este jurnalistă, i-ai divulgat secrete de afaceri, şi ea le-a publicat. Până aici.

— S-ar fi aflat oricum că închidem fabrica Larksberry, spuse el, dar amândoi ştiau că informaţia ar fi fost oferită sub o cu totul altă formă şi la momentul oportun.

În schimb, informaţia fusese folosită în detrimentul companiei, întorcând publicul împotriva lor, agitând spiritele în rândul angajaţilor şi, în cele din urmă, afectând valoarea acţiunilor companiei. Harding ştia şi el asta. Iubita lui jurnalistă nu folosise informaţia cu discernământ, iar el fusese atât de vrăjit de ea, încât îşi riscase poziţia şi pusese compania în pericol.

— Dacă furnizezi presei informaţia asta, te dau în judecată, spuse el ameninţător, dar Fiona nu se sperie.

— Harding, asta nu e calomnie, totul este adevărat. Nu mă poţi acţiona în judecată pentru calomnie, în faţa evidenţelor. Astea constituie o apărare solidă. Dacă îţi dai azi demisia, nu vom divulga nimic presei. Mâine-dimineaţă, la ora nouă, îţi poţi depune demisia în faţa consiliului. Am convocat o şedinţă de urgenţă şi mă aştept să fii prezent. După aceea, se va termina totul. Fiona îşi menţinu un ton echilibrat, deşi el ţipase la ea aproape din clipa în care intrase pe uşă. Cum vei face asta depinde de tine. Poţi să o faci discret sau cu multă vâlvă. Este alegerea ta. Personal, dacă aş fi în locul tău, aş face-o discret.

— Femei ca tine nu ar trebui să conducă corporaţii, spuse el cu răutate. Habar n-ai ce faci.

Dar valoarea acţiunilor companiei, chiar şi într-o economie aflată în criză, dovedea altceva, iar el ştia asta.

— Nu eu sunt subiectul discuţiei, spuse Fiona încet şi îi înmână o scrisoare de demisie pe care o pregătise pentru el în dimineaţa aceea. El o privi, o mototoli, o aruncă la picioarele ei şi apoi ieşi din birou. Dar ea ştia că, în ziua următoare, Harding avea să fie nevoit să semneze un document similar, în caz contrar, avea să fie concediat. Era terminat. Necinstea lui fusese demascată. Ea ridică de pe jos

scrisoarea de demisie mototolită şi o aruncă în coşul de gunoi, când asistenta ei intră cu o privire îngrijorată. Il văzuse pe Harding plecând şi îl auzise ţipând prin uşa închisă.

— Ai nevoie de un Advil?

Fiona râse când o auzi.

Se simţea mai bine ca niciodată. Îi părea rău doar de un lucru – că îl lăsase să o tortureze timp de şase ani şi că în urmă cu douăzeci şi cinci de ani o făcuse să se simtă vinovată.

— Nu, Angela, spuse Fiona şi se întoarse la biroul ei.

Urmă o zi plină de şedinţe pentru ea şi, în acea seară, o altă şedinţă a departamentului financiar, dar când ajunse acasă, nici măcar nu era obosită. A doua zi dimineaţă, la ora nouă, la şedinţa de consiliu, era vioaie şi odihnită. Când ajunse acolo, toţi erau deja adunaţi şi păreau îngrijoraţi şi nerăbdători să afle motivul şedinţei convocate de urgenţă. Imediat ce ea ajunse, Harding dădu buzna în încăpere. Faţa îi era roşie de furie când se aşeză şi le vorbi de pe scaunul preşedintelui.

— Vreau să aflaţi cu toţii ce fel de persoană este această femeie, strigă el, şi toţi îl priviră cu uimire.

Fiona ştia ce urmează, dar nu îi păsa. Nu mai avea nicio bătălie de purtat cu acest om. El pierduse războiul, iar membrii consiliului urmau să afle şi ei acest lucru.

— A avut o aventură cu un profesor însurat când studia la Harvard. L-a sedus şi l-a despărţit de soţia lui. L-a determinat să divorţeze. Este o distrugătoare de căsnicii şi o târfa. Este o femeie imorală şi aşa a fost toată viaţa.

Membrii consiliului se holbară la el după această izbucnire. Părea bolnav.

Fiona vorbi cu o voce calmă în timp ce ceilalţi priveau când la Harding, când la ea.

— Bărbatul acela era despărţit când l-am cunoscut eu.

Era un prieten al lui Harding. Şi profesorul respectiv avea obiceiul de a se culca cu studentele lui. A divorțat de soția lui ca să se însoare cu altă studentă pe care a lăsat-o gravidă; acea studentă nu eram eu, iar asta mi-a frânt inima. Aveam douăzeci şi patru de ani, şi fata pe care a lăsat-o gravidă avea douăzeci şi doi. A profitat de amândouă şi de multe alte fete înaintea noastră, dar şi după aceea. Nu acesta e motivul pentru care ne aflăm azi aici, schimbă ea vorba încet, în timp ce câțiva dintre membrii consiliului se agitau pe scaune. Nu le plăcu ce spusese Harding şi nici felul în care el încercase să o descrie. O respectau pe Fiona, ca femeie şi ca director executiv. Suntem aici pentru că investigatorii noştri au descoperit sursa scurgerii de informații, spuse ea calm. Din nefericire, Harding este cel care a divulgat informațiile. S-a încurcat cu o jurnalistă şi are o aventură cu ea de un an. Ea este semnatara articolului. Nu încape nicio îndoială, şi am o copie a raportului pentru fiecare dintre voi.

Pe masa de conferință era un teanc de rapoarte, marcate drept confidențiale, având notate pe ele numele lor. Ea continuă cu calm:

— Ieri, i-am cerut lui Harding să îşi dea demisia, invocând probleme de sănătate, care ar atrage foarte puțin atenția presei, de vreme ce, oricum, în cinci luni urmează să se retragă. A refuzat. Aş vrea să-i fac şi azi aceeaşi propunere, sau îl putem concedia. Nu am o preferință în acest sens.

Se întoarse spre Harding, care stătea prăbuşit pe scaun. Rămăsese fără vlagă, şi membrii consiliului păreau şocați de ceea ce tocmai aflaseră.

— Harding, ai ceva de spus?

Fiona îi adresă întrebarea fără să arate vreo tresărire de emoție, părând perfect stăpână pe sine. Se iscă rumoare în rândul membrilor consiliului în timp ce fiecare îşi lua copia raportului, apoi Harding luă cuvântul.

— Îmi voi da demisia, spuse el şi se ridică privind chipurile celor adunaţi în jurul mesei de conferinţe. Vreau să primesc asigurări din partea voastră că nimic din toate astea nu va ajunge în presă, vorbi el cu o expresie îngrozită.

Fiecare membru al consiliului încuviinţă din cap. Nu merita loialitatea de care el însuşi nu dăduse dovadă, dar tot ceea ce voia Fiona era ca problema să se încheie în linişte. Demascarea lui publică nu ar face decât să dăuneze companiei NTA. Aceasta era principala preocupare a ei şi a membrilor consiliului, nu şi a lui, altfel, nu ar fi făcut niciodată asta.

— Ai asigurarea şi cuvântul nostru, spuse unul dintre membrii consiliului.

Harding încuviinţă din cap şi îl privi pe Nathan Daniels, cel mai vechi membru al consiliului. Era preşedintele unei bănci, şi toţi îl respectau în virtutea vechimii sale în consiliu.

— Ţi-o voi trimite azi. Din motive de sănătate, confirmă Harding.

Şi apoi ieşi din încăpere fără să privească pe nimeni. Nu îşi prezentă scuzele şi nici nu îşi luă la revedere. Nici pe Fiona nu o privi când părăsi sala de conferinţe şi urmă o tăcere prelungă, răstimp în care cu toţii se dumiriră cu privire la ce se întâmplase. Harding era ultima persoană la care s-ar fi gândit oricare dintre ei că i-ar putea trăda sau că o tânără i-ar putea suci minţile. Îşi riscase reputaţia şi onoarea pentru ea, iar aceasta îl trădase la rândul ei publicând ce îi povestise el.

Apoi Fiona restabili ordinea în sală şi le aminti că trebuiau să desemneze un nou preşedinte înainte de a părăsi încăperea. NTA nu putea să aibă un consiliu de administraţie fără un preşedinte la cârmă. Ea îl propuse pe Nathan Daniels, pe care toţi îl respectau. Sugestia Fionei fu adoptată de consiliu şi sprijinită unanim.

Peste douăzeci de minute, părăseau cu toții sala de consiliu, ținând în mână câte o copie a raportului de investigații. Arătau încă şocați de tot ceea ce se întâmplase şi de evenimentele din acea dimineață. Fiona se întoarse la birou şi rugă departamentul de PR să pregătească un comunicat de presă prin care să anunțe demisia lui Harding din motive de sănătate şi desemnarea lui Nathan Daniel în funcția de preşedinte al consiliului. Era un anunț inofensiv, iar experiența îndelungată a lui Nathan îl făcea să fie o alegere rezonabilă pe placul acționarilor.

Era puțin probabil ca această ştire să stârnească reacții de orice fel. Şi, până la ora unu, Fiona avu pe masă demisia lui Harding. Se terminase. Misterul fusese dezlegat. Harding dispărea. Fiona gestionase totul cum făcea cu celelalte lucruri, cu competență, demnitate şi eleganță. Ar fi vrut să aibă un sentiment de victorie în această privință, dar nu avu. Nu simțea decât uşurare în timp ce se întorcea în liniște la îndatoririle ei zilnice de director executiv. Dar misiunea ei fusese îndeplinită: consiliul corporației pe care era învestită să o conducă era, în sfârşit, în siguranță.

Capitolul 13

În dimineața următoare, după demisia lui Harding Williams, primul telefon pe care îl primi Fiona fu de la Logan Smith. Preluă apelul şi se întrebă dacă sincronizarea era o pură coincidență sau dacă jurnalistul urma să comenteze despre faptul că Harding părăsise consiliul. Nu avu mult de aşteptat.

— El a fost sursa scurgerii de informații? fu primul lucru pe care îl spuse Logan după ce o salută.

Era mai inteligent decât crezuse ea şi îşi dădu seama de asta. Dar ea nu intenționa nicicum să-i spună adevărul. Îl

plăcea, dar nu avea de gând să divulge secrete față de el, nici față de oricine altcineva.

— E bolnav, răspunse ea calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Trebuia să iasă la pensie oricum la sfârşitul anului. Suntem constrânşi să-l pensionăm, iar în decembrie împlineşte şaptezeci de ani. Nu avea sens să mai rămână încă cinci luni, într-o stare precară de sănătate.

Vorbea cu o voce plină de profesionalism.

— Nu mi se părea genul de om care s-ar retrage nici măcar cu cinci minute înainte de termenul-limită, chiar dacă ar fi pe jumătate mort. I-am luat un interviu acum doi ani, e un vulpoi bătrân dur.

— Cu toții îmbătrânim şi ne îmbolnăvim. Chiar şi Harding. Ne-am făcut griji pentru el. Dar asta a fost decizia corectă.

Ultima afirmație era adevărată. Bănuielile lui Logan nu se risipiră. Nu i se părea plauzibil.

— Fiona, pot detecta minciunile de la o poştă, zise el, dar nu mai insistă, apoi îi veni o altă idee. Ştiai asta când am luat prânzul alaltăieri? Sunt doar curios. Nu voi publica nimic. Îmi poți spune neoficial.

— De fapt, nu ştiam. Am aflat în aceeaşi zi, ceva mai târziu, că părăseşte consiliul. Şi asta era adevărat; atunci se văzuse cu investigatorul în biroul ei şi aflase că Harding fusese sursa scurgerilor de informații. Dar decizia nu îi aparținuse lui Harding, ci ei. Consiliul s-a întrunit ieri pentru a accepta demisia lui. Nu îşi mai putea îndeplini îndatoririle.

Fiona îi oferea adevăruri parțiale şi nu îi plăcea acest lucru. Nu voia să îl mintă pe Logan, dar nici nu voia să îi spună adevărul, şi nici nu avea de gând. Voia să încheie subiectul. Dar Logan nu era încă pregătit.

— Nu este un secret faptul că Harding nu agrea femeile

cu funcții înalte în corporații. Chiar el mi-a spus asta. Şi se vorbeşte că pe tine te ura în mod deosebit.

Era o afirmație grea din partea lui, şi se aştepta ca ea să o nege. Iar ea îi oferi un răspuns foarte precaut.

— A fost un preşedinte de consiliu excepțional.

Vocea ei nu trăda nici cea mai mică emoție.

— Nu scot nimic de la tine pe subiectul ăsta, nu-i aşa? spuse el, părând deznădăjduit.

— Mă suni pentru un articol? Sau ca prieten? întrebă ea cu tristețe.

Nu voia să fie folosită de nimeni.

— Câte puțin din amândouă, spuse el cu sinceritate. Eşti cea mai bună sursă pe care o am pe tema asta, şi ceva îmi spune că e mai mult de atât în povestea asta. S-a întâmplat foarte brusc. Nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat dacă nu vrei, dar cel puțin nu mă minți.

— Atunci nu îmi pune întrebări la care nu pot să răspund.

Fiona rosti ultimele cuvinte părând ostenită. De când luase prânzul cu el, avusese parte de câteva zile foarte lungi.

— Nu o să te presez cu asta, spuse el încet. Îi respecta integritatea şi ştia cât de grea era munca ei. Şi o făcea bine. Nu era genul de femeie care să îi spună că scurgerea de informații pornise de la Harding, iar el ştia asta. Îşi pierdea timpul întrebând-o. De fapt, te-am sunat pentru altceva, continuă el, schimbând subiectul. Mâine trebuie să fac alt interviu prin zona ta. Mă întrebam dacă vrei să iei cina cu mine. M-am simțit bine în compania ta la prânz. Voiam să-ți propun un bar pe care îl frecventez când sunt în Palo Alto. Au bere şi burgeri grozavi. Nimic pretențios. Şi promit că nu te întreb nimic despre Harding Williams. Îți dau cuvântul meu de onoare. Doar doi amici care iau cina şi beau bere.

Ea râse când îl auzi. De ani de zile nu mai primise o astfel de invitație.

— În cazul ăsta... spuse ea, apoi ezită un moment. Era pe punctul de a refuza, dar suna distractiv şi nu avea alte planuri. Iar serile, după vacanța petrecută cu copiii, se simțea singură. Mi-ar plăcea. Putem să ne vedem mai devreme? Am avut o săptămână lungă.

— Cred şi eu că ai avut, spuse el cu înțelegere. Era sigur că, indiferent de motivul demisiei lui Harding Williams, ei nu îi fusese uşor. Deciziile grele îi reveneau în final şi totul era pe umerii ei. De fapt, şi eu la fel. Ora şase e prea devreme?

— E perfect.

Putea să ajungă acasă la o oră decentă după cină. Nu mai ieşise de secole într-un bar cu un prieten să bea bere şi să mănânce burgeri, iar conversațiile cu el erau plăcute. Încă voia să îi facă lui Logan cunoştință cu sora ei. Se potrivea cu ea, chiar dacă era cu zece ani mai tânăr. Avea senzația că niciunul din ei nu acorda importanță diferenței de vârstă.

El îi dădu numele şi adresa barului şi îi spuse că aveau să se întâlnească acolo la ora şase, în ziua următoare. Fiona fu încântată să constate că fiecare mențiune despre demisia lui Harding din consiliu, din motive de sănătate, fusese primită în presa scrisă şi pe internet ca un eveniment lipsit de semnificație. Existau vagi speculații, dar nimeni nu reuşi să dovedească legătura cu scurgerea de informații din urmă cu două luni. Tot ceea ce scoaseră în evidență fu faptul că, oricum, el trebuia să se pensioneze în câteva luni. Ieşiseră din încurcătură. Ea îşi petrecu restul zilei în şedințe, gestionând aspectele complicate ale conducerii NTA. Iar în acea seară, când ajunse acasă, înotă în piscină, ceea ce o revigoră după o zi lungă. Apoi o silnă pe Alyssa în Tahoe, unde stătea la familia Weston. Fiica ei îi povesti ce făceau şi, după câteva minute, închise telefonul. Fiona era epuizată şi voia să meargă la culcare.

Dar ceea ce Alyssa nu îi povestise mamei sale era că atmosfera din casa de vară a părinților lui John era mai

tensionată decât se aşteptase. Ei erau foarte agreabili şi politicoşi, dar între părinții lui exista o tensiune evidentă, care îi neliniştea pe toți. John recunoscu față de ea, în timp ce stăteau pe doc singuri, la finalul zilei, că acea atmosferă se instituise în familie de când tatăl lui fusese acuzat de hărțuire sexuală, în ciuda faptului că femeia care lansase acuzațiile recunoscuse că acestea erau false. Nu părea să conteze, îi spuse John. De atunci, părinții lui erau supărați.

— Femeia care l-a acuzat de asta a recunoscut că a mințit, şi mama l-a considerat tot timpul nevinovat, îi explică John Alyssei, dar cred că a speriat-o faptul că oricine poate lansa o astfel de acuzație. De când s-a întâmplat asta, e foarte neliniştită. Şi sora mea îl înnebuneşte. Mereu caută un motiv de ceartă cu ei. I-a spus lui tata că părerea ei e că a înşelat-o pe mama. Mama crede în continuare în nevinovăția lui. Aşa că tata e supărat pe ea, şi părinții mei se ceartă şi din cauza asta. Cred că o să treacă în cele din urmă. Dar de două luni nu se mai comportă la fel. El îi mărturisi Alyssei şi cea mai mare temere a lui. În cea mai mare parte a timpului, se înțeleg foarte bine. Dar tatăl meu este foarte stresat la serviciu. Şi mama ta sigur e la fel. Ştiu că nu are niciun sens, dar îmi fac griji că vor divorța. Niciunul din părinții prietenilor mei nu mai sunt împreună. Uită-te la tine, explică el.

Dar părinții Alyssei erau divorțați de când ea avea treisprezece ani. Se obişnuise până atunci cu situația, şi Alyssei îi părea rău pentru el. John spunea că de-abia aştepta să se întoarcă la facultate. Lucrurile se înrăutățeau când prin preajmă era şi fratele lui mai mare. Tom se certa cu tatăl lui din orice şi îl considera un mincinos şi un ticălos; îl atacase în privința acuzației de hărțuire sexuală, considerându-l vinovat. John spuse că Tom nu îi dădea nicicând pace tatălui lor.

— Familia perfectă, nu? făcu el, asemenea unui copil,

când şedeau pe doc şi îşi legănau picioarele prin apa rece.

Alyssa îl iubea şi voia să îi fie alături. Ea îl considera adorabil.

— Nu există familii perfecte, spuse Alyssa, sprijinindu-se de el, iar el o cuprinse cu braţul. Părinţii mei se certau tot timpul. Tatăl meu detesta munca mamei. Considera că ea ar fi trebuit să stea acasă cu noi. Cred că de-aia mama refuză să mai iasă la întâlniri. Nu vrea decât linişte. Îmi fac griji pentru ea uneori, pentru că este singură. Acum, că noi nu mai suntem acolo, se simte foarte singură. Dar cred că tatăl meu a lecuit-o de căsătorie şi de bărbaţi pentru totdeauna. O critica pentru orice. Încă face asta ori de câte ori ne vedem. Veşnic are ceva răutăcios de spus despre ea.

Alyssa spuse asta cu tristeţe. Toată viaţa ei suferise din cauza relaţiei nearmonioase dintre părinţii ei.

— Ai mei nu se ceartă atât de des. Dar de când cu procesul de hărţuire, mama e foarte agitată. Vrea întotdeauna ca totul să fie perfect pentru noi toţi şi mai ales pentru el, şi uneori pur şi simplu nu se întâmplă aşa. A vrut ca tata să îşi ia liber o lună şi să stea aici cu noi, dar el a refuzat. Nici măcar nu îşi ia vacanţă anul ăsta, e liber doar în weekenduri. Şi în fiecare săptămână se duce în L.A. Nu este uşor să fii director executiv. Cred că aş prefera să am propria afacere decât să conduc o corporaţie mare, ca mama ta şi ca tatăl meu.

Băiatul devenea din ce în ce mai conştient de impactul pe care îl avea acest lucru asupra tuturor, nu doar asupra părinţilor săi, dar Alyssa nu fu de acord.

— Mie mi-ar plăcea, spuse ea, zâmbindu-i. Este foarte incitant. Mamei mele îi place foarte mult. Şi eu vreau să conduc într-o bună zi o mare corporaţie.

Aşchia nu sare departe de trunchi. Mama ei era modelul de urmat pentru orice în viaţă. Admira ceea ce făcea Fiona.

— Da, dar la ce bun, dacă din cauza asta ajunge să

rămână singură? Aş prefera să am o căsnicie solidă şi o casă plină de copii, spuse el, zâmbind.

— Eu m-aş mulţumi cu doi, ca mine şi fratele meu, spuse Alyssa cu sfială.

— Eu mă gândeam la mai mulţi, la cinci sau şase, o tachină el. Şi imaginează-ţi dacă toţi ar fi ca sora mea – m-aş sinucide. Jur, cred că îşi petrece tot timpul liber născocind lucruri cu care să îi enerveze pe ai mei. I-a spus tatălui meu că, atunci când împlineşte optsprezece ani, îşi face un tatuaj.

— Pun pariu că lui i-ar plăcea asta, râse Alyssa.

Ea era de părere că Lindsay era amuzantă, deşi în sinea ei era o rebelă, dar era doar o copilă, şi probabil că în câţiva ani avea să îi treacă.

— Mama a spus că nu vorbeşte serios, dar să vezi numai cum de ziua ei, când va face optsprezece ani, îşi face vreun tatuaj oribil, spuse John cu un zâmbet maliţios.

Lindsay devenise tot mai rea şi mai neobrăzată cu tatăl ei de când cu procesul de hărţuire. John fusese uşurat să scape de toţi când vizitase familia Carson în Malibu. Familia Alyssei părea mult mai fericită şi, în ciuda jobului stresant, el credea că Fiona era mult mai relaxată decât tatăl lui şi era evident că îi plăcea să-şi petreacă timpul cu copiii. Mama lui era mult mai încordată şi mai presată să facă totul corect şi să fie perfectă şi îşi făcea griji din orice, mai ales în ultima vreme. Acasă la ei nu mai era nimic distractiv, deşi era mai bine când tatăl lui venea la lac în weekend. Le cumpărase un Jet Ski, ceea ce o nelinişti pe mama lui. Ea se temea să nu aibă vreun accident pe lac. Odată ce tatăl lui sosi în acel weekend, îl lăsă pe John să o plimbe pe Alyssa cu barca lor, iar ei făcură un tur în viteză, merseră la pescuit şi se simţiră bine. Dar până şi barca era subiect de dispută între părinţii lui. Tn consecinţă, ei nu se distrară prea bine; fuseseră mult mai relaxaţi în Malibu. Uneori, lacul era la fel de rece ca

atmosfera din casă. În acea seară, Alyssa îi auzi din greşeală pe părinţii lui discutând dacă să îi permită lui John să o ia cu el în barcă.

— Este prea periculos. Pe lac sunt accidente în fiecare zi. Mor oameni. Dacă se răneşte când e acolo?

În ultima vreme, Liz se îngrijora în legătură cu orice.

— Of, Liz, pentru numele lui Dumnezeu! John este foarte responsabil. Nu-l poţi trata ca pe un copil de cinci ani. Joacă fotbal. Asta e mult mai periculos decât să conducă o barcă pe lac.

— Asta e altceva, încercă Liz să explice, dar Marshall nici nu vru să asculte.

Când merseră la culcare, în acea noapte, el se întoarse spre ea şi o întrebă ce se întâmplase. Imediat ce rosti cuvintele, ea începu să plângă. Părea că plânge tot timpul în ultimele două luni. Era ca un fel de şoc posttraumatic, după tot ceea ce se întâmplase. Fusese atât de puternică atunci când el avusese nevoie de ea, iar acum se prăbuşea.

— Draga mea, ce este? o întrebă el blând, iar ea îl strângea în braţe şi plângea.

Mai nou, ea detesta când el trebuia să plece indiferent unde.

— Nu ştiu, spuse ea cu sinceritate. Mi-e tot timpul frică să nu se întâmple ceva rău, cu tine sau cu băieţii, sau cu Lindsay.

Acuzaţia de hărţuire îi zdruncinase lumea şi, chiar dacă îl credea, acum o bântuia ideea că el ar fi putut avea o aventură. Nu crezuse niciodată că el o înşela, dar brusc îşi făcea griji în legătură cu asta. Se simţea urâtă şi bătrână. Iar răutatea lumii, întruchipată de o femeie precum Megan Wheeler, se apropiase prea mult de viaţa lor liniştită şi o tulburase foarte rău pe Liz. Nimic nu i se mai părea sigur. Îşi făcea griji şi pentru faptul că lui i se putea întâmpla ceva rău în L.A. Sau că avionul companiei avea să se

prăbuşească în timp ce el era la bord. Suferea de un fel de indispoziție acută, nedeterminată.

— Poate că ar trebui să consulți un medic, spuse Marshall, părând îngrijorat, iar Liz se cuibări în brațele lui.

I se părea că ea era tot timpul supărată, iar el era neajutorat în încercarea de a o calma. Se întreba dacă nu cumva era bolnavă.

— O să văd cum mă simt când ne întoarcem acasă, spuse ea încet. Era îngrijorat pentru ea, nu înțelegea ce i se întâmplase. Fusese mereu stânca lui, se putea baza pe ea şi, deodată, ea devenise nesigură. Pentru el, era o uşurare să se întoarcă în oraş în fiecare săptămână şi să stea departe de ea pentru câteva zile.

Dar nici în Malibu lucrurile nu stăteau prea bine. Şi Ashley era deprimată. Tot incidentul cu Megan Wheeler o făcuse să îşi dea seama că era posibil ca Marshall să o înşele din nou, chiar şi printr-o aventură de-o noapte. În plus, devenise tot mai obsedată de Liz, de când îi văzuse împreună la televizor. Se săturase de viața lui dublă, de cele două cămine ale lui, şi nu mai voia să aştepte ca Lindsay să termine ultimul an de liceu. Voia ca el să o părăsească în acel moment pe Liz şi să se mute în Malibu, ca să locuiască cu ea şi cu fetele. Îl presa cu fiecare ocazie.

— Nu mai pot aştepta încă un an, spuse ea, plângând, la micul dejun.

Marshall se simțea ca o minge de ping-pong, aruncată de colo-colo, între cele două femei care plângeau, iar ambele îl scoteau din minți. Încerca să fie răbdător cu Liz, dar Ashley îl presa atât de mult, încât el îşi revărsa furia mai des asupra ei, înrăutățind astfel lucrurile.

— Nu pot să trăiesc aşa! strigă la ea într-o dimineață, după ce fetele plecară în tabără.

Încerca să nu îşi piardă cumpătul în preajma lor, dar avea nevoie ca Ashley să fie mai înțelegătoare decât era în

prezent. Marshall sublinie faptul că ea era o femeie adultă şi că situația actuală nu era o noutate pentru ea.

— Cred că Liz are un fel de cădere nervoasă, şi nu pot suporta ca şi tu să cedezi acum.

Îşi trecu degetele prin părul ei de disperare, iar Ashley izbucni în lacrimi şi fugi la etaj, în dormitor. Era sătulă să tot audă despre Liz. Jumătate de oră mai târziu, el o găsi pe Ashley plângând în pat şi nu ştiu ce să facă. Ambele femei îl înnebuneau. Niciuna nu mai era sigură de el, şi ambele erau cu moralul la pământ. Viețile lor liniştite fuseseră tulburate, şi acum, indiferent în ce oraş se afla, Marshall nu se simțea bine nicăieri. Pendula între două femei nefericite. Când era cu Liz, Lindsay nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Din luna mai, fiica lui abia dacă îi mai vorbise. Cel puțin gemenele încă îl considerau un erou, dar nimeni altcineva. Ashley îl acuza că o înşală, şi Liz se temea ca el să nu facă asta. El nu avea cu cine să vorbească despre asta şi se răstea la toată lumea, indiferent unde se ducea. Abia se putea concentra asupra muncii, dar cel puțin faptul că se ducea la birou era o uşurare.

— Ashley, trebuie să te calmezi, o imploră Marshall. Voia ca lucrurile să se reaşeze pe făgaş în relația lor, chiar mai mult decât în cea cu soția lui. Liz era datoria lui. Ashley era visul lui. Trebuie să ai încredere în mine. Îți jur, într-un an, totul va fi bine. Vei avea tot ceea ce îți doreşti. Dar dacă o las pe Liz acum, copiii mei nu mă vor ierta niciodată. Lasă-mă doar să o văd pe Lindsay că termină liceul, şi toate visurile tale se vor împlini.

Dar el ştia că Ashley nu îl mai credea şi că tot ceea ce îi spunea Bonnie, când el nu era prin preajmă, nu făcea decât să agraveze situația. Nu prea mai făceau dragoste. El de-abia mai putea să gândească limpede. Tot ceea ce îşi dorea era ca lucrurile să fie din nou ca în ultimii opt ani. Ashley voia mai mult. Ea voia totul şi o viață plină alături de el.

Vineri, când se întoarse la Tahoe, Lindsay tocmai se certase cu mama ei, şi cele două nu îşi vorbeau. El îşi turnă o băutură tare şi ieşi să stea pe doc, iar pe obraz i se prelinse o lacrimă. Viața îi era un dezastru, şi el nu avea ce să facă în privința asta şi nici nu voia. Nu voia să îi zdruncine şi mai mult lumea lui Liz decât o făcuse deja. Acuzațiile lui Megan Wheeler îi dăduseră lui Liz viața peste cap, era chiar mai rău după ce acest episod se încheiase decât atunci când se întâmplase, sau cel puțin aşa părea. Nu fusese în favoarea sa faptul că îşi recunoscuse vina față de Ashley, chiar dacă o diminuase, de dragul de a fi sincer cu ea. Regreta că îi mărturisise totul. Avea nevoie ca amândouă să se calmeze, ca să revină la o oarecare normalitate. Şi, într-un an, când Lindsay termina liceul, el putea să vadă cum stăteau lucrurile cu Liz. Dar, indiferent cum avea să procedeze, ştia că avea să distrugă viața cuiva, sau pe a lui. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Nu avea nevoie din partea celor două femei decât de linişte şi de sprijinul lor, nu de pretențiile lor. Se simțea de parcă avea doi şerpi în jurul gâtului, care îl strângeau cu toată forța. Acum era nervos şi când se ducea în L.A. În loc să fie primit cu brațele deschise şi să sară imediat în pat cu Ashley, habar nu avea în ce dispoziție avea să o găsească şi ce acuzații avea să îi mai aducă, iar pretențiile ei fuseseră neînduplecate încă de când îl văzuse la televizor împreună cu Liz.

Stătea şi privea fix spre lac, cu băutura în mână, gândindu-se la toate acestea şi întrebându-se ce să facă. Totul părea discordant în viața lui şi îl făcea să-şi dorească să fugă, departe de amândouă femeile. Ashley îi vorbea despre responsabilitatea lui față de ea şi față de gemene, iar el ştia că Bonnie îi băga asta în cap. Prietena ei petrecea mai mult timp decât el cu Ashley şi avea la dispoziție mai multe ocazii să o monteze împotriva lui. Şi Liz îşi dorea să petreacă

mai mult timp cu el şi chiar să meargă cu el în L.A. În toamna următoare, dacă ar găsi pe cineva care să stea cu Lindsay, ceea ce îl panica. Marshall se simțea de parcă toată lumea lui şi femeile care făceau parte din ea se strângeau în jurul lui din ce în ce mai tare. În timp ce se gândea la asta, îşi termină băutura şi sări în apa rece ca gheața. Se simți bine când tot trupul îi fu cuprins de furnicături din pricina şocului termic. Înotă până la plută şi înapoi spre doc şi ieşi din apă. Când intră înapoi în casă, Liz şi Lindsay se certau iar şi amândouă plângeau. Era mai mult decât putea suporta şi, fără să le adreseze un cuvânt, trecu pe lângă ele şi urcă la etaj în dormitorul conjugal. Închise uşa şi se lungi în pat, cu ochii închişi, încercând să nu se gândească la asta. În timp ce stătea acolo, auzi sunetul unui mesaj recepționat. Era de la Ashley. Ea ştia că nu avea voie să facă asta, dar uneori o făcea, oricum. Şi, în ultima vreme, riscase din ce în ce mai mult, ca să îl preseze. Citi mesajul; nu scria decât „Te iubesc. Ne e dor de tine“. El îl şterse şi închise din nou ochii, încercând să adoarmă. Dar nu se putea gândi decât la Ashley şi la gemene şi la cât de bine se simțea cu ea în pat. Se ducea la L.A. Marți şi nu putea decât să spere că de data asta urma o săptămână mai bună. Şi, poate că până la sfârşitul verii, aveau să se calmeze cu toții şi să îl lase în pace. Tot ceea ce îşi dorea acum era linişte.

Capitolul 14

Vineri, la ora şase, Fiona găsi uşor barul. Era exact cum îl descrisese Logan: un fel de bombă, plin de studenți de la Stanford, printre care mai erau şi câțiva oameni care se opreau acolo după serviciu pentru a se destinde şi a bea o bere în drum spre casă. Înăuntru era întuneric când intră, iar ea îl văzu pe Logan la o masă, într-un colț îndepărtat, şi

zâmbi. Nu era locul pe care îl frecventa de obicei, dar o făcu să se simtă tânără şi fără griji, nu ca un director executiv responsabil. Purta pantalonii de la costum şi îşi suflecase mânecile cămăşii de mătase. Îşi pusese pantofii fără toc pe care îi ținea în portbagaj, ca să nu pară drept mama cuiva printre toți acei studenți, îşi desfăcuse părul din cocul sobru pe care îl purta de obicei la birou, şi părul ei blond îi ajungea până la umeri. Era tot ce putea să facă, să pară mai degajată, dată fiind ținuta de serviciu, şi se simți mai bine când ajunse la masă. Logan îşi ridică privirea din ziar, cu un zâmbet.

— Ai nimerit.

Părea fericit să o vadă. Purta o cămaşă albastră şi jeanşi şi avea şi el mânecile cămăşii suflecate.

— Fără probleme. Ce mai faci? întrebă ea în timp ce se aşează.

Deşi nu plănuise asta şi inițial nu fusese deschisă ideii, simțea cum ei deveneau prieteni. Era exact ceea ce îi spusese sora ei că avea nevoie în viață – mai mulți oameni, mai puțină organizare, pentru a echilibra talerul greu al responsabilităților uriaşe. Ca de obicei, Jillian avea dreptate. Fiona începea să îl placă pe Logan şi credea că el ar fi un amic bun, dacă nu ar presa-o să obțină de la ea informații din interior despre NTA, ceea ce rămânea de văzut. El promisese că nu avea să facă asta, iar ea voia să îi aducă aminte acest lucru, altfel, nu aveau să poată fi prieteni.

— Sunt bine. Sunt bucuros că e vineri, spuse el cu un zâmbet de uşurare. Cum ți-a fost ziua?

Era ceva nou şi reconfortant ca cineva să o întrebe asta. El chiar părea interesat când o întrebase, iar ea spera ca aceasta să nu fie doar o stratagemă pentru a o determina să vorbească despre muncă, dar se hotărî să fie cinstită cu el, pe cât posibil, ca doi prieteni obişnuiți, care se întâlnesc la un bar. Nu mai avusese asemenea experiențe până atunci.

Implicarea ei în viața socială consta fie din întâlniri mai formale, fie din petreceri cu vechi prieteni, la care rareori se mai ducea, pentru că nu mai avea un partener şi era obosită în weekenduri, fie din seri legate de afaceri, care erau necesare, dar nu prea distractive. Asta era altceva.

— De fapt, am avut o zi groaznică, îi răspunse ea cinstit. Mă bucur că e vineri. Am nevoie de două zile libere. Ziua ta cum a fost?

— Interesantă. Tocmai am intervievat un antreprenor tânăr şi fascinant. Harvey Eckles. A făcut un miliard de dolari pe internet şi are douăzeci şi trei de ani. Arată de parcă nu ar fi în stare să găsească ieşirea dintr-o toaletă cu o lanternă. Dar este un geniu, şi când am vorbit cu el, a fost de parcă l-aş fi întâlnit pe Einstein. Nu am înțeles nimic din ce a spus; asta explică de ce el a făcut atâția bani, iar eu, nu. Dar a fost distractiv.

Îi zâmbi Fionei, părând relaxat.

— Trebuie să fie într-adevăr fascinant ceea ce faci tu. Am făcut un stagiu de pregătire la un ziar când eram în facultate, dar am descoperit că nu sunt în stare să scriu nimic interesant, în afară de rapoarte de afaceri. La scriere creativă am primit nota şapte, cea mai mică pe care am primit-o vreodată.

— Eu am luat patru la jurnalism şi cred că tocmai de aceea m-am decis să fac profesia asta. Mă descurc de minune. Probabil că tu ai avut prea mult talent, spuse el şi râseră amândoi, iar chelnerița veni şi le luă comanda.

Logan comandă un burger cu caşcaval şi cu de toate, iar Fiona, un burger simplu cu cartofi prăjiți. El comandă o bere Heineken, iar ea, o Cola dietetică.

— Şi cum te distrezi în weekenduri, Fiona? întrebă el, părând interesat.

— Muncesc, spuse ea, şi amândoi râseră din nou. Din păcate, este adevărat. În weekenduri îmi iau de lucru acasă,

altfel, nu pot ține pasul. Am atât de multe întreruperi la birou şi şedințe programate, încât nu îmi rămâne prea mult timp ca să umplu lacunele. Când copiii vin acasă, petrec un timp cu ei, dar asta nu se mai întâmplă aşa de des. Aşa că umplu golul cu muncă, recunoscu ea.

El îi urmărea ochii în timp ce ea vorbea. Desluşi în ei o tristețe legată de copiii ei şi de cât de mult îi lipseau. Nu credea că avea un bărbat în viața ei, altfel nu ar fi luat cina cu el şi nu şi-ar fi umplut weekendurile cu muncă. Acelea erau activitățile unei femei care nu avea altceva de făcut. Cunoştea prea bine simptomele; şi el muncea mult în weekenduri. Iar el nu avea copii care să îi umple vacanțele şi sărbătorile, doar prieteni, ceea ce nu era suficient.

— Cum ai reuşit să creşti copiii şi să îți construieşti şi o carieră de succes?

Multe femei pe care le cunoştea nu izbuteau. Ajungeau să aibă copii scăpați din frâu, care le urau, sau regretau că nu făcuseră niciodată copii. Din ceea ce povestea ea, copiii ei erau normali şi îşi putea da seama că îi erau apropiați, iar Fiona se bucura de compania lor.

— Mă descurc, spuse ea încrezătoare. Când o duceam pe Alyssa la balet, stăteam cu telefonul la ureche şi am reuşit să ajung la aproape toate meciurile de fotbal ale lui Mark, cu Blackberry-ul, desigur. Şi noaptea, când toată lumea dormea, eu lucram. Nu dormeam prea mult.

— Margaret Thatcher dormea trei ore pe noapte, o informă el, şi conducea o țară întreagă. Cred că oamenii care nu au nevoie de mult somn au parte de succes. Cuceresc lumea, în timp ce noi, ceilalți, sforăim opt ore. Eu sunt terminat dacă nu dorm şapte ore, iar de asta nu voi fi niciodată mai mult de un simplu reporter, în timp ce tu conduci una dintre cele mai mari corporații din țară.

— Da, spuse ea, zâmbind şi trecu cu vederea complimentul, dar sunt alte lucruri pe care nu le pot face.

Chiar multe. Nu sunt talentată la sport, cu excepția tenisului, pe care sora mea m-a determinat să-l practic toată viața; şi încă o face, şi este o jucătoare fantastică. Sunt o bucătăreasă groaznică, după cum spun copiii mei. Fiul meu găteşte mai bine decât mine. Şi, potrivit fostului meu soț, sunt o nevastă îngrozitoare; am picat examenul ăsta timp de şaptesprezece ani, aşa că, iată, nu poți să le faci pe toate. Femeia cu care s-a însurat după mine îşi confecționează singură decorațiunile de Crăciun, este o bucătăreasă grozavă şi nu a muncit niciodată. Prin urmare, cred că am pornit cu stângul de la bun început, dar avem copii minunați, spuse ea fericită şi împăcată.

— Cu siguranță voi apela la succesoarea ta când îmi voi împodobi pomul de Crăciun. Fiona, nu sunt sigur că dacă îți confecționezi singură ornamentele de Crăciun înseamnă că eşti o soție bună. Cu cine s-a însurat? Cu Martha Stewart?

Ea râse zgomotos şi apoi păru serioasă un moment.

— Nu, cu o femeie care detestă lumea afacerilor la fel de mult ca el. Cred că se distrează împreună. Noi nu ne-am distrat niciodată. Eu eram prea ocupată încercând să fiu soția şi mama perfectă, şi să fiu bună la serviciul pe care îl aveam, indiferent de compania pentru care lucram. A fost destul de intens.

La fel fuseseră şi certurile şi anii plini de nefericire, dar ea nu pomeni aceste aspecte.

— Nu mi se pare că v-ați potrivit prea bine. La fel ca soția mea. Ea m-ar fi îngropat în Salt Lake, să muncesc la tipografia tatălui ei şi să fac un copil pe an. Când suntem tineri, facem nişte alegeri destul de proaste. Unii dintre noi le fac şi la maturitate. Acum zece ani, am trăit cu o femeie timp de patru ani. Era un fel de aranjament liber, mai liber decât am crezut. Am aflat că ea se culca cu cel puțin trei dintre prietenii mei. Considera că monogamia „nu este naturală” în rândul oamenilor, încă aveam nişte iluzii în

privința asta, ceea ce, se pare, e o dovadă de limitare din partea mea. De fapt, ea încă trăieşte cu cel mai bun prieten al meu. Au doi copii, dar nu s-au căsătorit niciodată. În cazul lor, se pare că funcționează. Cu toții avem propriile idei nebuneşti în privința lucrurilor care fac relațiile să funcționeze. Se pare că secretul este să găseşti pe cineva cu idei similare sau cel puțin compatibile. Eu nu am reuşit asta niciodată. Şi, ca şi tine, muncesc prea mult Ultima mea iubită mi-a spus că sunt dependent de muncă, şi are dreptate. Şi eu călătoresc prea mult, scriind articolele. Când am lucrat la articolele cu Mandela, am stat în Africa de Sud şase luni şi mi-aş fi dorit să stau mai mult. Mi-a plăcut la nebunie. Ori de câte ori am ocazia, călătoresc pentru a-mi scrie poveştile. Asta menține viața incitantă.

— Eu călătoresc doar în interes de serviciu, spuse Fiona cu o urmă de regret. Copiii tot insistă să merg cu ei în locuri exotice, iar eu nu am timp niciodată sau pare prea complicat, ori sunt obosită. Le tot promit să îi duc în Japonia şi încă nu am făcut asta. Poate în curând. Dar ea nu dădea impresia că asta avea să se întâmple curând. Sora mea este mult mai bună în privința asta. Vara asta e în Toscana, în vizită la prietenii ei.

— Da, şi pe lângă ceea ce ai spus, ea nu conduce o mare corporație şi nu are copii. Asta face diferența. Nu ştiu cum jonglezi cu toate lucrurile pe care le faci. Şi pun pariu că nu ai fost o „soție groaznica', indiferent ce spune fostul tău soț. Am mai multă încredere în tine.

Logan îşi dădea deja seama cât de perfecționistă era în tot ce făcea, dând întotdeauna tot ce avea mai bun, altfel nu ar fi avut funcția respectivă şi copii sănătoşi.

— Îți mulțumesc pentru votul de încredere. Dar e posibil ca el să aibă dreptate. Încă e furios din cauza asta, chiar şi acum, că e însurat cu Martha Stewart.

Avea senzația că femeii avea să-i rămână pentru

totdeauna acea poreclă, dacă el o inventase.

— E destul de jalnic, dacă încă îți poartă ranchiună; după cât timp?

— Şase ani.

— Şi tu? Ai avut pe cineva important în viața ta de atunci?

Chiar şi la cină, el se purta ca un reporter şi voia să afle totul despre ea. Şi ei îi plăcea să afle lucruri despre el, iar el era deschis. Nu era bărbatul care să aibă secrete şi părea să se cunoască destul de bine. Era conştient cine era şi cum se raporta la ceilalți oameni.

— Nu, răspunse ea sincer la întrebare. La început, au fost multe întâlniri cu necunoscuți, aranjate de prieteni care mă compătimeau când m-am despărțit de David. Şi au sfârşit incredibil de proast. Majoritatea bărbaților fug mâncând pământul când află că sunt directorul unei companii şi îşi imaginează că sunt o scorpie. Cei care rămân prin preajmă sunt surzi, proşti sau orbi, sau toate trei, ori abia eliberați din închisoare. În plus, chiar nu am timp. Viața mea funcționează aşa cum e în prezent.

— Şi cum e? întrebă el cu interes.

Se întreba cum o percepea ea. O vedea ca pe o femeie fabuloasă, care se irosea dacă la acea vârstă nu avea un bărbat în viața ei. Credea că un tip norocos rata şansa vieții lui dacă nu îşi dădea seama cât de remarcabilă era Fiona, şi fostul ei soț i se părea un ratat.

— Viața mea este liniştită, ocupată şi sănătoasă. În cazul meu, asta funcționează, spuse ea, părând că vorbeşte serios. Nimeni nu mă acuză pentru vreo greşeală, nu mă urăşte pentru cariera mea, nici nu îmi reproşează că mă descurc lamentabil. Nu cred că poți avea o relație sau o căsnicie şi o carieră ca a mea. Am încercat, dar nu funcționează. Aproape niciun bărbat nu poate suporta o femeie cu o carieră mai importantă decât a lui sau chiar la

fel de importantă, şi e încă mai rău dacă ea câştigă mai mulți bani. Fostul meu soț m-a pedepsit pentru asta vreme de şaptesprezece ani. Nu am nici cea mai mică dorință de a o lua de la capăt. A fost groaznic, deşi am încercat să pretind că nu a fost aşa. Dar a fost. De ce aş vrea să fac asta din nou?

— Nu toți bărbații sunt atât de idioți ca fostul tău soț, spuse el brusc, sau au un ego atât de fragil. Un bărbat care se simte bine cu sine însuşi ar trebui să te poată respecta pentru cariera ta fără să te pedepsească pentru asta. Şi, dacă ai începe o nouă relație, ce ai avea de pierdut? El părea că vorbeşte din punct de vedere teoretic, iar ea spera că nu îi face vreo propunere. Nu voia să se încurce cu el, şi cu nimeni altcineva. Chiar era fericită aşa cum era, în ciuda îndemnurilor surorii sale de a ieşi din nou la întâlniri. Pentru Jillian funcționa, nu şi pentru ea.

— Dacă aş avea o nouă relație, aş avea de suferit, mi-aş putea pierde echilibrul psihic şi timpul. Chiar aş vrea să le păstrez pe toate. Şi respectul de sine. Când mariajul meu a eşuat, m-am simțit groaznic. Nu mai vreau să mă simt aşa. Mi-a luat şase ani să mă simt bine cu mine însămi. Nu vreau să renunț la asta pentru nimeni. De ce aş face-o? Ca femeie, cu o carieră ca a mea, cred că relațiile pur şi simplu nu funcționează. Un bărbat cu succes în afaceri este un erou. Pentru o femeie, lucrurile stau complet altfel. Imediat trezeşti suspiciuni şi, în afară de asta, nu este plăcut să fii directorul executiv al unei companii. Oamenii se poartă de parcă ai fi un bărbat travestit.

— Dacă asta e o costumație, nu te avantajează spuse Logan, zâmbindu-i larg şi privindu-i părul lung şi blond, care o făcea să arate mai tânără când îl purta desfăcut. Încă arăți ca o fată tânără.

El avea de-a face cu oameni ca ea în fiecare zi. Intervievase sute de femei importante, de succes, şi nu era

păcălit, nici impresionat de aspectul lor exterior. Lui îi păsa de persoana în sine, bărbat sau femeie, nu de funcția înscrisă pe uşă sau de importanța pe care şi-o acordau singuri.

O plăcea pe Fiona pentru ea însăşi, ceea ce conta mult pentru el. Era convins că ea i-ar putea fi o bună prietenă, dacă ar fi avut ocazia să petreacă timp împreună. Era de părere că ea se desconsidera mult.

— Chiar nu sunt de acord cu tine, Fiona. La fel cum ai crezut că poți avea şi o familie, şi o carieră, cred că poți avea şi o relație, şi o carieră importantă. Eu nu am găsit persoana potrivită şi nici nu am căutat, dar ştiu că se află pe undeva. Tu nu ai renunțat la a fi femeie în ziua în care ai devenit director executiv. Nu cred că trebuie să faci alegerea asta.

— Nu am timp să găsesc omul potrivit, spuse ea cu sinceritate, şi chiar nu vreau. Nu doresc toate suferințele care vin la pachet cu asta. La patruzeci şi nouă de ani, mă simt prea bătrână.

— E o prostie. Şi dacă ajungi să trăieşti nouăzeci de ani? Chiar vrei să îți petreci următorii patruzeci de ani singură? Asta mi se pare cam trist.

Dar cei şaptesprezece ani de căsnicie nefericită cu David i se păreau mult mai trişti, şi ea nu voia să rişte din nou. Nu mai fusese niciodată la fel de fericită ca în ultimii şase ani.

— Poate că unii oameni nu sunt făcuți să trăiască în cuplu. Cred că eu sunt unul dintre ei.

— Ai doar răni nevindecate. Doar să vrei, şi vei găsi curând bărbatul potrivit.

— Nu vreau, spuse ea cu fermitate. Crede-mă, nimeni nu stă la coadă să iasă în oraş cu femei director executiv. Este o loterie. Omologii noştri bărbați se pare că au parte de toată distracția, în timp ce noi doar muncim.

La fel ca în viața de zi cu zi, în experiența ei.

— Sună ca o diviziune proastă între muncă şi aportul de beneficii versus dezavantaje. Mai mult, poate că ei se distrează, dar uită-te în ce scandaluri sunt implicați. Femei uşoare, staruri porno, şantaje, scuze publice – tot timpul trebuie să pupe pe cineva în fund pentru buclucurile în care intră. Mie nu mi se pare prea distractiv.

Fiona râse.

— Da, nici mie. Cum a pățit Marshall Weston acum două luni. A scăpat destul de repede de scandal. Nu funcționează mereu aşa – femeia îşi retrage acuzațiile în aceeaşi zi, şi totul este ca înainte. A fost foarte norocos.

— Nu sunt sigur că i-a fost uşor, spuse Logan. Cine ştie prin ce probleme au trebuit să treacă pentru a-l scăpa? Ştiu că a existat o înțelegere confidențială. Sigur i-au plătit femeii o avere.

— El face o treabă bună la UPI, spuse ea cu onestitate, sperând să schimbe subiectul. Este un director executiv foarte bun.

— Un tip şiret. I-am luat şi lui interviu.

Dar, personal, el nu îl plăcuse. Marshall era atât de abil, încât Logan nu ştia cine era cu adevărat şi detesta astfel de oameni. Era ca şi cum ar încerca să privească printr-un zid de cărămidă. La polul opus era Fiona, care părea deschisă, onestă şi transparentă, plus că ea avea o latură umană care lui îi plăcea. El o plăcea la fel de mult pe cât o admirase înainte, acum poate chiar mai mult, că ajunsese să o cunoască mai bine. Chiar îşi putea imagina o prietenie cu ea, dacă ea ar permite asta, lucru de care nu era încă sigur. Era foarte rezervată în privința vieții ei private şi atentă cu timpul ei, pentru că avea foarte puțin la dispoziție.

— Am întâlnit-o pe soția lui Marshall când i-am luat un interviu lui, la reşedința lor din Ross, continuă Logan. Este una dintre acele soții perfecte de corporatist, care face totul bine şi care nu iese niciodată prea mult în evidență, doar

atât cât trebuie. Niciodată nu îți dai seama cine sunt femeile astea cu adevărat. Când am întâlnit-o, părea un fel de robot perfect, construit doar pentru folosul lui, pentru a-i îndeplini toate nevoile. Astfel de femei îmi dau o stare de nervozitate. Mereu mă gândesc că, într-o bună zi, îşi vor pierde cumpătul şi vor înnebuni complet, şi vor începe să împuşte oameni dintr-o turlă de biserică, sau ceva de genul ăsta, după ani de zile în care au fost tratate ca nişte maşinării, şi nu ca fiinţe umane.

Dacă se gândea mai bine, Fiona trebuia să recunoască faptul că, la televizor, Liz Weston păruse puţin încordată când stătuse alături de Marshall la conferinţa de presă. Întâlnise multe femei ca ea de-a lungul carierei sale şi nu avea nimic în comun cu ele. Ele duceau o viaţă pusă în slujba soţilor, proiectate să îndeplinească fiecare dorinţă a acestora, singurul lor sentiment de împlinire părând a fi măsurat după succesul soţului. Fionei i se părea că nu îşi trăiau propria viaţă, neavând identitate şi realizări proprii. Pentru ea, nu ar fi fost suficient. Aceste femei păreau să se definească doar prin căsniciile lor şi prin simbolurile condiţiei sociale asociate acestora. Pe ea o înfricoşau. Ea încercase din răsputeri să îl facă fericit pe David, dar nu fusese niciodată dispusă să renunţe la visurile ei, iar asta o costase. De aceea, ideea de căsătorie nu o mai atrăgea. Nu-şi dorea un „soţ corporatist”, care să arate un devotament sincer, nu că ar fi văzut mulţi asemenea bărbaţi în viaţa ei. Acele roluri erau rezervate aproape exclusiv femeilor. Atât de multe dintre femeile de succes pe care le cunoştea erau singure, la fel ca ea. Era în natura firii, la fel şi preţul pe care trebuia să fii dispus a-l plăti. Ea trebuia să îşi poarte singură poverile şi să îşi ducă singură bătăliile. Nu îşi mai putea imagina viaţa altfel.

— Îţi place baseballul? întrebă el atunci, schimbând subiectul pe când mâncaseră deja jumătate din porţia de

burgeri.

El nu intenționase să intre într-o discuție despre relații, se întâmplase pur şi simplu, şi ea fusese deschisă să discute pe acel subiect, ceea ce îl surprinse.

— Da, îmi place. Şi fotbalul, deşi nu mă duc niciodată la meciuri.

— Lasă-mă să ghicesc, o tachină el, nu ai timp şi nu ai cu cine să mergi. Ei bine, dacă eşti flexibilă, cel puțin asta se poate schimba. Eu sunt înnebunit după baseball şi am bilete pentru tot sezonul. Vrei să mergi cu mine odată?

Ei îi surâdea ideea unei prietenii şi ştia că sora ei ar fi de acord.

— Sună distractiv, spuse Fiona, zâmbindu-i.

— Perfect. Mă bazez pe tine. Ce zici de sâmbăta următoare? O să fie un meci local.

Ea încuviință din cap, iar el îi spuse cine juca şi îi expuse un şir de statistici pentru a o impresiona.

— Chiar eşti pasionat, remarcă ea, impresionată.

— De mic sunt pasionat de baseball. Visam să joc în liga profesionistă când aveam să fiu mare. N-am avut noroc. Dar sunt un mare fan.

În plus, era bucuros să aibă un pretext pentru a se întâlni cu ea şi săptămâna următoare. Nu era o întâlnire romantică, doar un meci de baseball. Şi amândurora li se părea o idee grozavă.

Stătură de vorbă mai mult decât plănuiseră pentru seara aceea. În cele din urmă, trecură la politică, apoi, la cărțile lor preferate. Fiona spunea că detesta faptul că avea foarte puțin timp să citească noile apariții, iar el era extrem de citit. Majoritatea lecturilor ei erau legate de profesie, ceea ce el înțelese. Era surprins totuşi că ea citea atât de mult, majoritatea cărți de nonficțiune şi vreun roman din când în când, în vacanță. Ea încerca întotdeauna să fie la curent cu tot ce privea munca ei.

Plecară în sfârşit de la bar după ora nouă. Fiona îi mulțumi pentru cină, şi el îi spuse că avea să vină să o ia înainte de meciul de baseball, dar ea îi răspunse că avea vină singură din Portola Valley, urmând să se întâlnească în oraş. Era un drum prea lung pentru el, şi apoi ar fi trebuit să o ducă acasă. El promise să o sune şi să stabilească planul. Ea îi ură o săptămână bună până atunci şi plecară amândoi. Fiona era mulțumită pentru că luase cina cu el. Din perspectiva ei, tot ceea ce făcea trebuia să aibă un sens şi un obiectiv. Nu exista nimic la voia întâmplării sau asocieri hazardate, cu excepția timpului pe care îl petrecea cu copiii, care era în întregime spontan şi mereu încântător. Dar toate celelalte activități ale ei erau organizate şi planificate. Fusese plăcut să ia o cină neplanificată cu Logan. Şi barul din Palo Alto fusese locul perfect pentru o cină fără pretenții, unde puteau să se relaxeze amândoi.

Logan conduse înapoi spre oraş, gândind acelaşi lucru despre ea. Era greu să îşi imagineze vreun bărbat care să se simtă amenințat de ea, deşi era sigur că existau asemenea bărbați, precum fostul ei soț idiot, care nu i se părea deloc un tip cumsecade. Cât despre Logan, acesta era sigur de un lucru – Fiona Carson merita un bărbat bun. Era o femeie încântătoare, iar el era bucuros că ea ieşise cu el. Şi cel mai bun lucru dintre toate, niciunul nu vorbise despre NTA toată seara. El se ținuse de cuvânt.

Capitolul 15

Săptămâna următoare, lucrurile merseră mai bine pentru Marshall în L.A. Nu avea habar din ce motiv, dar Ashley se calmase. Ea nu îi spusese că fusese să consulte un psihiatru cu care să discute despre starea ei de anxietate cu privire la relația lor. Ea urmase sugestia pe care i-o făcuse

Bonnie mai demult, iar asta mai diminuase stresul pe care îl resimțea Ashley. Situația lor nu se schimbase, dar ea îşi propusese nişte obiective personale împreună cu psihiatrul. Căzuseră de acord că, dacă până la sfârşitul anului, Marshall nu avea să ia o decizie cu privire la situația în care se afla, Ashley avea să încerce să meargă mai departe. Dacă ar fi aflat de asta, Marshall ar fi fost uluit. Ştiind' că îşi pusese asta în minte, Ashley fu mai relaxată cu el când ajunse în L.A. Şi nu se mai plânse atât de mult de data aceasta. El se simțea de parcă se întorsese acasă la „vechea" Ashley, cea care se arunca în brațele lui imediat ce sosea. Zece minute mai târziu, erau în pat, şi Marshall avea impresia că plutea pe un nor. Era o încântare să fie din nou cu ea. Fetele erau într-o excursie de-o zi, şi el reuşise chiar să ajungă în Malibu la prânz, de la birou, şi să petreacă o jumătate de oră în pat cu ea înainte să se întoarcă la serviciu. La fel ca pe timpuri.

— Am senzația te-am regăsit, Ash, spuse el cu o voce răguşită după ce făcură dragoste în cea de-a doua noapte petrecută de el în oraş. O vreme, am simțit că te pierd.

Acum, riscul să o piardă era mult mai mare, dar el nu ştia asta. Ea încerca să ia decizii mai bune pentru viața ei, pentru a nu se mai lăsa amăgită încă opt ani. După cum îi spusese terapeutul, situația pe care el o avea cu ea era mult prea confortabilă pentru el şi prea periculoasă pentru ea. Ea îi oferise opt ani din viața ei, şi el îi dăruise gemenele care erau cea mai mare bucurie din viața ei. Dar ea nu avea siguranță în relația lor sau vreo dovadă că el avea să o părăsească vreodată pe Liz, mai ales dacă ceea ce spunea momentan era adevărat, şi anume că ea se prăbuşea. Ashley se întreba dacă nu cumva presupusa instabilitate a lui Liz se datora faptului că se temea de casa goală în care avea să se trezească anul următor, dar ea nu dorea să întrebe. Nu îi plăcea să îl întrebe pe Marshall despre ea şi nu voise

niciodată să ajungă să îi pese de ea. Nu se simțea vinovată pentru relația dintre ea şi Marshall; de el depindea să gestioneze relația cu Liz. Tot ceea ce dorea Ashley era o viață adevărată alături de el. Şi, momentan, Liz încă avea asta. Era tot ceea ce avea nevoie Ashley de la el.

Marshall fu foarte fericit cu Ashley în acea săptămână şi foarte recunoscător pentru că ea nu aduse vorba de niciun subiect delicat şi nu îl presase, încât rămase încă o zi în L.A. Şi zbură înapoi în San Francisco sâmbătă dimineață. Nu ajunse la Tahoe decât sâmbătă după-amiază târziu, iar acolo îl aştepta iadul.

Lindsay avusese un accident pe jet schi şi scăpase teafără, dar îl distrusese complet, şi Liz îl învinovățea pentru că îl cumpărase. În ultimele două luni, aproape trei, tot ceea ce se întâmpla era din vina lui, indiferent dacă era răspunzător sau nu. Iar el se săturase. Se certă din nou cu Liz din cauza jet schiului şi sâmbătă seară, din cauza bărcii. Ea voia ca Marshall să petreacă mai mult timp în Tahoe cu ea şi cu copiii luna următoare, aşa cum făceau toți ceilalți soți, după cum spunea ea. La finalul disputei, ea îl întrebă de ce rămăsese încă o noapte în L.A. Devenise bănuitoare în legătură cu orice acum, iar el ştia că şi Ashley era la fel. Megan Wheeler avusese un impact uriaş asupra vieții lui, mult mai mare decât în timpul relației cu ea.

— Am rămas să iau cina cu nişte colegi de la birou, spuse el nevinovat. Nu e vreo crimă, Liz. Şi am venit aici imediat ce m-am întors.

— De ce nu poți să îți iei o lună liberă ca toată lumea? se lamentă ea.

Ea încerca să-l facă să se simtă vinovat pentru orice, dar de data asta nu izbutea. Noaptea pe care o petrecuse cu Ashley merita chiar şi lacrimile lui Liz. Avusese nevoie de asta. Avea sentimentul că relația cu Ashley reintrase pe făgaşul normal, ceea ce nu se putea spune şi despre relația

cu Liz. O iubea, iar ea era o soție devotată, dar în ultima vreme se transformase într-o femeie pe care el nu o mai recunoştea, care îl învinuia pentru tot ce nu funcționa în viața ei. Se întreba dacă nu cumva era doar din cauza vârstei. Ashley era încă tânără; arăta şi se purta ca o copilă. Când trăiau în armonie, îl făcea să se simtă din nou tânăr. În acea noapte, făcuseră dragoste de trei ori. Recuperaseră timpul pierdut în ultimele două luni.

Liz îi aminti din nou că toți soții prietenelor sale făceau naveta spre lac în iulie şi petreceau acolo toată luna august. Îşi dorea ca şi el să facă acelaşi lucru.

— Ei nu conduc a doua cea mai mare corporație din țară, Liz. Ce sunt ei? Doctori? Avocați? Bancheri? Este cu totul altceva. Doar ştii asta. De ce e asta o problemă acum? Nu mi-am petrecut niciodată o lună întreagă la lac. De ce nu vii cu mine la Londra în septembrie? Trebuie să mă duc acolo pentru trei zile.

El încerca să îi ofere ceva, dar nu mergea. Liz ştia cum erau călătoriile lui de afaceri.

— Toată ziua vei sta în şedințe, şi seara vei avea cine de afaceri. N-o să te văd deloc. Asta nu se compară cu timpul liber petrecut aici. În plus, nu vei avea niciodată o relație decentă cu Lindsay dacă nu faci un efort să petreci mai mult timp cu ea. E tot timpul furioasă. Aveau deja exemplul nefericit al fiului cel mare, care refuza să facă un efort în privința tatălui său şi nu se mai implica, iar Liz simțea că Marshall purta în parte vina pentru asta, întrucât îl prefera pe John; petrecea mai mult timp cu el pentru că se înțelegeau mai bine şi ignora problemele lui cu Tom. Liz nu voia să vadă că se întâmpla asta şi cu cel de-al treilea copil. Singurul care se înțelegea într-adevăr bine cu Marshall era John, care îşi adora tatăl şi îi ierta orice, chiar şi timpul pe care nu îl petrecea cu ei. Lindsay însă era un copil foarte diferit. Liz insista că ea avea nevoie de mai mult din partea

lui, ceea ce Marshall considera drept o scuză. Liz era cea care voia mai mult. Pe de altă parte, el ştia că Ashley ar fi luat-o razna dacă el nu ar fi mers în L.A. Timp de o lună şi şi-ar fi petrecut tot timpul cu Liz. Era un echilibru delicat pe care îl menținuse de opt ani până în prezent; din perspectiva lui, totul mersese bine. Şi cine ştie ce se putea întâmpla într-un an, până ce Lindsay avea să termine liceul? În ciuda promisiunilor făcute lui Ashley, nu era sigur. Trebuia să vadă cum aveau să evolueze lucrurile în cele două vieți şi ce îi era lui mai favorabil.

În acea noapte, Marshall adormi înaintea lui Liz, iar duminică se trezi dimineață devreme. Se duse la lac pentru o tură de înot revigorant în apa rece. Luă micul dejun cu Liz şi cu Lindsay. John era din nou plecat cu Alyssa în vizită la prieteni, şi până la prânz Marshall spuse că trebuie să plece. Urma o săptămână grea pentru el şi avea să plece în L.A. Cu o zi mai devreme, ceea ce îi lăsa mai puțin timp de petrecut la biroul din Palo Alto. Nu oferi nicio scuză, iar Liz avu o atitudine rece cu el la plecare. Lindsay se prefăcu a nu băga de seamă plecarea lui şi refuză să îşi ia la revedere, făcând o remarcă malițioasă la adresa mamei după ce el plecă.

— Probabil că te înşală iar, spuse ea, şi Liz simți comentariul fetei ca pe o lovitură ce îi tăie respirația.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să nu se răstească la ea.

— Du-te în camera ta, spuse ea printre dinții încleştați, cu lacrimi în ochi. Şi să nu îmi mai spui NICIODATĂ aşa ceva! Ce face tatăl tău este problema mea şi a lui. Este un bărbat cinstit şi un tată bun. Şi mă aştept să îl respecți atâta vreme cât trăieşti sub acoperişul nostru.

Lindsay observă că mama ei era afectată profund de ceea ce tocmai îi spusese şi se abținea cu greu să nu izbucnească în lacrimi. Se duse în camera ei fără un cuvânt şi stătu

acolo mai multe ore, vorbind cu prietenii la telefon şi urmărind un film pe calculator. Le spunea că, până în acel moment, vara fusese plictisitoare pentru ea, cu excepția perioadei când iubita fratelui ei venise în vizită şi fusese distractiv. Povestea, de asemenea, că mama ei era într-o dispoziție foarte proastă, de care, chipurile, nu îi păsa, dar de fapt nu era aşa. Ea simțea că, de când tatăl ei fusese acuzat de hărțuire sexuală, familia se destrăma. Îl invidia pe Tom, fratele mai mare, pentru că dădea rareori pe acasă. De-abia aştepta să scape şi ea.

Luni dimineață, când Marshall ajunse la birou, găsi pe masă rapoartele obişnuite şi unele noi. Lucrurile se mişcau întotdeauna mai lent vara. Găsi, de asemenea, şi un mesaj de la Connie Feinberg. Nu mai vorbise cu ea de la incidentul cu hărțuirea sexuală şi crezuse că este o perioadă potrivită să nu iasă în evidență. Fusese foarte recunoscător pentru felul în care se rezolvaseră lucrurile şi pentru susținerea din partea consiliului. O sună de îndată ce văzu mesajul, iar ea răspunse imediat la telefon. O întrebă ce mai făcuse în vara aceea, iar ea răspunse că îşi petrecuse luna iulie în Santa Barbara cu copiii, iar acum era înapoi la lucru.

— Aş vrea să vin să te văd în după-amiaza asta, dacă ai timp, spuse ea degajat, părând mai plăcută şi mai calmă ca niciodată.

El o plăcea şi se înțelegeau bine.

— Vreo ocazie specială? întrebă el.

Presupunea că era vorba doar de o vizită de curtoazie, dar îi plăcea să ştie dinainte dacă era vorba de ceva mai mult. Pentru ei, lucrurile mergeau bine în ultima vreme şi, mulțumită unor decizii grele pe care le luase în ultimul trimestru, acțiunile lor crescuseră semnificativ. De aceea consiliul îl plăcea şi îi oferea întregul suport.

— Voiam doar să pun la punct nişte lucruri cu tine.

Connie îl felicită pentru sporirea valorii acțiunilor

companiei şi îi spuse că avea să ajungă la prânz. Lui nu i se păru ceva grav, ci doar o vizită obişnuită din partea preşedintelui consiliului director, aşa că până atunci îşi văzu de treabă, răspunzând la scrisori şi rezolvând apelurile nepreluate. Tocmai îşi terminase treburile, când asistenta îi anunță sosirea lui Connie.

Ea intră în birou îmbrăcată în haine lejere de vară. Era o femeie mai în vârstă, cu constituție atletică, ochi ageri, albaştri şi păr cărunt, perfect tuns. Era o femeie de afaceri genială, în ciuda aspectului de bunică.

Marshall îi făcu un compliment referitor la bronzul ei, iar ea se aşeză de partea cealaltă a biroului, având grijă să închidă uşa în urma ei. Câteva minute, stătură de vorbă despre familiile lor, nu despre ceva anume, apoi ea îl privi în ochi cu o expresie serioasă, care lui îi spunea că acea întâlnire nu avea să fie pe atât de degajată pe cât preconizase el.

— Marshall, mă aflu aici în mod neoficial, ca să discut cu tine ceva între patru ochi. Deja am discutat asta cu consiliul, şi am dori ca, de data asta, să te ocupi de problemă înainte ca lucrurile să degenereze. Cum vei gestiona situația depinde de tine, dar noi nu vrem ca asta să devină de notorietate publică sau o problemă pentru UPI, ori pentru noi cei din consiliu. Am prefera să nu fim forțați să luăm poziție față de asta. Deci, depinde doar de tine ce faci. Ni s-a atras atenția, de către câțiva membri ai biroului din L.A., că eşti implicat într-o relație cu o femeie acolo de mulți ani, într-un context destul de serios. Ni s-a spus că ai acolo o a doua familie şi nişte copii cu femeia respectivă. Se pare că una dintre secretarele de la birou ştie despre asta şi spune că această femeie, ăăă... amanta ta... cealaltă soție a ta, sau cum o consideri tu, e o fostă angajată din cadrul biroului. Îmi dau seama că astfel de lucruri se întâmplă şi că nu este pentru prima oară în comunitatea de afaceri când

un bărbat cu statutul tău are o a doua familie, ascunsă, din cine ştie ce motiv. Dar este o situație care ne-ar putea exploda sub nas, sau te-ar putea lovi pe tine pe neaşteptate. Nu am idee dacă soția ta ştie despre asta, dar, dacă nu ştie şi află, va fi o mare problemă pentru tine, şi s-ar putea ca ea să nu păstreze tăcerea în această privință. Şi, cel mai probabil, cealaltă femeie, mama celorlalți copii ai tăi, se va sătura de această situație şi ar putea să provoace un scandal de proporții care ți-ar contura o imagine foarte proastă, la fel şi nouă, asociindu-ne cu tine. Tu ştii cât de sensibili sunt oamenii cu privire la astfel de lucruri şi cât de ipocriți sunt cu privire la problemele morale. Trăim într-o țară foarte puritană, deşi eu, personal, sunt mai realistă.

Dar aici nu este vorba despre regulile mele morale, sau ale tale, sau cum le consider eu. Asta s-ar putea transforma într-un scandal public uriaş, care te-ar pune într-o lumină proastă față de acționari şi ți-ar întina reputația iremediabil. Sunt convinsă că pentru tine este o situație dureroasă. Dar consiliul doreşte să o rezolvi cât de repede posibil, înainte ca cineva să ajungă în presă cu asta sau ca una dintre femei să se decidă să provoace un scandal public. Marshall, eşti important pentru noi şi nu ne permitem să fii atât de vulnerabil în fața unei situații care prezintă toate premisele unui scandal monstru. Va trebui să iei nişte decizii foarte grele în acest caz, pentru binele carierei tale. Dacă UPI încă este o prioritate pentru tine, atunci va trebui să îți armonizezi viața personală în concordanță cu valorile pe care lumea le aşteaptă de la tine ca director executiv. Eu am vorbit despre asta cu avocații noştri şi nu te putem forța să divorțezi sau să te însori cu altă femeie, dar pot să îți spun că în circumstanțele date, dacă situația devine publică, aceasta nu este imaginea pe care ne-o dorim de la directorul nostru executiv.

Adesea, oamenii pe care îi iubim sunt mai importanți

pentru noi, şi aşa şi trebuie, dar asta ți-ar putea pune cariera în pericol. Şi m-am gândit că este corect să te pun în gardă în legătură cu asta, să te informăm că suntem la curent cu situația şi că îți oferim ocazia să pui lucrurile în ordine cât de repede posibil. În clipa asta, dacă îți pasă de cariera ta, chiar nu ai de ales.

Ea îl privea cu o expresie serioasă, dar, nici dacă l-ar fi lovit cu o măciucă de dincolo de birou, nu l-ar fi putut năuci mai tare şi lăsa fără replică. Îi luă mai mult de un minut până să se adune după tot ceea ce îi spusese ea. Nu o contrazise şi nici nu o întrebă detalii despre felul în care aflaseră totul. Nu mai conta. De-a lungul anilor, vreunii dintre colegii lui îl văzuseră cu siguranță prin diverse locuri în compania lui Ashley sau a fiicelor lui, aşa că viața lui cu ea era, se pare, un secret deschis. Connie îi spusese clar că, dacă nu avea să ia grabnic o decizie în privința aceasta, îl putea costa cariera, iar el nu putea permite să se întâmple aşa ceva. Dar la gândul că avea să fie nevoit să renunțe la una din ele, aproape că izbucni în lacrimi şi nu avea nici cea mai vagă idee la care să renunțe. După avertismentul lui Connie din partea consiliului, era limpede că nu mai putea să ducă o viață dublă. Ea îşi dădu seama cât de răvăşit era şi se ridică repede.

— Te las să rezolvi problema, Marshall. Te rog să mă ții la curent despre modul în care intenționezi să procedezi şi ce plănuieşti să faci. Nimeni nu va fi şocat sau supărat dacă te hotărăşti să divorțezi. Şi dacă te decizi să închei relația cu cealaltă femeie, sper că vei trata lucrurile cu mare atenție, astfel încât întreaga situație să nu se întoarcă împotriva ta sau a noastră.

Marshall stătea pe o bombă cu ceas, şi ei la fel. Ultimul lucru pe care şi-l doreau era acest gen de publicitate pentru directorul lor executiv. Erau o corporație foarte tradițională, cu o imagine serioasă, respectabilă, iar el era văzut drept un

familist convins. Dar rezolvarea situației în care se afla, fără să spulbere imaginea aceea, era o încercare grea. Oamenii trebuiau să simtă că pot avea încredere în el, nu că era un escroc ticălos, mincinos, cu două familii în două oraşe. Connie spera doar ca amanta lui să fie o femeie cumsecade, care să nu transforme toate acestea într-un circ. Dacă femeia care îl acuzase de hărțuire sexuală era doar un indiciu în ceea ce priveşte femeile care îl atrăgeau,

Connie avea preocupări majore, la fel şi ceilalți membri ai consiliului. Ea nu îl invidia pentru ceea ce trebuia să facă acum. Probabil el era ataşat de ambele femei, dar dacă voia să îşi păstreze funcția de director executiv al UPI pe termen lung, trebuia să facă o alegere.

— Îmi pare rău, Marshall, spuse ea încet când plecă din biroul lui.

El rămase la birou vreme îndelungată, părând uluit. Nu avea absolut nicio idee ce să facă în continuare.

După două ore în care Marshall stătu în birou cu uşa închisă, plecă la ora trei, fără să dea vreo explicație cuiva. Îi spuse secretarei că se simțea rău şi plecă pur şi simplu. Ea nu făcu legătura între plecarea lui precipitată şi vizita preşedintelui consiliului. Nu era prima oară când Connie venea să îl vadă doar pentru o discuție amicală. Dar, de data aceasta, totul era diferit, iar Marshall ştia asta. Toată cariera lui era în joc, chiar mai mult decât fusese în cazul acuzațiilor de hărțuire sexuală, sau poate că tocmai din cauza acestora. Poate că îşi epuizase şansele cu consiliul. Dar indiferent de motiv, Connie se exprimase clar – dacă voia să rămână director executiv al UPI, ei nu doreau ca el să aibă o soție şi o familie în Marin County şi o amantă ascunsă şi doi copii în Malibu. Reuşise să păcălească pe toată lumea ani de zile, dar acum se terminase. Totul fusese dat în vileag.

Nu o putea suna pe Liz să discute cu ea şi nici nu îi putea

spune lui Ashley. Îşi dădu seama că trebuia să o aleagă pe una din ele cât mai repede posibil şi să-şi pună ordine în viaţă. I se făcu rău când se gândi la asta şi, imediat ce intră în casa din Ross, la patru şi jumătate, urcă la etaj în baie şi vomită. Apoi nu se simţi mai bine. Era bântuit acum de un alt coşmar, iar acesta nu avea să se sfârşească la fel ca cel cu Megan Wheeler. Nu avea cui să cumpere tăcerea, nu exista nicio soluţie de compromis. Dacă le dorea pe ambele femei, în cele din urmă avea să îşi piardă locul de muncă, probabil destul de curând, de vreme ce consiliul era speriat la perspectiva de a mai fi implicat într-un scandal care să îi afecteze pe el şi compania. Într-o asemenea situaţie, acţiunile lor ar fi putut avea de suferit. Aşa că trebuia să se decidă acum, sau să-şi ia la revedere de la carieră. Ceea ce nu-şi putea da seama era dacă să rămână însurat cu Liz, cea cu care petrecuse douăzeci şi şapte de ani şi care fusese mereu soţia perfectă, în ciuda recentelor ei instabilităţi emoţionale, dar pe care nu o iubea ca pe Ashley. Şi când se gândi să renunţe la Ashley, ochii i se umplură de lacrimi şi nu credea că era în stare să o facă. Dar cum putea să-i facă asta lui Liz? Copiii lui, pe care îi avea cu Liz, l-ar urî pentru totdeauna dacă ar părăsi-o pe mama lor pentru fata superbă, cu care împărţise patul în L.A. Vreme de opt ani şi care dăduse naştere gemenelor lui. Nu avea idee încotro să o apuce şi nu cunoştea pe nimeni cu care să discute. Nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de înspăimântat, de a nu lua decizia greşită, dar în acest caz, nu exista un răspuns corect, iar el ştia că indiferent ce avea să facă, avea să piardă pe cineva important şi o parte din propria fiinţă. Fiecare din cele două femei deţinea o parte din el şi, ca să le părăsească, trebuia să îşi taie un membru, asemenea unui animal prins în capcană.

După lăsarea serii, rămase în casă, în întuneric, incapabil să se mişte sau să îşi limpezească gândurile. Prin minte i se

preumblau ambele nume... Ashley... Liz... Liz... Ashley... Să aleagă trecutul sau pasiunea? Datoria sau dorința? Tinerețea sau maturitatea? Soția corporatistă perfectă sau fata visurilor sale? Le iubise pe amândouă pentru prea mult timp. Rămase acolo mai multe ore, plângând şi neputând să respire, cu
0 senzație tot mai acută de panică, care îi lăsa un gust amar, organic, în gură, când, brusc, simți o durere ascuțită în piept şi furnicături de-a lungul brațului şi îşi dădu seama că are un atac de cord. Pentru o clipă,
1 se păru mai uşor să moară decât să ia decizia pe care trebuia să o ia. În timp ce se gândea la asta, rămase fără suflare, începu să îşi piardă cunoştința, se întinse instinctiv după telefon şi sună la 911. Cineva răspunse imediat.

— Am făcut un... atac... de cord... spuse el, respirând sacadat.

Nu avea idee cât era ceasul şi nici nu îi păsa; încă mai spera să moară, dar sună oricum la 911. Nu o sunase pe Liz sau pe Ashley şi nici nu voia. Voia să moară singur. Era o altă alegere pe care nu era în stare să o facă.

— Care este adresa dumneavoastră? îl întrebă femeia cu o voce calmă şi clară, şi el i-o preciză. Sunteți aproape de uşa de la intrare? îl întrebă ea.

— Nu... nu pot să cobor... Nu pot să respir... spuse el, răsuflând greu. Am o durere în piept... uşa de la intrare nu e încuiată.

El simți din nou că îşi pierde cunoştința, dar încă nu se întâmplă.

— Ați băut?

— Două pahare de scotch... nu sunt beat... sunt la etaj... în dormitor.

— Trimit imediat o echipă. Continuați să vorbiți cu mine. Cum vă numiți?

— Marshall Weston, spuse el clar, dar numele nu îi

spunea nimic dispecerei.

— Marshall, eşti singur? Marshall? spuse ea ascuțit.

El tăcuse un minut, apoi femeia de la telefon îl auzi gemând.

— Tocmai am vomitat.

Era un simptom al atacului de inimă. Ea deja trimisese o echipă de paramedici de la departamentul de pompieri, care trebuia să ajungă dintr-o clipă în alta acasă la el. Apoi femeia auzi voci în camera lui şi îşi dădu seama că echipa sosise la locul intervenției.

— Marshall, paramedicii sunt cu tine?

Trebuia să verifice ca să fie sigură.

— Da, confirmă el şi închise telefonul, în timp ce doi paramedici vânjoşi se aşezară lângă el.

El zăcea pe podeaua din dormitor, în propria vomă. Marshall îi privea cu ochi îngroziți şi disperați. Ei îi verificară semnele vitale şi pulsul îi era alert, dar inima lui părea puternică; unul dintre ei îl ascultă cu stetoscopul şi îi făcu semn colegului său. Exista şansa ca ei să fi ajuns la el înainte de atacul propriu-zis, dar erau dotați cu tot echipamentul necesar pentru a-i resuscita inima, în caz că i se oprea în drum spre spitalul Marin General.

— Nu pot să respir... mă doare pieptul... spuse Marshall în timp ce doi pompieri îl aşezară pe o targă şi îl imobilizară.

— O să fie bine, Marshall, spuse paramedicul-şef. Părea de aceeaşi vârstă cu Marshall şi emana încredere, în timp ce le dădea dispoziții celorlalți ca să îl ducă la ambulanță. Am sunat deja la spital, şi cei de acolo te aşteaptă.

— ... nu pot să respir... gâfâi el din nou.

Simțea că se îneacă şi că inima îi bătea cu putere acum, o mie de bătăi pe minut, sau cel puțin aşa i se părea.

Paramedicii vorbeau între ei în timp ce aşezară targa în ambulanță şi închiseră uşile. Plecară repede, cu luminile şi sirena pornite, în mai puțin de un minut, iar unul dintre ei

se aşează lângă Marshall, continuând să îi măsoare semnele vitale. Marshall nu îşi lua ochii de la el, având masca de oxigen pe față. Făcu semn spre piept şi spuse „doare”, iar paramedicul încuviință din cap în semn că înțelegea, iar Marshall se cufundă inconştient într-o mare întunecată.

Capitolul 16

Când telefonul sună în casa de la lacul Tahoe, Lindsay era în camera ei, făcându-şi unghiile şi urmărind un film în timp ce vorbea la telefon cu o prietenă, iar Liz citea în pat, în liniște. Era târziu pentru a suna cineva, iar, când ridică receptorul, Liz presupuse că era Marshall. Dar auzi o voce necunoscută, care se prezentă drept asistenta de la secția de urgențe a spitalului General Marin. Aceasta îi spuse lui Liz că Marshall fusese dus la spital de paramedici suspect de un atac de cord, iar în acel moment îl examinau pentru un blocaj coronarian. În timp ce asculta, Liz stătea dreaptă pe pat. Cei de la spital găsiseră numele ei şi toate datele de contact în portofelul lui şi o sunară imediat după ce el fu internat.

— Cum s-a întâmplat? E conştient? E bine?

Ea era deja lângă pat, gata să iasă pe uşă. Purta nişte blugi şi un tricou şi îşi puse în picioare sandalele în timp ce îi punea întrebări asistentei.

— Tocmai s-a trezit. Acum i se face o cardiogramă. În ambulanță, în drum spre spital, şi-a pierdut cunoştința, dar acum este conştient. Puteți reveni într-o oră.

— Vă mulțumesc, spuse Liz, abia răsuflând. Spuneți-i că îl iubesc.

De asta se temuse ea în ultima vreme şi se întreba dacă nu cumva avusese o premoniție. Avea constant un presentiment rău, de parcă o nenorocire era pe cale să se

întâmple. Poate că asta era. Dar ştia că, în prezent, oamenii supravieţuiau adesea atacurilor de inimă şi că

Marshall era pe mâini bune. Imediat ce închise telefonul, îşi luă poşeta şi cheile şi intră în camera lui Lindsay.

— Mă întorc în oraş, spuse ea cu o privire panicată, iar Lindsay o privi surprinsă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, Liz se întrebă dacă să îi spună adevărul. Dar fiica ei avea şaisprezece ani şi era destul de mare să ştie, iar Marshall era tatăl ei.

— Tata a avut un atac de cord. Tocmai l-au dus la Marin General. Plec chiar acum.

Ştia că Lindsay putea sta singură o noapte, iar dimineaţă urma să vină menajera. Dacă avea vreo problemă, ea ştia că poate suna la vecini sau putea să stea la ei.

Lindsay sări imediat din pat, închise sticluţa cu ojă şi încălţă şlapii de lângă pat.

— Vin cu tine, spuse ea şi îşi urmă mama afară din cameră.

Liz era deja pe scări. Nu se opri să se certe cu ea şi era bucuroasă că Lindsay voia să vină.

Fără să se gândească prea mult, lăsară luminile aprinse şi Liz nu vru să piardă nicio secundă. În două minute erau în maşină, iar Liz călcă cu curaj pedala de acceleraţie. Ştia că putea să ajungă în Marin în trei ore fără trafic; avea să telefoneze de pe drum ca să afle în ce stare se mai afla Marshall. Liz nu mai fusese atât de speriată de când Tom avusese o contuzie la şapte ani în urma unei căderi de pe cal şi Lindsay făcuse convulsii din cauza unei febre puternice, când avea doi ani. Un atac de cord era ceva grav. Ea se ruga ca Marshall să fie în regulă.

Peste o jumătate de oră erau pe autostradă, iar Liz conducea în linişte. Lindsay îşi dădu seama cât de înspăimântată era, ştiind cât de mult îl iubea pe tatăl ei.

Chiar dacă, după părerea ei, el era un ticălos uneori, îşi iubea şi ea tatăl.

— O să fie bine, mamă, încercă ea să o liniştească, iar Liz încuviință din cap cu lacrimi în ochi. Acuzațiile de hărțuire sexuală erau cauza atacului său de cord, nu se îndoia de asta. Fusese stresant pentru toți. O ura pe acea femeie pentru minciunile ei. Niciunul nu mai fusese la fel de atunci. Chiar şi Liz fusese îngrozită de ceea ce s-ar putea întâmpla ulterior, şi acum se simțea vinovată pentru că îl hărțuise pe

Marshall în legătură cu asta şi pentru că plângea tot timpul. Dar fusese atât de supărată vreme de aproape trei luni, şi el fusese foarte răbdător cu ea. Acum însă îi lovise un alt dezastru. Cel puțin el nu fuma şi bea foarte puțin alcool, dar era atât de stresat la serviciu şi purta întreaga responsabilitate pentru conducerea UPI. Ea se întreba dacă nu cumva el trebuia să se pensioneze acum. Avea cincizeci şi unu de ani, dar poate că avea să se poată întoarce la serviciu după asta. Se întreba dacă avea să fie nevoit să sufere o angioplastie sau un bypass sau dacă medicii îi puseseră stenturi, ca în cazul soților unora dintre prietenele ei. Gândurile i se îngrămădeau în cap, dar nu era trafic şi se încadrau bine în timp. Ea zbura.

La o oră după ce se suiseră în maşină, sunară la spital. Asistenta care răspunse la telefon la secția de urgențe le informă că starea lui era stabilă şi că i se făcea o angiogramă. Liz se gândi să îi sune pe John şi pe Tom, dar voia ca, înainte de asta, să aibă mai multe informații despre ce se întâmpla.

Liz intră în parcarea de la spitalul General Marin după miezul nopții. Ajunseseră acolo în mai puțin de trei ore, iar ea se grăbi înăuntru urmată de Lindsay. La secția de urgențe i se spuse că Marshall fusese deja mutat la terapie intensivă, ceea ce nu îi sună prea bine, şi o privi panicată pe

Lindsay. Amândouă îşi reţineau lacrimile şi, ţinându-se de mână, intrară în lift şi urcară la etaj. Liz năvăli la biroul asistentei şi se recomandă.

— Tocmai s-a întors de la angiogramă, îi spuse asistenta cu un zâmbet înţelegător.

Suna înspăimântător pentru Liz şi Lindsay, dar cel puţin Marshall era încă în viaţă.

— Cum e? şopti Liz, speriată să afle veştile.

— E bine. Medicul nostru rezident de gardă este cu el. L-am dus într-o rezervă. Puteţi intra, dacă doriţi. Liz era uşurată că nu trebuia să treacă pe lângă toate salonaşele separate prin paravane, în care se aflau pacienţi conectaţi la monitoare şi rude speriate alături de ei. Ea era una dintre acele rude acum. Lindsay o urmă în salonul indicat de asistentă, iar Liz deschise cu grijă uşa, nesigură ce avea să găsească înăuntru. Primul pe care îl văzu Liz fu soţul ei, palid în ciuda bronzului, uşor pământiu, afişând o mină serioasă în timp ce îi vorbea medicului rezident, un tânăr brunet într-un halat alb, care ei i se părea un copil.

El îi zâmbea lui Marshall, care fu surprins când o văzu.

— Ce faci aici?

El nu o sunase, dar era vag conştient de faptul că i se spusese că cineva o anunţase. În încăpere era un monitor, lângă patul lui, care bipuia încet, dar undele de pe ecran păreau regulate când **Liz** se uită la el, pregătindu-se să îl sărute şi să îl ia de mână.

— Ai crezut poate că stăteam în Tahoe aşteptând să aud veşti despre tine?

Drept răspuns, el îi zâmbi. O cunoştea mai bine de-atât.

— Ce ţi-a luat atât timp? o tachină el. Stau aici de trei ore.

Ea îl strânse de mână şi se uită spre doctor.

— Cum se simte?

Voia să afle direct de la el, nu să fie păcălită de Marshall

ca să nu îşi facă griji.

— Se simte bine, spuse medicul, privindu-l pe Marshall, care avea o figură spăşită stând în pat, întins drept, simțind o presiune în zona inghinală din cauza angiogramei.

— Nu am avut un atac de cord, îi spuse Marshall înainte ca medicul să rostească ceva.

Cel puțin atât îi datora.

— Dar se pare că ai tras o sperietură pe cinste, spuse Liz, încruntată, mai ales pentru că îşi pierduse cunoştința în ambulanță, în drum spre spital. Asta e ceva. Trebuie să o iei mai uşor, îl dojeni ea.

Doctorul încuviință. Despre asta discutau când intrase ea.

— Nici măcar atât, recunoscu Marshall. M-au întors pe toate părțile. Se pare că am avut un atac de panică, iar asta nu înseamnă nimic. Doar că am fost nervos şi stresat.

Marshall păru jenat când medicul îi confirmă vestea lui Liz, iar Lindsay se aşează pe singurul scaun din încăpere. Atunci Marshall o observă pentru prima oară, îi zâmbi şi îi mulțumi că venise. Nici ea, nici Liz nu înțelegeau ce se întâmpla.

— Un atac de panică seamănă foarte bine cu un atac de cord, cel puțin în ceea ce priveşte semnele superficiale, explică tânărul medic. Marea diferență e că inima nu este niciodată în pericol. Inima domnului Weston este sănătoasă» dar se pare că reacționează la un stres foarte mare. Deci, nu vă înşelați întru totul când spuneți că ar trebui să o ia mai încet, sau cel puțin să mai elimine din stresul din viața lui. Acest gen de episod poate fi destul de neplăcut. Şi nu vreți să faceți o angiogramă în fiecare săptămână.

Experiența fusese mult mai neplăcută decât se temuse Marshall. Şi nu voia să o repete. Îi introduseseră un cateter în artera inghinală pentru a-i verifica inima. Atunci crezuse el că avea cu adevărat un atac de cord. Ştia că, uneori, unii

oameni aşa păţeau.

— Deci, eşti bine, tată? întrebă Lindsay de pe scaunul ei, cu o expresie îngrijorată.

Ea şi mama ei arătau mai rău decât el, chiar şi după toate prin care trecuse.

— Sunt bine, Lindsay. Îţi mulţumesc că ai venit cu mama ta, spuse el din nou.

— Desigur.

Ea îi zâmbi, uşurată.

Liz avu nevoie de câteva minute să priceapă tot ce-i spusese rezidentul şi se întrebă dacă el ştia ce face, dar, după cum spusese Marshall, angiograma era relevantă. Era bine. Doar extrem de stresat, iar el ştia motivul, nedorind însă să-i împărtăşească acea informaţie lui Liz.

— Am avut o zi grea la birou şi o şedinţă de urgenţă cu consiliul. Nu îi spuse despre ce era vorba, iar ea nu întrebă. Ea nu îl presa niciodată cu privire la serviciul lui, decât dacă el se oferea să povestească. Nu a fost mai rău decât în orice altă zi, spuse el, minţind din nou – deşi fusese considerabil mai rău şi îi zdruncinase din temelii lumea – dar se pare că m-a afectat pur şi simplu.

Liz se simţea vinovată în timp ce el povestea, ştiind cât de agitată fusese în ultima vreme şi cât de mult timp îi solicitase. Poate că era vina ei. Dar acest atac de panică o trezise. Toţi trebuiau să treacă acum peste acuzaţia retrasă de hărţuire sexuală. Totul se terminase şi venise vremea să meargă mai departe.

— Când poate să plece acasă? îl întrebă Liz pe medic.

Era ora unu.

— Acum, dacă vrea. Apoi se întoarse spre Marshall. Trebuie doar să ţineţi gheaţă pe locul inciziei din zona inghinală în noaptea asta. Dar nu există niciun risc dacă vreţi să dormiţi în patul dumneavoastră, şi nu în al nostru. El zâmbi către Marshall şi Liz. Luaţi-o uşurel. Şi nu lăsaţi

nimic să vă afecteze săptămâna asta.

Da, sigur, cum ar fi, de exemplu, pe care femeie s-o aleg pentru a-mi petrece restul vieții sau pentru a-mi distruge cariera. Nimicuri de felul ăsta, se gândi Marshall. Nimeni nu bănuia măcar ce probleme avea sau în ce pericol era cariera lui. Toată lumea lui era pe cale să se destrame, indiferent ce ar fi făcut. El ştia asta, ei însă, nu. Şi când se gândi la asta, îşi dădu seama că era uimitor că nu avusese într-adevăr un atac de cord. El credea că asta avusese. Ashley nu ştia nimic din ce se întâmplase. Numele ei nu era menționat nicăieri printre actele lui, doar cel al soției.

Atunci, amândoi îi mulțumiră medicului, iar el spuse că avea să lase la ghişeu formularele de externare şi ieşi din încăpere. Marshall păru puțin nesigur când se dădu jos din pat. Trecuse prin multe în acea seară. Liz îl ajută să se îmbrace, tratându-l ca pe un copil. El îi apreciase întotdeauna stilul matern, care îi aducea alinare când era bolnav. Cu Ashley, el era adultul, iar ea, copilul. Cu Liz, era invers. Dar ea era o persoană iubitoare, care avusese grijă de el timp de aproape treizeci de ani. Asta Conta mult, iar ea îi dădea un sentiment de siguranță şi de intimitate când îl ajută să ajungă la maşină; Lindsay trecu pe locul din spate, căscând. Toți trei erau uşurați în drum spre casa din Ross, în timp ce Liz conducea. Imediat ce ajunseră acasă, Liz îl întinse în pat şi curăță podeaua din dormitorul lor, unde el vomase. Ea îi aduse o cană cu ceai şi nişte biscuiți, pentru a-i linişti deranjamentul stomacal, şi o pungă cu gheață pentru zona inghinală. Liz o sărută pe fiica ei înainte să meargă la culcare şi îi mulțumi din nou pentru că venise cu ea. Până la urmă, Lindsay era un copil bun, doar imatur şi puțin răsfățat. Acum Liz părea să dețină controlul complet asupra situației. Era extraordinară în situații de criză.

— Îți mulțumesc, Liz, spuse Marshall, privind-o cu un zâmbet recunoscător în timp ce ea se aşeză pe pat lângă el.

El ştia că pentru ea fusese o noapte înspăimântătoare. Mereu ai grijă aşa bine de mine când sunt bolnav. Dar nici măcar nu sunt bolnav, ci stresat.

— Ei bine, dacă nu o laşi mai moale, te vei îmbolnăvi. Data viitoare, s-ar putea să fie cu adevărat un atac de inimă.

Două dintre cele mai bune prietene ale ei îşi pierduseră soţii, care erau mai tineri decât el. Unul, în timp ce alerga, iar celălalt, pe terenul de tenis. Ea nu voia ca asta să i se întâmple şi lui. Medicul se oferise să îi prescrie nişte tranchilizante, dar el refuzase.

— Trebuie să o iei mai încet şi să te relaxezi, continuă ea, iar el încuviinţă din cap.

Când o privi, se întreba cum ar fi putut să o părăsească atunci. Consiliul îi cerea să îşi taie braţul drept... sau braţul stâng... sau inima... capul... sau să îşi piardă locul de muncă, adică forţa vitală care îi pompa prin vene. Era o alegere teribilă.

— S-a întâmplat ceva special la birou azi? îl întrebă ea cu o privire îngrijorată.

El scutură din cap, minţind-o din nou; de data asta se simţea vinovat, dar nu îi putea mărturisi adevărul.

— A fost ca de obicei. Nimic special. Avem nişte probleme interne, pe care trebuie să le rezolv. Am avut o întâlnire cu Connie Feinberg pe tema asta.

Liz încuviinţă din cap şi se simţi şi ea vinovată.

— Îmi pare rău că am fost aşa o pacoste în ultima vreme. Cred că m-a afectat mult tot scandalul cu hărţuirea sexuală. Chiar dacă nu a fost adevărat, pentru o vreme aşa a părut şi m-a făcut să-mi dau seama că se pot întâmpla lucruri îngrozitoare. Apoi ochii i se umplură de lacrimi. Şi nu vreau să ţi se întâmple niciodată nimic rău, ţie sau nouă, spuse ea, iar el se ridică şi o îmbrăţişă.

— N-o să se întâmple nimic, promise el, apoi se întrebă

dacă nu cumva mințea din nou.

Cum îi putea promite aşa ceva acum? Dar ce altceva putea să spună? Că voia să o părăsească pentru o femeie cu douăzeci de ani mai tânără din L.A.? Nu ştia cum avea să reuşească să facă asta sau să-i spună. Pentru o clipă, îi păru rău că nu murise în seara aceea. Crezuse că avea să moară. Ar fi fost atât de simplu. Ştia că Liz nu merita ce urma să se întâmple, şi nici copiii lui. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se uită la ea, iar Liz păru şocată. Marshall nu plângea niciodată şi îşi dădu seama cât de speriat şi de vulnerabil era şi el. Îl strânse în braţe, mângâindu-i părul cu blândeţe, ca unui copil.

Apoi, ea stinse lumina din cameră şi merse să se dezbrace. Când se întoarse, Marshall aţipise, iar când ea se urcă în pat, el deschise ochii şi o privi. Ea era o prezenţă familiară în peisajul lui şi nu îşi putea imagina ce s-ar face fără ea sau cum şi-ar continua cariera.

— Te iubesc, Liz! spuse el adormit, iar ea se cuibări lângă el şi îl masă pe spate.

El zâmbi şi închise ochii, iar ea stătu acolo, privindu-l, până adormi.

Dimineaţă, când Marshall se trezi, Liz era deja la parter şi pregătea micul dejun. El mai rămase în pat câteva minute, gândindu-se. Se întreba dacă ceea ce se întâmplase în seara precedentă era dintr-un motiv anume, pentru a-i da de înţeles ce avea de făcut. Detesta să facă asta, dar acum, în mintea lui era clar. El şi Liz erau căsătoriţi de douăzeci şi şapte de ani. Nu o putea părăsi acum. Nu era corect faţă de ea. Iar el avea prea multă nevoie de ea. Aproape că-l ucidea gândul de a o părăsi pe Ashley, dar ştia că nu avea de ales. Liz era mama celor trei copii ai lui şi soţia de care avea nevoie în cariera sa. Era decizia pe care trebuia s-o ia. Ashley era suficient de tânără încât să meargă mai departe şi să îşi clădească altă viaţă, chiar să facă mai mulţi copii,

cu un bărbat dispus să se însoare cu ea. Era pur şi simplu mult prea complicat pentru el în acest moment din viaţa lui. Ar fi urmat un scandal dacă recunoştea relaţia lui cu Ashley acum. Aveau împreună doi copii nelegitimi, iar ea era dovada faptului că o înşelase pe Liz vreme de opt ani. Nu era un aspect pe care voia să îl arate lumii. Avea o responsabilitate şi faţă de UPI, ca director executiv. Nu voia să devină scandalul secolului, nici măcar al anului. Îi era clar acum. Ştia că trebuia să meargă în L.A. Să îi dea vestea lui Ashley. Mergea acolo oricum a doua zi, ca de obicei.

Înainte să coboare îşi făcu un duş, se bărbieri şi se simţi mai bine acum, că luase decizia. Lindsay încă dormea, iar el intră în bucătărie îmbrăcat. Liz purta cămaşa de noapte şi arăta obosită. Se trezise devreme ca să se asigure că el era bine, şi peste noapte de câteva ori. El dormea liniştit de fiecare dată. Când se aşeză la masă, părea proaspăt ca o floare, şi nimeni nu ar fi ghicit că în seara precedentă făcuse o angiogramă.

— Cum te simţi? îl întrebă Liz cu o privire îngrijorată.

— Ca un prost, recunoscut el cu un zâmbet spăşit. Mă simt incredibil de prost. Am crezut că mor, nu că am un atac de panică. Chestia asta nu o au doar fetele?

Cu o seară în urmă, medicul îi explicase altceva, dar tot era jenant.

— Se pare că nu, spuse Liz şi se aşeză lângă el cu o cană de ceai. Aş vrea să o iei mai uşor. Toată situaţia asta înseamnă că eşti foarte stresat şi într-o bună zi o să faci un atac de inimă. Aş vrea să eviţi asta. Nu am de gând să rămân văduvă.

— Nu vei fi, promise el, în timp ce mânca ouăle pregătite de ea şi se servi cu o felie de pâine prăjită, aşa cum îi plăcea lui.

— De ce nu te întorci la Tahoe cu mine şi cu Lindsay şi să îţi iei câteva zile libere?

Ea spera ca el să fie de acord şi voia să petreacă un timp cu el. Se simțea de parcă aproape că îl pierduse în noaptea dinainte; îi fusese teamă că avea să îl piardă înainte să ajungă la el împreună cu Lindsay.

— Nu pot, răspunse el la sugestia ei. Mâine trebuie să mă duc în L.A. Trebuie să mă ocup de nişte chestiuni şi acolo. Connie m-a rugat ieri să le rezolv. Nu era complet neadevărat, şi lui Liz i se păru un motiv verosimil. Încerc să vin la lac vineri mai devreme. Mai mult de atât nu pot.

Acum era din nou ca înainte. Directorul executiv al companiei UPI, cu o multitudine de probleme de rezolvat şi responsabilități care erau mereu prioritare pentru el. Liz oftă în timp ce se uita la el şi se întrebă dacă avea să vină vremea să mai reducă ritmul. Probabil că nu, pentru mult timp de acum încolo. Avea doar cincizeci şi unu de ani şi nici nu îşi arăta vârsta. Ea se simțea potrivit vârstei pe care o avea şi îmbătrânise cu zece ani în noaptea anterioară.

— Ei bine, cel puțin încearcă să nu te forțezi azi. Şi dacă diseară mă sperii la fel, doar pentru că te-ai stresat azi, o să-ți trag un pumn în nas. Atunci se gândi la ceva. Vrei să rămân aici până mâine, când pleci în L.A? Nu am alte planuri la lac. Eu şi Lindsay am putea rămâne să petrecem noaptea asta aici.

Ea părea plină de speranță. Detesta să îl părăsească atât de curând. Dar el deja se uita la ceas, nerăbdător să ajungă la birou.

— Nu are rost, dar mulțumesc, Liz. Azi probabil că voi avea o zi lungă şi, când ajung acasă, voi fi extenuat, iar mâine-dimineață plec în zori. Vom petrece un weekend minunat împreună, spuse el în timp ce se aplecă şi o sărută, când Lindsay intră în bucătărie.

— Tată, cum te simți? întrebă ea, părând îngrijorată.

Le speriase pe amândouă cu o noapte în urmă.

— Ca nou. Putem să dăm cu toții uitării cele întâmplate

noaptea trecută, spuse el, nerăbdător să depăşească momentul.

— Bun, spuse Lindsay, zâmbind, şi se aşeză. Atunci pot să îmi fac tatuajul ăla, nu, tată? îl tachină ea, spre amuzamentul tuturor.

— O idee grozavă! răspunse tatăl. Cred că o să-mi fac şi eu unul. Un dragon uriaş pe fund, pe care să-l arăt acționarilor la următoarea întâlnire, ca să demonstrez că am realizat ceva.

— Îmi place ideea, aprobă Lindsay.

El le sărută pe amândouă de rămas-bun şi, peste un minut, plecă. Auziră cum Aston Martinul demară.

— Mamă, eşti bine? o întrebă fiica ei, îngrijorată.

Liz încuviință din cap. Lindsay văzuse cât de speriată fusese mama ei cu o seară în urmă şi cât de mult îl iubea pe tatăl ei. El avea să fie bine.

— Da, cred, spuse Liz şi aşează vasele de la micul dejun în maşina de spălat vase, după ce le dăți. Brusc, se simți ca şi cum ar fi avut o mie de ani. Noaptea precedentă îşi spunea cuvântul. Îmi fac griji pentru el, oricum. Depune prea mult efort, spuse ea cu tristețe.

— Aşa e el, mamă. Niciodată n-o s-o ia mai încet. *Asta* l-ar ucide probabil.

— Posibil, spuse Liz, zâmbindu-i fiicei sale. Îți mulțumesc că ai fost aşa drăguță aseară, spuse ea cu recunoştință.

Asta îi dădea speranță că ea şi Lindsay ar putea avea într-o bună zi o relație decentă. Undeva, în adâncul ființei sale, era un om bun.

— Te iubesc, mamă! spuse Lindsay şi o îmbrățişă.

— Şi eu te iubesc! spuse Liz, şi peste o oră plecară spre lac şi stătură de vorbă pe drum. Lindsay explică de ce voia să facă un an pauză, şi nu părea o idee nebunească. Fata voia să călătorească câteva luni, apoi să revină şi să facă nişte cursuri serioase de fotografie, ca să vadă dacă era o

carieră pe care voia să o urmeze; spuse că încă nu se simțea pregătită pentru facultate. Iar Liz nu era convinsă că se înşela. Ea se simțea mai apropiată de fiica ei după o perioadă lungă, în vreme ce se îndreptau cu maşina spre lac, cu o viteză mult mai rezonabilă decât noaptea trecută.

Când Marshall ajunse la birou, nu spuse nimănui ce se întâmplase cu o seară în urmă. Nici măcar lui Ashley. Nu o sună deloc, ştiind că urma să o vadă a doua zi. Nu voia să o inducă în eroare sunând-o şi spunându-i că o iubeşte. O iubea cu pasiune. Dar luase hotărârea, despre care ştia că era cea potrivită. Pentru el, pentru familia lui, pentru cariera lui şi, pe termen lung, şi pentru Ashley. Iar el urma să aibă mereu grijă de gemene. Erau ale lui, pentru totdeauna. Ashley nu era. La un moment dat, avea să trebuiască să îi spună lui Liz despre gemene, dar nu încă. Poate când aveau să crească mai mari. Şi, dacă până atunci el avea să stea departe de Ashley destul de mult timp, poate că pe Liz nu avea să o deranjeze existența fetelor atât de mult. Într-o zi, avea să le facă cunoştință cu frații şi cu sora lor. Cu toții aveau dreptul să ştie unii de alții, erau frați, şi el îi iubea pe toți. Când intră în biroul său, era fericit cu decizia luată, indiferent cât de grea era. Acum, tot ce mai avea de făcut era ca a doua zi să îi spună lui Ashley. După aceea, tot ce era mai rău va fi trecut. El putea să informeze consiliul că decizia fusese luată şi că nu aveau de ce să îşi facă griji. Asta era tot ce-şi dorea. Fără să ştie, Liz urma să fie norocoasa câştigătoare. Relația lui cu Ashley era un sacrificiu pe care el trebuia să-l facă pentru cariera lui. Era sigur de asta.

Capitolul 17

Luni seară, în timp ce Marshall suferea atacul de panică,

de care Ashley nu ştia, ea îşi petrecea o seară liniştită acasă. După ce gemenele adormiră, ea îşi verifică e-mailul, ca să vadă dacă primise vreun mesaj de la vreo galerie. Recent, îşi trimisese un portofoliu cu lucrările ei către mai multe galerii de pe Coasta de Est, sperând să expună în cadrul lor. Avea nevoie de un impuls în carieră, iar noua ei terapeută sugerase asta, când ea se plânsese că nimic nu avansa în viața ei, nici în privința lui Marshall, nici a muncii ei. Terapeuta îi explicase că ea nu îl putea forța pe Marshall să acționeze, dar cariera ei depindea numai de ea. Şi Ashley îşi dădu seama că ea avea dreptate. Încă era prea devreme pentru un răspuns din partea galeriilor pe care le abordase, dar ea spera la un e-mail sau două, dacă vreuna dintre ele s-ar fi arătat entuziasmate de lucrările ei.

Se pare că primise un răspuns de la o galerie de care ea nu era foarte interesată, în Florida, în care i se spunea că momentan nu preluau artişti noi, dar le plăcuseră foarte mult lucrările ei. Era dezamăgită, dar, oricum, era interesată de alte şapte galerii de la care nu primise încă răspuns, ştiind că probabil, pentru o vreme, nici nu avea să primească.

După ce citi răspunsul standard dat de galerie, observă alt e-mail. Era de la o adresă necunoscută, gmiles@gmail, care nu-i spunea nimic, iar subiectul mesajului era „Tu eşti?" Ea îl deschise, şi mesajul era scurt şi la obiect. Scria: „Tu eşti Ashley Briggs care a urmat şcoala Harvard Westlake din L.A.? Dacă da, numele meu este GeofFrey Miles. La treisprezece ani m-am mutat în Londra, iar tu aveai doisprezece ani. Săptămâna asta tocmai m-am mutat înapoi şi mi-ar plăcea să ne auzim." Bărbatul îşi lăsă numărul de telefon. „S-ar putea să-ți trezească o amintire dacă îți spun despre un cal alb pe care l-am văzut împreună pe plajă înainte să plec. Sper că tu eşti. Dacă da, mi-ar plăcea să ne vedem. Toate cele bune, GeofF". Referința la calul alb o făcu

să râdă. Ştia exact cine era el. Fusese îndrăgostită de el nebuneşte când ea era în clasa a şaptea, iar el într-a opta. Geoffrey Miles. Era un băiat drăguţ, care arăta ca Alfalfa din *Our Gang,* inclusiv în privinţa frizurii cu părul lins. Într-o zi, părinţii ei îi duseseră în Santa Barbara, şi ei se plimbaseră pe plajă. Când un călăreţ pe un cal alb trecuse în galop pe lângă ei, el profitase de moment ca să se aplece spre ea şi să o sărute. Fusese primul băiat care o sărutase, stângaci şi inocent, dar pe atunci ea credea că e cel mai atrăgător băiat pe care îl cunoscuse vreodată. Mama lui era din America, iar tatăl, britanic, dramaturg de succes, iar la o lună sau două după sărutul de pe plajă, se mutaseră în Anglia. Ea îşi amintea vag că el avea o soră mai mare la liceu. După ce plecase, mai primise o dată sau de două ori veşti de la el. Era înainte de epoca e-mailurilor, iar scrisorile lui ajungeau la ea după o veşnicie, de la un internat izolat, de undeva din sălbăticia Scoţiei, pe care îl ura. După câteva scrisori, nu îşi mai scriseseră, şi ea nu mai auzise nimic despre el. Ani de zile nu se mai gândise la el, dar îşi aducea aminte totul despre el şi păstra cu drag în amintire, chiar şi după optsprezece ani, acel sărut stânjenitor şi ridicol, ce păruse atât de incitant pe vremea aceea.

Când îi răspunse la e-mail, zâmbea. Nu avea altceva de făcut, iar fetele dormeau adânc. Bonnie lucra iar, până la ore târzii, aşa că nu mai vorbiseră de zile întregi. Când ea muncea, nu îşi vorbeau.

„Da, eu sunt Ashley Briggs. Şi îmi amintesc perfect calul şi ce ai făcut atunci când l-am văzut. Unde eşti? Ce mai faci? De ce te-ai întors? Şi ce ai făcut în ultimii optsprezece ani (în zece cuvinte sau mai puţin)? Eu locuiesc în Malibu, apropo. Multă plajă. Fără cai albi. Cu drag, Ashley."

Ea se gândi dacă să folosească cuvântul „drag" şi se decise că era potrivit pentru a i se adresa unui prieten din copilărie, deşi nu l-ar fi folosit în adresarea faţă de o

persoană pe care de-abia o cunoscuse. Dar ei fuseseră buni prieteni.

El îi răspunse trei minute mai târziu, imediat după ce citise, iar ea zâmbi când văzu mesajul. Era distractiv. Şi îi însufleţea seara.

„Dragă Ash, îmi pare rău să aud că nu sunt cai albi în Malibu. Am locuit în Londra şi New York, scriind scenarii. E genetic. Tocmai am fost angajat de un show TV aici. Am sosit acum trei zile şi îmi caut un apartament, preferabil undeva aproape de West Hollywood. Au fost mai mult de zece cuvinte. M-am străduit. Dar tu? Măritată? Singură? Divorţată? O groază de copii? Vad că eşti artistă. Frumoase lucrări. Cu drag, Geoff."

Ea răspunse la fel de repede acestui e-mail. „Dragă GeofF, e frumos şi în Santa Monica, şi Westwood. Mă bucur aşa de tare că te-ai întors. Felicitări pentru noul show! Mulţumesc pentru aprecierea lucrărilor mele. Sunt singură şi am două fiice gemene în vârstă de şapte ani. Mi-ar plăcea să ne vedem. Hai să ne întâlnim. Cu drag, Ashley." De data asta îşi lăsă şi ea numărul de telefon.

El răspunse şi mai repede. „Şi mie. Mâine la prânz? La Ivy, 12.30? încep lucrul abia peste o săptămână sau două. Am venit mai devreme ca să îmi caut un apartament. Te sun în cinci minute."

Ea aşteptă să vadă dacă el avea să sune înainte să răspundă la e-mail, iar peste trei minute sună telefonul. Vocea lui era exact aşa cum şi-o amintea, deşi ceva mai groasă, mai matură, cu un uşor accent britanic. Fusese plecat multă vreme.

— Tu eşti? întrebă el când ea îi răspunse. Părea entuziasmat să o audă, şi ea era încântată. Era ca o gură de aer proaspăt din copilăria ei, care fusese o perioadă frumoasă. Părinţii ei divorţaseră câţiva ani mai târziu; mama ei decedase când ea era la facultate, iar tatăl ei se

recăsătorise şi se mutase, iar câțiva ani mai târziu murise şi el. Dar când îl cunoscuse pe Geoff, viața era simplă şi fericită pentru amândoi. Ea ştia că şi tatăl lui murise. Citise despre asta, de vreme ce era foarte cunoscut. Chiar tu eşti? spuse el din nou, râzând.

— Nu, e vecina, îl tachină ea, râzând şi ea. Nu-mi vine să cred că te-ai întors. E atât de tare! Şi cât de grozav e că lucrezi la un show aici. Trebuie să fii un scriitor bun ca să fii angajat aici. Sunt mulți scriitori buni în L.A.

— Am avut noroc, spuse el cu modestie. Scriam pentru un show din Anglia şi cred că agentul meu le-a trimis un scenariu. Probabil voiau puțin umor britanic în show. Dar tu, cu fete gemene? Sigur te țin foarte ocupată!

— Sunt adorabile, spuse Ashley cu mândrie. Tu ai copii?

Uitase să îl întrebe, fiind atât de bucuroasă să îl audă. Îşi aminti perfect cât de îndrăgostită fusese de el. Era un băiat foarte drăguț. Merseseră cinci ani împreună la şcoală, dar se îndrăgostiseră abia când ea era în clasa a şaptea. Iar apoi el plecase.

— Fără soție. Fără copii, răspunse el la întrebare. Am avut o iubită timp de patru ani, cu care am locuit. O franțuzoaică țicnită, o actriță, care mă scotea din minți. Ne-am despărțit cu câteva luni înainte să primesc oferta de a veni aici şi îmi plângeam de milă. Ea m-a părăsit, spuse el, dar nu părea prea trist din cauza aceasta. Aşa că m-am hotărât să vin în L.A. Şi să termin cu Londra. Mă bucur că am făcut aşa. Îmi pare bine că m-am întors. De trei zile mă plimb pe lângă locurile cunoscute din copilăria noastră. Ador oraşul ăsta. Mi-a lipsit mereu. Am locuit un an în New York, dar nu mi-a plăcut. Vremea e la fel de rea ca în Londra. Mi-a fost dor de soare. E atât de bine să trăieşti într-un loc cu vreme caldă. În Londra, lumea e deprimată tot timpul, pentru că fie plouă fie e foarte frig. De-abia aştept să-ți văd fetele. Seamănă cu tine când erai mică?

Ei se cunoscuseră pe când ea era cam de aceeaşi vârstă cu fiicele ei, aşa încât, dacă le vedea, îşi putea da seama. Dar ea credea că ele seamănă mai mult cu Marshall, cu excepția părului.

— Puțin. Seamănă mult cu tatăl lor.

— Cine este, sau a fost? Parcă că ai spus că eşti singură.

El presupuse că asta însemna că era divorțată, iar ea nu dăduse vreo explicație.

— Este un bărbat fascinant. Un „lider în industrie", cum se spune. Este cu douăzeci şi unu de ani mai în vârstă decât mine. E o poveste lungă.

— Păstreaz-o pentru prânz. Îți convine mâine? La Ivy?

— Perfect, la 12.30, confirmă ea.

De-abia aştepta să îl vadă şi se întreba cum arăta atunci. După optsprezece ani, era ca şi cum şi-ar reîntâlni un frate pierdut sau pe cel mai bun prieten. Ea nu căuta o relație amoroasă, ci doar să-şi amintească de vremurile apuse. Era sigură că şi el voia asta.

— Te voi recunoaşte?

El păru brusc îngrijorat.

— Cu uşurință. Am o sută cincizeci de kilograme, părul brunet şi o să țin un trandafir între dinți.

— Te-aş recunoaşte oriunde, râse el.

Ea nu se schimbase. Era la fel de glumeață ca în copilărie, când el o considera încântătoare. Îşi cheltuise toți banii de buzunar pe o cutie de bomboane de ciocolată Valentine, la o săptămână după ce o sărutase. Mereu fusese un băiat foarte drăguț, chiar şi când erau mai tineri.

— Dar tu?

Ea nu se gândise până acum la asta şi se aştepta ca el să apară la restaurant, arătând ca puştiul de treisprezece ani. Şi lui îi rămăsese pe retină puştoaica de doisprezece ani.

— Eu arăt la fel, doar că puțin mai înalt. Ei bine, de fapt cu mult mai înalt. Am 1,93 metri înălțime.

Fusese un copil înalt, dar nu într-atât când îl văzuse ultima oară.

— O să mă uit în sus ca să te găsesc.

— Nu-ți face griji, spuse el vesel. Te găsesc eu, Ashley Briggs.

Când închiseră telefonul, el îşi dori să fi ținut legătura cu ea. Acum, că vorbise cu ea, îşi dădu seama că îi lipsise şi era bucuros că o contactase iar. La fel şi ea. În acea seară, ea se duse la culcare nerăbdătoare să-l vadă. În cursul dimineții, înainte de prânz, avea programare la terapeut. Era nerăbdătoare să ajungă la şedință. O ajuta să vorbească despre Marshall, deşi îi era greu să explice relația pe care o avea cu el, de ce fusese dispusă să rămână ascunsă atâta vreme, aşteptând opt ani pentru ca el să îşi lase soția, şi de ce el nu făcuse asta până atunci. Terapeuta era înțelegătoare şi nu îi judeca relația, recunoscând faptul că Marshall era, negreşit, un bărbat incitant, chiar fascinant, dar că avea şi o soție pe care, se pare, nu era capabil să o părăsească. Ea îi adresa multe întrebări lui Ashley pe această temă. Iar Ashley îi spusese că el nu voia să-i supere pe copii. Terapeuta doar încuviința din cap, de parcă ar fi înțeles, iar Ashley se simțea ridicolă. După opt ani, şi ei i se părea o scuză slabă, când povestea despre asta altcuiva. Părea că avea mai mult sens atunci când i-o invoca Marshall. Dar atunci, pentru prima dată, nu se gândea la el. Era nerăbdătoare să îl întâlnească pe GeofFrey Miles.

Ziua următoare, când Ashley ajunse la The Ivy, căută din priviri un bărbat înalt, care semăna cu Alfalfa şi nu zări niciunul. Nu vedea decât cupluri şi grupuri care şedeau pe terasă şi în restaurant, precum şi un celebru actor care se bronza la soare, dar niciunul care să semene cu Geoff. Preț de un minut se simți puțin pierdută în timp ce stătea în picioare pe terasă, aşteptând şeful de sală, pe care să îl întrebe de masa domnului Miles, şi atunci auzi o voce

cunoscută în spatele ei. Ar fi recunoscut-o chiar dacă nu ar fi vorbit cu el la telefon cu o seară în urmă.

— Te întâlneşti cu cineva la prânz? întrebă el încet, iar ea se întoarse şi regăsi acelaşi chip frumos şi acelaşi zâmbet larg de acum optsprezece ani.

El nu se schimbase, doar crescuse, la propriu. Era un bărbat înalt, foarte atrăgător, dar nici ea nu era scundă. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca Marshall, dar nici pe departe la fel de înaltă ca Geoff. El era zvelt, avea umeri laţi, dar tot ce vedea ea erau ochii şi zâmbetul familiar, iar el păru încântat când o sărută pe obraz şi admiră femeia care devenise ea.

— Uau! Te-ai transformat într-o frumusețe! spuse el, iar ea râse.

Lui i se părea că ea arată ca o actriță sau ca un fotomodel; era mult mai frumoasă decât Martine, iubita lui franțuzoaică din Londra, care nu-şi trăda originile şi era puțin țicnită; fuma trei pachete de țigări pe zi în micul lui apartament din Londra şi nu făcea niciodată curat prin casă, în speranța că avea să apară vreo servitoare care să curețe mizeria pe care o făcea peste tot. Geoff tolera asta pentru că o iubea, sau aşa credea. Ea îl părăsise pentru unul dintre prietenii lui, care în prezent se plângea de ea, iar Geoff era de părere că primise ce meritase. O durere uriaşă de cap. Ea detesta să vorbească în engleză, astfel că franceza lui se îmbunătățise, după cum îi explică lui Ashley odată ce se aşezară la masă şi comandară prânzul. Amândoi comandară salate, şi el mai comandă şi un castron cu chili, de care spunea că îi fusese dor.

Aveau multe noutăți de împărtăşit, iar el îşi exprimă regretul pentru decesul părinților ei, odată ce ea îi povesti despre asta.

— Mi-e dor de ei, spuse Ashley, melancolică, dar am fetele. Ele sunt familia mea acum.

El Încuviință din cap, invidiind-o pentru asta. Îi mărturisi lui Ashley că îi părea rău pentru că irosise patru ani cu Martine şi nu ajunseseră să se căsătorească şi să facă copii. Franțuzoaicei nu-i plăceau copiii şi credea că mariajul era de prisos, deşi el o ceruse der soție de două ori.

— Spunea că mariajul este inutil pentru oamenii inteligenți. Nu sunt sigur ce legătură aveau una cu alta, îi spuse el lui Ashley, şi ea râse. Când ai divorțat? o întrebă el în momentul în care chelnerul le aduse salatele şi chili pentru el.

Când luă o înghițitură, păru foarte încântat.

— Nu am divorțat, spuse ea simplu. Nu avea de gând să-l mintă. Erau vechi prieteni. Ea se gândi că putea să fie sinceră cu el, altminteri, de ce s-ar obosi. Nu era mândră de situația în care se afla, dar, cel puțin momentan, se împăcase cu asta. Oricum, nu îi era ruşine. Nu cred că mariajul este inutil, dar nu m-am căsătorit niciodată cu tatăl fetelor. Sau, cel puțin, nu încă.

— E încă prin preajmă?

Geoff părea interesat, iar ea încuviință din cap.

— Două zile pe săptămână, spuse ea, iar el ridică o sprânceană.

— Asta sună misterios. Spune-mi mai multe.

Voia să ştie totul despre ea şi despre ce ratase. Aveau multe de recuperat. Plus că i se părea ciudată situația ei.

— Nu este misterioasă. Este complicată. El este directorul executiv al unei mari companii. Locuieşte în San Francisco. Până în acel punct părea normal, apoi ea spuse şi restul poveştii. Cu soția şi cei trei copii: unul este la colegiu, celălalt studiază dreptul, iar al treilea este la liceu. El nu a vrut să divorțeze şi să îi supere pe copii.

Ea încerca să facă totul să pară normal, dar lui nu i se păru astfel.

— Încă e însurat?

Ea încuviință din cap, iar îngrijorarea i se citea în priviri.

— Momentan. El spune că va divorța când fiica lui termină liceul, la anul.

— Şi tu îl crezi? întrebă Geoff, mirat.

Ea ezită şi căzu pe gânduri.

— Uneori. Vreau să-l cred. Apoi oftă şi îşi privi vechiul prieten în ochi. După opt ani, încep să-mi pun întrebări. A trecut mult timp. Are multe motive pentru care nu poate să divorțeze. Poate că pur şi simplu nu vrea. Petrece două zile pe săptămână cu noi. Fetele îl iubesc foarte mult, spuse ea, ca şi cum voia să justifice de ce era cu el.

Lâi i se părea un scenariu clasic – bărbat însurat cu o femeie mai tânără şi mai frumoasă dar pentru ea nu era o situație bună. Îi părea rău să audă toate acestea.

— Şi tu ai parte de două zile pe săptămână, fără vacanțe sau weekenduri. Iar seara nu-l poți suna.

— Nici la birou, recunoscu ea. Este foarte precaut. Dacă află cineva, riscă foarte mult.

— Ca de exemplu? Pensia alimentară?

Ea îşi dădu seama că Geoff nu era de acord cu aranjamentul lor. Era de acord cu ea, dar nu cu Marshall.

— Ca de exemplu, slujba lui. Nu-şi poate permite să fie implicat într-un scandal. A existat un mic scandal în primăvara asta, şi a fost groaznic.

— Ce fel de scandal?

— O femeie cu care a avut o aventură de-o noapte l-a şantajat şi a obținut două milioane de dolari pentru a-şi retrage acuzațiile. Ea a dat asta publicității.

— Deci, este însurat şi v-a înşelat pe amândouă. Se pun la socoteală şi aventurile de-o noapte, sublinie el. Iar tu nici măcar nu poți să-l suni La birou. E suficient?

El se întreba dacă nu cumva iubitul ei o întreținea regeşte şi dacă ea avea nevoie de bani, dar Ashley nu era genul acela de femeie; purta o rochie simplă de bumbac, nu

diamante. La gât avea un lănțișor cu aceeaşi cruciuliță de aur pe care o avea din copilărie şi nimic din ce avea pe ea nu părea scump. Era evident că era implicată din dragoste, nu pentru bani.

— Nu, nu este suficient, spuse ea, privind în depărtare în timp ce se gândea la asta, şi el fu din nou copleşit de frumusețea ei.

Era lesne de înțeles de ce bărbatul acela o dorea, se gândi el. Cine nu ar dori-o? Ceea ce nu îi era clar lui Geoff era de ce era ea dispusă să accepte atât de puțin şi să trăiască cu vaga speranță că într-o bună zi el avea să îşi părăsească soția. Dar era de acord cu Ashley, după opt ani, majoritatea bărbaților nu-şi mai părăseau soțiile. Scapă basma curată pe cât posibil, şi se părea că Ashley îi permisese asta. Părea a fi un om puternic, care lua toate deciziile. Geoff era trist pentru ea şi pentru fiicele ei. Ashley merita mult mai mult decât primea.

— Asta e situația, încheie ea răspunsul la întrebarea lui. Nu-l pot forța să divorțeze.

— Şi tu nu ai vrut niciodată să îl părăseşti?

— Poate că aş fi făcut-o până acum, dacă nu ar fi fost fetele, dar el este tatăl lor, spuse ea cu sinceritate. Simt că nu am dreptul să le privez de el. Şi îl iubesc. Tot sper, iar el mereu promite că anul viitor, după asta, după ailaltă, după ce trece un eveniment important, o va părăsi. Dar încă nu a făcut asta. Şi încerc să mă împac cu ideea că poate nu o va face niciodată. Asta e ceva nou pentru mine. Lucrurile s-au schimbat în ceea ce mă priveşte când a apărut acea femeie din neant, în luna mai, iar el a recunoscut că a avut o aventură cu ea. O dată. Dar eu nu i-aş fi făcut una ca asta. Cred că de atunci sentimentele mele s-au schimbat.

— Pun pariu că soția lui a fost şi ea încântată, comentă Geoff.

— El nu a recunoscut față de ea, doar față de mine. Ea nu

ştie nici despre mine. Recent, am stat în apropiere de fiul ei la un restaurant şi am avut un sentiment ciudat, dându-mi seama că el nu ştia cine sunt sau că fetele sunt surorile lui. Chiar m-a durut, spuse ea.

Privirea din ochii ei îi trezi dorința de a o îmbrățișa, dar nu voia să o sperie sau să o facă să se simtă stânjenită.

— Este uimitor ce compromisuri facem cu toții doar ca să ne agățăm de cineva la care ținem. Am ajuns să cred, în sfârşit, că nu merită. Am ştiut că Martine m-a înşelat tot timpul cât am fost împreună, dar m-am prefăcut că nu ştiu, față de ea şi față de mine. Asta te costă scump şi în final surpă relația, pentru că nu este cinstit. Un om care trăieşte în minciună, cum este tatăl copiilor tăi, nu este o persoană de onoare. Dacă îşi minte soția, este în stare să te mintă şi pe tine.

— Ştiu, spuse ea încet. Nu mai am încredere în el. Dar îl iubesc. Tot sper că voi câştiga în final.

Geoff nu vru să o contrazică, dar nu putea să nu se întrebe ce ar „câştiga". Un om necinstit. Lui i se părea o afacere proastă.

— Oricum, asta e povestea mea. Fără soț, doi copii. Nu este ceea ce aveam în minte la doisprezece ani, dar îmi iubesc fetele şi sunt norocoasă că le am.

Privind-o şi ascultând-o, Geoff îşi dădu seama că existau mulți bărbați care ar fi fost încântați să le ofere ei şi celor doi copii mult mai mult decât avea ea în prezent. Dar nu îi spuse asta. Nu voia să o supere.

— Vreau să le cunoşti, spuse ea, zâmbindu-i şi luându-i mâna într-a ei în timp ce se priveau în ochi.

— Îți mulțumesc că eşti sinceră cu mine. Ai fi putut să îmi spui că eşti măritată sau divorțată, ori să îmi văd de treaba mea.

Ea fusese atât de deschisă şi părea atât de vulnerabilă, încât el fu foarte impresionat şi i-ar fi plăcut să-l pocnească

cu sete pe ticălosul însurat, care îi provoca atâta suferință de ani de zile. Geoff era de părere că bărbatul respectiv ar fi trebuit să divorțeze de mult şi să facă din ea o femeie onorabilă. Ea era un om extrem de bun, ceea ce însemna mult mai mult decât putea afirma despre tipul de care era îndrăgostită.

— Deci, când pot să fac cunoştință cu copiii tăi? întrebă el cu un zâmbet cald. Diseară, ce zici? Ea păru surprinsă de propunerea lui, apoi încuviință din cap. Marshall urma să ajungă acasă abia în ziua următoare, aşa că era în regulă. Nu voia să îşi petreacă timpul scurt pe care îl avea la dispoziție cu el în compania altcuiva, niciodată nu voia asta, dar în seara aceea era liberă.

— Sigur. De ce nu vii la cină? Fetelor o să le facă plăcere. Le poți povesti ce neastâmpărată eram în copilărie.

— Nu-i adevărat, spuse el, zâmbindu-i. Erai un îngeraş.

— Eu nu îmi amintesc astfel, spuse ea, râzând. Tot timpul intram în bucluc împreună la şcoală.

— Ei bine, cel puțin arătai ca un înger. Apoi el se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi cu un licăr nostalgic în ochi. La fel şi acum. Chiar nu te-ai schimbat. Doar că eşti mai înaltă.

— Şi tu. *Mult* mai înalt.

Izbucniră amândoi în râs.

Timpul trecu prea repede, pe măsură ce depănară amintiri din copilăria lor, apoi ea trebui să plece să le ia pe fete din tabăra de o zi. El avea trei apartamente de vizionat. Îi promise că la şase avea să fie la ea acasă. Ashley merse să le ia pe fete cu maşina, având senzația că o parte din trecutul ei îi fusese returnat, şi fu surprinsă cât de bine se simțea. Parcă o parte din ea, de a cărei lipsă nu avea cunoştință, îi fusese pusă la loc, ca o piesă de puzzle sau identitatea ei. Se simțea întreagă într-un fel surprinzător, acum, că Geoff o găsise. Era plăcut să îşi aducă aminte de acele zile fericite, lipsite de griji, când erau copii. Iar el

crescuse şi devenise un bărbat foarte drăguț şi cumsecade. Era drăguț şi în copilărie, iar ei îi plăcuse de părinții lui, deşi tatăl său era foarte sobru şi oarecum retras, dar mama sa era o femeie afectuoasă, minunată. Geoff spusese că trăia încă în Anglia şi se recăsătorise cu un alt scriitor, mai puțin celebru decât tatăl lui. El mergea să îi viziteze ori de câte ori putea. Locuiau la țară, undeva la o fermă.

Când le luă din tabără, gemenele erau vesele şi încântate, iar ea le povesti totul despre prietenul ei care îi fusese coleg de şcoală când erau de vârsta lor şi mai mari. Nu le povesti despre primul sărut, nu credea că aveau nevoie de acea informație, plus că nu erau destul de mari ca să ştie astfel de lucruri. Dar lor le plăcu ideea că în viața ei reapăruse un prieten din şcoală. Era foarte interesate de Geoff când el sosi la ora şase fix, cu un buchet mare de flori pentru Ashley şi câte un buchețel pentru fiecare din cele două fete, inclusiv o sticlă de vin pentru cină.

— Noi nu bem vin, dar mama bea, explică Kendall.

— Asta e bine de ştiut, spuse el cu seriozitate. Dar beți bere? o întrebă el, iar ea izbucni în râs.

— Nu!

— Dar Cola?

— Uneori, explică ea.

Ea era mai serioasă, spre deosebire de Kezia care era mai poznaşă. El fu de părere că ambele fete erau minunate şi semănau leit cu mama lor, atât în privința părului blond, mătăsos, cât şi a celorlalte trăsături.

— Dar avem voie să bem doar o Cola, explică Kendall. Şi trebuie să o împărțim, ca să nu ne țină treze.

— Înțeleg.

El zâmbi spre mama lor şi văzu cât de mult le iubea ea. Poate că aşa se explica de ce rămăsese cu Marshall atât timp, în ciuda dezavantajelor şi a faptului că primea mult mai puțin decât merita.

Ea pregătea hamburgeri, un castron mare de paste şi o salată. Turnă vinul adus de el, urmând să ia cina pe verandă. În timp ce ea gătea, el se uită la lucrările din studioul ei, iar fetele îi arătară camera lor şi jucăriile lor preferate. După cină, plecară la joacă înainte de culcare, iar el rămase să stea de vorbă cu Ashley.

— Sunt o pereche uimitoare, spuse el cu o privire admirativă. Iar tu eşti o mamă grozavă.

— Sunt nişte copii grozavi. Când le-am născut, eram şi eu aproape o copilă. Lucram temporar la recepție în biroul lui, pentru o lună, ca să strâng bani pentru şcoala de artă, apoi m-am încurcat cu Marshall, şi viața mi s-a schimbat. Avea de gând să o părăsească pe Liz înainte să nasc eu, dar nu a făcut-o. După aceea, totul s-a complicat şi situația nu s-a rezolvat nici până acum. Ne certam tot timpul din cauza asta, iar în ultima vreme am pus presiune pe el. Când fac asta, totul se strică. Mi-a cerut să mai aştept un an, spuse ea cu tristețe.

— Şi tu ai fost de acord? întrebă Geoff cu o umbră de regret. Îi părea rău pentru ea.

— Mai mult sau mai puțin. Recent, am început să mă duc la un terapeut şi încerc să o iau încet, pas cu pas. Altfel, doar mă agit şi mă supăr de una singură. Şi nu are niciun rost să stric puținele clipe pe care le petrecem împreună. Când el este aici, am senzația că trăiesc o viață adevărată, apoi, celelalte cinci zile parcă plutesc.

Când spuse asta, el se gândi că ea rata cinci şeptimi din viață aşteptându-l pe Marshall să se întoarcă. Pierdea multe lucruri. Îşi petrecea 75% din viață aşteptând ca Marshall să revină şi să ducă o viață adevărată. Se întreba ce ar crede ea dacă i-ar spune asta, sau dacă se gândise vreodată la asta.

Apoi vorbiră despre alte lucruri, despre ceea ce scria el şi despre show-ul la care urma să lucreze. După un răstimp, ea se duse să le culce pe fetițe şi le dădu voie să renunțe la

baie în seara aceea. Le citi o poveste şi stinse lumina. O vreme, Ashley şi Geoff auziră chicoteli din camera lor, care încetară apoi, iar el şi Ashley rămaseră în continuare pe verandă şi mai desfacură o sticlă de vin. Era o noapte caldă şi nu intrară în casă. Când se ridicară, observară amândoi cu surprindere că era trecut de miezul nopții, iar el spuse că trebuia să plece. Avea o întâlnire dimineață, iar ea trebuia să ducă fetele în tabăra de zi.

— A fost o seară minunată, Ash, spuse el în timp ce ea îl conduse până la maşină.

Geoff îi spuse că era cazat la un hotel plin de staruri rock care o țineau într-o petrecere toată noaptea şi de-abia aştepta să îşi găsească un apartament al lui. Se întoarse şi o privi în lumina lunii; nu mai văzuse în viața lui o femeie atât de frumoasă. Ashley arăta ca un vis în lumina slabă, cu părul care îi încadra chipul. Brusc, nu o mai văzu ca pe un copil, ci ca pe o femeie deosebită; îi luă fața în mâini şi se aplecă să o sărute, iar înainte să îşi dea seama ce se întâmplă, el o sărută cu mai multă pasiune, o ținea strâns în brațe, iar ea îl săruta cu aceeaşi ardoare. Întreaga dorință şi tandrețe izvorâte din copilăria lor fuseseră puse în acel sărut; se opriră după multă vreme, părând amândoi uluiți. Niciunul din ei nu se aştepta la asta, totul se întâmplase spontan.

— O! spuse Ashley surprinsă. Ce-a fost asta?

— Nu sunt sigur. Dar cred că tocmai am văzut trecând un cal alb, spuse el, încercând să deteiisioneze momentul, iar ea râse.

Dar nu mai aveau doisprezece, respectiv treisprezece ani, iar sărutul nu fusese pe atât de inocent pe cât intenționase el. Fusese unul adevărat, pentru amândoi. Şi ea îşi dădu brusc seama că în opt ani nu mai sărutase nici un alt bărbat în afară de Marshall. El întrevăzu sentimentul de vinovăție ce o încerca în timp ce îl privea.

— Îmi pare rău, Ash… nu ştiu ce s-a întâmplat.

Dar nu îi părea rău şi nici ea nu părea să aibă regrete.

— Cred că m-am îmbătat puțin, spuse ea încet drept scuză.

Băuseră două sticle de vin, dar de-a lungul a multe ore.

— Cred că şi eu la fel, spuse el, apoi îşi puse cheile de la maşină în buzunar. Cred că voi chema un taxi.

Stăteau împreună, aşteptând să vină taxiul, iar el o sărută din nou şi niciunul nu puse asta pe seama alcoolului. Când veni taxiul, el o îmbrățişă şi o privi în ochi.

— Te sun mâine, spuse el şi o sărută din nou, de data asta uşor, iar ea îi făcu cu mâna în timp ce el se îndepărta.

Apoi ea intră înapoi în casă, în linişte, întrebându-se dacă nu cumva el era un dar din partea destinului sau o ispită apărută în calea ei, ori poate doar o coincidență bizară. Nu ştia, şi, înainte să îşi dea mai bine seama, era deja în pat, adormind imediat.

În dimineața următoare, Ashley se trezi cu o durere de cap teribilă şi mormăi când se ridică din pat. Soarele strălucea prea tare, fetele erau prea gălăgioase la micul dejun, iar stomacul o durea. Apoi îşi aduse aminte, cu un simț acut de vină, că Geoff o sărutase cu o seară în urmă. Era îngrijorată că Marshall o înşală, iar ceea ce făcuse ea era aproape la fel de rău, sau aşa i se părea. Se lăsase purtată de amintirile lor şi de conversația la lumina lunii, fiind atât de uşor să se afle în compania lui Geoff. I se păruse atât de natural să îl sărute, şi îşi spuse că era din cauza vinului, dar nu era convinsă că era adevărat.

După ce le lăsă pe fete, îl sună pe Geoff din maşină. El îşi luase maşina şi era în drum spre o întâlnire, părând vesel să o audă.

— Eşti supărată pe mine? o întrebă el imediat, iar ea oftă.

— Nu, sunt supărată pe mine însămi. Nu ar fi trebuit să fac asta, dar a fost frumos, spuse ea şi chicoti.

El izbucni în râs. Ea se simțea ca un copil, la fel şi el. Doi copii de doisprezece, respectiv treisprezece ani, pe o plajă.

— Aşa e. Te-aş minți dacă ți-aş spune că îmi pare rău că am făcut asta. De fapt, chiar mă bucur, spuse el sincer.

— Şi eu, recunoscu ea. Totul părea atât de simplu şi de relaxant, până când ea se gândi la Marshall, apoi părea greşit. Dar când îl sărutase pe Geoff, se gândise numai la el. Nu am mai sărutat alt bărbat de opt ani.

— Poate că ar fi trebuit El trebuia să intre la întâlnire. Pot să te văd diseară?

— Nu, spuse ea cu tristețe. Marshall vine acasă. E miercuri.

— Când pleacă?

Geoff părea plin de speranță. Voia să o vadă din nou. Curând.

— Vineri dimineață. Dar, Geoff, n-o să mai fac asta. Nu vreau să mă întâlnesc cu cineva pe la spatele lui. Nu e mai puțin josnic decât ce face el, pendulând între mine şi soția lui şi mințind-o.

— Atunci putem fi prieteni, cedă el. Promit să mă port frumos. O s-o luăm mai uşor cu vinul. Ea râse. Te sun vineri. Poate facem ceva împreună cu copiii weekendul ăsta. La plajă, la zoo, sau orice fac copiii la vârsta asta.

— Putem să mergem la clubul meu de pe plajă. Fetelor le place la nebunie să înoate. Era distractiv să aibă pe cineva cu care să facă astfel de lucruri în weekend. Nu mai avea cu cine să îşi petreacă weekendurile, cu excepția lui Bonnie, când era liberă. De-a lungul anilor, încetase să se mai întâlnească cu prietenii, pentru că situația ei era atât de stânjenitoare, şi ea nu voia să mai dea explicații. Succes la întâlnire!

Capul încă îi pulsa de durere de noaptea precedentă.

— Glumeşti? Am luat trei pastile de Tylenol la micul dejun şi tot simt că parcă îmi cade capul.

— Da, şi eu la fel, râse ea. Vorbim în curând.

Apoi conduse spre casă, gândindu-se la el; când ajunse acasă, Marshall îi trimise un mesaj. Tocmai se suise în avion şi spuse că urma să o vadă în acea seară. Nu adăugă „Te iubesc“, lucru neobişnuit din partea lui, iar ea se simți din nou vinovată. Încă şi mai rău, deoarece se gândi toată ziua la Geoff şi la sărutul din seara precedentă. Se întreba dacă nu cumva n-ar trebui să se întâlnească cu el în weekend. Regăsirea cu el fusese atât de minunată, dar acum era confuză.

Toată ziua se simți de parcă ar fi fost învârtită într-o maşină de spălat. Nimic nu părea la locul lui. Îşi pierdu răbdarea cu fetele când le luă acasă şi durerea de cap o chinui până la ora cinci, când le lăsă la o bonă. La ora şase, când ieşi din duş, Marshall intră pe uşă. El urcă la etaj să o găsească. Ea stătea goală în baie, iar el o privi de parcă o vedea pentru prima oară. În clipa în care îl văzu, ea ştiu cât de mult se înşelase cu o seară în urmă. Marshall se uita fix la ea, fiind cuprins de un val uriaş de pasiune. Ştiind că fetele nu erau acolo, traversă dormitorul şi, într-o clipă, fu în brațele lui. Forța care puse stăpânire pe ei fu atât de puternică, încât amândoi zăcură apoi fără suflare, întrebându-se ce se întâmplase. Fusese ca prima oară, dar mult mai bine. Era ca şi cum el îşi revărsase în ființa ei inima şi sufletul, nefiind în stare să se deapartă de ea. Nu voia să-i mai dea drumul, iar când ea îl privi, lui îi şiroiau lacrimi pe obraji.

— Dragule, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, iar el scutură din cap.

Venise să încheie relația cu ea şi, în clipa în care o zări, ştiu că nu putea face asta. Trebuia să o aibă în viața lui. Nu avea cum să renunțe la ea. Ea îl poseda, era dependent de ea, dar nu puteau să rămână în acea situație, pentru că el şi-ar fi pierdut slujba. Dacă voia să îşi păstreze cariera

intactă, trebuia să renunțe la Liz, nu la Ash. Nu acum. Avea nevoie de Liz pentru cariera lui, dar pentru toate celelalte lucruri, avea nevoie de Ashley. Se ridică în pat şi îi povesti despre atacul de panică pe care îl avusese în lunea aceea, când crezuse că avea să moară, iar ea îi observă atunci vânătaia din zona inghinală. Nu o remarcase până atunci. Începuseră să facă dragoste atât de repede, încât ea nu avu timp să se uite.

— De ce nu m-ai sunat? spuse ea, tristă că el nu făcuse asta.

— S-a întâmplat atât de rapid, că nu am avut timp.

— Puteai să mă suni la o zi după aceea. Nici măcar nu mi-ai dat un mesaj. Am crezut doar că eşti ocupat.

— Am fost. M-am gândit că îți spun când ajung aici, zise el, dar, de fapt, el se hotărâse deja să încheie relația cu ea şi nu voise să o contacteze până când nu ajungea în L.A.

Apoi totul se schimbase din nou când o văzu goală şi trebuia s-o aibă. O dorea din nou, cu disperare. Se simțea de parcă o pierduse în ultimele două zile, ceea ce era mai mult decât putea el să îndure.

— Ştii care a fost cauza?

Ea părea îngrijorată de atacul lui de panică. El cunoştea cauza, dar nu vru să îi spună.

— Mai multe. Am avut o întâlnire luni cu preşedinta consiliului. Stresul obişnuit. Dar cred că m-a afectat. Am crezut că o să mor, spuse el, iar ea se cutremură.

Şi apoi ce s-ar fi întâmplat? se întrebă ea. Cine ar fi sunat-o, de vreme ce nimeni nu ştia de ea? Ar fi aflat de La ştirile de dimineață sau din ziare. Era un gând înspăimântător, care îi atrase imediat atenția asupra situației în care se afla. Nu se mai gândise până atunci la perspectiva morții lui. Nu spuse nimic, dar părea supărată când coborâră la parter, iar el fu foarte atent cu fetele în acea seară, când le aduse bona înapoi. Le citi poveşti înainte

de culcare şi se jucă cu ele o vreme. Fetele erau fericite când el venea acasă. Apoi, el şi Ashley urcară la etaj şi făcură dragoste din nou. După ceea ce îi povestise el în legătură cu atacul de panică, erau amândoi disperați unul după celălalt, de parcă s-ar fi agățat de viață. Adormiră extenuați, ținându-se în brațe, istoviți din punct de vedere afectiv.

Iar el zăbovi acasă mai mult în dimineața următoare, aşteptând ca ea să se întoarcă după ce duse fetele în tabără. Fu surprinsă să îl vadă încă acolo.

— Te simți bine? îl întrebă ea, îngrijorată.

Poate că el se obosise prea rău şi urma să aibă vreun alt atac, dar scutură doar din cap.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el încet şi ieşiră pe verandă.

— S-a întâmplat ceva?

Ea nu îl mai văzuse niciodată privind-o astfel.

— Da. Acum însă a trecut. Pentru noi. Luni am primit o vizită din partea preşedintei consiliului. Ash, au aflat despre noi. Şi, după scandalul cu acuzația de hărțuire sexuală, nu mai vor alt scandal. Din asta am scăpat cu greu, şi ei au fost foarte înțelegători. Dar nu vor un director executiv aflat în epicentrul unui scandal la fiecare cinci minute. Slujba mea este în joc, spuse el simplu.

Pentru el, asta era un lucru serios. Mai serios de-atât nu se putea.

— Vor să te dea afară din cauza mea?

Ea nu înțelegea şi părea şocată, dar el negă, scuturând din cap.

— Nu tocmai. Preşedinta mi-a spus că vor ca eu să clarific situația. Nu le pasă cu cine rămân, cu tine sau cu Liz, dar ei ştiu despre viața mea dublă. Se pare că nişte oameni din biroul de aici şi-au dat seama, şi e o secretară care te cunoaşte. Cred că oamenii ne-au tot văzut de-a lungul anilor. Nimeni nu mi-a spus nimic, dar consiliul a aflat. Ei

vor ca eu să renunț fie la tine, fie la Liz. Ash, am venit aici ca să mă despart de tine. De aceea nu te-am sunat după atacul de panică. În dimineața asta, urma să îți spun că totul s-a terminat între noi. Dar acum nu pot.

— *După* ce ai petrecut noaptea cu mine?

Ea părea îngrozită de ceea ce îi spusese, şi nu îi scăpase alegerea momentului.

— M-am gândit că am putea petrece o ultimă noapte împreună şi apoi ne-am lua rămas bun.

Era brutal de onest cu ea, cum nu mai fusese nicicând până atunci. Voise acea ultimă noapte înainte să îi mărturisească totul, ceea ce era atât de nedrept şi de egoist.

— Şi cum rămâne cu fetele noastre?

Ashley părea panicată în fața realității zugrăvite. El plănuia să o părăsească.

— Pentru ele şi pentru tine am inclus o prevedere în testamentul meu, explică el. M-am ocupat de asta acum şapte ani.

— Dacă te-ai despărți de mine, vei dori să le mai vezi?

Ochii ei erau trişti pentru că trebuia să îl întrebe asta. Se simțea de parcă nu îl mai cunoştea.

— Desigur. În cele din urmă. Încă nu m-am gândit cum să rezolv problema. Dar am ştiut că trebuie să pun capăt relației cu tine, sau cariera mea de la UPI s-a terminat. Au fost clari în privința asta. Dar când te-am văzut ieri, am ştiut că nu pot să fac asta. Nu pot trăi fără tine. Aşa că o să-i spun lui Liz că divorțez de ea. Fie asta, fie serviciul meu, spuse el cu tristețe.

Îi părea rău pentru Liz, dar nu mai putea să facă nimic. Trebuia să se despartă de una din ele. Constată că nu se putea despărți de Ashley, aşa că avea să o părăsească pe Liz.

— Şi divorțezi de ea? El încuviință din cap. Atunci de ce nu ai făcut asta pentru mine? Cum rămâne cu ultimul an de

liceu al lui Lindsay, şi cu ceilalți copii, şi cu toate celelalte motive pe care le-ai invocat?

— Ultimul an de liceu al lui Lindsay o să fie şi mai neplăcut dacă tatăl ei rămâne fără serviciu. Ashley ştia că el nu avea nevoie de bani, ci să îşi hrănească orgoliul şi puterea, precum şi toate celelalte lucruri care decurgeau de aici. Despre asta era vorba, nu despre iubirea lui pentru ea sau pentru Liz.

— Şi dacă ea te determină să te răzgândeşti când îi vei spune? Dacă te imploră sau te amenință că se sinucide?

— N-ar face asta. Este o femeie cu capul pe umeri. Iar eu sper că nici tu nu m-ai amenința vreodată cu aşa ceva.

El nu credea că ea ar face asta, dar nu se ştie niciodată.

— Şi dacă ei îți spun într-o bună zi că trebuie să scapi de mine, altfel, te dau afară? Cred că atunci şi eu voi fi dată la o parte, nu-i aşa?

— Nu fi ridicolă. Nu au niciun motiv să facă asta, dacă nu duc o viață dublă. Cu asta au o problemă, nu cu persoana ta. Din partea lor, aş putea să fiu însurat şi cu o maimuță, ei vor doar să nu provoc un scandal ce ar putea duce la scăderea valorii acțiunilor sau i-ar înfuria pe acționari. Pentru ei, asta e doar o afacere, nu are legătură cu iubirea şi cu romantismul.

El părea să-şi piardă răbdarea explicând aceste lucruri. Nu îi plăceau întrebările pe care i le punea ea, căci le considera inutile şi irelevante. Era dispus să îi ofere ceea ce voia acum, iar ea căuta nod în papură. Lui nu îi plăcea asta. Nu voia să meargă pe cărbuni aprinşi după voia ei sau să fie chestionat în privința deciziei lui.

— Şi pentru tine, ce este? îl întrebă ea cu o voce sugrumată. Îți iubeşti locul de muncă? Dacă acum nu ți-ar fi forțat mâna, ai fi părăsit-o vreodată pe Liz sau m-ai fi ținut aşa pentru următorii douăzeci de ani, ascunsă în Malibu, în timp ce tu îți petreci cu Liz cinci zile pe

săptămână?

— Asta nu are nicio importanță, spuse el dur. Ți-am spus că divorțez de ea. Voi merge cu maşina până la lac şi îi voi spune asta mâine. Diseară iau avionul înapoi. Avea totul planificat în minte. Avea un plan. Până luni, voia să informeze consiliul că totul era aranjat.

— Şi dacă ea spune nu? îl întrebă Ashley.

— Nu are de ales în chestiunea asta. Voi depune imediat actele de divorț. Trebuie să satisfac cerințele consiliului.

Ashley îşi imagina că ceea ce urma să pățească Liz putea să i se întâmple şi ei într-o bună zi, şi la fel de rece. Dacă existența ei îi punea în joc cariera, el ar fi părăsit-o fără să clipească. Asta urma să-i facă el lui Liz. După toate implorările şi rugămințile lui Ashley de ani de zile, el o părăsea pe Liz pentru consiliu, nu pentru ea. Simți un fior rece pe şira spinării când îl privi. Era cel mai rece om pe care îl întâlnise vreodată, iar ea îşi dădea acum seama că lui nu îi păsa decât de carieră. Pentru el, ea era doar un trup, o tipă bună, de aceea o alegea pe ea, şi nu pe Liz. Dar adevărata dragoste a vieții lui era UPI. Acum, ea pricepea asta. Era clar. Nici măcar fiicele lui nu contau pentru el. Erau trecute în testament, dar nu aveau un loc în inimă. Nu conta nimic pentru el în afară de propria persoană şi de carieră. Era înspăimântător să se gândească la asta, şi nu se mai simțise atât de singură niciodată. Acum, să-l câştige ar fi însemnat o victorie goală de conținut. El se hotărâse din motive greşite, şi, dacă ar apărea ceva care să schimbe lucrurile, ştia că el i-ar întoarce rapid spatele şi ar părăsi-o şi pe ea. N-ar avea parte de niciun moment de siguranță cu el. Atâta vreme cât el aparținea companiei, ori de câte ori cariera lui ar fi în joc, viața cu el ar fi în pericol, putând fi anulată în orice moment. Ea şedea şi îl privea în tăcere, după ce el îi spusese tot ce avea de spus.

— Diseară zbor înapoi şi o voi vedea mâine. Te sun în

weekendul ăsta să-ți povestesc cum a fost, spuse Marshall, iar ea încuviință din cap.

Nu ştia ce să-i spună. „Mulțumesc". „Succes" „Distracție plăcută!" Acum, în lumea lui, „Te iubesc" părea irelevant. Consiliul îi pusese în vedere ca el să scape de una din ele şi aproape că ea fusese aceea, după ce el petrecu o noapte cu ea şi făcură dragoste. În tot acel timp, ea nu avusese habar că el plănuia să o părăsească. În schimb, asta urma să i se întâmple lui Liz. Partida lor de amor de noaptea trecută părea acum o prefăcătorie. El nu o iubea. Avea doar nevoie de ea, ca să se simtă puternic, viril şi viu. El nu se iubea decât pe sine. Ashley văzu deodată asta, precum un fulger luminează cerul nopții.

Înainte să plece, el o îmbrățișă, iar ea era ca un lemn în brațele lui. Nu-i putu spune nimic. Acum nu se mai putea gândi decât la faptul că el venise să se despartă de ea şi se răzgândise, ca o afacere pe care o salvase în ultimul moment. Fuziuni şi achiziții. El schimbase o fuziune pe alta. Ştia că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru că o alesese pe ea în locul lui Liz, dar nu era. Îi era doar greață.

— Te iubesc, Ash! spuse el încet. Mereu te-am iubit.

Dar acum, când Marshall spuse asta, ea nu îl crezu şi ştia că nu avea să îl mai creadă vreodată. Acele cuvinte nu însemnau nimic pentru el. Urmau să fie împreună mulțumită consiliului, nu lui.

— Mereu am ştiut că cineva o să sufere în povestea asta, în cele din urmă. Sunt fericit că nu vei fi tu aceea, spuse el generos.

Cu toate astea, ea suferea mai mult decât putea el să înțeleagă. Chiar dacă el divorța acum, ea pierduse. Nu-şi mai putea face iluzii că el o iubeşte şi că îşi doreşte să fie împreună. Pur şi simplu nu voia să-şi piardă funcția de director executiv, iar ea era mai tânără şi mai sexy decât Liz, ceea ce îl făcea să se simtă mai potent.

— Şi eu te iubesc, Marshall! spuse ea şi îl sărută.

Dar acum acestea erau doar cuvinte, iar sărutul pe care el i-l întoarse nu era unul pasional ca în noaptea dinainte, când el fusese copleşit de dorință şi pasiune, nici măcar ca acela pe care îl împărtăşise cu GeofF în seara în care se lăsaseră în voia sentimentelor care îi cuprinseseră. Era un sărut neînsemnat, lipsit de afecțiune. Era sărutul unui bărbat puternic care nu făcea niciodată nimic fără un motiv anume sau fără să obțină vreun beneficiu. În balanța lui de câştiguri şi pierderi, ea trecuse de la pierdere la profit din pur noroc, nimic mai mult.

— Drum bun înapoi!

— Te sun înainte să plec, îi spuse el, apoi plecă la birou.

Ea rămase multă vreme pe verandă, gândindu-se la el şi întrebându-se cum ar arăta viața alături de el. Visase la asta vreme de opt ani, iar acum nici nu şi-o putea imagina. Nu-şi putea închipui cum s-ar simți cu adevărat iubită de el vreodată.

Nu putea să nu se întrebe şi dacă, odată ajuns acasă, el avea curajul să-i spună lui Liz că divorța de ea. Mereu exista posibilitatea ca el să se răzgândească din nou sau ca Liz să-l convingă că ea şi copiii lui aveau mai multă nevoie de el. Acum nimic nu o mai surprindea pe Ashley. El îi zdruncinase lumea cu ceea ce îi spusese, iar iluziile ei se năruiseră.

Capitolul 18

După cum promisese, Marshall o sună pe Ashley din maşină, în drum spre aeroport, joi seară. Avea o voce obosită şi supusă şi îi spuse lui Ashley că o iubea, dar ea nu mai avea încredere în el şi ştia că niciodată nu avea să îl mai creadă. Nu era capabil să spună adevărul. Stătură de vorbă

câteva minute, apoi închiseră, iar ea rămase în dormitor mult timp în acea noapte, gândindu-se la tot ceea ce se întâmplase. Când în sfârşit adormi, soarele răsărise şi putea auzi ciripitul păsărilor.

În dimineaţa următoare, fetele urcară la etaj ca s-o trezească, iar ea se grăbi la parter şi le pregăti micul dejun, apoi le lăsă la tabără.

Când GeofF o sună mai târziu, în dimineaţa aceea, era în studioul ei, privind în gol, absentă, spre o pânză albă. El se gândise la ea timp de două zile şi-i spuse că găsise un apartament care îi plăcea, în West Hollywood, exact unde îşi dorise.

— Dacă vrei, poţi să mă sfatuieşti cum să-l decorez. Nu mă pricep deloc la lucrurile astea. Martine cea Groaznică se ocupa de toate decoraţiunile noastre.

Ea zâmbi la ceea ce auzise, dar părea absentă, iar Geoff îşi dădu seama.

— Cum a mers cu el?

Îşi făcuse griji pentru ea. I se părea o situaţie îngrozitoare.

— Bine, cred. A spus că acum va divorţa de soţia lui.

Ea nu părea bucuroasă, ceea ce îl surprinse. Geoff se întreba dacă nu cumva el îi promisese asta şi în trecut şi nu se ţinuse de cuvânt, iar acum ea nu îl mai credea.

— Păi asta ar trebui să fie o veste bună, dacă ai aşteptat vreme de opt ani.

Poate că Marshall o iubea la urma urmei. Geoff aşa spera, de dragul ei, deşi avea îndoieli. Nu-i plăceau poveştile cu bărbaţi însuraţi pentru amicele lui.

— Consiliul l-a obligat, spuse ea sec.

— Consiliul îl obligă să divorţeze de soţie? Asta e treaba lor?

Lui i se părea ciudat.

— Au aflat despre noi şi despre fetiţe. Şi i-au spus că trebuie să renunţe la una din noi şi să-şi pună ordine în

viață. Nu vor să rişte să fie implicați în vreun scandal. Ori asta, ori îşi pierde slujba.

— Deci, divorțează de ea ca să-şi salveze cariera?

— Cam aşa ceva. A spus că voia să mă părăsească, dar s-a răzgândit, îi menționă ea lui Geoff şi i se făcu greață.

— Ți-a spus *asta7.*

Geoff era la fel de şocat ca şi ea când auzise asta pentru prima oară, cu o seară în urmă.

— Ieri, înainte să plece.

— Şi ce părere ai despre asta?

— De fapt, mi-e cam greață. Încă nu m-am gândit. El ar face aproape orice ca să nu-şi piardă postul de director executiv.

Acum dovedise asta.

— Aşa se pare. Şi acum te vei muta în San Francisco şi vei locui acolo, fericită până la adânci bătrânețI? o întrebă el cu tristețe.

De-abia o regăsise şi era pe punctul de a o pierde din nou. Dar nu avea niciun drept să intervină. Ea aşteptase asta timp de opt ani şi avea doi copii cu acel bărbat. Geoff nu voia să-i strice planurile. Ținea la ea prea mult ca să facă asta.

— Poate, îi răspunse ea. Trebuie să mă gândesc. M-a lovit ca un ciocan ieri, când mi-a spus. Nu este tocmai ceea ce consider eu romantic. Este doar o afacere, iar asta e adevărata dragoste a vieții lui. A fost destul de clar în privința asta. Dacă nu ar fi primit un ultimatum, ar fi rămas cu ea. Pentru încă un an, oricum. Încă s-ar putea răzgândi până să-i spună, la fel cum a făcut cu mine. Nu ştiu ce va face.

Nu mai avea încredere în el, iar Geoff îşi dădea seama de asta. El credea că Marshall este cu adevărat un tip fără suflet.

— Te pot invita la cină în seara asta? o întrebă Geoff

precaut.

Ea părea chinuită de gânduri.

— Nu ştiu dacă ar trebui, spuse ea, confuză. Nu vreau să complic şi mai rău dezordinea în care mă aflu şi nu vreau să te implic şi pe tine.

— Nu o vei face. Sunt băiat mare. Este doar o cină şi îți promit că mă port frumos.

Ea zâmbi când el spuse asta şi îşi aminti de sărutările lor. Nu îi părea rău acum că îl sărutase, dar nu mai voia să o facă din nou. Era prea confuză în acel moment.

— Hai să vă scot pe tine şi pe fete în oraş la cină. Am văzut ieri un loc drăguț, care s-ar putea să le placă. Este o pizzerie cu un tonomat muzical şi jocuri electronice, iar afară au un carusel. Ce zici?

— Le-ar plăcea mult. Mulțumesc, Geoff.

Părea o modalitate drăguță de a-şi petrece seara şi era distractiv pentru fete.

— Vin să vă iau la şase. E în regulă?

— E perfect.

Când el sosi, ele erau îmbrăcate şi gata de plecare. Ashley nu mai primise toată ziua veşti de la Marshall şi se întrebă dacă plecase spre lacul Tahoe. Dar, cel puțin când erau cu Geoff, nu se mai gândea la asta.

Înainte de cină, fetele se dădură în carusel, iar ea şi Geoff încercară să discute în zgomotul muzicii de la tonomat. El îşi dădea seama că ea era supărată, căci tristețea i se citea în ochi. Petrecuse două zile grele cu Marshall, iar Geoff o compătimea. Ashley arăta de parcă toate iluziile îi fuseseră spulberate.

După pizza, dansară câteva minute în timp ce fetele se jucară la jocurile electronice. Când ajunseră acasă erau deja pe jumătate adormite pe bancheta din spate a maşinii. Fusese o seară perfectă, iar el o ajută să le ducă în casă şi aşteptă pe verandă în timp ce ea le culcă. Fetele adormiră

înainte să apuce să stingă lumina.

— Îți mulțumesc. A fost distractiv pentru ele, spuse ea şi se aşeză pe un scaun de pe verandă, lângă el.

— Eu m-am distrat mai mult decât ele, spuse el, zâmbindu-i. Eşti norocoasă că le ai. Cândva, dacă voi găsi vreodată femeia potrivită, mi-ar plăcea şi mie să am câțiva copii, zise el melancolic.

— Ele sunt cel mai bun lucru din viața mea, spuse Ashley, părând obosită şi închise ochii un minut în timp ce el o privea, dorindu-şi să îi poată uşura situația. Dar nu putea face nimic. Iar când ea redeschise ochii, îi zâmbi. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă tu nu te-ai fi mutat în Anglia?

— M-aş fi însurat cu tine la paisprezece ani şi până acum am fi avut cincisprezece copii, o tachină el, iar apoi se întinse şi o luă de mână.

Stătură acolo multă vreme, în lumina lunii, pierduți fiecare în gândurile lui. Ea se gândea la Marshall şi se întreba ce se întâmpla în Tahoe, iar Geoff se gândea la ea şi la ce urma să facă dacă Marshall chiar avea să divorțeze de soția lui acum. Nu-i plăcea gândul că Ashley avea să rămână cu el. Şi nici ea nu părea prea încântată.

Mai rămase o vreme lângă ea, apoi se ridică să plece. Ea părea obosită şi distrasă, iar el avea de lucru la nişte scenarii pentru noul show.

— Tot mai vrei să mergem mâine la clubul de pe plajă? o întrebă el, iar ea încuviință din cap.

Ştia că nu era bine să petreacă mulț timp cu el, dar acum era tot ceea ce îşi dorea. Se simțea în siguranță cu el, de parcă era un refugiu față de tot ceea ce i se întâmpla.

— Putem să luăm prânzul acolo, iar fetele se pot juca în piscină toată ziua.

— Mie îmi sună bine, spuse el, dar de data asta, când se aplecă să o sărute amical, ea se topi în brațele lui şi se agăță

de el.

El o ținu în brațe mult timp şi îi mângâie părul. Nu voia să facă nimic care să o supere, apoi ea îl sărută şi totul era simplu şi pur, şi amândurora li se părea corect să facă asta.

— Nu ştiu ce fac, şopti Ashley.

— E în ordine, spuse el tandru, nu trebuie să ştii acum. Vom afla mai târziu. Şi te voi sprijini, indiferent ce vei face. Am apărut cam târziu în peisaj. Nu-mi datorezi nimic.

Chiar vorbea serios.

— Îți mulțumesc, spuse ea încet, iar el plecă după câteva minute după ce promise că în ziua următoare avea să vină să le ia la prânz.

Ashley nu ştia ce se întâmplă, dar deocamdată se simțea bine cu el, iar el nu îi cerea nimic.

Acum ea nu avea de oferit nimic nimănui, nici măcar lui Marshall. Şi după ceea ce îi spusese Marshall cu o zi înainte, se simțea pustiită şi nu-şi putea imagina cum avea să mai poată simți ceva vreodată. Era amorțită.

*

Când Marshall ateriză, joi noapte, în San Francisco, merse la casa din Ross ca să petreacă noaptea acolo. Se simțea mult mai împăcat acum, că se hotărâse; nu se mai simțea panicat. Ştia că luase decizia corectă. Pentru Liz, avea să fie un şoc, dar era timpul să fie cinstit cu ea. O minținse prea multă vreme. Se simțea mai uşurat acum, ştiind că mai avea puțin şi termina.

Când intră în dormitor, se întrebă dacă ea avea să vândă casa sau avea să continue să locuiască acolo. Acum trebuia să înceapă să caute o casă în care să locuiască cu Ashley. Luni urma să sune un agent imobiliar şi să ia legătura cu avocatul său, după ce avea să o informeze pe Connie Feinberg. Dar mai întâi trebuia să vorbească cu Liz.

Vineri dimineață porni cu maşina spre lacul Tahoe. Drumul dură patru ore, iar când ajunse acolo, ea era

plecată; îşi făcea manichiura, după cum îl informă menajera. Iar Lindsay era la o prietenă. Îşi puse slipul şi merse la lac să înoate. Era o zi frumoasă.

Încă şedea pe ponton, când Liz veni acasă şi îl găsi acolo. Era surprinsă să îl vadă atât de devreme şi se întrebă dacă nu cumva se simțea din nou rău, dar i se părea că e bine şi era bucuroasă că venise.

— Când te-ai întors din L.A.? îl întrebă ea, zâmbind.

— Aseară, spuse el, privind-o, dar el nu zâmbea.

Acum, ea i se părea o străină. În mintea lui, el deja o părăsise. Nu îi trimisese mesaj când se întorsese, ceea ce era neobişnuit din partea lui. Îi spunea întotdeauna unde se afla.

— Mi-am luat liber azi.

Ea îşi dădu seama de asta, iar el îi observă unghiile de un roşu-aprins. Părea mai odihnită şi mai relaxată decât atunci când plecase el spre L.A.

— Am venit aici să vorbesc cu tine, spuse el în final, cu o expresie serioasă.

— S-a întâmplat ceva? Ai avut alt atac în L.A.?

Ea deveni imediat îngrijorată, iar el negă scuturând din cap. Se aşeză pe ponton, lângă el.

— S-a întâmplat ceva luni, spuse el, în timp ce şedeau pe ponton, privindu-se unul pe altul.

Ea avea sentimentul straniu că ceva era pe cale să se întâmple, dar nu ştia ce. El o țintuia cu privirea, în timp ce ea aştepta explicațiile lui.

— Connie Feinberg a venit la mine în birou să mă vadă. Practic, ea m-a forțat să fac ceva ce nu am avut curaj să fac în opt ani.

— Ce anume?

Liz nu înțelegea.

— Să fiu sincer cu tine. De opt ani, trăiesc o minciună.

— În ce privință? întrebă ea fără să înțeleagă.

— În L.A. Există o altă femeie, spuse el, de parcă era cel mai firesc lucru din lume.

Ea îl privea, nevenindu-i a crede. Mintea refuza să accepte informația, de parcă cineva ar fi apăsat un buton pe care scria „şterge”. Nu putea să priceapă.

— Ce vrei să spui?

— De opt ani, am o relație cu o femeie în L.A., spuse el cu răceală. Nu am vrut niciodată să te părăsesc sau să îți spun, aşa că două zile pe săptămână le petreceam cu ea. Avem două fetițe gemene, în vârstă de şapte ani. Locuiesc în Malibu.

Liz îl privea în timp ce vorbea şi avu impresia că leşină.

— Cineva a informat consiliul, şi ei vor să clarific situația, altfel mă vor concedia, continuă el, ca şi cum se aştepta ca ea să înțeleagă, dar totuşi nu pricepea.

Nu înțelegea nimic din ceea ce el tocmai îi spusese sau cum se întâmplase şi de ce ea nu ştiuse niciodată nimic şi nici nu bănuise. Avusese încredere deplină în el. Se ridică şi aproape se prăbuşi. Tremura ca o frunză. El se întinse să o sprijine, dar ea se trase înapoi, de parcă mâna lui i-ar fi putut arde pielea, aşa cum vorbele sale tocmai îi sfâşiaseră inima.

— Ai doi copii cu ea?

Vocea ei atinse o tonalitate înaltă, pe care niciunul din ei nu o recunoscu. Marshall era înspăimântător de calm în timp ce o privea.

Acum, tot ceea ce îşi dorea era să îi spună adevărul, pentru prima oară în ani de zile.

— Şi tot timpul ăsta ai făcut dragoste cu mine? Şi m-ai mințit? Pe mine şi pe copiii noştri? Cum ai putut să-mi faci asta?

Ea îşi înecă un hohot şi izbucni în lacrimi în timp ce stăteau amândoi în picioare lângă lac. Liz dădea impresia că vrea să-l lovească, iar el nu ar fi învinovățit-o dacă ar fi

făcut-o. Era greu şi pentru el. Nu era uşor să-i mărturisească, dar asta voia să facă acum, să clarifice situaţia şi să-i explice decizia pe care o luase.

— M-am îndrăgostit de ea. Nebuneşte, cu pasiune, iraţional. Am crezut că o să treacă, dar nu s-a întâmplat aşa. A tot continuat, an după an. Ea a rămas însărcinată chiar de la început. A vrut să păstreze copiii, mai ales când a aflat că erau gemeni. Poate s-a gândit că numai aşa mă poate păstra. Era foarte tânără pe atunci.

— Cât de tânără? întrebă Liz cu o voce sugrumată.

Voia să ştie totul în acel moment. El o sfârtecase, iar ea credea că nu se poate mai rău de-atât.

— Când am început relaţia, avea douăzeci şi doi de ani. Acum are treizeci. Nu are legătură cu vârsta ei, Liz, spuse el încet. Eşti o femeie frumoasă şi te iubesc. Când Connie mi-a spus că trebuie să iau o decizie, aveam de gând să rămân cu tine. M-am dus în L.A. Să-i spun asta, dar nu am putut. Dacă aş fi părăsit-o, m-aş fi întors la ea într-o săptămână. De ea am nevoie. Nici măcar nu ştiu de ce. Depăşeşte raţiunea. Noi avem împreună aproape treizeci de ani. Poate că relaţia noastră s-a consumat şi nu a mai rămas nimic în afară de respect, datorie şi ceva familiar. Dar ştiu că în L.A. Este altceva. Iar ea a aşteptat mult timp asta. Divorţez de tine, Liz, spuse el ca şi cum ar fi crezut că ea o să cedeze elegant şi o să-i ureze fericire.

În schimb, ea scoase un ţipăt înspăimântător, care îşi făcu auzite ecourile peste lac; în acest timp, el o privi fix, neştiind cum să procedeze pentru a o calma. Ea continuă să ţipe până când menajera veni în fugă, din casă, iar el îi făcu semn să plece. Încercă să o îmbrăţişeze pe Liz pentru a o calma, iar ea îl lovi cu putere. Urla sălbatic, ţipa la el, spunând cum de putuse să îi facă asta. Îi fusese mereu alături şi îi dăruise viaţa ei şi trei copii, iar el îi transformase toată viaţa într-o minciună.

— Nu a fost o minciună, insistă el. Te-am iubit. Încă te iubesc. Dar nu mai pot să fiu cu tine. Atunci, ea îi aruncă o privire plină de ură şi fugi înapoi în casă. El o urmă, dar o lăsă singură când ea fugi în dormitor şi trânti uşa. Peste o oră, el se duse înapoi la uşă şi o auzi plângând, aşa că nu intră. Menajera ştia că se întâmplase ceva groaznic şi stătu deoparte. Se temea că i se întâmplase ceva unuia dintre băieţi, dar nu îndrăzni să întrebe şi începu să plângă şi ea în bucătărie, fără să ştie măcar ce se întâmpla.

Lindsay se întoarse acasă în timp ce Liz era încă în dormitor, plângând, dar ea nu o putea auzi şi era mirată să-l vadă pe tatăl ei atât de devreme acolo, vineri după-amiază, când trecu pe lângă el în hol.

— Unde e mama? Tată, te simţi bine? îl întrebă ea privindu-l îngrijorată.

El fu impresionat şi se întrebă cât avea să mai dureze, ţinând cont de ceea ce tocmai îi spusese mamei sale. Ştia că în curând el avea să devină persona non grata pentru ei toţi, dacă Liz se hotăra să le spună adevărul.

— Nu se simte bine, e în camera ei... camera noastră. Nu cred că ar trebui să intri acum.

Atunci Lindsay cobori la parter să mănânce ceva şi o găsi pe menajeră plângând şi se întrebă ce se petrecea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea, părând speriată.

Şi ea se gândi tot la fraţii ei.

— Nu ştiu. Mama ta e foarte supărată. Cred că s-au certat.

— O, spuse Lindsay şi ieşi din bucătărie.

Se hotărî să vadă ce e cu mama ei. O găsi în pat, cu faţa în jos, plângând necontenit; o privi pe Lindsay cu o faţă răvăşită de durere. Când văzu în ce stare se afla, Lindsay se îngrozi. Nu o mai văzuse aşa pe mama ei.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Liz nu putea decât să plângă, iar Lindsay o luă în braţe şi încercă să o consoleze, însă

aceasta nu se oprea din plâns. Te-ai certat cu tata? întrebă ea, după ce-i spusese menajera.

Liz răspunse cu o voce tremurândă.

— Divorțăm, spuse ea brusc, iar fiica ei o privi fix, cu ochi mari. Tatăl tău iubeşte o altă femeie. Mă lasă pe mine ca să rămână cu ea.

Nu-i spuse că relația lor dura de opt ani sau că aveau împreună două fete gemene. Momentan, doar atât putu să rostească.

— Cu cine?

Lui Lindsay aproape că nu-i venea să creadă, dar era evident adevărat.

— O fată tânără din L.A.

— Cât de tânără?

Lindsay o privi îngrozită.

— Are treizeci de ani, spuse Liz şi încercă să îşi revină, în timp ce Lindsay se aşeză pe pat lângă ea şi începu şi ea să plângă.

Rămaseră îmbrățişate multă vreme, nevenindu-le să creadă ce se întâmplase. Când deciseră în sfârşit să coboare, la parter era deja întuneric. Marshall şedea în sufragerie şi era vizibil tulburat când ele intrară în cameră. Liz avea fața roşie, congestionată, iar fiica lor arăta chiar mai rău. Plânseseră ore întregi.

— Îmi pare rău, spuse el cu o voce sumbră. Ştiu că este greu pentru toată lumea. Şi pentru mine este. Dar nu am avut de ales şi a trebuit să îți spun, i se adresă el lui Liz, în timp ce ea îl privea cu ochi sfârşiți.

— Cum ai putut să mă minți atâția ani?

— Nu am vrut să te fac să suferi. Şi nu am ştiut ce să fac. Nu puteam să mă despart de niciuna din voi. Nici nu sunt sigur că aş fi făcut-o, dacă consiliul nu mi-ar fi forțat mâna.

Acum era cinstit cu ea, iar ei nu-i scăpă sensul cuvintelor lui.

— Deci, divorțezi de mine ca să-ți păstrezi postul?

— Nu ajută la nimic dacă şi cariera mea se duce pe apa sâmbetei. Căsnicia noastră s-a terminat, Liz. De ani de zile.

Asta îi spusese mereu lui Ashley, dar ştiau amândoi că nu era adevărat. Se purtase ca un soț, şi el încă voise ca ea să se poarte ca o soție în toți acei ani, chiar şi în pat.

— Nu s-a terminat, şi tu ştii asta, i-o trânti Liz în timp ce Lindsay îi asculta şocată, apoi fugi la etaj, în camera ei. Nu s-a terminat. Am făcut dragoste săptămâna trecută. Sau şi asta a fost tot din datorie? Marshall nu îi mărturisi că, în ultimii ani, mulți la număr, asta se întâmplase din afecțiune şi respect, iar el credea că îi datora asta, dar era suficient de elegant încât să nu îi spună acum. Ce fel de femeie este de şi-a petrecut opt ani cu un bărbat însurat şi a făcut copii din flori? Ce fel de târfuliță e?

Liz țipa iar la el, iar Lindsay îi auzea din cameră, cu toate că nu putea să distingă cuvintele.

— Ea a suferit mai mult decât tine din cauza asta, îi spuse Marshall cu asprime. Ştie despre tine de opt ani. Cel puțin tu ai beneficiat de ceea ce ai crezut că este o căsnicie adevărată.

— Şi tu nu?

Ea părea revoltată.

— Eu ştiam adevărul.

Atunci Liz îşi dădu seama că ea era singura care nu ştiuse adevărul. El se jucase de-a căsnicia cu ea cinci zile pe săptămână, petrecându-şi două zile în L.A. Cu femeia pe care o iubea cu adevărat şi cu copiii lor.

Liz urcă înapoi la etaj ca să vorbească cu Lindsay, şi Marshall intră încet într-una din camerele pentru oaspeți şi se culcă. În acea seară era de prisos să îşi mai spună ceva, poate că nici în restul weekendului. Tot ce rămăseseră erau insultele şi reproşurile, în timp ce Liz privea în urmă la ultimii opt ani, acum, că ştia adevărul. Când se băgă în pat,

îşi aduse aminte că John venea acasă în weekend şi o aducea şi pe Alyssa, dar nu putea să-i lase să vină. Li trimise un mesaj, spunându-i că aveau nevoie de un weekend în familie şi că nu o putea aduce pe Alyssa la lac, iar el îşi sună mama imediat ce citi mesajul. Părea furios şi jenat la telefon.

— De ce nu? Am invitat-o acum câteva săptămâni. Nu poți să contramandezi acum, mamă. E nepoliticos. I se păru însă că mama avea o voce ciudată la telefon. Eşti bolnavă?

Ea nu ştiu ce să spună şi nici nu voia să îi dea vestea la telefon.

— Sunt răcită. Pur şi simplu nu este un weekend potrivit ca să vii cu ea. Spune-i că îmi pare rău şi că poate să vină altădată.

— Nu e corect. Atunci, nu vin nici eu.

— Trebuie să vii, spuse Liz, părând disperată. Doar weekendul ăsta. Atunci vocea începu să îi tremure. Am nevoie de tine aici.

— De ce? întrebă el pe un ton de ceartă, trist, neobişnuit pentru el.

— Pur şi simplu.

El ezită multă vreme, apoi cedă. Mama lui chiar părea bolnavă.

— Bine. Dar e foarte nepoliticos, mamă, o dojeni el, iar ea se scuză şi spuse că avea să îşi ceară scuze personal față de Alyssa cu prima ocazie.

După aceea, Liz se întinse în pat, amintindu-şi de tot ceea ce îi spusese Marshall, şi ştia că avea să țină minte asta toată viața. Douăzeci şi şapte de ani, spulberați într-o clipită. Iar el avea o amantă şi doi copii gemeni. Totul depăşea puterea ei de înțelegere şi era parcă desprins dintr-un film prost. Dar filmul prost se dovedise a fi viața ei.

În după-amiaza următoare, când sosi John, părinții lui îl aşteptau, iar Lindsay stătea îmbufnată în camera ei.

Refuzase să vorbească cu tatăl ei din ziua precedentă. Liz îl sunase pe Tom în acea dimineață şi îi ceruse să vină în Tahoe, dar el refuză. Pretextase că are alte planuri. Aşa că Liz ştiu că trebuia să îl sune şi să îi spună totul după ce vorbea cu John. Tot ceea ce spusese Tom despre tatăl lui, ani la rând, se dovedise adevărat.

Când John intră în casă, văzu feţele serioase ale tuturor şi ştiu imediat că se întâmplase ceva groaznic. Acum îşi dădea seama că mama nu era bolnavă, ci plânsese. Iar tatăl părea stânjenit şi stresat.

— Ce se întâmplă? îi întrebă John pe amândoi. A păţit Tom ceva?

Şi el se gândise la acelaşi lucru ca ceilalţi. Numai un deces în familie putea să fi justificat privirile tuturor. Ceva similar se întâmplase însă – căsnicia părinţilor lui se sfârşise. Dar Liz îşi linişti repede fiul.

— Tom e bine, am vorbit cu el azi-dimineață. L-am rugat să vină aici, dar nu a putut.

— Atunci ce e? întrebă John cu o privire panicată.

— E vorba de tata şi de mine, spuse Liz încet, încercând să nu plângă. Vom divorța.

Ea izbucni din nou în plâns, iar John îi privi îngrozit. Fusese cea mai mare temere a lui, mai ales în ultima vreme. Avusese sentimentul că ceva nu era în ordine.

— De ce? îi întrebă John, începând şi el să plângă.

Dar tatăl nu răspunse. Nu era în stare. Il durea mai mult să îşi vadă fiul atât de devastat decât să o vadă pe Liz distrusă. Ştia cât de mult îl iubea şi îl respecta fiul lui şi nu voia să piardă şi asta. Se temea că acum John avea să îl urască. Lindsay îi declarase război în ziua anterioară şi-l făcuse mincinos şi monstru, dar el era obişnuit cu acestea din partea ei. Iar fiul lui mai mare îl ura de ani de zile. Tom văzuse adevăratul lui caracter şi îl considera un escroc. Marshall se întreba dacă nu cumva avea dreptate. Poate că

Tom ştia instinctiv. De când era mic, cei doi nu se înțeleseseră niciodată. Acum situația avea să se înrăutățească. El pierduse o întreagă familie dintr-odată, dar se aştepta la asta. Aceasta fusese alegerea lui când se hotărâse să-şi salveze cariera, să o părăsească pe Liz şi să rămână cu Ashley.

— Tatăl tău are o relație cu o altă femeie, îi explică Liz lui John, printre lacrimi. Sunt împreună de mult timp. Ea îl privi pe Marshall înainte să vorbească în continuare, dar trebui să îi spună, iar Marshall nu încercă să o oprească. Au împreună copii, două fete gemene.

Liz dădu lovitura de grație, iar John făcu ochii mari.

— *Ce?* spuse el, întorcându-se spre tatăl lui. Să-mi spună, vă rog, cineva că nu e adevărat! strigă el.

— E adevărat, îi confirmă tatăl. Am adus poze, dacă vrei să le vezi. Sunt surorile tale.

John se holbă la el cu o privire de nebun.

— Eşti în toate minţile? Vrei să-mi arăți poze cu *surorile* mele? Câți ani au? Cincisprezece? De cât timp se întâmplă toate astea?

— De opt ani, îi răspunse Marshall pe un ton sobru. Ele au şapte ani şi sunt nişte fetițe superbe. O să-ți placă mult de ele.

— Nu vreau să le văd niciodată, spuse John pe un ton îndurerat. Simțea că măcar cu atât îi datora mamei sale. Şi, oricum, nu dorea să le vadă. Erau dovada vie a trădării tatălui său. Ai adus poze şi cu iubita ta? întrebă el, şocat, dar tatăl lui negă din cap.

Marshall chiar crezuse că aveau să dorească cu toții să vadă fotografii cu fetele, măcar din curiozitate, dacă nu din alt motiv, dar se înşelase. Niciunul dintre ei nu voia să aibă de-a face cu gemenele sau cu Ashley. Marshall ieşi din încăpere şi îi trimise acesteia un mesaj din camera de oaspeți. Îi spuse doar că era în Tahoe, că se ocupa de tot şi

că o iubea. Nu îi spuse că toată familia lui era devastată şi că acum toţi îl urau, iar pe ea încă şi mai mult. Se gândi că putea să o scutească cel puţin de asta. Nu voia să o facă să se simtă vinovată pentru suferinţa lor. Făcea asta pentru ea, dar şi pentru el, şi era dispus să îşi asume întreaga responsabilitate.

Urmă un weekend chinuitor, în care lacrimile nu conteniră. Nimeni nu vorbea cu el decât ca să îl acuze sau să îl insulte. Dar el rezistă, iar când plecă duminică după-amiază, nimeni nu îşi luă la revedere de la el. Îi spusese lui Liz că urma să sune un avocat luni dimineaţă, ceea ce făcu totul şi mai real, iar ea îi spuse că dorea ca el să se mute din casa din Ross până la întoarcerea ei. El îi făgădui că avea să se mute săptămâna următoare şi că urma să stea la un hotel.

Plecă din casa din Tahoe simţindu-se ca şi când ar fi fost bătut tot weekendul, ceea ce nu era departe de adevăr. Ştia că merita asta. Cel mai tare il durea să-i vadă pe toţi nefericiţi. Iar, într-un fel, furia lui Liz faţă de el deveni până duminică o uşurare. Putea să suporte mai uşor furia decât lacrimile. Şi faptul că îl văzuse pe John plângând în hohote aproape că îi frânsese inima; iar cel mai rău fusese când fiul lui îl privise în ochi şi îi spusese: „Tată, m-ai dezamăgit foarte răuw. Crezu că replica asta avea să îl ucidă.

Liz îl sună pe Tom să-i dea vestea, iar el răspunse că nu era surprins. Tatăl tocmai dovedise că el avusese dreptate ani de zile.

John o sună pe Alyssa sâmbătă seară şi îi povesti tot ce ştia, chiar şi despre gemene şi despre Ashley. Fusese cea mai mare frică a vieţii lui, şi acum se întâmplase. Alyssa îi tot spunea că avea să fie în regulă, că urmau să se obişnuiască şi că, într-un fel, totul avea să fie bine mai târziu. Dar el nu o credea. Familia lui, aşa cum o ştia el, fusese distrusă, iar tatăl lui se dovedise a fi un mincinos şi

un escroc. El nu îşi dădea seama cum aveau să îşi revină, mai ales mama lui, care dintr-odată arăta mai bătrână şi nu se oprise din plâns tot weekendul, ca toți ceilalți, de altfel. Şedeau în jurul mesei, la cină, duminică seară, după ce Marshall plecase, şi se simțeau ca supraviețuitorii unui naufragiu. Dar cel puțin supraviețuiseră şi, când începură să mănânce, Liz ridică privirea şi constată cu surprindere că fiul ei cel mare venise şi, pentru prima oară în două zile, John zâmbi.

— M-am gândit că aveți nevoie de o mână de ajutor pe-aici, spuse el.

Era un băiat înalt, frumos, care arăta ca tatăl lui în tinerețe, dar asemănarea mergea până aici.

Tom se aşeză la masă şi luă cina cu ei. După aceea, cei doi băieți discutară până noaptea târziu, iar John se simți mai bine având cu cine să-şi depene gândurile. Cel puțin Tom venise acasă.

Era singurul lucru bun din acel weekend. Liz îi sărută pe toți de noapte bună înainte să meargă la culcare. Fusese cel mai îngrozitor weekend din viața ei, dar toți copiii ei erau acolo şi păreau acum mai apropiați ca oricând, reunindu-şi forțele împotriva tatălui şi luând partea mamei.

Cei doi băieți băură puțin cam multă bere în acea seară şi-i oferiră două beri şi lui Lindsay. Ea vorbea la telefon cu toți prietenii ei, spunându-le ce se întâmplase. Toți erau şocați, deşi majoritatea aveau părinții divorțați. Deşi ei credeau că familia Weston părea atât de fericită. Marshall îi trimise un mesaj lui Ashley în acea seară, când se întoarse la Ross, şi îi spuse că o iubeşte. Dar Ashley nu răspunse. Iar Marshall era prea obosit să se gândească să o sune şi se duse la culcare. Era epuizat psihic după un weekend de coşmar. Înainte să adoarmă îşi aduse aminte să o sune pe Connie Feinberg de dimineață, să-i spună că se ocupase de tot. Şi adormi liniştit, ştiind că postul lui la UPI era în

siguranță. Nu se putea gândi la altceva.

Capitolul 19

Ashley şi gemenele îşi petrecură întreaga zi de sâmbătă la clubul de pe plajă împreună cu Geoff. Înotară cu toții preț de o oră, apoi luară prânzul lângă piscină. Kezia şi Kendall se întoarseră în apă imediat ce terminară de mâncat, iar Ashley şi Geoff rămaseră la soare pe şezlonguri, în timp ce ea le privea cum se scufundau în apă şi se jucau cu prietenii lor. Când se uită la Geoff, i se păru uimitor că el reapăruse în viața ei abia cu câteva zile în urmă şi parcă era deja membru al familiei. Totul se întâmplase aşa de repede şi se simțea atât de confortabil în compania lui. El lucra la scenariile lui, dar îşi făcuse timp să stea cu ea şi cu fetele. Ca şi când l-ar fi aşteptat să vină, neştiind că avea să se întâmple astfel, iar acum părea cel mai firesc lucru din lume să îl aibă în preajmă; chiar şi gemenele se purtau de parcă îl cunoşteau dintotdeauna. Avea talentul de a se apropia de oameni. Deja le putea deosebi pe fete, ceea ce majoritatea oamenilor nu reuşeau, şi chiar şi Marshall le mai confunda uneori. Geoff părea pe deplin în largul lui alături de ele, ca şi alături de Ashley, de parcă nu plecase niciodată şi fuseseră prieteni în ultimii optsprezece ani.

Iar accentele romantice dintre ei păreau ciudat de naturale. Ashley trebuia să-şi amintească faptul că Marshall se întorcea şi că în sfârşit el divorța de Liz pentru a se însura cu ea. Dar nu se simțea de parcă urma să se căsătorească şi nici nu mai vedea asta ca pe o sărbătoare; era doar ceva trist acum, că înțelegea adevăratul motiv pentru care el fusese în sfârşit de acord să o părăsească pe Liz. Ştia că totul fusese declanşat de consiliul UPI care îl determinase să facă o alegere;

nu dragostea pentru ea era motivul acestei decizii, ci dragostea lui pentru slujbă.

Geoff moțăia la soare şi le privea pe Kendall şi pe Kezia. Din când în când, ele ieşeau din piscină şi veneau să-i mai spună ceva lui Ashley. După o vreme, Geoff deschise un ochi, zâmbi şi o privi.

— Am murit şi am ajuns în rai, nu-i aşa? Verificam doar, nu mă plâng. Acum zece zile, trăiam într-un apartament groaznic din Londra, unde eram singur de patru luni după ce iubita mea, care m-a înşelat, m-a părăsit. Presto, magie, dau un telefon şi iată-mă – un nou serviciu grozav, un apartament excelent în West Hollywood la jumătate de preț, îmi regăsesc prietena din copilărie, stau la soare la piscină, mă joc cu copiii ei minunați şi încerc să uit că ea se va mărita, probabil, cu altcineva, dar mă îndrăgostesc oricum de ea. Dacă stau să mă gândesc, deja m-am îndrăgostit.

Rezumă totul în câteva cuvinte, iar ea îl privi şi-i zâmbi.

— Reversul medaliei este că de opt ani eu plâng după iubitul meu însurat şi nu am cu cine să îmi petrec weekendurile. Bonnie încă lucra la noul film şi nu avea nicio zi liberă. Iar acum tu eşti aici, şi eu stau ca o şopârlă la soare, lângă tine, de parcă aş fi făcut asta dintotdeauna, în timp ce le supraveghem pe fete.

Ea se întinse să îl ia de mână. Nu adăugă: „într-adevăr, şi eu mă îndrăgostesc de tine şi încerc să nu mă gândesc la asta ca să n-o iau razna.“ încă era confuză. Marshall îi cauza în acel weekend o suferință teribilă lui Liz ca să poată da vestea cea bună, luni dimineață, consiliului UPI şi ei. Sau poate se răzgândise din nou şi se distra cu familia în Tahoe, plănuind să se despartă de ea, ceea ce, cunoscându-l, ştia că era posibil.

Nu ştia însă, în acel moment, ce să facă. Ar trebui să fie pur şi simplu recunoscătoare că el era dispus să se însoare cu ea pentru a mulțumi consiliul? Sau ar trebui să ia în

considerare faptul că el venise la Malibu în urmă cu trei zile şi se culcase cu ea pentru ultima oară înainte să se despartă, dar nu o făcuse? Şi că oricum, el o putea părăsi, oricând ar fi avut chef? Nu se simțise atât de nesigură cu nici un alt bărbat şi nici nu riscase atât de multe cum făcuse cu el. Atârna de-un fir de ață de opt ani cu el. Iar acum ea nu se mai putea păcăli că el o iubeşte şi că promisiunile lui erau adevărate. Marshall îi arătase că făcea şi spunea ceea ce îl avantaja în momentul respectiv şi putea să se descotorosească de ea oricând voia, fără să privească înapoi. Ştia că era capabil de aşa ceva.

Ea nu căuta ca Geoff să-i rezolve problema şi nici nu voia asta. Ei nu se mai cunoşteau atât de bine, şi el fusese plecat multă vreme. Dar era ciudat cum apăruse el exact în acest moment şi erau atât de relaxați împreună. Nu putea să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă el s-ar fi întors înainte să-l cunoască pe Marshall. Ar fi mers relația lor? Ar fi fost posibil? Sau oare sărutările lui şi disponibilitatea lui de a-şi petrece timpul cu ea erau doar o distracție sau o tentație de a o deturna spre viața ei reală? Nu avea nici cea mai vagă idee şi era sigură că nici Geoff nu ştia. Era mult prea curând sau mult prea târziu. Nu putea să rişte pentru el toate lucrurile pe care le aşteptase. El nici măcar nu îi cerea să facă asta. Nu-i cerea nimic. O luau pas cu pas. Dar când era cu el, se simțea nesperat de bine, mai bine decât se simțise vreodată cu Marshall.

— La ce te gândeai? întrebă Geoff când o privi.

Ea purta un bikini roz minuscul, cu puțin mai mare decât cele pe care le purtau fetele ei şi îi stătea minunat. Tocmai se încruntase în timp ce privea în gol.

— Mă gândeam cât de confuză şi cât de nebună mă simt uneori, şi cât de ciudată este viața. Aştepți ceva timp de opt ani, până când aproape că te omoară, apoi îți pică în poală, părând un cadou mare şi minunat, şi constați că mărul e

viermănos sau îți este oferit de un şarpe, iar tu nu ştii dacă să muşti din el, riscând să mori, sau să-ți vezi de drum. Nu mai ştiu ce să cred sau ce să gândesc.

Nici el nu era sigur, dar i se părea foarte interesant că ea îl compara pe Marshall cu un şarpe. Geoff era de acord cu ea, fără ca măcar să-l fi întâlnit vreodată. I se părea o idee foarte proastă să aibă încredere din nou în Marshall. Dar mai ştia şi că ea îl iubeşte, că aşteptase mult timp şi că avea cu el doi copii. Uneori e greu să laşi în urmă ceva ce ți-ai dorit atât de mult, chiar dacă ştii că e periculos sau greşit pentru tine. E uşor să-ți spui în sinea ta că totul va fi bine, chiar dacă ştii că nu va fi aşa.

Iar Ashley ştia acum cine era Marshall cu adevărat. Îl văzuse clar în acea săptămână. Era un bărbat care îşi satisfăcea mereu, cu prioritate, propriile nevoi, pe socoteala celorlalți. Marshall nu era soțul pe care Geoff, ca prieten, ar fi vrut să-l aibă ea. Ca bărbat, o voia pentru el, dar ştia că şi asta era egoist şi că în această privință nu era mai presus decât Marshall. Pentru că o iubea pe Ashley, voia pentru ea tot ce era mai bun şi să o protejeze, nu să o expună riscurilor, iar el nu ar fi mințit-o niciodată.

Ashley îşi dădea seama de sentimentele lui Geoff pentru ea. De ce trebuise să îi iasă în cale un bărbat bun tocmai atunci, când cel pe care îl dorea era atât de aproape? Şi, ca totul să fie încă mai rău, faptul că se sărutase cu Geoff o neliniştea. În opt ani, ea nici măcar nu se mai uitase după vreun alt bărbat, iar acum nu era sigură cine era şarpele, Marshall, Geoff sau ea însăşi.

— Viața este pur şi simplu prea ciudată, spuse ea în timp ce şedeau unul lângă celălalt. Dacă se străduia puțin, se putea imagina măritată cu el. El ar scrie scenarii de televiziune, iar ea ar picta şi împreună le-ar creşte pe fete, ca şi când el le-ar fi fost alături dintotdeauna. Dar nu fusese. Şi cine ştie ce turnură aveau să capete viețile lor?

Acum ea ştia că nu putea avea încredere în nimeni şi nimic, pentru că, într-o clipă, tot ceea ce visase putea să dispară sau chiar visurile se puteau schimba. Poate sunt prea bătrână să fac o schimbare acum şi trebuie să rămân pe calea pe care am mers.

— Nu şi dacă te îndrepți spre o prăpastie, îi aminti el. Şi dacă la treizeci de ani eşti prea bătrână, cred că mai bine ne dăm amândoi bătuți, iar eu ar trebui să stau aici să plâng după Martine, pentru că am investit patru ani în relația cu ea. Dar nu fac asta. Sunt recunoscător că a plecat. Asta făceam înainte să te regăsesc. Nu poți să continui să faci ceva doar pentru că asta ai făcut mult timp. Poate că viața îți transmite un mesaj în cazul ăsta, şi nu mă refer la mine. Mă refer la tine. Ash, ceva ți-a deschis ochii săptămâna asta. Nu-i închide la loc fără să priveşti cu atenție. Cel puțin află dacă locul spre care te îndrepți este sigur pentru tine sau nu.

— Tu stai acolo, sau terapeuta mea? Când am sunat-o ieri, mi-a spus acelaşi lucru. A spus să privesc totul cu ochii larg deschişi şi să mă asigur că asta vreau. Şi că istoria se repetă, iar oamenii nu se schimbă. Ce ți-au făcut îți vor face din nou.

— E o femeie deşteaptă. Eu mă întorceam la Martine de fiecare dată când ne despărțeam, sau ea mă înşela, şi încercam mereu să fac relația să meargă. Şi nu reuşeam. Ea făcea de fiecare dată acelaşi lucru, iar eu tot surprins eram. Ultima oară, am lăsat-o să plece şi i-am urat succes, zise el, apoi îşi aminti de altceva. Dar de fapt, noi nu aveam copii. Cred că asta schimbă situația. Trebuie să faci ce e bine şi pentru ei. Eu trebuia să mă gândesc doar la mine şi nu am vrut să mă rănească din nou, pentru că ar fi făcut-o. Deja îl înşală pe prietenul meu, iar el nu ştie. Cred că, în cele din urmă, o să-şi dea seama, iar dacă nu, acum e problema lui, nu a mea. El era dispus să mă tragă şi pe mine pe sfoară. Se

merită unul pe celălalt, aşa că poate în cazul lor o să funcţioneze. Martine era o femeie complet diferită de Ashley, şi el nu o respectase niciodată cu adevărat, doar fusese foarte îndrăgostit de ea. Tot ceea ce simţea faţă de Ashley era diferit. Aici nu e vorba de mine şi de tine, ştii, îi aminti el, este despre tine şi el. Poate că eu am apărut doar ca să-ţi ofer un respiro, un fel de colac de salvare ca să nu te îneci. Dar nu te vei îneca, chiar şi fără mine. Şi poate că răspunsul potrivit pentru tine este un alt tip pe care nici nu îl cunoşti încă şi care ar fi perfect pentru tine. Poate că eu doar îi ţin locul până apare el. Sau poate că răspunsul potrivit este să rămâi singură deocamdată, să fii doar tu şi fetele pentru o vreme. Sau Marshall. O s-o scoţi la capăt, Ash. Eşti o fată deşteaptă. Mereu ai fost.

El avea încredere în ea, chiar dacă ea se simţea confuză.

— Îţi mulţumesc. Acum sunt complet ameţită. Tot ceea ce spunea el avea sens. Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care nu o merit. N-am fost prea isteaţă toţi anii ăştia, timp în care m-a fraierit, m-a mințit şi m-a dus cu zăhărelul. Mi-a spus că-şi va părăsi imediat soţia, când am rămas gravidă şi că ne vom căsători înainte să se nască fetele. A apărut tot timpul câte ceva; el invoca întotdeauna câte o scuză care la vremea respectivă avea sens. Nu cred că avea de gând s-o facă vreodată, voia doar să nu mă piardă, aşa că spunea orice ca să mă ţină lângă el. Faptul că l-a forţat consiliul acum este singurul lucru care l-a determinat vreodată să acţioneze. Prietena mea Bonnie are dreptate, la fel şi terapeuta mea – a fost o situaţie comodă pentru el, iar eu i-am netezit calea. Am stat aici pur şi simplu, aşteptând ca el să apară două zile pe săptămână, dacă nu era în vacanţă cu familia lui şi dacă nu avea altceva mai bun de făcut. Eu am fost mereu desertul, iar familia lui era felul principal. Şi probabil că soţia lui este mult mai bună pentru cariera lui decât mine. Eu nu ştiu să mă ocup de toate chestiile astea,

nici măcar nu am văzut vreodată cum se fac. Eu doar îl iubesc. Şi brusc s-a decis să renunțe la ea, dar până acum a ținut-o aproape, pentru cariera lui, iar eu n-am fost bună decât pentru sex, spuse ea mâhnită. Exact aşa se şi simțea, ca

0 târfa, aşa cum o vedea şi familia lui, mai ales copiii lui. Ea rămăsese în umbră prea mult timp, iar acum părea la fel de rea ca el.

— Sunt sigur că poți mai mult de-atât, spuse GeofF încet. Nu eşti genul ăla de femeie.

El nu o putea vedea astfel şi nu ar fi văzut-o niciodată. Era o persoană prea decentă pentru a o include în acea categorie, dar rolul acela

1 se atribuise.

— Nu fi aşa de sigur, spuse Ashley cu tristețe.

Era dură cu ea însăşi în acele zile, dar se gândea că o merita. Iar terapeuta o făcea să privească în interior şi să înțeleagă motivele pentru care rămăsese cu Marshall atâta vreme, neprimind ceea ce îşi dorea sau ceea ce merita. Se întâmpla adesea în relațiile cu bărbați căsătoriți – tot aştepți şi speri şi în curând ajungi să fii cum nu ți-ai dorit niciodată să fii şi nu ai crezut că poți fi. Ashley fusese mereu o femeie cumsecade, cu principii morale foarte sănătoase şi deodată devenise Cealaltă Femeie şi o ruşine, după părerea ei.

— Sunt sigură că pentru el totul a început de la sex, comentă Ashley, iar GeofF bănui că era adevărat. Pentru el era ca un drog. La început, nu se sătura de mine. Apoi a devenit dependent. Încă este, dar problema e că şi eu sunt la fel. El a devenit dependent de trupul meu, iar eu de ideea de a deveni soția lui. Poate că a avut legătură cu orgoliul meu, dorindu-mi să fiu măritată cu un bărbat foarte important şi puternic. E incitant să fii împreună cu un astfel de om, până când îți dai seama de tot ce decurge de aici şi de faptul că oameni ca el nu ajung acolo jucând cinstit. El

niciodată nu face asta. Nu este nevoit. Toată lumea este a lui.

— Tu nu eşti a lui, Ash, spuse GeofF încet.

— Până acum, am fost, spuse ea sincer, privindu-l pe GeofF. Acum nu ştiu a cui sunt.

— Singura căreia trebuie să aparţii eşti tu însăţi, spuse el cu o expresie serioasă.

Nu voia ca ea să fie a lui, voia doar să fie cu ea, dacă asta era bine pentru amândoi. Încă nu era clar. Tot ceea ce ştiau era că se plăceau, aveau o legătură puternică din copilărie şi erau atraşi unul de celălalt. Nu era suficient pentru a construi un viitor începând de acum încolo, nici pentru a pune capăt unei relaţii de opt ani. Dar era un început bun, dacă erau amândoi liberi. Ea însă nu era. Era încă înrobită sentimentelor ei pentru Marshall, oricât de rău se purtase el. Asta nu părea să îi schimbe sentimentele. Aşa că era încă dependentă. La fel ca Marshall. Iar Geoff se întreba dacă avea să se elibereze vreodată. Nu făcea asta acum. Ştia că ea nu cunoştea încă răspunsul, ci îl căuta cu disperare, ca pe un pantof pierdut în debara. Era convinsă că se afla pe acolo pe undeva, dar nu îl putea găsi. Iar Geoff era un om răbdător.

Intrară înapoi în piscină cu fetele şi rămaseră cu ele la club toată după-amiaza. El le duse acasă la Ashley în Malibu la ora cinei, dar nu rămase. Avea de lucru la scenarii şi considera că ea avea nevoie de timp să fie singură, ceea ce era adevărat. Nu voia să-i distragă atenţia. Iar el lucră şi duminică, când Ashley făcu curat prin casă, se jucă cu fetele şi spălă nişte rufe, încercând să nu se gândească la Geoff, ci să se concentreze asupra lui Marshall. Nu încăpea îndoială că, revăzându-l acum pe Geoff şi descoperind că avea sau că ar putea avea sentimente serioase pentru el, era o povară pentru mintea ei, în timp ce Marshall era o povară pentru inimă.

Sâmbătă, înainte să plece, Geoff o sărută după ce fetele intrară în casă, când fu sigur că ele nu îi puteau vedea. Nu voia să le tulbure. Îşi iubeau tatăl, iar relaţia lor cu el era mult mai simplă şi mai inocentă decât relaţia lui cu Ashley. Sărutul pe care şi-l dădură fu mistuitor.

— Ash, nu vreau să îţi îngreunez situaţia, spuse el cu o privire îngrijorată. De fiecare dată când ea i se afla prin preajmă, nu-i putea rezista. De aceea nu rămase la cină şi nici nu o vizită duminică. Îi dădea peste cap şi lumea lui. Nu voia să se îndrăgostească până peste cap de o femeie pe care nu o putea avea şi care aparţinea altui bărbat, dar se părea că asta se întâmpla oricum şi tot ce putea să facă era să încerce să ia lucrurile mai încet, dacă nu putea să le oprească. Nu vreau să te supăr, continuă el şi o sărută din nou, simţindu-se ca şi cum îşi vorbea sieşi, pentru a nu fi şi el cuprins de acele sentimente confuze.

— E în regulă, şopti ea şi îl sărută din nou. Bulversează-mă. Cred că îmi place.

El râse şi o împinse cu blândeţe afară din maşina lui.

— Du-te acasă. De ce trebuie să fii atât de superbă şi de sexy? Mai bine creşteai şi te urâţeai.

Ea râse când ieşi din maşină şi flutură mâna când el plecă. Gândea acelaşi lucru despre el. De ce a trebuit să devină atât de minunat, iubitor şi arătos? Era cu douăzeci de ani mai tânăr decât Marshall. Nu era vorba despre diferenţa fizică dintre ei, care era evidentă, ci de cea dintre vieţile lor. Ashley şi Geoff aveau ţeluri similare şi un trecut comun, precum şi aceleaşi interese. Marshall se afla într-un moment diferit al vieţii lui, înconjurat de oameni de succes şi de copii mari. Ashley era de-abia la început. Iar Marshall era un om cu putere, pe care o mânuia ca pe o torţă aprinsă ce lumina în noapte. Era impetuos, iar Ashley îşi dădu seama că şi asta făcea parte din magia pentru ea. Atracţia faţă de el nu se datora doar faptului că el nu era disponibil,

ci şi faptului că era şi incitant. Era ca şi cum cucerea Everestul de fiecare dată când era cu el şi când ştia cât de mult o doreşte. Era greu să renunțe la asta, *dacă* avea să renunțe vreodată. Până atunci nu dorise niciodată să facă asta.

Capitolul 20

Vineri după-amiază, Logan şi Fiona făcură schimb de e-mailuri şi căzură de acord asupra unui loc de întâlnire în oraş, în ziua următoare. Ea urma să îşi lase maşina într-o parcare şi să îl aştepte în fața AT&T Park. El îi menționă exact la ce intrare să fie cu cincisprezece minute înainte de meci. Alyssa o sună chiar înainte să plece de acasă, vrând să ia prânzul cu ea, şi nu-i veni să creadă că mama ei mergea la un meci de baseball.

— De ce faci asta, mamă? Nu părea ceva obişnuit pentru mama sa, care îşi petrecea tot timpul liber muncind sau împreună cu copiii, neştiind nimic despre sport.

— M-a invitat cineva şi mi s-a părut distractiv. Trebuie să faci câte ceva diferit din când în când. Cel puțin asta îmi spune mătuşa ta, Jillian. Credeam că eşti în Tahoe, îşi aminti brusc Fiona.

Îi părea rău că nu se putea vedea cu ea la prânz şi se simți întru câtva vinovată din cauza aceasta. Nu avea niciodată planuri de weekend şi era mereu disponibilă pentru fiica ei. Ziua aceea era o rară excepție.

— Aşa trebuia. Dar mama lui John e bolnavă, sau ceva asemănător, aşa că a contramandat totul. A vrut ca John să meargă totuşi, dar nu era pregătită pentru oaspeți. El a fost destul de supărat din cauza asta, dar eu sunt bine. Cred că mă duc acasă şi îmi spăl hainele.

Fata părea puțin tristă, ceea ce o făcu pe Fiona să se

simtă şi mai prost că ea se ducea în oraş să se întâlnească cu Logan.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu ar fi trebuit să accept. M-am gândit că o să fii ocupată.

— E-n regulă, mamă. Ea râse. Trebuie să ai şi tu viața ta. Deci, cu cine mergi?

Nu îi trecea prin cap cu cine ar putea să meargă mama ei la un meci de baseball şi ştia că Jillian nu se întorsese încă din Europa.

— E un jurnalist pe care l-am cunoscut mai de mult. O persoană interesantă. A câştigat un premiu Pulitzer, spuse ea pe un ton firesc.

— O întâlnire?

Alyssa era surprinsă. Mama ei nu mai fusese la o întâlnire de ani de zile. Şi, în anumite privințe, era convenabil. Însemna că era mereu disponibilă pentru ei, când nu lucra. Tatăl lor era mult mai puțin disponibil cu noua lui soție, iar acum, că se pensionase, călătoreau tot timpul. Le plăcea să meargă în croaziere, iar cu o iarnă în urmă fuseseră într-o croazieră de patru luni în jurul lumii, lucru pe care Fiona l-ar fi detestat.

— Nu, doar un prieten, o corectă Fiona repede. Este un jurnalist de afaceri, în special pentru *The Wall Street Journal* şi *The New York Times*. I-a fost decernat Pulitzerul pentru o serie de interviuri cu Nelson Mandela. O persoană interesantă şi se pare că şi un fan înflăcărat al baseballului, aşa că mi-a propus să îl însoțesc la meci. Probabil nu a reuşit să convingă pe altcineva să meargă cu el.

Ea ştia că nu era întru totul adevărat, dar nu voia să o neliniştească pe fiica ei şi nu considera relația cu Logan una romantică. Dar se bucura să îl cunoască mai bine şi să devină prieteni.

— Ei bine, distracție plăcută! Poate vin mâine, înainte să se întoarcă John de la Tahoe. Dacă mama lui e bolnavă, nu

va fi distractiv în weekend acolo.

— Voi fi acasă, o asigură Fiona şi plecă în oraş.

Se gândea la fiica ei în timp ce stătea afară, în faţa stadionului, aşteptându-l pe Logan. Purta jeanşi, un pulovăr roşu şi pantofi Nike; îşi luase şi o jachetă, în caz că se lăsa ceaţă, ceea ce era mai mult decât probabil vara, în San Francisco. Dar până în acel moment fusese o zi superbă. Când ajunse acolo, soarele strălucea şi, peste două minute, îl văzu apropiindu-se şi făcându-i semn cu mâna. Purta un hanorac şi blugi, şi o şapcă inscripţionată Giants; îi zâmbi când ajunse lângă ea.

— Am uitat să-ţi spun să-ţi aduci o jachetă, în caz că se face frig. Mă bucur că ţi-ai luat. Ţi-aş fi putut-o da pe a mea, spuse el în timp ce se îndreptau spre taxatorul de bilete.

Atmosfera era atât de festivă, şi ea se bucură că venise. Erau acolo familii şi tineri, cupluri şi grupuri de bărbaţi, şi oameni care încercau să vândă bilete chiar afară; toată lumea părea fericită de parcă se aşteptau să se distreze. Echipa Giants se descurca bine, iar Logan spuse că el se aştepta să se califice pentru Campionatul Mondial. Avusese dreptate cu privire la jachetă. Când plecase din Portola Valley, erau douăzeci şi nouă de grade, dar în oraş erau cu şase grade mai puţin, iar pe stadion era răcoare şi adia vântul. Fără pulover, i s-ar fi făcut frig. Până la finalul zilei probabil că ar fi îngheţat. Pe toată durata verii era ceaţă, nu şi în acea zi. Vremea era mereu caldă, ceea ce pentru munca ei era avantajos. Nu voia să facă naveta.

El avea locuri excelente şi, imediat ce se aşezară, se oferi să îi cumpere un hot dog şi o bere; ea îl însoţi şi vorbiră tot drumul.

— Vii des la meciuri? întrebă ea, zâmbindu-i în timp ce stăteau la coadă la una dintre tonete, alături de zeci de alţi oameni.

Nu ştia de ce, dar se simțea ca un copil la o petrecere aniversară şi era bucuroasă că venise. Şi el părea că se simțea bine, mai ales în compania ei. Avea un fel aparte de a o face să se simtă în largul ei şi binevenită, ca şi când s-ar fi cunoscut mai mult decât în realitate. El era o companie plăcută, iar asta se datora mai degrabă faptului că nu era o întâlnire romantică, iar ei voiau doar să fie prieteni.

— Încerc să nu ratez niciun meci, îi răspunse el.

Apoi comandară hotdogi, cartofi prăjiți şi bere, iar el îşi îndesă un teanc de şervețele de hârtie în buzunar şi o întrebă dacă voia muştar, ketchup sau ridichi şi murături. Ea ceru ketchup şi muştar, apoi se opriră la următorul stand în drum spre locurile lor, de unde el îi cumpără o şapcă cu Giants şi i-o întinse cu un zâmbet.

— Acum arăți ca un suporter adevărat, spuse el şi îi puse şapca pe cap.

Ea şi-o aşeză mai bine. Avea părul lung, blond prins într-o coadă de cal, nu în coc, iar el zâmbi când o văzu cu şapca.

— Foarte drăguț, Fiona, îmi place. Ar trebui să o porți la serviciu.

Ea izbucni în râs şi, imediat ce ajunseră la locurile lor, începură să mănânce şi scandară fericiți în timp ce suporterii intrau pe stadion şi îşi ocupau locurile. Muzica era tare, iar oamenii râdeau şi suflau în trompete în jurul lor. Mulțimea era pestriță, alcătuită din oameni de toate rasele şi naționalitățile, iar unii arătau de parcă trebuiseră să cerşească, să împrumute bani sau să fure ca să ajungă acolo. Dar locurile lui Logan erau bine plasate şi vedeau perfect terenul de pe stadionul relativ nou.

— Îmi place şi fotbalul, îi spuse el. Mâncase deja jumătate din hotdog şi zâmbi când văzu că Fiona avea ketchup pe bărbie, ştergându-l cu unul dintre şervețele. Te mozoleşti când mănânci, dar îți stă bine cu şapcă, o tachină el. Chiar am vrut să fiu jurnalist sportiv, dacă tot nu am putut să fiu

jucător de baseball, mărturisi el. Când aveam paisprezece ani, mi-am fracturat brațul cu care lansam mingea, şi aşa s-a încheiat cariera mea în ligile importante. Am jucat şi fotbal, dar am îmbătrânit. Aproape că m-a ucis. Acum doi ani, mi-am rupt tendonul lui Ahile şi asta a fost. Apoi m-am lăsat.

— Joci tenis?

— Uneori. Eram mai bun la fotbal.

— Sora mea e o jucătoare excelentă, preciză ea, punând o vorbă bună pentru Jillian.

El o privi ciudat în timp ce începu să mănânce din al doilea hotdog. Fiona comandase doar unul pentru ea şi fusese foarte bun. Ea mânca un cartof prăjit şi sorbea din bere, zâmbindu-i.

— De ce am impresia că încerci să îmi aranjezi o întâlnire cu sora ta? întrebă el, părând surprins.

Fiona pomenise de ea pentru a zecea oară, iar referințele păreau solide şi bine țintite, mai ales ultima. El nu părea încântat de acest lucru. Se bucura de compania ei. Era mai mult decât dornic să-i cunoască sora, care părea foarte interesantă, dar nu pentru o întâlnire romantică. Îşi dădea deja seama că nu era genul lui şi nu voia să iasă în oraş cu un psihiatru, care probabil şi-ar petrece timpul analizându-l pe el sau motivul pentru care făcea un anume lucru, precum şi modul în care aveau să corecteze asta, şi mai cu seamă *pe el*

— Poate pentru că exact asta încerc să fac, spuse Fiona cu sinceritate. Cred că v-ați potrivi.

— Nu ştiam că dacă suntem prieteni, asta îți dă dreptul să faci pe peținoarea, spuse el, cu o privire plină de înțeles, iar ea râse.

— Bineînțeles că da. Nu ştiam că prietenia cu tine înseamnă că pot să merg la meciuri de baseball şi mă distrez de minune. Încearcă să îți menții mintea deschisă.

— Asta fac. Dar nu aveam în minte să ies cu sora ta.

— Nici nu o cunoşti încă, spuse Fiona cu încredere. Bărbaţii îi cad la picioare. Este înaltă, recunoscu Fiona, pentru ca el să nu fie surprins când avea să o întâlnească, dar e grozavă. Toată lumea o adoră pe Jillian.

— Atunci sunt sigur că şi mie îmi va plăcea de ea, spuse el şi schimbă subiectul.

— Se întoarce săptămâna asta. Poate jucăm tenis împreună weekendul viitor, dacă găsim un al patrulea jucător pentru un meci dublu.

El ridică o sprânceană şi intenţionă să îi trimită o căutătură ameninţătoare, dar nu izbuti.

— Nu insista!

Fiona nu răspunse, doar râse, apoi începu meciul, şi Giants obţinu două puncte într-o singură repriză, iar mulţimea era în delir. Logan scanda tare şi, când îşi terminară berile, cumpără îngheţată pentru amândoi.

Scorul era patru la zero, Giants câştiga la jumătatea meciului. Logan era în culmea fericirii, pentru că ajunseseră mult mai aproape de meciurile de departajare şi, în final, de Cupa Mondială, unde spera el să ajungă echipa. Iar când câştigară cu şase la unu, el consideră acea zi un succes deplin şi ieşiră de pe stadion împreună cu toţi fericiţii suporteri Giants. Fiona se distrase de minune şi se simţise foarte bine cu el.

— Îţi mulţumesc atât de mult, a fost minunat, spuse ea, zâmbindu-i lui Logan.

Urma să se întoarcă în parcare, să-şi ia maşina şi să meargă acasă.

— Şi eu m-am simţit bine, spuse el vesel. Ai timp şi pentru cină, sau trebuie să te întorci?

El nu ştia dacă Fiona avea planuri sau trebuia să lucreze, ştiind că asta făcea ea în weekenduri.

— Nu, e în regulă. Weekendul ăsta nu am atâta de lucru.

Am ținut pasul destul de bine săptămâna asta.

Munca era o prioritate pentru ea, era o femeie responsabilă, cu simțul datoriei, iar el simțea același lucru față de munca lui.

— Nici eu nu am termene-limită weekendul ăsta, mi se întâmplă rar, spuse el uşurat, în timp ce se îndreptau spre maşina lui, lăsând-o pe a ei în parcare.

Ei nu îi era foame după tot ce mâncaseră, dar el sugeră un restaurant grecesc în apropiere de Embarcadero, unde spunea că puteau să ia nişte platouri mici cu mâncare dacă voiau, sau humus, ori doar câte un castron de supă *avgolemonOy* preferata Fionei. I se păru o sugestie bună.

Când ajunseră acolo, restaurantul era aglomerat şi gălăgios; avea pereți din cărămidă şi şeminee în câteva saloane, iar la bar erau mulți oameni arătoşi. Era o sâmbătă aglomerată în San Francisco, şi toată lumea părea vioaie şi binedispusă. Logan şi Fiona intrară într-un separeu liniştit, într-unul din saloanele din spate. Ea nu mai fusese acolo până atunci. În ceea ce o priveşte, tot ce făcuse împreună cu Logan fusese o experiență nouă.

La cină discutară mult despre munca lui şi despre articolele pe care le scria în prezent. Avea mai multe interviuri programate, care ei i se păreau interesante.

— Cred că trebuie să fie incitant să cunoşti oameni noi tot timpul. Eu lucrez cu aceiaşi oameni an de an. Este greu să menții lucrurile incitante şi să motivezi pe toată lumea, spuse ea, iar el încuviință.

— Slujba ta presupune mult mai multe provocări decât a mea, Fiona, şi mai dificile, spuse el cu o privire admirativă. Dar îmi place ce fac. Tatăl meu mi-a spus mereu: „Fă ceea ce-ți place“. Am luat sfatul în serios. Tata era un om deştept. Îi plăcea profesia de medic, ca şi mamei mele. Iar mie îmi place scrisul şi jurnalistica. Într-una din zile voi scrie o carte, când o să am timp vreau să spun, nu acum.

Ca jurnalist de investigații, el era ocupat, jonglând între toate sarcinile de îndeplinit. Sunt cam incomod prin articolele pe care le scriu. Veşnic sunt în căutarea aspectelor sordide sau a lipsei ascunse de onoare din ceea ce oamenii nu mărturisesc. Chiar dacă nu se vede, ştii că există.

— Aşa ai crezut şi despre mine? întrebă ea, părând puțin şocată.

Ochii lui se luminau când vorbea despre descoperirea adevărului.

— Nu, spuse el imediat. Sunt fânul tău de ani de zile. Tu joci cinstit în toate. Şi se vede. Străluceşti ca un far în mijlocul unora dintre cei mai necinstiți oameni din lumea corporatistă, spuse Logan în timp ce li se servea mâncarea.

Părerile lui sincere îi amintiră din nou despre sora ei, deşi ea avea un stil mai diplomatic de a vorbi. Dar şi ei îi plăcea să analizeze oamenii, şi îi spuse asta lui Logan. El zâmbi.

— Ei bine, de ce nu vrei să ieşi în oraş cu sora mea? înțeleg că nu ai încredere în abilitățile mele de peţitoare.

Fiona îi zâmbi. Îşi dădea seama că pe el nu-l interesa să o cunoască pe Jillian, lucru de care îi părea rău. Era sigură că s-ar distra împreună. Cu Jillian era greu să nu te distrezi, mai ales că avea un simț al umorului foarte dezvoltat, asemenea lui, precum tăişul unei lame. El însă nu era aşa. Era un om bun, bine intenționat. Aproape la fel ca Jillian.

— Nu am încredere în abilitățile de peţitor ale nimănui după ce am trăit experiența întâlnirilor aranjate de prietenii mei. Mi-am dat seama de asta acum mult timp, spuse el.

Fiona nu-l dezaprobă, ținând cont de propriile sale experiențe cu aranjamentele puse la cale de prietenii ei imediat după divorț. Prefera să fie singură decât să mai aibă parte de asemenea întâlniri pe nevăzute.

— Dar nu vreau să ies în oraş cu ea din alt motiv, deşi aş vrea să o cunosc, spuse el simplu. Pare foarte amuzantă. Şi deşteaptă, la fel ca sora ei mai mică, spuse el, încercând un

compliment stângaci, care o făcu pe Fiona să zâmbească.

— Aşadar? Deocamdată nu te interesează întâlnirile romantice? întrebă Fiona.

Dacă era într-adevăr aşa, i se părea o mare pierdere Fionei. Logan era un tip grozav, şi ea credea că orice femeie ar fi norocoasă să fie cu el. S-ar fi potrivit cu sora ei.

— De fapt, sunt dispus să ies la întâlniri, o corectă el. Dar nu vreau să ies cu ea. Fiona păru dezamăgită, iar el coborî tonul vocii, astfel încât oamenii din separeul alăturat să nu audă, în caz că cineva ar fi recunoscut-o. Vreau să ies cu tine, spuse el, privind-o direct în ochi.

— Cu mine?

Ea era şocată în timp ce el încuviință din cap.

Li spusese acest lucru fără ocoliş, pentru că îşi dăduse seama că altfel ea nu avea să priceapă. Fiona îşi luase gândul de la întâlniri şi îl considera un amic. Însă el avea altceva în minte. Realiză că ea tot nu înțelegea mesajul, aşa că repetă:

— Vreau să ies cu *tine.* La o întâlnire.

— De ce? întrebă ea cu o privire încurcată, iar el izbucni în râs la întrebarea ei.

— Pentru că eşti frumoasă, sinceră, o companie plăcută, foarte inteligentă, o persoană bună, integră şi mă simt foarte bine alături de tine. Să-ți mai spun? El nu menționase atuuri precum *de succes*, *puternică* sau *director executiv.,* nu-i păsa de nimic din toate astea, deşi altora le-ar fi păsat. Şi ăsta e doar începutul. Te admir. Te plac. Cred că eşti o persoană minunată. Şi cred că te păcăleşti singură dacă renunți la bărbați. Ai avut nişte experiențe neplăcute, dar ăsta nu este un motiv să renunți. Cred că poți avea şi o relație, şi un job important. Cele două nu se exclud reciproc, dacă eşti cu persoana potrivită şi faci lucrurile cum trebuie. Poate că nu ai mai făcut asta până acum. Îmi dau seama că eu nu sunt director executiv sau vreun preşedinte de

consiliu într-o corporație mare, ori vreun lider în industrie, dar îmi place ceea ce fac şi sunt bun. Mă simt bine în pielea mea şi cu cine sunt. Nu mă simt amenințat de tine sau furios pentru că tu câştigi mai mulți bani sau ai o funcție mai importantă. Te plac. Mă simt bine cu tine. Mi-ar plăcea să ies cu tine la întâlniri. Mai mult, mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu tine, nu cu fantastica ta soră mai mare, care are un metru optzeci, e deşteaptă brici şi este o jucătoare fabuloasă de tenis. Cu tine. Cu sora ei mai mică. Pentru mine ar fi grozav. Ce părere ai?

El ştia că inițial ea nu se gândise la asta, dar spera să fie deschisă la această idee acum.

— Nu m-am gândit niciodată... Nu mi-am dat seama...

Se poticni şi îşi coborî privirea în timp ce frământa între degete firimiturile de pe masă, neştiind ce să spună. Dar, înainte de a apuca să vorbească, el se întinse peste masă şi îi luă mâna într-a lui. Nu voia s-o sperie, dar nici nu voia ca ea să fugă, şi părea că la asta se gândea.

— Nu trebuie să fie complicat. Încearcă şi vezi ce se întâmplă. Nu vor fi pierderi de vieți omeneşti dacă decidem că nu ne potrivim. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să rămânem prieteni. E loc pentru o nouă prietenă în viața mea. Dar tu? Vrei să încerci?

El era direct şi nu se temea să spună sau să facă ce voia. Fiona era la fel în afaceri, dar nu în viața personală. Renunțase la această atitudine cu ani în urmă, poate chiar înainte ca ea şi David să se despartă. El o descurajase ani de zile, iar ea nu voia să treacă din nou prin asta. Îl privi cu ochi trişti pe Logan, iar el putu să distingă în ei suferința. I se părea atât de vulnerabilă şi de speriată, încât voia să o ia în brațe, nu să îi vorbească peste o masă într-un restaurant.

— Dacă ne provocăm suferință sau ne dezamăgim unul pe celălalt? Dacă se întâmplă asta, mă vei urî.

— Nu te voi urî. El o privi în ochi fără teamă şi păru

încrezător, în ea şi în el însuşi. Voi fi dezamăgit. Dar nu mă vei înşela, nici nu vei face ceva necinstit. Deja ştiu asta despre tine. Nici eu nu voi face. Nu ştii asta despre mine încă, dar e adevărat. Şi, cine ştie? Poate ne vom distra grozav şi va merge. Merită să încercăm, zâmbi el. Oameni ca noi nu găseşti la tot pasul. De fapt, suntem o raritate. Amândoi suntem oameni cinstiți şi onorabili. Şi poate că am fi fericiți. În lipsă de altceva, putem să mergem la cină şi la meciuri de baseball şi ne putem distra. Fiona, ai nevoie de puțină distracție în viața ta. Nu poți să munceşti tot timpul, şi nici eu nu pot. Şi eu sunt dependent de muncă. Nu mă voi lamenta în legătură cu serviciul tău. Sunt dispus să primesc oricât timp îți rămâne sau să muncesc când munceşti şi tu. Sunt multe weekenduri când am termene de predare şi nu pot să ies în oraş, şi mănânc trei mese pe zi la birou. Nu trebuie să-ți iei niciun angajament important față de mine. Doar lasă o portiță deschisă şi hai să vedem unde ajungem.

Era foarte convingător. Fiona dădu iar să spună ceva, apoi renunță, îl privi multă vreme cu mâna încă într-a lui. Nu o retrase, ceea ce el consideră că era un semn bun. Era surprinsă de tot ceea ce spusese el. Nici prin cap nu îi trecuse că el ar vrea să se întâlnească cu ea sau să aibă o relație împreună. La început, crezu că o foloseşte ca pe sursă de informații, apoi se gândi că o place doar ca amică, la fel ca pe oricine altcineva. Nu mai avea asupra sa percepția că era femeie, nici nu avea idee cât de frumoasă o considera el. Iar lui nu îi păsa că ea era cu patru ani mai în vârstă; nu îşi arăta vârsta. De fapt, arăta cu zece ani mai tânără decât el. Iar lui vârsta i se părea irelevantă. Îi plăcea totul la ea.

Logan simți cum ea îl strânge uşor de mână, înainte să vorbească, în cele din urmă.

— Da, spuse ea atât de încet, încât el aproape că nu o

auzi, dar văzu buzele mişcându-i-se.

— Da? Adică, da, te vei întâlni cu mine?

El părea pe atât de şocat pe cât fusese ea când îi spusese că vrea să se întâlnească cu ea.

— Da. Vocea ei era mai puternică de data asta şi râse. Cred că eşti nebun şi nu ştiu de ce vrei să te vezi cu mine. Viața mea e o nebunie. Muncesc la ore incredibile şi aproape tot timpul. Plus că simt nevoia să petrec timp cu copiii mei când sunt şi ei disponibili. Dar dacă poți să accepți toate astea, atunci, da, poate că ai dreptate, şi în viață trebuie să laşi o portiță deschisă; merită să încercăm, după cum spui. Dar vreau să cădem de acord asupra unui lucru.

El se aştepta ca ea să-i pună vreo condiție teribilă, care să strice toată înțelegerea. Ştia cât de dură era în afaceri şi se întreba dacă era la fel şi în viața personală, deşi nu părea. Dacă nu ar cunoaşte-o, nimeni nu şi-ar da seama că era directorul executiv al unei mari corporații. Nu era dură ca om, era blândă, feminină şi cumsecade, calitățile pe care el le iubea la ea. Nu era intimidantă. Aştepta să-i audă condiția.

— Vreau ca niciodată să nu mă foloseşti drept sursă. Nu-ți voi strecura nicio informație, Logan. Nu-mi cere vreodată şi nu încerca să mă storci de informații sau să mă foloseşti.

El îşi dădu seama că ea vorbea serios şi oricum nu ar fi făcut asta. Ştia că asta ar fi stricat totul şi nu îşi dorea acest lucru nici acum, nici mai târziu. Mai ales mai târziu, dacă lucrurile mergeau bine. El nu ar fi periclitat asta pentru nimic în lume.

— Bineînțeles că nu, spuse el, surprins că ea se simțise nevoită să facă o asemenea precizare. Ai cuvântul meu.

El îi întinse mâna dreaptă peste masă. În mâna stângă ține mâna ei. **Iar** ea se întinse şi dădu mâna cu el.

— Promit.

Ea văzu că era sincer şi avea încredere că avea să se țină

de cuvânt.

— Atunci ne-am înțeles, spuse ea, zâmbindu-i, degajată.

Arăta tânără şi relaxată, şi deodată izbucni în râs.

— Dar tot vreau să o cunoşti pe sora mea. O s-o adori. Chiar ai ratat o şansă uriaşă cu ea, chicoti ea ca un copil.

— Trebuie să mă împac cu afacerea pe care tocmai am încheiat-o, spuse el, zâmbind şi făcând aluzie la ea. Cred că, una peste alta, m-am descurcat.

Începură să discute animat în timp ce mâncară, iar timpul se scurse rapid. După cină, el o conduse la parcare şi până la maşină. Ea îl invită la ea acasă, în Portola Valley a doua zi, să stea la piscină. Lui îi surâse ideea şi, chiar înainte să plece, o sărută pe obraz, apoi foarte suav pe buze. Nu voia să o sperie sau să o grăbească. Avea sentimentul că ea nu mai fusese cu un bărbat de multă vreme, şi nu se înşela. Aveau'timp.

— Ne vedem mâine, spuse el, zâmbind, iar ea se sui în maşină.

— M-am simțit foarte bine, spuse ea, mulțumindu-i.

Apoi plecă, făcându-i cu mâna, iar el se întoarse la maşina lui, părând mulțumit. Totul decursese mai bine decât visase vreodată. Fusese o zi perfectă.

Capitolul 21

Duminică dimineață, Fiona dormi mai mult decât de obicei, iar în timp ce bea o cană de cafea şi citea ediția de duminică a publicației *New York Times*, Alyssa intră în bucătărie părând supărată. Aproape toată noaptea vorbise la telefon cu John. Se aşeză pe un scaun la masa din bucătărie şi o privi pe mama ei cu ochi mari. Fiona îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Se întreba dacă nu cumva ea şi John se certaseră.

— E totul în regulă? o întrebă Fiona, încruntându-se. Vrei să mănânci? Bună dimineața, apropo! Se aplecă şi o sărută pe fiica ei, care părea plânsă. S-a întâmplat ceva între tine şi John? Era singura explicație la care se putea gândi când văzu privirea Alyssei şi se întreba dacă nu cumva weekendul fusese contramandat din alte motive decât că mama lui era bolnavă.

— Nu, nu este în regulă. E vorba de John, dar nu e ceea ce crezi. Suntem bine. E vorba de părinții lui, mamă.

Ea îşi privi mama şi o rugă să promită că nu avea să spună nimănui.

— Cui aş putea să spun, pentru numele lui Dumnezeu? Bineînțeles că n-o să spun. Ce s-a întâmplat?

După incidentul cu hărțuirea sexuală, ea se întreba dacă nu cumva Marshall dăduse iar de necazuri.

— Părinții lui divorțează, spuse ea dintr-odată. Tatăl lui a venit la lacul Tahoe vineri şi i-a spus mamei lui că divorțează de ea, iar John mi-a spus că ea e distrusă. Dar, mai rău decât atât, el i-a mai spus că are o iubită în L.A. De opt ani. Este mult mai tânără decât el, mamă, nu ştiu, douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, ceva de genul ăsta. Dar a fost cu ea în tot timpul ăsta. De-asta se duce în fiecare săptămână în L.A., ca să fie cu ea, şi cred că trebuie să lucreze şi acolo. Dar au chiar şi o casă împreună în Malibu. Şi, mamă, n-o să-ți vină să crezi, au două fetițe împreună, gemene! îți vine să crezi aşa ceva? A vrut să le arate lui John şi lui Lindsay poze cu ele, pentru că sunt surorile lor. Linsdsay s-a înfuriat. John a stat cu mine la telefon toată noaptea. Nici nu am ştiut ce să-i spun. Oricum, tatăl lui intentează divorț şi urmează să se însoare cu iubita cu care are gemenele.

— Doamne sfinte! spuse Fiona cu o privire uluită.

Mai auzise astfel de poveşti despre oameni care aveau în secret o a doua familie şi amante, dar nu în cercul restrâns

de cunoştinţe, iar Marshall părea să fie un model extraordinar de soţ şi tată. Nu ştii niciodată ce se întâmplă cu adevărat în viețile oamenilor. Îi părea foarte rău pentru John şi pentru ceilalți copii, şi mai ales pentru mama lor. Deci, directorul executiv cel exemplar nu era un individ chiar aşa de bun până la urmă. Instinctele lui Logan cu privire la el fuseseră corecte. Şi probabil că era vinovat şi de aventura de care fusese acuzat în procesul de hărțuire sexuală.

Mai presus de orice, Fionei îi părea rău pentru soția lui. Îi fusese alături cât fusese acuzat de hărțuire. Şi poate că mai erau şi altele, cine ştie. Marshall nu era nici pe departe aşa de respectabil pe cât părea. Nici pe departe. Fiona se întreba de ce se hotărâse să se însoare acum, după atâția ani, cu femeia mai tânără. Fionei îi părea rău pentru toți, mai puțin pentru amanta cu gemenele. Ea ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu se încurce cu un bărbat însurat şi să facă copii cu el. Presupuse că aceasta umbla după avere, că urmărea să obțină tot ce se putea şi să se agațe de orice, suficient de mult timp cât să pună mâna pe tot sau poate să îl şantajeze pe Marshall. Dar cu siguranță nu era o femeie decentă, dacă avea o relație cu un bărbat însurat, distrugându-i acestuia familia în favoarea ei. Fiona nu era de acord cu ea, şi toată compasiunea ei era îndreptată către Liz şi copiii ei, gândindu-se cu drag la John.

— El spune că asta a fost cea mai mare temere a lui, îi mărturisi Alyssa, că părinții lui vor divorța. Mai ales după ce femeia aia i-a acuzat tatăl de hărțuire sexuală şi a susținut că a avut o aventură cu el. Poate că chiar aşa a fost, iar el a plătit-o ca să mintă.

Acum orice părea posibil. Marshall avea să îşi piardă orice urmă de credibilitate în fața familiei lui şi a cunoscuților, odată ce se va fi aflat povestea cu amanta lui şi cu gemenele.

— John spune că mama lui a fost neliniştită încă de când acea femeie i-a adus acuzaţii publice, susţinând că el a avut totuşi o relaţie cu ea. Mama l-a crezut pe tatăl lui, dar tot a fost supărată. Cred că asta a speriat-o. Iar acum John spune că toată familia e revoltată. Fratele lui mai mare a hotărât că nu-i va mai vorbi niciodată. Îl consideră pe tatăl lui un sociopat. Iar Lindsay nu i-a vorbit tot weekendul. John nu ştie ce să creadă. Întotdeauna l-a respectat atât de mult. L-a idolatrizat.

Alyssa îi relată mamei sale întreaga poveste, iar ea rămase uluită.

— Mamă, ce pot să fac? întrebă Alyssa cu o privire îngrijorată. John e atât de supărat. Spune că îi e şi ruşine cu tatăl lui. Şi că este sigur că asta va ajunge în toată presa.

— Probabil că aşa se va întâmpla, îi confirmă Fiona. Astfel de lucruri ies la iveală până la urmă, mai ales dacă el se va însura cu tânăra acum. Mai multe persoane publice se aflaseră în situaţii similare, iar tabloidele prosperaseră pe seama lor. Draga mea, nu poţi face nimic, decât să fii alături de John şi să îl consolezi. El nu a făcut nimic greşit. Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina lui.

— El îşi iubeşte atât de mult tatăl şi acum spune că nu-l va ierta niciodată.

— Poate că nu. Sau poate că îl va ierta într-o bună zi. E nevoie de timp.

— Spune că nu vrea să le cunoască niciodată pe, acele fetiţe sau să le accepte drept surorile lui.

— Asta e trist şi pentru ele. Sunt marginalizate automat din cauza a ceea ce au făcut părinţii lor, şi nu este corect faţă de ele. Toţi copiii plătesc un preţ pentru păcatele părinţilor. La fel şi soţia lui. Pot doar să-mi imaginez cum se simte John.

Şi, brusc, se gândi că asta îi confirma toate teoriile lui Jillian despre comportamentul scandalos al bărbaţilor cu

funcții de putere şi că toată acea putere acționa ca un afrodiziac asupra lor. Era exemplul perfect. Fiona se uită la ceas şi îşi dădu seama că Logan trebuia să sosească din clipă în clipă, iar ea trebuia să facă duş şi să se îmbrace.

Strânse masa, şi Alyssa o ajută. Vorbiseră două ore. Iar Fiona îi spuse că trebuie să se îmbrace.

— Pleci undeva, mamă?

Alyssa părea surprinsă. Mama ei nu ieşea niciodată duminica. Stătea acasă şi lucra, sau îşi petrecea timpul cu Alyssa sau cu Mark.

— Am un musafir, spuse Fiona, evitând privirea fiicei sale în timp ce împachetă ziarul şi îl puse deoparte.

— Adică cine?

— Un prieten, spuse Fiona vag, iar Alyssa o privi îngrijorată.

— Ce fel de prieten?

— Cel care m-a dus ieri la meciul de baseball.

— Vrei să spui că te vezi cu el din nou? Alyssa păru şocată, iar mama ei încuviință din cap.

— Nu e mare lucru, am cinat cu el de câteva ori şi este o companie plăcută. Voiam să i-o prezint pe mătuşa Jill, dar cred că ne-am distrat prea mult, iar ea este plecată de prea multă vreme.

Fiona îi zâmbi fiicei sale, care încă părea îngrijorată. Nu era obişnuită cu gândul ca mama ei să aibă întâlniri romantice şi nu era sigură că era o idee atât de bună. Dacă el se dovedea a fi un ticălos? Sau rău? Fiona avusese aceleaşi îngrijorări, fără ca fiica ei să ştie. Era aproape sigură că Logan era un tip bun, fie că se dovedea compatibil cu ea sau nu. Timpul avea să lămurească lucrurile.

— Dar nu era jurnalist de investigații?

— Ba da. De ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, să nu-i povesteşti despre tatăl lui John!

Ea păru panicată.

— Bineînțeles că nu. Logan îi dăduse cuvântul lui cu o seară în urmă, dar ea nu i-ar fi relatat oricum aşa ceva. Avea să iasă la iveală în curând, fără aportul ei. Din respect pentru John, nu ar fi spus nimănui. N-aş face asta niciodată, îşi asigură ea fiica, iar aceasta păru uşurată. De ce nu rămâi să faci cunoştință cu el? Poți lua prânzul cu noi la piscină. Cred că-ți va plăcea de el.

Alyssa nu comentă şi o privi îngrijorată pe mama ei.

— Mamă, de ce te întâlneşti cu el? Ne ai pe noi. N-ai nevoie de un bărbat.

— Probabil că este adevărat, spuse Fiona, ştiind exact ce anume o îngrijora pe fiica ei. Ei voiau ca ea să le acorde tot timpul, fără a o împărți cu altcineva. Singurătatea şi disponibilitatea ei erau convenabile pentru ei şi nu aveau cu cine să fie în competiție. Dar tu şi fratele tău sunteți amândoi la facultate. El este în New York şi vine aicidoar în vacanțele şcolare, iar tu eşti ocupată, şi acum îl ai pe John. Îmi place şi mie să mă distrez puțin. Nu plec nicăieri şi voi veți fi mereu prioritatea mea, o asigură ea. Dar s-ar putea să-mi prindă bine. Dacă nu va fi aşa, mă voi opri. Nu avem o relație serioasă şi vrem să o luăm încet. Bine?

Ea îi zâmbi, iar Alyssa încuviință din cap, dar acum voia să îl cunoască pe tip. Mama ei nu mai avusese de ani de zile o întâlnire romantică, şi nu putea să înțeleagă de ce se schimbaseră lucrurile. Nu ştia că mătuşa o tot zorea să iasă în oraş şi să meargă la întâlniri. Alyssa nu era atât de sigură că îi plăcea asta. Cu tatăl ei, situația era diferită, îl vedeau rar, dar mama era mereu disponibilă seara şi în weekenduri, iar ea nu voia ca asta să se schimbe. Dar mama părea să înțeleagă asta, nicidecum nu se afla într-o dispoziție romantică şi tensionată.

Alyssa se întinse lângă piscină până când mama ei fu gata. Fiona se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți şi

cu un tricou, fără a se aranja în mod special. Nu era machiată şi avea părul desfăcut. Purta şlapi şi, când sună soneria, părea complet relaxată şi degajată. Alyssei îi plăcu faptul că ea nu se aranjase prea mult pentru întâlnire, pentru că ar fi considerat că mama o luase razna, ca tatăl lui John. Fu plăcut surprinsă când intră Logan. El purta jeanşi şi un tricou, era proaspăt bărbierit şi avea părul brunet. Părea inteligent, atrăgător şi destins, purta şlapi şi aduse pâine franțuzească, brânză şi vin pentru ele. Părea fericit să o vadă pe Fiona şi o tratã pe Alyssa ca pe un adult, arătându-se interesat să discute cu ea multe alte lucruri decât cele legate de şcoală. Când se aşezară cu toții la masă, lângă piscină, o tratã pe mama ei mai mult ca pe o amică decât ca pe o iubită, deşi era evident că o plăcea şi o respecta. Alyssa nu găsi nimic dezagreabil la el, iar, când îşi ajută mama să strângă masa, îi şopti în bucătărie:

— E mişto, mamă... e sexy! chicoti ea.

— Deci, cum e? întrebă Fiona, amuzată. Mişto sau sexy? Nu mă ameți.

— Ambele. E drăguț, şi cred că te place.

De data asta, păru încântată. Era în asentimentul mamei sale.

— M-am gândit că e perfect pentru mătuşa Jill, spuse Fiona cu o umbră de regret.

— Este prea tânăr pentru ea. Ar arăta ridicol alături de el. Este foarte potrivit pentru tine.

— Deci, îți place de el? se interesă Fiona din nou, iar Alyssa izbucni în râs.

— Mult.

Ea plecă puțin mai târziu, iar Logan o felicită pe Fiona pentru fiica ei în timp ce stăteau întinşi lângă piscină, în costume de baie.

— Este un copil foarte inteligent, la fel ca tine. El îi zâmbi, apoi păru îngrijorat pentru o clipă. Am trecut testul?

El ştia cât de importanți erau copiii pentru ea şi vedea cât de protectoare era Alyssa cu mama ei.

— Cu brio. Eşti şi „sexy” şi „mişto” Cred că ăsta e un semn bun din partea acestei categorii de vârstă.

El păru uşurat, apoi se întoarse pe o parte să o privească.

— Te plac mult, Fiona. Mă simt aşa confortabil alături de tine.

Şi ei îi plăcea să fie împreună. În acea după-amiază nu se întâmplă nimic incitant. Doar stătură la soare şi vorbiră. Mâncară restul de brânză şi vin la o cină servită devreme, apoi el plecă înapoi în oraş. Dar, înainte să plece, el o sărută, de data asta pe buze, cu mai multă pasiune decât în ziua precedentă, fără să exagereze însă. Ea nu se simțea ca şi cum el o agasa sau era disperat să ajungă cu ea în pat. Totul se întâmpla într-un ritm confortabil pentru ea. Abia fusese de acord să se întâlnească cu el, aşa că nu se grăbeau şi savurau fiecare moment petrecut împreună. Stabiliseră să iasă în oraş în weekendul următor, ceea ce era bine pentru ea, pentru că urma o săptămână aglomerată.

Când ajunse acasă, el îi trimise un mesaj, mulțumindu-i pentru ziua minunată. Ea îi răspunse la mesaj în aceeaşi notă. Până atunci, fusese o relație pe picior de egalitate, exact ceea ce-şi dorea ea. Fiona îşi dorea un partener şi un prieten, nu pe cineva care să o trateze urât, şi nici ea nu voia să procedeze altfel cu el. Logan părea partenerul potrivit. Era foarte mulțumită. De-abia aştepta să-i povestească lui Jillian despre el când se întorcea acasă.

Luni dimineață, Marshall făcu tot ce-şi planificase, în ordinea importanței, imediat ce ajunse la birou. Avusese parte de un weekend lung, neplăcut şi stresant şi era bucuros că se poate refugia la serviciu. De când plecase din Tahoe nu mai auzise nimic despre Liz sau despre copiii lui, dar nici nu se aştepta. Îi spusese lui Liz să-şi ia un avocat. Voia să declanşeze repede procedura de divorț, şi ea trebuia

să se decidă ce voia să facă cu casa, dacă să o păstreze sau să o vândă. Lui îi convenea în orice ipostază. Urma să cumpere o casă nouă pentru el şi Ashley, poate în oraş, ceea ce ei avea să îi placă probabil, sau poate în Hillsborough, unde fetele ar putea avea cai. Pentru el ar fi fost mai uşor pe peninsulă. Avea să-i lase Marin County lui Liz, ca să nu se întâlnească cu ea. Se gândise deja la tot.

Primul telefon din acea zi fu către Connie Feinberg, pentru a o anunța că „rezolvase problema" în weekend, exact aşa cum îşi dorise ea.

— Eu şi Liz divorțăm, îi spuse el simplu.

— Îmi pare rău să aud asta, Marshall. Părea tristă, chiar mult mai mult decât el. Era puțin şocată de tonul lui degajat când îi dădu vestea. Şi îmi pare rău dacă cei din consiliu te-au presat cu această decizie. Am fi fost de acord, oricare ar fi fost aceasta. Dar nu am vrut ca tu să fii vulnerabil în fața vreunui alt scandal, care ar implica UPI, în cele din urmă. Dar sunt sigură că este dureros pentru voi toți, dacă aşa ați decis.

— Copiii vor depăşi momentul, iar eu şi Liz trebuie să mergem mai departe, spuse el. Cealaltă relație nu ar fi apărut dacă mariajul nostru ar mai fi funcționat. Iar eu am aşteptat mult prea mult timp. E timpul să pun lucrurile în ordine. Consiliul a avut dreptate. În dimineața asta îmi sun avocatul. Aş vrea să depun actele cât mai repede posibil, ceea ce înseamnă că eu şi Ashley ne-am putea căsători până în februarie. Dacă se întârzie cu aspectele financiare, putem separa asta de divorț, ca să fim operativi.

El avansa la viteză maximă. Connie îl speriase.

— Nu-ți cerem să grăbeşti toate astea, spuse Connie, simțindu-se răspunzătoare, căci îi părea rău pentru fosta lui soție. Odată ce le vei spune oamenilor că v-ați despărțit şi că divorțați, restul depinde de tine, şi poți fi văzut în compania cui vrei. Sunt sigură că la un moment dat va apărea un

comentariu despre fiicele tale mai mici, dar lucrurile de felul ăsta se întâmplă în ziua de azi. Se pare că s-a schimbat ordinea în care oamenii fac lucrurile şi nu este nici pe departe atât de şocant cum ar fi fost acum douăzeci sau treizeci de ani. Imediat ce oamenii vor afla despre asta, vor uita. Cel puțin noi asta sperăm. Şi îți mulțumesc pentru că te-ai ocupat de asta atât de repede. Ea îi vorbise exact ca în urmă cu o săptămână, fără a se aştepta ca el să ia măsuri atât de rapide, dar se bucura că o făcuse. Liz este bine?

Ea părea îngrijorată, spre deosebire de Marshall care părea foarte relaxat. Odată ce luase decizia, mai ales după ce o văzuse pe Ashley. După ani de zile de indecizie, în care îşi trăise viața în virtutea inerției, când Connie îl presase, el se mişcase iute ca vântul.

— Va fi bine, răspunse el în legătură cu Liz. Voi avea mare grijă de ea.

El se referea la aspectul financiar, iar Connie înțelese imediat. Dar ea ştia că asta implica mai multe lucruri. O femeie de cincizeci de ani tocmai pierduse o căsnicie de douăzeci şi şapte de ani, statutul ei, munca ei, scopul ei în viață şi pe bărbatul pe care îl iubea. Connie era sigură că Liz avea sentimentul că pierduse totul şi nu-şi putea imagina viața fără Marshall. Spera ca şi el să fie conştient de asta. Nu lăsa această impresie, dar acum nu mai era problema lui Connie. El făcuse cum i se ceruse. Implicarea ei se oprea aici. Îi mulțumi din nou înainte să închidă telefonul.

Următorul telefon fu către avocat, pentru a-l informa că divorțează, îi precizează că voia să se mişte rapid şi să facă separat partajul, dacă era necesar, căci era pregătit să fie generos cu Liz, în limite rezonabile. Voia să îi lase lui Liz casele, atât cea din Ross, cât şi cea de la lacul Tahoe, şi o rentă substanțială, proporțională cu averea şi veniturile lui. Avocatul îi explică faptul că existau etape pentru a efectua acele calcule, dar Marshall era pregătit să nu țină cont de

ele. Voia ca Liz să aibă un trai confortabil şi sigur pe viață, astfel încât copiii lui să nu-i reproşeze nimic. De asemenea, îi spuse avocatului că voia să se însoare în şase luni, imediat ce cerneala de pe actele de divorț se va fi uscat, aşa că dorea ca documentele să fie depuse fără întârziere, în acea săptămână dacă era posibil. Îi puteau înainta lui Liz documentele prin intermediul avocatului ei. Când spuse că voia să se însoare repede, avocatul se întrebă dacă nu cumva era vorba de vreo naştere iminentă La mijloc. Aşa se întâmpla de obicei când bărbații erau atât de hotărâți şi se mişcau atât de rapid ca Marshall.

— Urmează să se nască vreun copil? îl întrebă precaut avocatul, nevoind să-l jignească, dar considera că trebuia să ştie.

— Da, doi, recunoscu Marshall, zâmbind larg. Au şapte ani.

El avea un avocat în L.A., care îi redactase ultimul testament, aşa că avocatul lui local nu era încunoştințat cu privire la dispozițiile testamentare pentru Ashley sau pentru fete. În cazul decesului său, acestea ar fi lăsat pe toată lumea cu gura căscată, cu ocazia deschiderii testamentului său.

Avocatul promise să se ocupe de tot cât de repede posibil. Marshall sună apoi un agent imobiliar căruia îi spuse că era un căutarea unei case mari, cu teren, în Hillsborough sau poate în oraş. Îi expuse cerințele şi îi menționă suma pe care era dispus să o plătească. Agentul îl informă că avea mai multe variante şi că în câteva zile avea să ia din nou legătura cu Marshall.

Apoi, o sună pe Ashley, folosind acelaşi ton protocolar. Îi spuse că fusese ocupat.

— I-am spus lui Liz weekendul ăsta, o informă el, iar la celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

Ea nu mai vorbise cu el de când plecase din L.A. Şi de zile

întregi se lupta cu propriile gânduri. Se hotărâse să nu îl vadă pe Geoff în ziua precedentă sau până când avea să ştie cu siguranță ce-şi dorea. Nu i se părea corect să petreacă timpul în compania lui acum. Se părea că nu puteau să fie doar prieteni şi să facă abstracție de atracția pe care o simțeau unul de celălalt, iar ea avea prea multe pe cap. Nu făcea comparație între cei doi bărbați, ci încerca să caute răspunsul în inima ei. În acel moment nu voia decât să se gândească la Marshall. Geoff era prea atrăgător şi, după o absență de optsprezece ani, ştia atât de puține despre el, şi avea nevoie de timp ca să îl cunoască. El nu făcea decât să o distragă, iar, când vorbise cu el, cu o seară în urmă, se arătase înțelegător. Era dispus să facă orice dorea ea. Ştiau că țineau unul la celălalt. Momentan, era suficient.

— Cum a primit vestea? îl întrebă Ashley, în sfârşit, despre Liz.

Aşteptase opt ani acel moment, iar acum îi părea rău pentru Liz şi se simțea vinovată.

— Rău, spuse Marshall pe un ton serios. Mă aşteptam la asta. Nu a bănuit niciodată, deşi poate că ar fi trebuit. El fusese însă atât de atent să nu lase nicio urmă în toți aceşti ani. I-am spus despre tine şi despre fete. Am fost complet sincer cu ea şi cu copiii.

— Ei cum erau? întrebă Ashley, părând mult mai devastată decât el.

Acum chiar se simțea ca o destrămătoare de căsnicii. Era răspunzătoare pentru distrugerea a patru vieți, şi el era complicele ei la această crimă.

— Se iau după mama lor. Sunt tratat ca Inamicul Public Numărul Unu. Cred că în timp se vor calma cu toții. Poate cu excepția lui Liz. Nu sunt sigur că o să treacă peste asta.

Ashley se întrebă dacă ea ar fi putut şi în ce stare ar fi fost acum, dacă el s-ar fi despărțit de ea miercurea trecută, aşa cum intenționase. El ştiuse că cineva urma să sufere.

Fie Ashley, fie Liz. Şi hotărâse că Liz avea să fie aceea. Dar ar fi putut la fel de bine să fie ea, în funcţie de cum dădea el cu banul. Dacă partida de amor de săptămâna trecută nu ar fi fost fabuloasă, ea ar fi putut fi cea care plângea acum. Şi încă i se poate întâmpla asta, dacă ar deveni vreodată un risc pentru cariera lui. Acum nu-şi mai făcea iluzii în privinţa asta.

— Am vorbit de dimineaţă cu avocatul meu. Săptămâna asta depun actele de divorţ. Şi am sunat un agent imobiliar care să ne găsească o casă. Hillsborough mi-ar plăcea, dar cred că ar fi drăguţ şi pentru tine şi pentru fete, şi i-am spus că vom viziona nişte locuinţe şi în oraş. Va trebui să închiriem o casă acolo, până când casa pe care o vom cumpăra va fi gata. Imediat ce depun actele de divorţ, ar trebui să ne mutăm împreună acolo, pentru ca fetele să înceapă acolo anul şcolar. Îţi voi trimite numele unor şcoli de care să te interesezi, iar eu voi scoate la vânzare casa din Malibu.

El luase toate acele decizii fără ea, iar Ashley se simţi de parcă fusese luată de un torent năvalnic de apă, fără niciun control asupra vieţii ei. Aşa mergeau lucrurile cu bărbaţi ca Marshall. Ei luau deciziile şi se mişcau repede, odată ce acestea erau luate. Se simţea de parcă făcea parte dintr-o înţelegere de afaceri şi era şocată de casa ei din Malibu.

— Nu putem să păstrăm casa mea de acolo? îmi place foarte mult, spuse ea cu tristeţe.

— Nu mai ai nevoie de ea. Vei locui cu mine, spuse el calm.

— Am putea să petrecem acolo câte un weekend din când în când, de dragul vremurilor trecute.

Acolo trăise unele dintre cele mai fericite clipe din viaţa ei, dar şi cele mai triste. Şi locuia acolo de când se născuseră gemenele. Era plină de amintiri pentru ea. Dar ea îl avea pe el acum şi o viaţă cu totul nouă. Încercă să se simtă fericită

şi entuziasmată, dar nu o străbăteau decât sentimente de teamă. Aşa făcea el afaceri şi la fel îşi trăia şi viaţa. Nu văzuse asta limpede până atunci. Iar de când sunase, el nu-i spusese nici măcar o dată că o iubeşte. Ea nu îndrăzni să se plângă de asta. Tocmai îşi părăsea soţia pentru ea, în sfârşit, şi poate că în mintea lui, asta era o dovadă suficientă. Deodată, începu să se întrebe ce avea să facă el în L.A. În lipsa ei, când ea era în San Francisco, ca soţie a lui. Se întrebă dacă nu cumva, într-o bună zi, avea să fie în aceeaşi situaţie ca Liz.

Mai vorbiră câteva minute, dar el îi spusese tot ceea ce avea de zis şi că urma să o revadă miercuri seară.

— Marshall... spuse ea, ezitând, înainte să închidă telefonul. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci. Păreau prea puţine vorbe pentru patru vieţi date peste cap pentru ea şi pentru soţia la care el renunţase. Sper că te voi face fericit, spuse ea cu lacrimi în ochi.

— Fii sigură, spuse el cu răceală. El nu părea să aibă îndoieli sau regrete. Odată ce aflase ce risca, făcuse manevra. Ashley ştia că pur şi simplu aşa era el. Până la urmă, pentru el, totul era ca o decizie de afaceri, şi, până atunci, ea nu reprezentase asta în ochii lui. Consiliul UPI, care îi ameninţase slujba, îl determinase să o privească cu adevărat pe ea. Inima ei şi cele două fetiţe ale lor nu fuseseră niciodată suficiente pentru asta. Dar momentan, ea nu avea nimic să îi reproşeze. El lua întruna decizii. Şi, brusc, totul se întâmpla foarte repede. Aproape prea repede pentru ea.

— Te iubesc, spuse ea încet.

Îşi dorea ca el să fie acolo ca să-l privească în ochi şi să înţeleagă mai bine cine era şi ce simţea pentru ea. Avea nevoie să ştie acum.

— Şi eu, răspunse el şi se grăbi să închidă. Întârzia la o şedinţă.

După aceea, Ashley se aşeză pe verandă şi rămase acolo multă vreme, încă ținând în mână telefonul mobil, dorindu-şi să fie aproape de el şi să-l poată atinge. Se simțea de parcă îl pierduse în ultimele câteva zile, cu toate că, în sfârşit, era al ei. Totul se schimba atât de repede, era amețită şi tânjea după zilele în care era sigură că el o iubea. Acum nu mai era sigură că iubea pe cineva. El îşi iubea munca. Şi oricine intervenea pe acest teritoriu urma să fie distrus. Când intră în casă, se simțea pierdută şi era bucuroasă că în acea după-amiază avea şedință la terapeut.

În acea seară o sună Bonnie, iar Ashley nu răspunse. Ziua următoare sună Geoff, iar în mesajul său spunea că era îngrijorat în privința ei, dar ea nu îl sună înapoi. Era marți, iar miercuri seară Marshall urma să vină acolo, să vorbească şi să facă planuri, şi să facă dragoste cu ea. Deja primise un e-mail de la o companie imobiliară legat de anunțul casei sale scoase la vânzare. Marshall o rugase pe secretara lui să îi trimită prin e-mail şcolile pentru Kezia şi Kendall, dar ea nu le contactase încă. Ashley simțea că înoată pe sub apă. Nu dormi toată noaptea de marți spre miercuri, Geoff o sunase de trei ori, dar acum nu putea vorbi cu el. Îşi dădu seama cât greşise pentru că se văzuse cu el şi îl sărutase. Trebuia să renunțe la tot acum pentru Marshall. El îşi părăsise soția pentru ea, iar ea îi datora loialitate, viața şi viitorul ei. Avea să fie soția lui, aşa cum îşi dorise. Şi poate că nu conta cum câştigase trofeul, fie că i-l oferise consiliul UPI, sau el. Aşteptase opt ani acel moment. Imediat ce răsări soarele, miercuri dimineață, ieşi pe verandă să se gândească la bărbatul cu care urma să se mărite. Escaladase Everestul şi supraviețuise. Aerul de pe culmi era atât de rarefiat, încât abia putea să respire, dar Marshall era acolo cu ea. Reuşiseră. În sfârşit.

Capitolul 22

Miercuri dimineață, Ashley le duse pe Kendall şi pe Kezia în tabăra de zi, ca de obicei. De data asta, se simțea altfel. Acum intrase în rândul mamelor care aveau soți şi copii. Urma să se mărite cu un bărbat important, care o iubea îndeajuns încât să-şi lase soția şi să facă din ea o femeie respectabilă, cel puțin. Acum nimeni nu avea să o mai compătimească sau să fie şocat de prezența ei, ori să şuşotească pe la spatele ei că este iubita unui bărbat căsătorit, care petrece doar două zile pe săptămână cu ea. Ea trecuse prin toate acestea pentru el şi supraviețuise. Acum merita altceva. Când se întoarse acasă, după ce lăsă fetele, Marshall îi trimise un mesaj prin care o anunța că era în oraş, iar ea începu să tremure violent. Se întrebă dacă nu cumva se îmbolnăvise. Se aşeză pe verandă şi îşi puse capul între picioare. Când se ridică din nou, încă era amețită. Brusc, tot ce ştia fu că trebuia să-l vadă. Trebuia să-l vadă şi să privească în ochii lui, şi să ştie că o iubeşte. Nu mai putea să ghicească sau să spere că era adevărat, sau să se întrebe dacă chiar o iubeşte, şi nici să aibă încredere în judecata altuia ori chiar a ei. Avea nevoie să vadă asta cu ochii ei.

Se simțea ca într-o transă când se urcă în maşină şi conduse până în centrul oraşului, la clădirea în care se aflau birourile lui. Îşi lăsă maşina parcată pe o stradă, în fața unui hidrant. Urcă la birourile unde nu mai fusese de opt ani. Purta o rochie înflorată şi sandale şi intră în zona de recepție a birourilor UPI cu o privire confuză. Îşi amintea unde se aflau birourile lui şi se întreba dacă erau tot acolo; înaintă pe hol, simțindu-se ca o fantomă până îl găsi. Nimeni nu o observă şi nimeni nu îi acordă atenție, apoi ea îl văzu printr-o uşă întredeschisă, stând la biroul său. Era la telefon, aplecat pe spate, în fotoliul din biroul lui uriaş de pe

colț. Era acelaşi pe care îl avea şi pe vremea când ea era recepționeră acolo. Acum era mama copiilor lui şi urma să-i devină soție.

Când o văzu, Marshall se holbă la ea şi imediat închise telefonul. Se ridică şi ocoli biroul ca să o întâmpine. Ea avea o privire stranie, goală.

— Ashley, eşti bine? Ce faci aici?

Voia să-i spună că nu era sigură şi nu ştia, dar nu rosti niciun cuvânt şi se opri să-şi recapete suflul.

— Trebuia să te văd, spuse ea, cercetându-i ochii pentru răspunsurile pe care le căuta de zile, de luni, de ani întregi.

Nu îl vedea decât pe directorul executiv al UPI din biroul de pe colț. Se întreba dacă asta era tot ce existase vreodată în persoana lui, iar ea îşi imaginase restul sau dacă la început fusese altfel. Şi chiar şi acum, când el făcea dragoste cu ea, ochii lui erau plini de dorință şi de pasiune. El o dorea, dar ea nu era niciodată sigură că el o iubea, după cum nici acum nu era.

— Ne vedem diseară, spuse el cu o expresie îngrijorată şi înaintă să închidă uşa în timp ce ea îl privea. Nu poți să vii aici, Ashley, sunt ocupat. Du-te acasă.

Ea părea că îşi pierduse controlul, iar el o văzu că tremură. Deodată, ea constată că se simțea mai lucidă decât fusese în ani de zile.

— Mă iubeşti?

— Bineînțeles că te iubesc. Despre ce e vorba? De ce ai venit aici? Tocmai mi-am părăsit soția pentru tine. Cred că asta e o dovadă clară că te iubesc.

Dar ea îl privea şi scutura din cap.

— Ți-ai părăsit soția ca să-ți păstrezi slujba, nu pentru că mă iubeşti pe mine. Dacă mă iubeai, ai fi părăsit-o acum mulți ani; până când nu ți-au fost amenințate cariera şi poziția socială, nu ai făcut-o, spuse ea sec.

— Ce mai contează? Ai obținut ce ai vrut. Nu e suficient?

El începea să se înfurie. Nu îi plăcea întrebarea şi nici atitudinea ei, şi voia ca ea să plece. Întrecuse limita. Şi nu voia să-i facă o scenă la birou.

— Nu, nu este suficient, spuse ea încet şi se opri din tremurat. Pentru că săptămâna trecută aproape că ai scăpat de mine în loc de ea. Şi data viitoare s-ar putea să fiu eu aceea.

— Nu şi dacă te porți cum trebuie, spuse el la fel de sec, cu ochii scânteind de mânie.

Ea trebuia să-i fie recunoscătoare, şi nu era. Voia mai mult. Voia inima lui.

— Şi ce înseamnă asta? Ce ar trebui să fac pentru tine? Care sunt regulile jocului? Ți-am născut copiii. Te-am sprijinit. Te-am iubit vreme de opt ani. Asta nu a fost suficient ca să o părăseşti. Şi Liz a făcut tot ce ai vrut tu timp de aproape treizeci de ani. Şi cu ce s-a ales? Ai înşelat-o şi ai mințit-o şi ai venit aici să te culci cu mine. Ai făcut doi copii pe la spatele ei. Şi acum i-ai dat papucii ca să-ți păstrezi slujba.

— E vorba de bani aici? Vrei vreo garanție financiară?

Asta nu l-ar fi surprins. Nimic nu îl mai mira. Dar lui nu-i plăcea gestul din partea ei. Ea doar negă, scuturând din cap.

— Nu, nu este vorba de bani. Ci de iubire, spuse ea şi văzu atunci în ochii lui răspunsul la întrebare. Marshall, tu nu mă iubeşti. Nu m-ai iubit niciodată. Nu o iubeşti nici pe Liz. Nu-ți iubeşti copiii, pe ai ei sau pe ai mei. Te iubeşti pe tine şi cariera ta. Şi ştii ce? Asta nu e suficient. Eu nu am nevoie de o casă în Hillsborough, nici chiar de cea din Malibu. Nu am nevoie de banii tăi. Am nevoie doar de tine. Şi tot ce îmi dai tu sunt lucruri, atâta vreme cât este convenabil pentru tine. Atâta vreme cât nu îți este pusă în pericol prețioasa carieră în vreun fel. Dar tu nu mă iubeşti. Obținuse acum răspunsul de care avea nevoie. Era limpede

ca lumina zilei pentru ea, şi ştia că adevărul aproape că avea să o ucidă, dar trebuia să scape de el, indiferent ce însemna asta. Nu pot să fac asta. Ți-am dat tot ce-am avut vreme de opt ani. Nu a mai rămas nimic. Ai ucis tot. Când ai venit aici, săptămâna trecută, ca să te desparți de mine şi mi-ai vorbit despre asta după ce te-ai răzgândit, pentru mine s-a terminat. Ştiu că într-o bună zi mi-ai face acelaşi lucru pe care i l-ai făcut lui Liz. Nu am încredere în tine, Marshall. Te iubesc! Dar nu aş mai putea să am încredere în tine vreodată. Şi nu pot să trăiesc cu un bărbat pe care nu îl respect.

În timp ce spunea asta era mai calmă decât oricând. Cât ea rostea aceste cuvinte, el traversă încăperea şi o apucă de braț. O strânse puternic şi o privi în ochi.

— Ashley, nu-mi pasă dacă ai sau nu încredere în mine. Sau dacă mă respecți. Vei face ce spun eu. Tocmai mi-am lăsat soția pentru tine după ce opt ani m-ai torturat fără încetare. Acum ai obținut ce ai vrut. Nu mai poți da înapoi. Avem copii. Ne vom căsători, şi nu mă vei arunca într-un scandal pentru că am părăsit-o pe Liz pentru tine. Te plătesc oricât.

— Nu vreau nimic de la tine, spuse ea, exceptând faptul de a-ți asuma responsabilitatea față de fiicele tale. Dincolo de asta, pentru mine nu vreau nimic. Şi îmi pare rău că ai părăsit-o pe Liz şi asta înseamnă un scandal pentru tine. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta acum multă vreme, când am rămas gravidă, şi tu mi-ai promis că te vei însura cu mine şi nu ai făcut-o niciodată. Ar fi trebuit să o părăseşti atunci, nu acum, pentru UPI. Asta este între tine şi ei. Marshall, eu nu voi fi soluția la problema ta, dacă nu mă iubeşti. Nu-mi voi petrece restul vieții cu un om care nu mă iubeşte şi nu a făcut-o niciodată. Merit mai mult de atât.

— E vorba de altcineva? întrebă el, dându-i drumul la braț. El se speriase pentru un moment de cât de tare o

strângea. Despre asta e vorba? Despre alt bărbat?

— Nu, nu este.

Ea ştia că nu îl părăsea pentru Geoff, aşa că fu sinceră când răspuse. Nu avea nici cea mai vagă idee ce avea să se întâmple cu Geoff, dacă avea să fie ceva. Era vorba doar despre Marshall.

— Ashley, vei plăti pentru asta pentru totdeauna, dacă mă părăseşti acum, spuse el cu o privire extrem de severă.

Dacă ea îl părăsea atunci, el nu avea să o ierte niciodată, iar asta se citea pe chipul lui. Dar ar fi fost şi mai rău dacă ar fi rămas cu el.

— Deja am plătit, vreme de opt ani, cu tot ce-am avut. Nu pot să fac asta, Marshall, îmi pare rău. Se îndreptă spre uşă, şi el o privi cum pleacă. Ea se întoarse şi se uită la el când deschise uşa. Te iubesc! Te-am iubit mereu, spuse ea şi ieşi din biroul lui, în timp ce el se uita după ea cu mânie.

El ieşi pe uşă şi o văzu cum dispare în hol, apoi trânti uşa cu toată forța. Dar nu fugi după ea. Nu încercă să o oprească. Ştia ce avea de făcut acum, dacă nu era prea târziu.

*

Ashley părăsi clădirea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ştia că încă îl iubea, dar nu putea să rămână cu el, iar acum ştia şi de ce. Acei ochi erau goi. Ea nu îşi îngăduise să vadă asta până atunci. Nu voise. Îi ascultase cuvintele şi promisiunile şi îi iertase tot ce nu făcuse. Dar nu mai putea să continue aşa.

Conduse spre casă în Malibu, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, şi intră în casă. Se întrebă dacă era cazul să se mute, dar nu mai conta. El putea să-şi ia casa înapoi, în schimbul vieții ei. Avea tot ce îi trebuia, amintirea iubirii pentru el şi fiicele ei.

Cu mâinile tremurânde, căută numărul uneia dintre mamele de la tabăra de zi şi o rugă să le ia pe Kendall şi pe

Kezia acasă la ea. Dădu explicații că avea febră şi o gripă groaznică, iar cealaltă femeie se oferi cu bunătate să le țină la ea acasă peste noapte; lui Ashley i se păru grozav. Chiar părea aşa bolnavă pe cât spunea.

Apoi urcă la etaj şi se culcă. Se ghemui în pat şi se întrebă dacă Marshall avea să apară, încercând să o convingă să rămână cu el. Dacă ar fi făcut asta, poate că ar fi însemnat ceva, dar ea ştia că nu avea să se răzgândească. Dar în acea zi el nici nu veni, nici nu o sună. O lăsase să iasă din viața lui ca pe o afacere nereuşită. Iar ea ştia că nu avea să uite vreodată furia din ochii lui. El nu avea inima frântă şi nu-i era teamă că o pierdea. Era panicat că ea nu i se supunea voinței lui şi că pusese capăt căsniciei lui degeaba, pentru ea, după tot acest timp. Ea nu-l putea învinovăți pentru că era furios. Ea ştia că aşa avea să fie. Dar trebuia să se salveze pe ea însăşi.

În acea seară, GeofF o sună de mai multe ori. Ea nu răspunse şi nici nu îi ascultă mesajele lăsate. Nu voia să-i audă vocea. Avea nevoie de timp să jelească. Marshall însă nu o sună deloc. Ea stătu în pat şi plânse toată noaptea. Adevărul fusese spus, şi, indiferent cât de dureros era, ea ştia că făcuse ce trebuia. Era liberă.

Marshall plecă din Los Angeles la ora şase seara, în aceeaşi zi în care venise. Era o săptămână lejeră în L.A. Şi nu mai avea ce să-i spună lui Ashley. Nu avea de gând să-i facă jocul şi să-i „dovedească" iubirea. Făcuse destul. În drum spre aeroport, sună la Tahoe, şi menajera îi spuse că Liz plecase în Ross peste noapte, urmând să se întoarcă în ziua următoare. Pentru el era oricum mai uşor aşa.

Ateriză în San Francisco cu puțin înainte de ora şapte. Ajunse la casa din Ross la ora opt. Pe pod fusese un trafic infernal.

Intră singur în casă. Liz era în sufragerie şi îl privi când el intră pe uşă. Răsfoia teancuri de cărți, iar pe podea erau

cutii de carton. Deja chemase un agent imobiliar, iar în săptămâna următoare erau programate vizionări pentru potențiali cumpărători, aşa că ea deja începea să scape de lucruri.

— Ce cauți aici? Credeam că eşti în L. A.

De aceea venise acolo şi o lăsase pe Lindsay la lac. Erau singuri în casă. Ea vorbise pe un ton glacial.

— M-am întors, spuse el pe un ton supus. Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu am nimic de spus. Acum vreau să pleci. Mâine mă întorc la lac. Atunci poți să vii aici. Şi vreau să te muți înainte să ne întoarcem. Săptămâna viitoare, încep vizionările pentru vânzarea casei.

— O vinzi? o întrebă el şi nu făcu niciun gest că ar pleca.

Chipul ei era răvăşit şi avea o privire sumbră. Purta jeanşi rupți, un tricou vechi şi pantofi sport ca să împacheteze cărțile. Şi părea că nici nu-i mai păsa cum arată. El constată, de altfel, că ea pierduse în greutate în doar câteva zile.

— Da, vând casa, spuse ea pe un ton neutru.

Ea nu-i spusese, dar se hotărâse să se mute în oraş, iar lui Lindsay îi plăcu ideea. La fel şi ei. Îşi dorea o viață cu totul nouă şi să uite complet de viața ei cu Marshall. Voia să plece din casa din Ross cât mai repede posibil şi să nu o mai revadă vreodată. Toată existența lor acolo fusese o minciună, şi ea nu mai voia ca asta să facă parte din viața ei. Vindea tot, chiar şi mobila şi obiectele de artă. Voia un început nou, fără el.

— Ți-am cerut să pleci, spuse ea din nou.

Era mai greu decât crezuse el. El se aşeză şi o privi lucrând, dar ea îl ignoră.

— Uite, începu el pe un ton blând, ceea ce ți-am spus alaltăieri trebuia să iasă la iveală. Nu mai puteam trăi cu acele minciuni. Liz, ar fi trebuit să-ți spun asta în urmă cu

ani de zile, dar nu am făcut-o. M-am înşelat, spuse el, ridicându-se din nou şi apropiindu-se încet de ea, ca de un animal, temându-se să nu o sperie şi să fugă. Un animal rănit, pe care el îl împuşcase şi îl rănise şi pe care acum îl căuta prin pădure. Ea se ascundea de el. M-am trezit într-o situație dificilă şi nu am ştiut cum să scap. M-am simțit obligat față de ea. Era tânără, nu avea bani şi voia să păstreze copiii, dar eu ți-am fost mereu devotat, de aceea nu te-am părăsit pe tine pentru ea.

În timp ce spunea asta, se întreba dacă chiar era adevărat, dacă o iubise pe Liz mai mult decât crezuse şi dacă de aceea nu o părăsise. Sau voise doar să evite scandalul pentru că îşi părăsea soția pentru altă femeie cu care avea doi copii? Nu mai era sigur. Tot ceea ce ştia era că el nu voia scandalul care avea să se işte acum. Ar fi fost mai bine pentru toți dacă ar lăsa asta în trecut, aşa cum era. Oricum, mai bine pentru el, dar şi pentru Liz, decât să înfrunte o nouă viață, singură, la vârsta ei, deşi el nu îi spuse asta.

Liz se opri din ce făcea, se întoarse şi îl privi cu nişte ochi atât de plini de dispreț şi de ură, încât îl trecură fiorii. Ashley păruse îndurerată când venise în biroul lui, iar el ştia că ea îl iubea chiar dacă nu mai voia să fie cu el. Dar Liz era rece ca gheața. Şi vocea îi era plină de venin când vorbi. Nu mai dădea doi bani pe el.

— Lasă-mă să fiu cât mai clară, îi spuse ea bărbatului care fusese soțul ei şi pe care acum îl ura. Nu-mi pasă ce crezi tu sau ce ai spus, ori cum ai spus-o, sau ce vrei să-mi explici. Marshall, nu-mi mai pasă de nimic, nici de tine. Faptul e consumat. S-a terminat. Ai făcut asta vreme de ani de zile. Ți-ai transformat viața într-o minciună, şi pe mine m-ai făcut să par o idioată şi o bătaie de joc pentru tot ceea ce am simțit pentru tine şi am încercat să fac pentru tine. Mie chiar mi-a păsat de cariera ta şi de tine. Te-am iubit. Nu

ştiu de ce, dar te-am iubit, timp în care tu trăiai cu acea femeie şi îi făceai copii. În ceea ce mă priveşte, nu mai exişti. S-a terminat. Nu mai simt nimic pentru tine. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine sau cu cariera ta. Nu dau doi bani pe faptul că îți pare rău sau ai crezut că eu trebuie să ştiu adevărul, sau de ce. Acum îl ştiu. Eşti istorie şi vreau să uit tot ceea ce am ştiut vreodată despre tine sau că te-am cunoscut vreodată. Nu te cunosc. Nu am avut habar cine erai atunci şi nu vreau să ştiu acum. Acum ieşi afară din casa mea sau chem poliția.

Ea stătea acolo, privindu-l fix, şi din privirea ei, el îşi dădu seama că vorbeşte serios. Dădu să îi spună ceva, dar realiză că nu mai era în stare. Le pierduse pe amândouă. Calculase greşit şi făcuse mişcarea greşită. Ar fi trebuit să scape de Ashley mai întâi şi să nu-i fi spus niciodată adevărul lui Liz. Jucase cartea greşită.

— Liz, vrei să te mai gândeşti?

El o implora. Avea nevoie de ea. Acum ştia asta. Nu avea nevoie de Ashley, o dorise, ceea ce era altceva, dar avea nevoie de Liz.

— Sper că glumeşti. Nu, nu mă mai gândesc. Ți-am spus, sun la poliție.

Ea se întinse după telefon şi spuse asta cu o privire mânioasă. Pentru ea, el era un străin acum.

— Plec, spuse el încet, ca să o calmeze. Ea îl privi cum îşi ia haina şi se îndreaptă spre uşă. Liz?

— Nu, spuse ea şi îl privi cum închide uşa în urma lui.

În timp ce se îndrepta spre maşină, lacrimile îi şiroiau pe obraji. Pierduse totul dintr-odată. Liz se întoarse la împachetatul cărților, sperând să nu îl mai revadă vreodată.

Capitolul 23

Lui Ashley îi trebuiră trei zile să iasă din bârlog. Între timp, zăcu în pat, abia fiind în stare să se mişte sau să vorbească. Kendall şi Kezia rămaseră la prieteni două zile, apoi se întoarseră la Ashley vineri seară, la ora culcării. Când sosiră, se întrebă dacă Marshall avea să le mai revadă vreodată. Primise un e-mail de la avocatul lui, oferindu-i o sumă de bani pe care ea nu o dorea şi informând-o despre fondurile fiduciare pe care Marshall le înființase la naşterea lor. El îi lăsa casa şi o trecea pe numele ei. Dar avocatul nu menționă nimic despre vizite, despre vacanțele şcolare, despre zilele libere sau dacă Marshall dorea să petreacă un timp cu fetele. Îi comunica doar că Marshall avea să se ocupe de acele aspecte ulterior, când toate celelalte se vor fi stabilit. El voia să le vadă pe fete, dar nu pe Ashley. Nici ea nu voia să-l vadă. Dar fetele aveau nevoie de tatăl lor. Ea ştia că nu ar fi trebuit să o surprindă faptul că nu se grăbea să le viziteze, dat fiind tot ce ştia acum despre el, dar oricum o surprinse. Tot ce putea să spere era că el avea să petreacă timp cu fetele în viitor. Ele îl adorau şi le-ar fi fost greu să nu îl vadă o perioadă.

Gemenele erau fericite să o vadă, ea le spuse că fusese bolnavă şi le puse la culcare în acea seară, apoi făcu o baie lungă. Avea douăsprezece mesaje de la Geoff şi ştia că el era foarte îngrijorat despre starea ei, dar nu era încă pregătită să vorbească cu el. Ea îi scrise să o lase în pace.

Sâmbătă dimineață, primul apel pe care îl primi fu de la Bonnie. Tocmai terminase munca la cel mai recent film al ei şi voia să vadă ce mai face. Nu mai vorbiseră de săptămâni, şi nu ştia nimic despre ce se întâmpla în viața lui Ashley.

— Deci, ce e nou? o întrebă ea pe Ashley, părând veselă şi energică.

Îi era dor de ea şi voia să le vadă pe ea şi pe fete. Propuse să ia cina împreună în acea seară. Ashley se simțea de parcă îşi revenea dintr-o lungă boală sau dintr-un grav

accident şi nu era sigură că era în stare să iasă în oraş. Trecuseră doar trei zile, dar se simțea ca şi cum ieşea dintr-o dependență puternică care durase opt ani. Marshall fusese cel mai puternic drog dintre toate.

— Mai nimic, îi spuse ea lui Bonnie.

Era încă obosită, dar se simțea mai bine.

— A fost un film grozav. N-o să-ți vină să crezi ce efecte speciale au fost. În ultima zi, am crezut că or să ne arunce pe toți în aer. Au folosit dinamită adevărată.

— L-am părăsit pe Marshall.

La capătul celălalt se făcu linişte.

— Ce-ai făcut? Derulează puțin înapoi. Mi-a scăpat ceva? Ultima oară când am vorbit cu tine, erai îndrăgostită nebuneşte de el şi voiai ca el să îşi părăsească soția.

— A făcut-o, în sfârşit. Din toate motivele greşite. Consiliul companiei a aflat despre noi şi i-a cerut să-şi pună ordine în viață. Ori Liz, ori eu. Avea de gând să scape de mine şi mi-a spus asta. Dar s-a despărțit de Liz până la urmă. Câteva zile am fost înnebunită şi mi-am dat seama că asta nu avea nicio legătură cu mine, doar cu cariera lui, pentru că doar de asta îi pasă cu adevărat. Aşa că m-am dus la el la birou, i-am făcut o scenă şi l-am părăsit. Asta e versiunea scurtă, dar esențialul ăsta e.

— La naiba, Ash! El a părăsit-o pe Liz şi apoi tu l-ai părăsit pe el?

— Mda.

— Cred că era gata să te omoare.

— Aşa părea. Era pregătit să depună actele de divorț. Nu am crezut că atunci când voi fi obținut ce voiam, ar putea fi atât de inutil. Cred că nu m-a iubit niciodată cu adevărat şi nici pe fete. Sigur a încercat să se întoarcă la Liz în aceeaşi zi.

Îl cunoştea bine.

— Asta, dacă l-a primit înapoi. Se pare că a distrus totul

cu amândouă. Cam stupid pentru un tip atât de deştept.

— Da, poate.

Ashley o invită pe la ea mai târziu, apoi îl sună pe Geoff şi îşi ceru scuze că nu îl sunase mai devreme.

— Eşti bine?

Din mesajele lui părea agitat, dar acum, că o auzea, se mai calmă. Fusese foarte îngrijorat în privința ei şi se întreba ce se întâmplase cu Marshall. Credea că ea era deja cu el în San Francisco, dar află că nu plecase.

— Am fost aici tot timpul, spuse ea încet. Dar nu am putut să vorbesc cu tine. Am avut nevoie să jelesc.

— Ce să jeleşti? spuse el trist.

Credea că se referă la el.

— L-am părăsit. **De** tot. Într-un final.

— L-ai părăsit?

El părea şi mai uimit decât Bonnie, dar nu voia ca ea să-şi dea seama cât de fericit era. Părea atât de tristă.

— Nu l-am părăsit pentru tine, îi explică ea. Nu am vrut să fac asta. De aceea nu am vrut să te văd sau să vorbesc cu tine. Nu voiam să mă gândesc la tine. L-am părăsit pentru mine.

— Aşa se face, spuse el, admirativ. Cum te simți?

— Ca naiba, spuse ea sincer, apoi râse. Cred că aşa mă voi simți o vreme.

— Poate că nu atât de mult pe cât crezi. Te admir pentru ceea ce ai făcut. Ai vorbit despre asta cu terapeutul tău?

— În fiecare zi. Fusese singura persoană cu care vorbise, în afară de copii. Ştiu că a fost decizia corectă, dar mă doare mult.

Încă îl iubea pe Marshall, indiferent cât de malefic sau de nepotrivit era pentru ea, iar ea ştia că avea să se simtă astfel multă vreme. Dar îl părăsise oricum, ceea ce era un act de mare curaj.

— Pot să te văd? întrebă el cu speranță.

— Încă nu. Nu sunt pregătită. Poate în curând, răspunse ea vag şi îl întrebă ce mai face.

El era foarte entuziasmat şi îi plăcea să scrie scenarii. Dar nu o presă să se întâlnească. Ştia că ea avea nevoie de timp.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti, Ash. Nu plec nicăieri.

— Nici eu, spuse ea şi promise să il sune în curând, apoi închise telefonul.

Bonnie veni în acea seară cu pizza şi luară cina cu copiii. Ashley nu voi să vorbească despre Marshall, aşa că nu o făcură. Fetele întrebară de el de vreo două ori. Ashley le spuse că era ocupat cu serviciul. Ele acceptară răspunsul, dar ea ştia că nu avea să meargă la nesfârşit.

Încet-încet, se întoarse la viața normală, de zi cu zi. Marshall nu o sunase niciodată după ce ea se dusese la biroul lui, iar ea ştia că nu avea să o facă. Se întreba dacă el se întorsese la Liz, dar nu avea de la cine să afle şi nici nu voia. Ce făcea acum era treaba lui, nu a ei.

*

Când Jillian se întoarse din Italia, în acea săptămână, o sună pe Fiona şi stabiliră să joace tenis sâmbătă. Îi spuse că avusese o vacanță fabuloasă.

— Dar dacă de data asta am juca la dublu? o întrebă Fiona, iar Jillian păru imediat bănuitoare.

— De ce am face asta? Pot să te înving şi de una singură, nu am nevoie de ajutor, spuse ea şi râse.

— Ai vrea tu, îi spuse sora ei mai mică, gustând gluma. M-am gândit că ar putea fi distractiv, spuse ea inocentă.

— Miros ceva. Te gândeşti să îmi aranjezi vreo întâlnire cu cineva? Un corporatist ciudat şi plictisitor, pe care nu-l vrea nimeni altcineva?

— Nu, eu am o întâlnire. Şi nu este un ciudat. Am cunoscut pe cineva care ți-ar plăcea.

— Dă-mi voie să-ți spun că după italienii cu care am ieşit

eu, unul în Veneția, doi în Positano şi unul în Roma, va trebui să apari cu un Brad Pitt ca să mă impresionezi. Ea avea cea mai activă viață amoroasă dintre toate femeile de cincizeci şi cinci de ani pe care le cunoscuse vreodată Fiona. Am ajuns să călătorim prin toată Italia.

Ea părea fericită şi relaxată.

— Ei bine, ai ratat nişte chestii pe-aici. Ai fost plecată prea mult timp, îi spuse Fiona.

— Cum adică? Ai cunoscut pe altcineva?

Jillian era interesată.

— Aproape. De fapt, am ieşit cu el de câteva ori. Ştiu că sună nebuneşte, dar e drăguț.

— Nu-mi sună deloc nebuneşte. Jillian era încântată pentru ea. Bun venit în rasa umană! De-abia aştept să-l cunosc pe tipul care a sedus-o pe regina castă.

— Nu fii prea entuziasmată. Nu m-am culcat cu el încă.

— Ce păcat! spuse Jillian, părând dezamăgită. Nu ştiu cum se face că una din noi a ajuns atât de virtuoasă, şi cealaltă, o târfa de vârstă mijlocie. Dar ea se distra, iar Fiona izbucni în râs. Există vreo şansă să faci sex în acest secol sau în această viață? Ar fi trebuit să aprind lumânări pentru tine în Roma.

— Nu-ți face griji. Ne simțim bine. O iau încet, nu trebuie să ne grăbim.

— Desigur. E suficient pentru oricine să facă sex o dată la cinci ani. Fiona, până şi morții fac sex mai des decât tine. Ar trebui să bei mai mult alcool sau ceva. Deci, cine e tipul acesta? întrebă ea curioasă.

— Ți-am spus. Logan Smith, jurnalistul. Ții minte? M-a sunat încercând să obțină nişte informații şi am ajuns să ne împrietenim. M-a dus la un meci de baseball. Deci, poate să joace tenis cu noi sâmbătă?

— Bineînțeles. Vreau să-l cunosc. Trebuie să-l las să câştige? întrebă ea, părând îngrijorată.

— Nu, dar să nu-l pocneşti cu racheta dacă pierzi. S-ar putea să faci o impresie proastă şi i-am tot povestit cât de minunată eşti.

— Mă voi comporta exemplar, promise ea, chicotind.

— O să văd dacă Alyssa vrea să fie al patrulea jucător, spuse Fiona.

Îi trimise fetei un e-mail, iar Alyssa răspunse că avea să joace cu plăcere. Cei patru plănuiau să ia şi prânzul împreună după aceea. Fiona îi spuse lui Logan despre asta când el o sună, în acea seară. Acum o suna în fiecare seară.

— Ceva îmi spune că ar trebui să mă tem de sora ta, spuse el, râzând.

— Sincer, e grozavă. Doar că este foarte directă, are un apetit de nestăvilit pentru bărbaţi şi este sportivă.

— O, Dumnezeule, acum sunt speriat de moarte! Şi tu voiai să îmi aranjezi o întâlnire cu ea? spuse el, prefacându-se îngrozit.

— Nu e prea târziu, se oferi Fiona.

— Ba da, este, spuse el pe un ton serios. Era nebun după ea, iar lucrurile mergeau bine. Deci, când luăm cina săptămâna asta?

El nu o presa niciodată, dar amândoi erau foarte bine organizaţi, ceea ce funcţiona pentru ei. Stabiliseră pentru joi şi sâmbătă seară, tenis sâmbătă, şi duminică la ea la piscină, dacă aveau amândoi dispoziţia necesară. Era perfect pentru amândoi.

Sâmbătă, Jillian nu o dezamăgi pe Fiona când jucară la dublu cu Logan şi Alyssa. Sora ei îl învinse, dar nu îl umili complet pe teren, iar la prânz fu foarte amuzant când le povesti despre unii dintre bărbaţii pe care îi întâlnise în ultima ei vacanţă. În cele din urmă, ea şi Logan ajunseră la subiectul cărţii ei şi la teoriile ei despre bărbaţii şi femeile aflaţi în funcţii de putere şi despre modul în care puterea îi afectează, precum şi despre felul în care erau percepuţi de

sexul opus.

— Ia exemplul surorii mele, virgina vestală, spuse ea despre Fiona, care părea gata să o pocnească. Este un exemplu clasic pentru ce pățesc femeile directori executivi. Ele îşi iau munca mult prea în serios, devin dependente de muncă şi nimeni nu mai vrea să se întâlnească cu ele, până când... spuse ea, de parcă se aştepta la surle şi trâmbițe... apare un prinț frumos, sau un reporter de investigații. El o sărută pe femeia director executiv, şi ea se transformă la loc într-o femeie normală, ca prin magie, şi toată lumea este fericită. Prin contrast, bărbatul director executiv este atât de fascinat de el însuşi, încât aleargă de colo-colo ca un maniac sexual, îşi suprasolicită libidoul şi se culcă cu fiecare femeie pe care poate să pună mâna. Îşi petrece toată viața cerându-şi scuze public la televizor şi se face de râs complet şi toată lumea îşi dă seama că este un idiot, şi în unele cazuri, soția sau iubita lui îl dau în judecată pentru pensie alimentară, spuse ea.

Ştiau cu toții că era un sâmbure de adevăr în asta, iar Alyssa era de părere că descrierea mătuşii ei i se potrivea perfect lui Marshall Weston.

După aceea, Logan şi Jillian discutară serios despre teoriile lor şi stabiliră să se vadă la prânz săptămâna următoare, ca să treacă prin unele dintre cercetările ei. Vorbeau despre perspectiva de a scrie împreună un articol pe acest subiect. Ea nu era genul lui de femeie, era prea directă şi prea agresivă, şi prea activă, dar îi plăcea mult de ea ca amică.

— Iată genul de femeie cu care pot fi amic, îi spuse Fionei la cină în seara aceea.

O dusese la un restaurant foarte bun din Palo Alto, insistând că pe el nu îl deranja să conducă spre casă, în oraş, în seara aceea. Ea se simțea prost, aşteptându-se ca el să facă asta, dar nu era pregătită încă să se culce cu el, iar

el nu insistă. Îi spuse că preferă să aştepte şi să fie totul în regulă.

— Am o propunere pentru tine, spuse el, zâmbindu-i la finalul cinei.

Petrecuseră o seară încântătoare şi savuraseră o masă foarte bună.

Încă nu avuseseră parte de vreo experiență neplăcută împreună.

— Weekendul viitor trebuie să mă duc la New York. Vineri după-amiază trebuie să iau un interviu, dar nu va dura foarte mult. Aş putea să-l fac prin telefon, dar va avea un impact mai mare dacă îl fac personal, şi este un subiect important. Mă gândeam să mă duc la teatru vineri seară, să mă cazez la un hotel bun, sâmbătă să merg la un meci al echipei Yankees, o cină bună sâmbătă seara şi să mă întorc acasă duminică. Vrei să vii cu mine?

El o privea cu speranță în timp ce îi adresă întrebarea, iar ea părea impresionată, dar ezită. Simțea că îl cunoaştea destul de bine pentru a-i pune întrebarea de neevitat.

— O cameră sau două?

El se amuză pe seama felului ei simplu de a se exprima.

— Cum vrei tu, prințeso. Cum preferi. Oferta rămâne deschisă indiferent ce alegi.

Fionei îi suna asta ca o minilună de miere şi fu recunoscătoare că el îşi dorea ca ea să se distreze atât de bine. Deja ieşiseră în oraş de mai multe ori şi era clar că erau nebuni unul după celălalt.

— Mi-ar plăcea mult, spuse ea, zâmbind cald, apoi ea îl luă prin surprindere. O singură cameră, te rog. Cred că mă descurc.

Chipul lui se lumină, îi luă mâna într-a lui şi o sărută.

— Da, şi eu cred că pot. Şi mi-ar plăcea să încerc. S-a făcut.

Capitolul 24

Fiona îşi luă liber în ziua de vineri, ceva ce ea nu făcea aproape niciodată, ca să poată zbura cu Logan, care insistă să plătească biletele şi luă locuri pentru amândoi la clasa întâi. Ea fu impresionată. El îi spuse cât de mult aprecia faptul că venea cu el. Aproape tot drumul stătură de vorbă, apoi se uitară la un film, şi ea dormi în ultima oră, înainte de aterizare. El o lăsă la hotel şi plecă imediat să facă interviul, ca să scape de această grijă. Il intervieva pe unul dintre colegii ei de breaslă, un director executiv bine cunoscut, care fusese implicat recent într-un scandal despre scurgeri de informaţii din interior, iar interviul era important. Îi promise să se întoarcă până la ora cinei şi se hotărâră să nu meargă la teatru, în caz că interviul dura mai mult decât era planificat.

Erau cazaţi la hotelul Four Seasons, de pe Fifty-seventh Street, unde Fiona obţinuse o reducere substanţială, pentru că se caza mereu acolo, şi, după câteva dispute pe care le purtară în avion, el o lăsă pe ea să plătească hotelul. Ea îi spuse că aşa era corect, de vreme ce el plătea pentru avion şi pentru toate celelalte. Părea un aranjament echitabil pentru amândoi, şi Fiona păru încântată să vadă că primiseră un apartament mare la etajul 48. Se schimbase deja pentru cină când Logan se întoarse la hotel, la ora opt şi jumătate. Aveau rezervare la cină pentru ora nouă. El o ducea la 21, şi ea purta o rochie neagră elegantă, dar suficient de scurtă cât să-i pună picioarele în valoare. Arăta mai sexy decât o văzuse el vreodată, iar el se grăbi să facă un duş şi să se îmbrace în timp ce ea se uită la CNN în camera de zi a apartamentului.

El făcu duş, se bărbieri şi se schimbă repede, apărând, la nouă fără cinci, în costum negru, cămaşă albă şi o cravată

bleumarin.

— Uau! spuse ea, privindu-l. Arăți fabulos!

El arăta mai bine decât îl văzuse ea vreodată, şi deja se simțeau bine.

— Arătăm foarte maturi, nu-i aşa? spuse Fiona când se aşezară la masă la 21.

Era unul dintre restaurantele ei preferate din New York, şi descoperiră că şi al lui, aşa că se hotărâseră să ia cina acolo în prima seară. El plănuia să-i facă o surpriză în a doua seară, cu o cină la La Grenouille, care era în topul eleganței în New York. Aceea era o excursie specială, iar el nu voia să se zgârcească cu ea. Plus că îşi putea permite. Nu mai fusese vreodată atât de entuziasmat în legătură cu o excursie, şi ea era cea mai încântătoare femeie cu care ieşise vreodată în oraş. Era mândru să fie lângă ea.

— Cum a fost interviul? întrebă ea.

El îi povesti tot, ştiind că putea să aibă încredere în ea în privința unora dintre informațiile pe care le obținuse, fără să încalce confidențialitatea. O mare parte din informațiile despre subiect şi despre persoana respectivă erau deja publice. Omul fusese la un pas de a merge la închisoare şi nu dispăruse încă riscul de a ajunge în spatele gratiilor. Acest subiect fierbinte fusese atins de la bun început de Logan.

— Se pare că va fi un interviu bun.

Era foarte impresionată de ceea ce făcea el şi cât de bine lucra, la fel cum şi el era impresionat de ceea ce făcea ea. Până în acel moment, relația lor se bazase pe respect şi pe admirație reciprocă.

După cină, se plimbară pe Fifth Avenue şi intrară la Sherry Netherland pentru un pahar, iar apoi merseră pe jos trei străzi înapoi până la hotel. Imediat ce intrară în apartament, ea îşi dădu brusc seama ce urma. Avea să-şi petreacă noaptea cu un bărbat, iar el citi panica din ochii ei.

— Ia-o încet, Fiona, îi şopti el şi o sărută. Nu se va întâmpla nimic rău sau înspăimântător. Nu trebuie să facem nimic în noaptea asta.

El chiar se simțea ca şi cum îşi petrecea luna de miere cu o mireasă virgină.

— De ce nu? şopti ea, iar el râse.

În loc de răspuns, el era nerăbdător să-i sfâşie hainele, dar se strădui să se tempereze şi să nu meargă mai departe decât voia ea. Şezură mult timp în camera de zi, sărutându-se şi admirând priveliştea de la fereastră, în întuneric. Era un peisaj foarte romantic, iar el nu-şi putea dezlipi mâinile de pe ea în timp ce şedeau pe canapea şi se sărutau. Fiona se simțea ca la şaisprezece ani, iar el parcă avea optsprezece; în cele din urmă, el îi desfăcu fermoarul rochiei şi sutienul, iar ea îi scotea hainele, şi, în scurt timp, erau amândoi goi pe canapea. În lumina lunii, el văzu că ea avea un trup frumos. Înotul şi dieta strictă dădeau rezultate. Avea corpul unei fete tinere. Iar el arăta la fel de atletic, în timp ce ea îşi plimba mâinile pe trupul lui şi, deodată, teama ei dispăru, nu mai era speriată sau timidă, se simțea la fel de confortabil cu el acum pe cât se simțea în orice altă ipostază alături de el. Îl luă de mână şi îl conduse spre dormitor, iar dorința lui răzbătea clar când se aşezară pe pat. În clipa următoare, făceau dragoste de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Era perfect şi exact cum speraseră amândoi, deşi el nu îndrăznise să se aştepte la asta. Se temuse că avea să fie stânjenitor, iar ea teribil de timidă. Dar ea se dovedi a fi o femeie senzuală, care nu ezita deloc. Ajunseră împreună la orgasm, după aceea, el se întinse lângă ea gâfâind, cu un zâmbet larg pe chip.

— Fiona, eşti fantastică! Cred că o să mă omori! Cum adică, eşti timidă?

— N-am mai făcut asta de mult timp, şopti ea, apoi îl sărută din nou.

— Îndurare! îndurare! o tachină el, iar ea râse.

Apoi, în timp ce se mângâiau, începură să facă dragoste din nou, şi era chiar mai bine.

— O, Doamne, spuse el după aceea. Când ajungem acasă, nu o să te mai las să te dai jos din pat. Poate că ar trebui să ne pensionăm amândoi.

Se amuzară copios şi stătură de vorbă până târziu în noapte. Adormiră în cele din urmă, el cuibărit la spatele ei, ținând-o în brațe. Când se trezi, a doua zi dimineață, ea stătea în picioare lângă pat, goală, cu trupul ei zvelt, zâmbindu-i; şi ea era încântată de ceea ce vedea. El deschise un ochi, o văzu şi fu imediat cuprins de dorință şi o trase înapoi în pat; făcu din nou dragoste cu ea, apoi adormiră încă o oră. Apoi, el o trezi. Îi promisese să meargă la cumpărături pentru cel puțin o oră înainte de meciul echipei Yankees. Ea voia să meargă la Bergdorf s, iar el comandă masa în cameră, în timp ce ea îşi făcu duş şi se îmbrăcă.

Apăru îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac şi pantofi fără toc. Arăta tânără, drăguță şi proaspătă. Arăta complet altfel față de ținutele ei de afaceri şi părul strâns în coc. Îşi lăsase părul desfăcut, cum îi plăcea lui, şi se dăduse cu ruj pe buze şi cu fard pe pomeți.

— Dumnezeule, cum de-am ajuns aşa de norocos? spuse el, privind-o. Eşti frumoasă, Fiona.

Se aplecă să o sărute, apoi se grăbi şi el să se îmbrace înainte să cedeze din nou dorinței de a face dragoste cu ea. Abia dacă putea să-şi ia mâinile de pe ea.

Merseră pe jos până la Bergdorfs, iar el îi ținu companie în timp ce ea făcea cumpărături. Îşi luă două perechi de pantofi sexy, o cămaşă de mătase pentru birou şi un şal roz, moale, de caşmir; doar pentru atât avură timp, apoi se întoarseră pe jos la hotel ca să ia maşina şi să meargă la meci. Yankees pierdură meciul, dar se simțiră bine

împreună oricum. El îi cumpără altă şapcă, drept suvenir.

— Cred că încep să fac colecţie, spuse ea, fericită, mâncând un hotdog, îmbrăcată în rochia ei albă, drăguţă.

Yankees pierduseră în douăsprezece reprize, şi ei se simţiseră foarte bine. În drum spre hotel, se sărutară în maşină.

— Va trebui să o pun la punct pe sora ta, comentă el, în timp ce priveau zgârie-norii New Yorkului din maşină. Te-a făcut vestală virgină, dar s-a înşelat.

O privea pe Fiona cu ochii unui tânăr îndrăgostit.

— Pur şi simplu nu sunt uşuratică la fel ca ea, râse Fiona. Când eram copii, ea avea mereu toţi băieţii, dar este şi mai mare decât mine, aşa că a avut mai multă experienţă. Şi de atunci tot lucrează la asta.

Sora ei tocmai se culcase cu jumătate din Italia, dar părea să-şi facă prieteni peste tot, bărbaţii o adorau şi rămânea prietenă cu ei pentru totdeauna. Fiona admirase mereu asta la ea. Ea fusese mereu mult mai rezervată.

— Clar m-am ales cu sora potrivită, îi spuse Logan, dar mi-ar plăcea să lucrez cu sora ta la acea carte. Cred că vom încerca să realizăm un articol mai întâi.

— Este foarte plăcut să lucrezi cu ea, este foarte metodică şi foarte organizată, şi punctuală. Şi eu am scris câteva articole împreună cu ea. Mereu ies bine.

El îşi dădea seama că ar putea fi adevărat.

Când ajunseră înapoi la hotel, se întinseră pe pat şi urmăriră ştirile la televizor. Fiona moţăi puţin după ziua şi noaptea lungi, iar el o trezi la timp pentru a se pregăti de cină. De data asta, ea îl uimi cu o rochie roşie, sexy, care era şi mai scurtă, şi cu nişte pantofi negri cu toc cui; el fu şi mai impresionat de felul în care arăta faţă de seara precedentă.

— De ce nu porţi astfel de haine mai des? o întrebă el în timp ce ieşeau din apartament să meargă la restaurant.

— Unde? râse ea. La serviciu? La barul nostru preferat din Palo Alto? AT&T Park? Unde să port aşa ceva în San Francisco? O am de doi ani.

Rochia era perfectă pentru seara aceea. Toți bărbații din încăpere se uitară la ea când intrară în La Grenouille, şi nu pentru că o recunoscusem drept directorul executiv al companiei NTA. Nu ştiau cine era ea, doar că era o prezență feminină elegantă şi sexy, iar Logan îi şopti când se aşezară la masă:

— Arăți fabulos. Te voi aduce la New York mai des, dacă aşa te îmbraci aici.

Savurară o cină fabuloasă la La Grenouille şi se întoarseră la hotel unde făcură dragoste, Apoi se uitară la televizor, la un film pe care amândoi voiau să-l vadă, dar nu avuseseră timp; după aceea făcură din nou dragoste şi, în cele din urmă, adormiră.

Dimineața următoare, luară micul dejun şi ieşiră la o plimbare lungă în Central Park, în jurul iazului cu ambarcațiuni. Amândoi purtau jeanşi pentru drumul spre casă. Toate hainele drăguțe ale Fionei erau la loc în valiză şi, când îl privi pe Logan, în timp ce şedeau pe o bancă în parc, urmărind trecătorii, văzu ceva schimbat la el.

— Ce este? întrebă el când ea îi spuse asta, iar el o sărută pe gât şi îi cuprinse talia cu brațul.

— Parcă eşti al meu, şopti ea, iar el zâmbi.

— Sunt. Sunt al tău pentru totdeauna după weekendul ăsta.

— Iar eu sunt a ta, spuse ea cu un zâmbet larg.

Apoi se întoarseră la hotel, luară bagajele, merseră la aeroport şi se întoarseră acasă. În cea mai mare parte a drumului spre casă, Fiona dormi cu capul pe umărul lui Logan. Era obosită şi relaxată, şi complet în largul ei acum cu el. Fusese cel mai bun weekend din viața ei. Când o lăsă acasă, în acea seară, el privea în ochii unei femei, nu ai unui

director executiv.

— De ce nu rămâi? întrebă ea, iar el ezită. Nu voia să-şi forţeze norocul sau să-i invadeze viaţa în seara dinainte să meargă la serviciu.

— Eşti sigură?

— Da.

Ea îi făcu turul întregii case, iar el îi ţinu companie în timp ce despacheta. Fiona zâmbi când îl văzu în patul ei.

— Iată o privelişte grozavă! spuse ea, şi amândoi râseră.

Aduseseră cu ei romantismul din New York, acasă în Portola Valley, apoi înotară goi în piscină. Ei îi plăcea că el rămăsese la ea. Altminteri, s-ar fi simţit singură, după timpul petrecut cu el în New York.

— Încă nu te-ai plictisit de mine? o întrebă el, în timp ce se uscau şi intrau înapoi în casă.

Se opriră în bucătărie pentru o gustare, comentând ştirile despre tendinţele bursei de valori şi ce însemna asta pentru economie.

— Îmi place asta, spuse el, când se întoarseră în pat.

De data asta dormiră până la ora şase dimineaţa, când sună ceasul ei deşteptător.

El îi pregăti un mic dejun alcătuit din ouă jumări, pâine prăjită şi cafea şi zâmbi larg când ea apăru în bucătărie, într-un costum gri-închis, cu pantaloni, cu o bluză de mătase gri-deschis şi cu părul strâns în cocul pe care îl purta la serviciu.

Era o cu totul altă persoană în acea ţinută oficială. Dar o adora şi aşa.

— Te iubesc! spuse el.

Se aplecă şi o sărută, iar ea zâmbi, luă o înghiţitură de cafea şi deschise ziarul *The Wall Street Journal* îi plăcea să ajungă la birou devreme, ca să poată începe ziua înaintea celorlalţi; la fel şi el.

— Şi eu te iubesc! spuse ea, zâmbind pe deasupra

ziarului.

Ea îi dădu *The New York Times* şi peste jumătate de oră plecară amândoi la serviciu.

Capitolul 25

În weekendul de Ziua Muncii, Mark zbură de la New York să îşi viziteze mama. Tocmai se întorsese din Africa, şi Fiona voia să îl vadă înainte să înceapă şcoala. Iubita lui era de gardă la spital, aşa că veni singur, ca de obicei. Şi el constată şocat că un bărbat stătea acasă la mama lui peste weekend.

— Când s-a întâmplat asta? o întrebă el pe sora lui, când o văzu în bucătărie.

— Vara asta, spuse Alyssa, cu o privire de cunoscător. Nu fi îngrijorat în privința asta, e drăguț. Şi e nebun după ea.

Era evident că Alyssa era de acord cu relația.

— Nu m-am gândit că vom mai avea parte de aşa ceva.

Mark nu ştia ce să creadă despre asta şi nu voia să se pronunțe în niciun fel până nu stătea de vorbă cu tipul respectiv. Era foarte protector cu mama lui.

— Nici eu, dar pare să meargă. Dispare când eu şi mama vrem să petrecem timp împreună. Mark asculta şi încuviința din cap. Când Logan ieşi la piscină, se aşeză lângă el. O vreme, discutară despre Africa, iar Logan îi povesti despre timpul petrecut de el cu Mandela. Mark era vizibil impresionat, mai ales că Logan nu se lăuda cu asta, spuse doar că fusese cea mai interesantă şi umilă experiență din viața lui. Fiona fu cea care menționă în treacăt faptul că el primise un premiu Pulitzer pentru acea serie de interviuri. Logan crescu imediat în ochii lui Mark.

Jillian li se alătură şi ea în acea sâmbătă, la masa de prânz. Aduse un teanc de hârtii, le împrăştie pe masa de

lângă piscină şi îi spuse lui Logan că îi adusese cercetarea promisă, aşa că îşi petrecură o oră împreună, trecându-le pe toate în revistă.

Luară cina cu toţii în acea seară şi se distrară pe cinste, ceea ce părea să caracterizeze relaţia lui Logan cu Fiona. În ziua următoare, el îi luă pe Fiona şi pe copiii ei la meciul de baseball. Obţinuse încă două locuri, iar Logan stătu cu Mark, de vreme ce amândoi ştiau despre ce este vorba, spre deosebire de cele două femei. Echipa Giants câştigă din nou şi, spre încântarea lui Logan, participarea la Campionatul Mondial era certă. Era fericit să descopere că şi Mark era fan. Iar luni, Logan îi lăsă singuri ca să poată sta în familie. Nu voia să deranjeze; voia să se întoarcă la el acasă, în oraş, ca să lucreze la materialul pe care Jillian i-l dăduse.

— Îmi place de noul tău iubit, mamă, recunoscu Mark la micul dejun, după ce Logan plecă.

— Da, şi mie, spuse Alyssa.

— Deci, e serioasă relaţia? întrebă Mark cu o privire puţin îngrijorată.

— Nu sunt sigură ce înseamnă „serios“ la vârsta mea. Ea le zâmbi copiilor. Îmi place de el? Da, mult. Dacă îl iubesc? Da, cred că da. Pare să meargă, şi cred că momentan doar asta trebuie să ştim cu toţii. Nu am de gând să mă mărit şi să mai fac copii. Rămâneţi doar voi.

Amândoi păreau mulţumiţi.

— Ce mai face John, apropo? o întrebă ea pe Alyssa.

Băiatul îşi petrecuse tot timpul în Tahoe cu mama lui de când tatăl său făcuse marele anunţ, iar Fiona nu-l mai revăzuse de atunci. Nici Alyssa nu îl mai văzuse atât de des, deşi vorbeau şi îşi trimiteau mereu mesaje. Băiatul spunea că toată lumea era încă foarte supărată.

— Se vor muta în oraş, într-un apartament, o informă Alyssa. De când s-a întâmplat, nu şi-au mai văzut tatăl. Nimeni nu vrea să-l vadă. Cu toţii sunt foarte supăraţi.

Motivul era lesne de înțeles, iar Fionei îi părea rău pentru ei. Se pare că acum el nu se va însura nici cu cealaltă femeie, dar mama lui nu îl mai primeşte înapoi.

— Nu o învinovățesc, spuse Fiona încet. Transmite-i toate cele bune din partea mea când mai vorbeşti cu el, zise Fiona. Spune-i că este mereu binevenit aici.

În acea seară, Mark plecă înapoi la New York, cu un zbor de noapte, iar Alyssa începea cursurile la Stanford în acea săptămână. Familia Weston se muta din Tahoe după acel weekend, iar Lindsay trebuia să înceapă şcoala.

Weekendul din Tahoe fu mai bun decât se aşteptase Liz. Tom venise şi el, alături de ceilalți doi copii ai ei. Ea îi spuse lui John că îi era dor de Alyssa, iar el îi spuse că fata era în Portola Valley cu mama şi cu fratele ei, în weekendul acela.

— Îmi pare rău că ați avut aşa o vară nereuşită, le spuse ea tuturor.

Dar acum, că tot ce fusese mai rău trecuse, ea se simțea din nou ciudat de calmă. Nu mai avea de ce să se teamă. Fusese cea mai urâtă vară din viața ei, dar toți supraviețuiseră, şi se simțea bine să vadă că fiul ei cel mare venea mai des şi acum era din nou acasă. Ea nu ştia când avea să-şi revadă fiecare dintre ei tatăl, dar asta îi privea pe ei, ea nu voia să mai aibă vreun amestec.

Auzise de la John că Marshall şi Ashley nu aveau să se căsătorească. Marshall îi mărturisise asta fiului său. Liz nu era surprinsă, de vreme ce el încercase să se împace cu ea când venise la casa din Ross. Se întreba dacă nu cumva nici Ashley nu îl voia. Îi părea rău pentru copiii lor.

— Mamă, când te muți în oraş? o întrebă Tom la cină.

— Încă nu ştiu. Săptămâna viitoare mă duc să vizionez câteva apartamente. Vreau să găsesc ceva suficient de mare ca să aveți cu toții loc când veniți în vizită, spuse ea, zâmbindu-le.

Încă părea tristă, dar era din ce în ce mai bine, iar

Lindsay fusese foarte atentă şi de ajutor mamei sale. De când Marshall le dăduse şocanta veste, se înțelegeau mai bine. Lindsay era în mod surprinzător mai matură şi mai înțelegătoare, şi crescuse parcă peste noapte.

Ei ştiau, dar nu discutară despre faptul că în acel weekend tatăl lor se muta din casa din Ross, şi nimeni nu părea să ştie unde avea să locuiască. John presupunea că la hotelul Four Seasons din Palo Alto, dar nu era sigur; iar Marshall îi spusese că tot ceea ce avea să ia, urma să ducă la un depozit. Trimisese, de altfel, o listă cu obiectele pe care voia să le păstreze, pentru a obține aprobarea ei.

Peste weekend, copiii făcură schi nautic, iar Liz se strădui din răsputeri să nu se plângă din pricina asta sau să se arate îngrijorată. Era bucuroasă că erau cu toții acasă şi ştia că Tom era un tânăr responsabil;

avea încredere în băieți, atât timp cât nu o lăsau pe Lindsay să conducă barca.

Liz încă se simțea obosită tot timpul, de parcă ar fi trecut printr-un accident teribil, dar treptat, de la o zi la alta, se simțea mai bine. Încerca să nu se gândească la Marshall şi nu-i pomenea niciodată numele. Devenise un subiect tabu.

Ieşi pe ponton, în ultima zi de vară, înainte să plece cu maşina înapoi în oraş şi privea lacul. Era deja răcoare, şi ştia că mereu avea să îşi amintească acel loc ca pe cel în care Marshall îi mărturisise adevărul despre femeia din L.A. Şi despre cei doi copii ai lor, anunțând-o că divorțează de ea. Urma să vândă şi casa din Tahoe, dar încă nu le spusese asta copiilor. Se gândea ca vara următoare să închirieze o casă în altă parte. Nu mai voia să se întoarcă acolo vreodată.

— Eşti gata, mamă? o strigă Tom.

Încărcase bagajele în maşină şi o ducea înapoi în Ross, împreună cu Lindsay şi cu toate lucrurile pe care le aduseseră aici peste vară. John avea propria maşină cu care să se întoarcă în oraş. El şi Lindsay mai aveau câteva

săptămâni înainte să înceapă şcoala.

— Suntem ca ţiganii, comentă ea când se urcă în maşină şi îşi dădu seama că zâmbea.

Era o atmosferă ciudată, şi Tom le zâmbi ei şi surorii lui în oglinda retrovizoare. Nu mai crezuse asta, dar părea că aveau să reuşească. Liz închise ochii şi îşi rezemă capul de scaun în timp ce porniră la drum.

*

În weekendul cu Ziua Muncii, Geoff le duse pe Ashley şi pe gemene la Coral Casino din Santa Barbara şi le povesti lui Kendall şi Keziei cum el şi mama lui veniseră aici când erau copii, ceea ce le făcu să chicotească. Ashley îi spusese în sfârşit că era pregătită să îl revadă. Nu îi luase mult timp, dar pentru amândoi păruse o veşnicie. El veni acasă la ea imediat după ce vorbiră La telefon.

— Începeam să-mi fac griji că nu o să te mai văd alţi optsprezece ani, o tachină el.

Ea arăta la fel ca atunci când el revenise în L.A., doar că era mai tăcută, şi el observă că era mai slabă, chiar dacă avea o dispoziţie bună.

Şi el fusese extrem de ocupat cu lucrul la scenariile pe care le scria pentru show-ul TV.

El nu spuse un cuvânt despre ceea ce se întâmplase, era doar fericit să o vadă, iar în timp ce se plimbau pe plajă, fu surprins când simţi că ea îl ia de mână. Se întoarse să o privească, şi ea îi zâmbi. Atunci el ştiu dintr-odată că lumea era un loc minunat. Se temuse că stricase relaţia cu ea pentru că o sărutase când ea încerca să rezolve lucrurile cu Marshall. Se simţise vinovat pentru că o zăpăcise. Dar ea se descurcase oricum, iar acum părea împăcată. Încă citea suferinţă în ochii ei, care îi spunea că jelea despărţirea de Marshall, dar îşi dădea seama că Ashley se simţea mult mai bine. El îi ţinu mâna într-a lui, apoi alergară în apă, încă ţinându-se de mână, ca să se joace cu fetele. Se stropeau cu

apă, apoi Ashley îl stropi pe el şi el o băgă sub apă, şi toată lumea chiui, râse şi se bălăci. Claia de bucle blonde a lui Ashley era udă leoarcă; apoi, brusc, el se lovi de ea şi o privi în ochi în timp ce stăteau aproape unul de altul.

— Mi-ai lipsit, îi spuse el.

— Şi tu mie, recunoscu ea cu un zâmbet, apoi ea îl trase în valuri după ea, iar el se făcu fleaşcă spre amuzamentul fetiţelor care şedeau pe plajă.

Când se întoarseră în L.A., în acea seară, fură cu toţii de acord că petrecuseră o minunată Zi a Muncii. GeofF o privi pe Ashley când ea spuse asta, iar ea îi zâmbi îndelung.

Capitolul 26

Întâlnirea începu de îndată ce Marshall intră în încăpere. Arăta demn şi serios şi purta un costum de culoare închisă. Erau trei bărbaţi la masa de conferinţă» vizavi de el, de la o companie din Boston, aproape la fel de mare ca UPI, iar rata sa de creştere fusese remarcabilă în ultimii doi ani. Era pe cale să devină cea mai mare corporaţie din ţară, depăşindu-şi toţi competitorii. Şi tot ce aveau nevoie era un lider puternic la cârma lor. Toată lumea de la sediul din Boston era de acord că Marshall Weston era omul potrivit. Nu aveau habar dacă el lua în calcul să plece de la UPI şi se îndoiau că după cincisprezece ani avea să o facă, dar veniseră în California ca să încerce să îl convingă în acest sens. El îi ascultă cu atenţie. Era a doua lor întâlnire în două zile, iar ei se întorceau în Boston în seara aceea.

Marshall nu hotărâse încă nimic, dar era interesat de oferta lor. Pentru ca el să facă vreo mişcare, ei trebuiau să-i prezinte o ofertă completă, din toate punctele de vedere – opţiuni pe acţiuni, bonus la semnare, procent de acţiuni în companie şi orice alte avantaje şi bonusuri posibile pe care

le putea obține. El avea un contract frumuşel la UPI şi loialitate față de companie, dar, ca oricine altcineva în poziția lui, putea fi cumpărat, iar Boston Technology se străduia să o facă.

— Ei bine, domnilor, este o propunere interesantă, spuse el pragmatic, dar ei îşi puteau da seama că el încă nu era suficient de încântat. Erau dezamăgiți, dar mai aveau câțiva aşi în mânecă, pe care îi păstraseră pentru final. Chiar înainte ca întâlnirea să se încheie, şeful comitetului de recrutare, care era şi membru în consiliul de administrație, îi puse pe masă o bucată de hârtie cu o listă scrisă ordonat. Fusese autorizat să înainteze oferta finală. Un avion privat, la dispoziția lui Marshall, la orice oră. Zece milioane în plus pe an şi două sute de milioane de dolari în acțiuni, pe care el le putea vinde oricând. Încă trei sute de milioane în cinci ani, începând din ziua semnării contractului, indiferent de profiturile companiei. Ei erau siguri că asta avea să fie suficient. Dacă accepta oferta lor, vreme de cinci ani primea în total jumătate de miliard de dolari. Marshall citi hârtia, zâmbi, se ridică şi întinse mâna peste masă.

— Ne-am înțeles.

El radia de bucurie, la fel şi ei. Era cea mai bună ofertă pe care o văzuse vreodată şi urma să scrie istorie în domeniu. Căzură de acord să păstreze confidențialitatea asupra termenilor şi a condițiilor şi nu avea să se facă niciun anunț până când el nu-şi dădea demisia de la UPI şi nu anunța consiliul, pentru a respecta eticheta. Toți fură de acord şi înțelegerea fu semnată.

Marshall ieşi din sala de conferințe a locației neutre pe care o aleseseră ei, fiind pe cale să devină un om extrem de bogat, deşi nici în prezent situația lui financiară nu era precară.

Ieşi din clădire şi se îndreptă spre limuzina care îl aştepta şi pe care o închiriase pentru acea ocazie, nevrând să

folosească propriul şofer, şi se întoarse la biroul lui de la UPI. Era finalul perfect pentru ceea ce fusese o vară neplăcută şi exact modul în care voia să plece de la UPI. De când cu amenințarea procesului cu hărțuirea sexuală şi cu şantajul lor cu privire la Ashley, el voia să plece. Dacă lucrurile s-ar fi rezolvat cu ea sau măcar dacă ar fi putut salva relația cu Liz, ar fi fost de altă părere, dar acum nu îl mai lega nimic de această companie. Copiii lui erau mari şi aproape independenți. Familia lui fusese zguduită de divorț. Era convins că în cele din urmă, copiii aveau să se liniştească şi să revină la sentimente mai bune. Mersese o singură dată în Malibu să le vadă pe gemene, urmând să le viziteze şi de Crăciun câteva zile, ca să le ducă în Hawaii. Îi va fi fost mai uşor să le vadă mai des când aveau să mai crească, dar acum ştia că erau pe mâini bune cu Ashley, şi el avea lucruri importante de făcut. Plus că nu voia să aibă niciun contact cu mama lor şi nici cu Liz. Distrusese toate punțile de legătură în urma lui şi era un om liber. Era liber să accepte cea mai bună ofertă şi să plece oriunde dorea. Iar Boston Technology era una dintre cele mai incitante companii tinere din țară. Era pregătit pentru o schimbare şi pentru noi frontiere. Ei apreciaseră în mod adecvat ceea ce el avea de oferit şi erau dispuşi să-l răsplătească pe măsură, în concordanță cu valoarea sa. Jumătate de miliard de dolari în cinci ani era o sumă potrivită pentru el. Pe lângă asta, îi oferiseră şi un salariu astronomic, pe care tocmai îl măriseră, şi bonusuri din profituri, pe care le putea multiplica exponențial în fiecare an. Era sigur că în cinci ani, în cel mai rău caz, zece, el urma să aibă un miliard în bancă. Era o compensație binevenită pentru durerile de cap pe care le avusese în ultimele luni. Ei voiau ca el să fie în Boston până la 15 octombrie, ceea ce îi convenea şi lui. Nu era un preaviz lung pentru UPI, dar era suficient de rezonabil şi atât cât credea el că merită. Nu le mai era loial.

Boston Technology îi câştigase inima, la preţul corect.

Se simţea un om fericit în timp ce maşina îl ducea înapoi la birou.

La cinci zile după întâlnirea lui Marshall cu Boston Technology, Fiona vorbi cu Nathan Daniels după şedinţa lor de consiliu. El era agitat de zvonul pe care tocmai îl auzise, potrivit căruia Marshall Weston pleca de la UPI după ce tocmai fusese ademenit de BT la un preţ astronomic. Povestea îi fusese confirmată de un prieten al lui de la UPI. Se pare că era adevărat. Nathan Daniels susţinea că zvonurile erau exagerate în privinţa sumei, pe care nimeni nu o cunoştea cu exactitate. Era cea mai tare veste din industrie de ani de zile, poate chiar din istorie. Nathan bârfea rar, dar de data asta nu putu să reziste tentaţiei.

Fiona de-abia se putu abţine când Logan veni acasă, în acea seară. El îşi petrecea câteva nopţi pe săptămână cu ea în Portola Valley, iar ei îi plăcea să îl găsească acasă la sfârşitul zilei. Găteau cina împreună şi adesea înotau în piscină înainte de culcare. Ei îi plăcea şi apartamentul lui din oraş, din Upper Haight, dar pentru ea era mai bine acolo doar în weekenduri. În timpul săptămânii, avea nevoie să fie aproape de serviciu, ceea ce Logan înţelegea, aşa că el venea din oraş de mai multe ori pe săptămână, ca să-i facă viaţa mai uşoară, ceea ce părea să facă pe toate planurile.

— N-o să-ţi vină să crezi ce am auzit azi, spuse ea entuziasmată în clipa în care el intră pe uşă.

— Ar trebui să ghicesc? El părea interesat şi amuzat. Şi lui îi plăcea să vină acasă la ea. Viaţa lor sexuală era fabuloasă şi totul părea să meargă în relaţia lor, chiar mai bine decât sperase el.

— Este doar o bârfa pe care am auzit-o după şedinţa noastră de consiliu de azi şi nu vreau să foloseşti informaţia, îi aminti ea. Marshall Weston pleacă de la UPI şi se duce la Boston Technology, iar pentru asta îl vor plăti cu o avere,

plus beneficii incredibile. Probabil opțiuni pe acțiuni pe care le poate vinde oricând fără penalizare, un avion, orice; nu mai aveau ce să-i ofere, poate vreo chiuvetă de bucătărie şi o schimbare de sex.

— Ei, asta s-ar putea să-i prindă bine! Nu mă pot gândi la un candidat mai bun decât el pentru asta, râse Logan.

Până atunci, toți aflaseră de relația lui cu femeia din L.A. Şi despre cei doi copii nelegitimi, iar el tocmai depusese actele de divorț. Cineva de la UPI vorbise în legătură cu asta, iar acum o făcea din nou, în legătură cu noul lui post de la BT. Şi Logan auzise zvonurile, dar nu îi spusese nimic Fionei. Informația lui provenise de la o sursă de încredere din companie, nu doar din zvonuri.

— Avionul este un 757, numai la dispoziția lui. Ochii ei străluceau de entuziasm, iar Logan era amuzat. Şi ea era în liga jucătorilor importanți. Toți directorii executivi din Sillicon Valley păreau să le țină evidența celorlalți şi le plăcea să bârfească despre ultimele oferte, dintre care unele erau astronomice.

— Iubito, ar trebui să primeşti o mărire de salariu, o tachină el.

— Ba bine că nu.

Ea se prefăcu indignată, dar îi făcea plăcere zvonul despre Marshall. Şi ea avea o ofertă bună la NTA. Ea şi copiii ei erau aranjați pe viață, iar Logan era mulțumit pentru ea. Era mult peste nivelul lui, iar lui i se păreau nişte sume potrivite pentru jocul Monopoly. Fiona nu vorbea niciodată despre câştigurile ei financiare, iar el nu întreba şi nici nu-i păsa. Ea ducea o viață foarte modestă, cu tot confortul pe care şi-l dorea, fără să aspire la mai mult. Era o femeie rezonabilă.

— Deci, ce crezi?

— Cred că este un tip norocos. Este un om de nimic, dar se pare că aterizează mereu în picioare. În vara asta a dat-o-

n bară cu toate, inclusiv în relația cu copiii lui, cu ambele femei din viața lui, a provocat un scandal pentru UPI cu o târfuliță şi aproape că a intrat în altul cu tipa din L.A., iar acum BT îl cumpără pentru un miliard de dolari, şi iată cum dintr-odată pare un erou. Trebuie să recunoşti, tipul joacă tare. Mereu iese la suprafață. Cu bani mulți, în orice caz. Ca ființă umană, după părerea mea, este la baza lanțului trofic.

Nici Fiona nu avea o părere mai bună despre el, dar era fascinant să îl urmărească cum manipulează şi îşi croieşte drum spre o situație şi mai bună.

— Şi, pe deasupra, îşi ia tălpăşița de pe-aici, unde a rupt-o cu toți, inclusiv cu propria familie. Ce om!

— Vei scrie despre asta? întrebă ea. Nu poți să foloseşti nimic din ce ți-am spus, deşi acum zvonul că pleacă la BT umblă peste tot. Am sunat o prietenă, care crede că oferta lui se apropie de două sute de milioane.

Fiona nu era invidioasă. Părea doar interesată.

— Iubito, am o sursă la care apelez pentru genul ăsta de poveşti. Am vorbit cu persoana respectivă toată săptămâna, dar vreau să mă asigur că informația mea este exactă înainte să lansez articolul.

Logan nu se baza pe bârfe, era un jurnalist responsabil şi scria ştiri bine documentate.

Restul serii vorbiră despre Marshall Weston, mai mult din punct de vedere uman. Fiona se întreba ce avea să creadă John despre faptul că tatăl lui se muta la Boston. Din câte auzise ea, înțelegerea fusese încheiată. Dar Alyssa spunea că, oricum, copiii nu-l vedeau şi nici nu voiau asta, pentru că erau de partea mamei. Fiona era curioasă, dar nu o putea întreba pe Alyssa, în caz că John nu ştia nimic despre asta. Înțelegerea nu fusese încă anunțată public şi ar fi trebuit să rămână secretă vreme de câteva săptămâni, până în momentul plecării lui, ca să nu destabilizeze UPI până găseau pe cineva în loc. Dar când avea să se afle, urma să

fie o ştire importantă. Când, în sfârşit, Logan şi Fiona epuizară comentariile pe acest subiect, se relaxară în pat şi discutară despre alte lucruri, încheind seara ca aproape întotdeauna, făcând dragoste. De ani de zile, Fiona nu mai fusese atât de fericită, dacă fusese vreodată.

În următoarele câteva zile, Fiona nu mai auzi nimic concret despre Marshall la birou, ultimele noutăți fiind despre un alt scandal; se descoperise că un tânăr antreprenor foarte cunoscut furase o sută de milioane de dolari dintr-un fond de risc, ceea ce în acele vremuri erau o nimica toată, dar era o poveste bună, iar Logan scrise un articol lung despre asta.

Îşi petrecu noaptea de joi în oraş, spunând că avea de lucru pentru un termen-limită, dar avea să se întoarcă la casa ei din Portola Valley vineri seară. Vineri dimineața, când ea deschise *The Wall Street Journal,* singură, la micul dejun, se trezi sub ochi cu o fotografie a lui Marshall Weston pe prima pagină, însoțită de fiecare detaliu pe care i-l spusese Logan cu o seară în urmă. Se menționa o sursă anonimă de la nivel înalt dintr-o corporație, iar el citase tot ceea ce spusese ea, şi chiar mai mult. Deveni lividă. Articolul era semnat de el. Nu avea cum să nege ce făcuse. Se folosise de ea pentru a obține informații, încălcându-şi cuvântul dat. Nu mai putea să aibă încredere în el vreodată. Nu-i păsa cât de minunat era în pat, era un mincinos. Ea era sursa „de la nivel înalt dintr-o corporație". Îi venea să-l omoare. El îi trimise un mesaj înainte ca ea să plece la birou, dar nu-i răspunse. Toată ziua fu furioasă la birou.

O sună la prânz, iar ea nu-i răspunse la telefon. Nu îi spuse să nu mai vină în acea seară, pentru că voia să îl aibă în fața ochilor şi să-i spună să dispară din casă. Nu avea niciun motiv pentru a-l mai revedea vreodată după aceea. Era periculos pentru cariera ei, un om fără onoare, care nu îşi respecta cuvântul dat. Încrederea era cel mai important

lucru din viața ei, şi la fel ar fi trebuit să fie şi pentru el. Dacă cineva lua urma „sursei anonime" şi ajungea la ea, s-ar afla într-o postură ridicolă.

Nu-şi putea permite ca cineva să îi distrugă reputația. El tocmai asta făcuse.

Nu-şi domoli furia toată ziua, şi, în acea seară, când el intră în casă, ea îl aştepta în camera de zi. Plecase de la serviciu mai devreme ca să îl aştepte şi, imediat ce el sosi şi îi văzu privirea, ştiu că se întâmplase ceva foarte grav. De îndată ce intră pe uşă, Fiona aruncă ziarul spre el.

— Ce s-a întâmplat? spuse el, cu o privire surprinsă. Am încercat să te sun toată ziua şi nu mi-ai răspuns la telefon.

Acum el înțelegea de ce.

— Am vrut să-ți spun în față ce om de nimic cred că eşti. Şi ce vierme. Mi-ai făcut o promisiune, mi-ai dat cuvântul că nu mă vei folosi niciodată pentru a obține informații, şi tocmai asta ai făcut!

Ea arătă spre ziarul *The Wall Street Journal* de pe podea, pe care tocmai îl aruncase spre el, cu fotografia lui Marshall Weston pe prima pagină. Chipul lui Logan împietri, iar el era şocat.

— Mi-ai spus „bârfele" tale, dar nu am folosit nimic din asta. Am aşteptat până am primit informația de la sursa pe care o folosesc mereu. De acolo am aflat tot ce mi-ai spus tu, ba chiar mai mult. Fiona, nu am folosit niciun cuvânt din ce mi-ai povestit. Nu aş face asta. Întotdeauna mă țin de cuvânt. Am obținut de la sursa mea informațiile pe care mi le-ai spus şi tu, şi în plus. Nu folosesc informații de la amatori, Fiona, ci de la profesionişti.

El părea atât furios, cât şi rănit, şi amândoi ridicară tonul. Fiona era deja răguşită.

— Mi-ai spus mai puțin de jumătate din ce am obținut de la sursa mea obişnuită. Eu nu folosesc bârfe din culise, ci informații documentate. Cât despre sursă, nu eşti tu aceea.

Eşti inteligentă şi discretă şi nu te-aş trăda în felul ăsta. Întâmplarea face să te iubesc şi, mai mult, că te respect. Sau cel puţin, până acum. Aşa că nu mă acuza de ceva despre care nu ai cunoştinţă. Am un singur interes în ceea ce te priveşte, iar acela este femeia pe care o iubesc, cu care fac dragoste şi de care îmi pasă. Poate că bârfesc cu tine, dar, iubito, crede-mă, nu eşti o sursă pentru un tip ca mine.

Şi, spunând asta, el trânti uşa şi plecă, iar ea vru să arunce cu ceva după el, dar nu avea nimic la îndemână. Nu credea ce spusese el. Folosise fiecare cuvinţel întocmai. Citi din nou articolul, care conţinea mai multe informaţii decât îi dăduse ea, dar el folosise fiecare cuvânt rostit de ea. Ochii îi ieşiră din orbite când află că Marshall Weston urma să primească în cinci ani jumătate de miliard de dolari. Nu era posibil. Tipul era un ticălos. La fel şi Logan Smith, în ceea ce o priveşte.

Toată seara, ea se agită prin casă, trântind uşi şi deschizând debarale. Era fericită că nu îl lăsase să se mute la ea, deşi discutaseră despre această posibilitate, dar acum ea l-ar fi dat afară. În acea seară, puse rufe la spălat, la o temperatură prea mare. Puse mâncarea la microunde şi o arse. Umplu cada ca să facă baie, dar apa era prea fierbinte. Se gândi să-i trimită un e-mail ca să îi confirme ce om de nimic era, dar renunţă la idee şi nici nu mai auzi nimic din partea lui, niciun cuvânt de scuză sau măcar vreun mesaj, dar nu-i păsa. Nu avea să îl ierte vreodată pentru că îşi încălcase cuvântul şi îi trădase încrederea. Brusc, îşi dădu seama că nu era mai bună decât Harding Williams, care se culcase cu jurnalistă şi îi dăduse informaţii confidenţiale. Acum făcuse şi ea aproape acelaşi lucru. Singura diferenţă era că ea nu era măritată şi nu îşi înşela soţul, şi nu divulgase secretele propriei sale companii, dar colportase o bârfa, şi, în opinia ei, ceea ce făcuse Logan era şi mai grav. O folosise pe post de „sursă anonimă”, indiferent cât de

vehement infirma el asta şi îşi încălcase cuvântul dat ei.

Toată noaptea rămase trează, gândindu-se la asta, şi dimineaţă fu şi mai furioasă pe el şi pe ea însăşi. Îi părea rău că se încurcase cu el de la bun început. Avea întâlnire la tenis cu Jillian şi voia să o anuleze, dar se hotărî să meargă până la urmă. Se dădu jos din maşină la terenurile de tenis arătând ca un vulcan pe punctul de a erupe, iar sora ei se sperie.

— O, dragă, nu pare a fi o zi bună. S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine, spuse Fiona şi se îndreptă spre teren.

Deschise partida cu o servă care aproape că o decapită pe sora sa, iar Jillian sări înapoi.

— Iisuse Hristoase! Ce-ai păţit? Suntem la război?

— Nu, sunt doar nervoasă, recunoscu Fiona şi servi din nou, aproape la fel de tare.

— Ceartă între îndrăgostiţi? o întrebă Jillian.

— S-a terminat. Nu vreau să vorbesc despre asta. E un ticălos.

— Îmi pare rău să aud asta. Pot să te ajut cu ceva?

Jillian îl plăcea pe Logan şi spera ca ruptura să fie doar temporară. Dar Fiona părea extrem de înverşunată. Jillian nu o mai văzuse pe sora ei într-o astfel de dispoziţie de ani de zile. Ea câştigă meciul de tenis.

După aceea, se opriră să vorbească pentru câteva minute.

— M-a folosit drept sursă de informaţii, îi spuse Fiona într-un final. La început, mi-a dat cuvântul lui că nu va face asta niciodată şi a făcut-o.

— Eşti sigură? Jillian părea surprinsă. Cu tot respectul, tipul este un profesionist. Probabil că are mai mulţi informatori la îndemână decât tine.

— Nu, eu am fost, spuse Fiona şi brusc păru deprimată. Şi mie îmi place de el. Chiar îl iubesc, asta e partea proastă. Dar nu mă voi întoarce la el. S-a terminat. Nu pot să fiu cu un tip în care nu pot avea încredere. În afară de asta, este

prea periculos pentru mine dacă scrie în ziar ce-i povestesc la micul dejun.

— Îmi pare tare rău, spuse Jillian.

Ea se simțea prost pentru ea. Dincolo de toată furia, Fiona părea tare dezamăgită. Lui Jillian i se frângea inima să o vadă aşa, iar Logan părea un tip grozav, dar un reporter era un reporter şi, din experiența ei, nu erau oameni în care să poți avea încredere. Riscul meseriei.

Fiona plecă câteva minute mai târziu şi se întoarse acasă. Il găsi pe Logan stând afară, deşi ea îi dăduse o cheie. El i-o înapoie când ea trecu pe lângă el.

— Am venit să îți înapoiez cheia, spuse el scurt. Părea la fel de trist ca şi ea. Şi asta, spuse el, întinzându-i un plic. Vreau să ştii că nu am divulgat în viața mea identitatea vreunei surse. Niciodată. Eu nu fac asta. Îmi protejez sursele, dar am vrut să îți arăt ceva, pentru că nu vreau să crezi că eu îmi încalc cuvântul dat. În niciun caz. Acolo este materialul pe care l-am primit de la sursa mea. Am vrut să te convingi. Îți dau ceea ce mi-a trimis el şi i-am şters numele pentru că nu-ți divulg sursa nici măcar ție. Dar poți să vezi ce mi-a trimis şi cât de aprofundată este informația. Il plătesc o grămadă să îmi dea informații, şi merită fiecare bănuț plătit.

— Dar asta nu e ilegal? spuse ea cu răceală.

— Poate. Dar aşa funcționează. Aşa îmi câştig existența, la fel şi el. Este un sistem care funcționează. Aşa că mulțumesc, oricum, spuse el, se întoarse şi plecă.

Ea îl urmări, ținând încă în mână plicul când intră în casă şi se aşeză la masa din bucătărie. Deschise plicul, în care găsi un e-mail pe care Logan îl scosese la imprimantă, de la cineva de la UPI. Numele era şters, dar era de la birourile corporației, lucru şocant în sine. Ea citi e-mailul şi tot ceea ce folosise el în articol se afla acolo, aproape cuvânt cu cuvânt. Sursa de la UPI ciripise tot şi îi spusese lui Logan

tot ce ştia. E-mailul conținea şi informațiile pe care i le dăduse ea şi infinit mai mult. Din ceea ce citea, îşi dădu seama că Logan spusese adevărul. Nu minţise şi nici nu îşi încălcase cuvântul. Nu o folosise pe ea drept sursă. El aşteptase şi primise toată informația de la executivul foarte indiscret de la UPI. Pe măsură ce citea, Fionei i se făcea rău. Nu ştia ce să facă în timp ce şedea acolo. Rupse e-mailul şi îl aruncă la gunoi. Se gândi să îi trimită un e-mail sau un mesaj, dar se simțea ridicol. Se înşelase şi îl acuzase pe nedrept. Îi era datoare cu o scuză. Chiar dacă nu s-ar mai fi revăzut după aceea, trebuia să-i spună cel puțin că îi părea rău că îl acuzase de trădare. Nu o trădase.

Îşi luă geanta, se sui în maşină şi merse în oraş. Ajunse la apartamentul lui şi sună la sonerie, dar el nu era acolo, aşa că se aşeză pe treapta de la intrare şi aşteptă. Peste două ore, îl văzu venind pe stradă, cu cumpărături, iar el o zări înainte să ajungă acolo. Când ajunse la ea, văzu că ea nu mai era furioasă. Părea foarte tristă şi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să îți spun toate lucrurile alea groaznice. Am crezut că te-ai folosit de mine.

În ochi i se citeau regretele pe care le simțea pentru că îl acuzase, iar el se simțea foarte rănit.

— Fiona, nu ți-aş face asta. Ți-am dat cuvântul meu. Pentru mine, asta e sacru. Şi tu la fel. Părea trist spunând asta şi aşeză cumpărăturile pe treapta de la intrare. Nu mi-aş încălca niciodată cuvântul dat ție.

Când rosti asta, îşi întinse brațele deschise spre ea, dispus să o ierte. Iar ea sări în brațele lui, gata să facă la fel. Fusese prima lor ceartă importantă, care le provocase amândurora o mare suferință, dar încă se iubeau. Apoi el se retrase şi o privi.

— M-ai făcut om de nimic şi vierme, spuse el râzând.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta.

Ea părea jenată şi spăşită.

— Mi s-au spus lucruri mult mai urâte. Asta e destul de blând. Vrei să vii sus? Voiam să pregătesc cina.

Ea îl urmă la etaj, pregătiră cina împreună şi vorbiră despre sursa lui de la UPI. Ea era încă şocată de conținutul acelui e-mail trimis către Logan.

— Cum ar putea să facă una ca asta? Contravine complet funcției pe care o deține!

— Asta fac oamenii. Aşa fac eu ce fac. Oamenii vorbesc. Unele dintre cele mai bune surse ale mele sunt oameni în poziții înalte.

— L-am concediat pe Harding Williams pentru asta. Ei bine, i-am îngăduit să-şi dea demisia. El a fost cauza scurgerii noastre de informații din sala de consiliu.

— Ştiam eu că l-ai concediat sau că l-ai forțat să plece! N-am crezut niciodată prostia aia cu „probleme de sănătate'1. El zâmbea larg. Dar povestea nu era destul de interesantă pentru a intra pe firul ei. La început, fusese, după ce ea luase prânzul cu el pentru prima dată, iar el o sunase a doua zi după ce Harding demisionase din funcția de preşedinte. M-ai mințit. El râse. Eşti o sursă jalnică, Fiona. Nu te-aş folosi niciodată, spuse el cu seriozitate.

— Acum ştiu. Îmi pare rău.

Dormiră în patul lui în acea noapte şi se întoarseră în Portola de dimineață. Jillian o sunase în seara aceea să vadă cum se simte, iar ea îi spusese că totul era în ordine şi că ea şi Logan pregăteau cina.

— Aaa... deci v-ați împăcat? spuse ea, părâând mulțumită să audă asta.

— Da. M-am înşelat. Nu m-a folosit drept sursă. Avea una mult mai bună.

— Mă bucur. Şi să nu mai joci tenis cu mine vreodată după ce te certi cu el. Aproape că m-ai omorât. Una dintre servele tale aproape că mi-a zburat capul de pe umeri.

— Îmi pare rău.

Fiona râse. Ele închiseră telefonul, iar Fiona se întoarse la bucătărie ca să îl ajute pe Logan cu cina.

— Era Jillian la telefon. Am fost aşa de supărată, încât ieri am bătut-o la tenis. El zâmbi şi îi dădu un pahar de vin. Ce avem la cină?

El îşi adusese cumpărăturile din oraş şi fusese ocupat la aragaz în lipsa ei.

— Cocoş, spuse el. Ți-am pregătit o porție foarte mare. Ea râse, lăsă jos paharul de vin şi îl îmbrățişă, iar el o sărută. Fiona, te iubesc, chiar dacă m-ai făcut vierme şi om de nimic. Va trebui să mă gândesc la o pedeapsă potrivită pentru asta. Dar mai întâi am altă idee. El închise aragazul, şi ea avu aceeaşi idee în timp ce îl urmă în dormitor. Cearta se încheiase. Amândoi ieşiră învingători, mai ales în pat.

Capitolul 27

Marshall trecu de filtrele de securitate de la aeroportul din San Francisco şi crezu că asta era ultima oară când trebuia să facă asta. Noul lui avion îl aştepta imediat ce ajungea în Boston. Acesta urma să fie ultimul zbor comercial pe care trebuia să-l ia şi ştia că nu avea să îi lipsească. Se îmbarcă, împreună cu restul pasagerilor de la clasa întâi, în zborul spre Boston. Purta un costum şi ținea pe braț un pardesiu, iar echipajul de zbor fusese deja informat despre persoana lui, aşa că îl întâmpină corespunzător imediat ce păşi în avion.

Pe scaunul de lângă el şedea o tânără care observă de îndată că însoțitorii de zbor se agitau pe lângă el. Îi oferiră un pahar de şampanie, pe care el îl refuză, şi îi luară haina, iar el se aşeză pe scaunul de lângă tânăra femeie şi o studie discret. Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani şi

purta o jachetă Balenciaga, jeanşi şi tocuri înalte cu tălpi roşii. Era o fată drăguță, iar el comentă încet, când decolară, că de obicei el stă lângă ofițerul forțelor aeriene şi că aceea trebuia să fie ziua lui norocoasă de vreme ce locul lui se afla lângă al ei. Ea râse şi lăsă deoparte revista pe care o citea. Îi spuse că se ducea la Boston pentru a-şi vizita mama, care locuia acolo.

— Şi eu la fel. Sau aşa voi face. El îi zâmbi din nou. Mă mut acolo pentru un nou serviciu, spuse el cu modestie.

Dar ea ştia deja că el era o persoană importantă. Costumul lui avea o croială impecabilă, iar pantofii păreau scumpi, fiind perfect lustruiți. Frizura era fără cusur şi purta un ceas de aur. Femeia nu ştia cine era el, dar totul la el emana putere şi succes.

— Cât timp stai în Boston? întrebă el, în timp ce se aşezau mai confortabil în scaune pentru zbor.

Nemulțumirea lui că luase un zbor comercial se risipi deodată. I se oferise ocazia de a o întâlni pe ea.

— Încă nu ştiu. Câteva săptămâni. Poate mai mult. S-ar putea să caut un loc de muncă acolo. Ea nu intra în detalii şi era puțin timidă, dându-şi seama că el avea aproape vârsta tatălui ei. Dar totul era incitant la Marshall. Avea vitalitatea unui bărbat tânăr, potențată de siguranța de sine şi de şarmul său.

— În ce domeniu lucrezi? o întrebă el.

— Am fost fotomodel. În ultimul an, am lucrat ca asistentă personală. Mă gândesc să urmez şcoala de arte.

Nu avea obiective bine clarificate, dar lui Marshall nu-i păsa. Avea părul lung şi negru, care îi încadra chipul şi îi atârna pe spate. Era o fată foarte drăguță şi îl privea cu nişte ochi mari.

— Tu cu ce te ocupi? îl întrebă ea cu inocență.

— Conduc o companie, spuse el, zâmbindu-i.

Între timp, ea se apropie puțin mai mult de el, fără să

bage de seamă. El observă curba delicată a gâtului ei alb şi umbra unui sân, şi un sutien din dantelă sub jacheta pe jumătate descheiată.

— Trebuie să fie palpitant, spuse ea, zâmbindu-i.

— Uneori, recunoscu el, întrebându-se cum ar fi fost să o sărute.

Era mai incitant să ştie că el o putea avea, dacă îşi dorea, sau orice femeie din avion, odată ce ele ar fi aflat identitatea lui, cu ce se ocupa şi cu cât era plătit. Era ca şi cum ar fi pescuit într-o găleată. Atât era de uşor.

El mai vorbi cu ea o vreme, apoi închise ochii şi dormi, iar când se trezi, ea se uita la un film. O privi o vreme, apoi, cu un gest foarte uşor, ca din greşeală, îi atinse mâna, iar ea se întoarse şi îi zâmbi, scoţându-şi căştile din urechi.

— Mi-ar plăcea să ne vedem în Boston, spuse el încet. Poate luăm cina împreună într-o seară.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

După câteva minute, ea îi dădu adresa mamei sale pe o bucată de hârtie, alături de numărul ei de telefon. El încuviinţă din cap şi băgă hârtia în buzunar.

— Te sun mâine, promise el. Vrei să te duc în oraş? întrebă el după ce se gândi mai bine, iar ea aprobă din cap, din nou cu ochii mari. Mă aşteaptă o maşină cu şofer.

— Eu voiam să iau uit taxi.

— Nu e nevoie. Te las în drumul meu. Sunt cazat la Ritz Carlton.

El îi dădu cartea lui de vizită cu numărul de telefon pe ea. Ea o băgă în poşetă şi urmări filmul în continuare.

Stătură de vorbă în timp ce mâncau cina şi, când aterizară, ea îl urmă la coborârea din avion. Se întâmplase exact aşa cum se aşteptase el. El o ajută cu valizele la primirea bagajelor, iar şoferul lui i le luă. Plecară câteva momente mai târziu, iar ei îi străluceau ochii când îl privea.

Era cel mai incitant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Pentru Marshall însă, ea era doar o altă fată drăguță, o pradă uşoară şi un mod drăguț de a-şi începe viața în Boston.

Ea îi mulțumi când o lăsă la o casă frumoasă din Beacon Hill. Era o fată de familie bună, cu ceva bani. Pentru început, era foarte potrivită, poate chiar pentru o vreme. Avea să o sune şi să o scoată la cină. O sună pe telefonul mobil înainte să ajungă la hotel.

— Deja mi-e dor de tine, Sandy, îi spuse el la telefon.

El îi auzi vocea sugrumată de emoție când ea răspunse.

— Îți mulțumesc, Marshall.

Dădea impresia că tocmai câştigase la loterie, şi credea că asta se întâmplase, dacă un bărbat aşa de impresionant ca el o băgase în seamă şi voia să o scoată în oraş.

— Ne vedem mâine-seară?

— Mi-ar plăcea foarte mult. Părea sinceră.

— Vin să te iau la şapte şi jumătate, promise el.

După cină, merseră la hotelul lui. Când ea se trezi, a doua zi dimineață, nu-i venea să creadă ce se întâmplase, că un bărbat ca el o dorise. Începutul era atât de uşor, iar sfârşitul mult mai greu, dar el nu trebuia să îşi facă griji în legătură cu asta acum. Totul era un nou început. Boston, serviciul, fata, noul lui avion. El zâmbi în sinea lui când ajunseră la hotel. Managerul îi aştepta afară, iar el era tratat regeşte. Boston Technology îi rezervase apartamentul penthouse, şi, când privi în jur, ştiu că era exact ceea ce merita el. Şi şi-o imagina cu uşurință acolo pe fata din avion. Sandy. Era perfect. Acum doar de asta avea nevoie. Noua lui viață tocmai începuse.

*

Liz rezervase liftul de serviciu pentru patru ore, sâmbătă, astfel încât ea, Lindsay şi băieții să poată aduce restul cutiilor în apartamentul din oraş. Cei de la firma de mutări

erau acolo de două zile cu noua ei mobilă, şi totul arăta exact aşa cum îşi dorea. Ea apelase la serviciile unui decorator şi pregătise camere pentru Lindsay şi pentru cei doi băieți, pentru atunci când veneau acasă. Clădirea era pe Nob Hill, cu vedere spre Huntington Park, Fairmont şi Grace Cathedral, iar din dormitorul ei se vedea Alcatraz şi golful. Pe măsură ce ea şi băieții aduceau ultimele cutii cu haine de la casa din Ross, le aşezară în noul ei dormitor mare şi luminos. Liz zâmbi când privi în jurul ei. Copiii ei erau acolo şi toate lucrurile din apartament erau noi. Vânduse tot restul la licitație.

— Uau! Arată grozav, mamă, spuse John privind în jur.

Vedea apartamentul pentru prima oară. Iar ei se instalaseră acolo tocmai la timp pentru sărbători. Era un început nou pentru mama lui şi pentru Lindsay. Ea se purtase exemplar începând din vară şi se înțelegea bine cu mama ei. Îi plăcea la noua şcoală din oraş şi avea note bune. Se mutase din septembrie. Lindsay adora ideea de a locui în oraş, la fel şi Liz. Mama lor avea o nouă tunsoare şi arăta mai bine ca niciodată. Vorbea despre munca voluntară la un proiect legislativ pentru oamenii fără adăpost. Făcuse tot ce îi stătea în puteri pentru a se avânta către un nou început.

John termină de despachetat în noua lui cameră şi îi spuse mamei că Alyssa venea să-i vadă în acea după-amiază. Lindsay oftă când auzi vestea.

— La naiba. I-am promis mamei că azi fac candidatura pentru Berkeley. Aş prefera să petrec timpul cu voi doi.

— Candidatura la Berkeley? o tachină el. Ce s-a întâmplat cu anul tău de pauză?

— Cred că mă voi mulțumi cu un tatuaj.

Nu o lăsa inima să o supere pe mama ei după tot ceea ce îi făcuse tatăl. Actualmente erau cu toții uşurați să ştie că el se mutase în Boston, cu o lună în urmă. Niciunul dintre ei

nu îl mai văzuse înainte să plece şi nici nu plănuiau să facă asta prea curând. Marshall deja le spusese că nu avea să fie acolo de Crăciun, pentru că se ducea în Aspen. Dacă voiau să-l vadă, trebuiau să meargă la Boston, ceea ce ei nu intenționau. Nu voiau să-şi lase mama singură de sărbători şi nu-şi doreau câtuşi de puțin să-l vadă.

Lui Tom îi plăcea noua lui cameră, deşi nu venea prea des. Avea propriul apartament în Berkeley, dar era plăcut să se simtă binevenit. Aduse ultimele cutii şi eliberă liftul când termină.

— Vă mulțumesc tuturor că m-ați ajutat, spuse Liz cu un zâmbet larg. Arată bine, nu? Ce vreți la cină?

La Hotelul Huntington era un restaurant peste drum, pe care ea deja îl încercase împreună cu Lindsay, şi la o stradă distanță mai erau tot felul de alte restaurante, la Fairmont. Comandaseră mâncare acasă în majoritatea serilor de când începuseră mutarea, în urmă cu două săptămâni. Lindsay renunțase la dieta vegană, ceea ce simplifica lucrurile. Iar Liz nu mai pregătise cina din vară şi nu era sigură că avea să mai facă asta. Se terminaseră zilele ei de sclavie, când îl aştepta pe Marshall să vină acasă în fiecare seară şi îl servea cu orice dorea. Ei nu-i lipsea asta. Şi nici persoana lui. Parcă fusese şters din viața ei. Făcea tot posibilul să îl şteargă pe Marshall din mintea şi din inima ei.

În timp ce Liz despacheta cutii, Alyssa sosi aşa cum promisese şi îi plăcu tot ce văzu. Credea că apartamentul era mai drăguț decât casa lor din Ross şi era fericită să o vadă pe mama lui John mai bine. Avea din nou ochii însuflețiți.

În final, comandară pizza şi mâncare chinezească şi serviră masa în bucătărie. Toată lumea vorbea şi râdea, iar Liz îi privea. Zâmbea, viața era din nou frumoasă, depăşiseră cu bine necazurile, şi ea era acasă.

În acelaşi weekend în care Alyssa îl vizită pe John la noul

apartament din oraş al familiei Weston, din Nob Hill, Logan se muta şi el în casa Fionei din Portola Valley, aducând o maşină plină cu toate lucrurile lui de la apartamentul din Upper Haight. Fiona îi alocă jumătate de debara, iar el încerca, fără succes, să înghesuie totul în spațiul rezervat lui.

— Asta e tot? Asta e tot ce primesc? întrebă el cu o privire nemulțumită. Asta e tot ce ai, în toată casa asta?

— Asta e tot! spuse ea, nefiind dispusă să negocieze.

El izbucni deodată în râs. Tocmai îşi amintise ce-i spusese ea la început. Îl avertizase, dar el uitase.

— Acum îmi aduc aminte, spuse el, stând pe podea, înconjurat de pantofii lui de alergat, din care adusese prea multe perechi, dar el se gândise că avea să îi folosească acolo. Mi-ai spus că tu ai toate dulapurile şi debaralele şi că îți place să nu se schimbe nimic în privința asta. Din câte îmi amintesc, ăsta era unul dintre motivele principale pentru care nu voiai o relație. Am obținut trupul tău. Acum vreau dulapurile.

— Nu le poți avea pe amândouă, spuse ea, râzând şi se aşează lângă el pe podea, printre pantofi.

— Ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de un nudist. Putem negocia aici? Avem nevoie de consiliere pentru dulapuri, spuse el şi o trase lângă el pe podea şi se întinse lângă ea.

Încă se întreba cum de era atât de norocos încât să fie cu o femeie ca ea. Era o femeie adevărată şi devenise totodată cea mai bună prietenă a lui şi iubita lui, chiar dacă era zgârcită cu dulapurile.

— De ce nu îți donezi toate hainele, sugeră ea, ca să putem sta în pat tot timpul? Oricum nu ne dăm niciodată jos din pat. N-ai nevoie de pantofi de alergat.

— Bine zis.

Sentimentul de lună de miere care începuse la New York încă nu scăzuse în intensitate pentru niciunul din ei. Erau

fericiți împreună şi totul părea să meargă bine în viețile lor, acum că formau un cuplu. În ultima vreme, el se gândise la căsătorie, dar Fionei nu părea să-i pese de asta, iar el nu voia să strice ce aveau. Era bucuros că acum locuiau împreună, dar ar fi fost bine dacă primea un loc unde să-şi depoziteze hainele.

În final, ea fu de acord să-i mai cedeze câțiva metri de spațiu şi să pună la parter o parte dintre costumele ei mai vechi de serviciu.

— Dacă ai fi stripperiță sau ospătăriță, hainele tale de serviciu nu ar mai ocupa atâta spațiu, îi spuse el. Poate că n-ar mai trebui să porți costume la serviciu.

El o plăcea mai mult în hainele pe care le purta acasă sau când ieşea în oraş, dar ea trebuia să îşi mențină o imagine la serviciu şi era strictă în privința asta. O convinsese în cele din urmă să poarte rochia roşie pe care el o adora, cea pe care ea o purtase la New York, la cina din oraş, dar ea se plânsese toată noaptea că se simțea îmbrăcată prea elegant. Plănuiau o altă excursie la New York. Ea avea o întâlnire acolo şi îl invitase şi pe Logan să o însoțească.

— Asta mă face să fiu iubitul unei corporatiste? o întrebă el. Ca o soție de corporatist? Asta sunt eu? Nu ştia în ce calitate era împreună cu ea, dar singurul lucru clar pentru amândoi era ceea ce el sperase de la bun început. Indiferent ce ar fi fost, funcționa.

*

Geoff le duse pe Ashley şi pe fete la Baltimore, în Santa Barbara, într-unul din cele mai călduroase weekenduri din octombrie. Vremea era perfectă, merseră la Coral Casino şi construiră castele de nisip pe plajă. Asta le amintea lui Geoff şi lui Ashley de copilăria lor, când făcuseră aceleaşi lucruri. Iar acum le făceau cu Kendall şi cu Kezia. Era greu de crezut că propria lor copilărie se consumase în urmă cu aproape douăzeci de ani.

Ashley picta din nou, cu frenezie, pentru o expoziție la o galerie, programată pentru primăvară, iar show-ul TV al lui Geoff mergea bine. Ratingurile erau grozave şi scenariile lui erau bine primite. Muncea foarte mult, dar lui îi plăcea. Petrecea mai mult timp în Malibu decât în West Hollywood. Şi îi plăcea mult să meargă în excursii cu ele în weekenduri, ori de câte ori putea.

— De ce nu ne mutăm aici? o întrebă el în timp ce se plimbau pe plajă; gemenele alergau cu mult în fața lor, iar ea păru surprinsă de idee. Nu trebuie să mă duc la serviciu în fiecare zi. Aş putea lucra aici, şi tu la fel. De ce să nu închiriem aici o casă pentru şase luni şi să încercăm varianta asta?

Lui Ashley îi plăcu ideea, nu se mai gândise la asta până atunci.

— Îmi place gândul de a face ceva nou, spuse ea, zâmbindu-i.

Casa din Malibu i se părea bântuită. Acolo avea prea multe amintiri cu Marshall. Îşi dorea o nouă viață alături de Geoff şi o casă nouă, iar acolo aveau amintiri frumoase.

— Hai să vizionăm mâine nişte case, înainte să ne întoarcem, sugeră el, iar ea încuviință din cap.

Chiar în acel moment, auziră zgomot de copite în nisip, în spatele lor, iar când se întoarseră amândoi, văzură un călăreț pe un cal alb trecând în galop pe lângă ei. Amândoi se gândiră la acelaşi lucru în acelaşi timp.

— Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa? o întrebă el cu o privire ştrengară în ochi.

— Nu, ce anume? întrebă ea inocent.

— Este un semn de noroc. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat când am văzut un cal alb pe plajă? Şi înainte ca ea să răspundă, el o sărută, la fel cum făcuse prima oară, pe când ea avea doisprezece ani. Te iubesc, Ash! spuse el după ce o sărută.

— Şi eu te iubesc! şopti ea. Atunci el o sărută din nou, în timp ce fetele se întoarseră să se uite după ei.

Ashley şi GeofF rămăseseră prea mult în urmă.

— Vreau să fiu cu tine şi cu fetele pentru totdeauna, spuse el încet. Vrei să fii soția mea? întrebă el, înainte ca gemenele să ajungă la ei, iar ea îi zâmbi şi arăta exact ca pe vremea când era doar o copilă.

— Da.

Îşi dorea mai mulți copii cu ea şi să îi adopte pe ai ei, dacă Marshall era de acord. Indiferent de situație, acum el era tatăl lor în adevăratul sens al cuvântului. Marshall nu făcea niciun efort să păstreze legătura în mod constant cu ele şi nu era interesat decât de propria viață şi carieră. Acum, că se mutase în Boston, ea nu îşi putea imagina cum le-ar putea vedea mai des decât de două ori pe an, în vacanțe. Singurul contact pe care Ashley îl avea cu el era prin intermediul avocaților, privind aspectele de ordin practic, ceea ce ei îi convenea. GeofF şi fetele erau tot ce avea nevoie şi orice alte binecuvântări urmau să vină mai târziu. Era recunoscătoare pentru ce avea şi pentru faptul că Geoff se întorsese. El venise la momentul potrivit. Ashley nu ar fi fost pregătită pentru el mai devreme.

Ziua următoare, vizionară case şi găsiră una care era perfectă pentru ei, la distanță de mers pe jos de plajă. O închiriară pentru un an, şi, duminică după-amiază, când se întorceau în Malibu, el se gândi la întrebarea pe care i-o adresase lui Ashley pe plajă şi la răspunsul ei. Îi zâmbi, în timp ce fetele sporovăiau pe bancheta din spate.

— Nu uita că ai spus da, îi aminti el în caz că ea uitase sau nu vorbise serios.

Dar răspunsul fusese serios. Ea îşi amintea la fel de bine ca el.

— Care era întrebarea? îl tachină ea.

— O să te întreb mai târziu din nou, ca să nu uiți. Şi o să

mă aşez în genunchi dacă vrei.

— Ar fi foarte drăguț, spuse ea şi se aplecă să îl sărute, în cele din urmă, ea trăia o poveste cu final fericit.